

ကျောင်းအနုပညာအနုပညာများတော်

(မဟာမင်းသားများအတွက်)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

၁၁၂၆

ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

နှင့်

ဓမ္မကထိက ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်တို့

ဟောကြားတော်မူအပ်သော

ကျောင်းအနုမောဒနာ တရားတော်

ပဌမအကြိမ် နှိပ်ခြင်း အုပ်ရေ (၅၀၀၀)

ပဋိပတ္တိသာသနာပြု မဟာစည်ရံပုံငွေ

ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂါး အဖွဲ့ချုပ်

သာသနာ့ရိပ်သာ

ဟာမစ်တိတ်လမ်း၊ ကုက္ကိုင်း-ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ။ ။မင်္ဂလာဦးအောင်မြင် မြဲ(၀၁၁၆၇) အကျိုးတော်ဆောင်
(ပဋိပတ္တိသာသနာပြု မဟာစည်ရံပုံငွေ)ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂ္ဂဟ
အဖွဲ့ချုပ်၊ အမှတ် ၁၆၊ သာသနာ့ရိပ်သာ ဟာမစ်တိတ်
လမ်း၊ ကုက္ကိုင်း၊ ရွှေကုံတိုင်စာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၃၈၃၉)

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာ့အေးစာတိုက်၊ ပြည်ထောင်စု ပြန်မာနိုင်ငံ
ဗုဒ္ဓသာသနာ့အဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်တွင် အတွင်းရေးမှူး (အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိချုပ်)
ဦးလှမောင် M.A., M.S., B.L. (ပုတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၈၇၉)က ပုံနှိပ်သည်။

နိဒါန်း

ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ။

ဤကျောင်းအနုမောဒနာ တရားစာအုပ်သည် မဟာစည် ကျောင်းတော် ရေစက်ချပွဲ ကျင်းပစဉ်က ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ဓမ္မကထိက အရှင်မြတ်တို့ ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်တို့ကို စုပေါင်း ပုံနှိပ် ထားအပ်သော တရားစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့ သာသနာ့ရိပ်သာ ဗုဒ္ဓသာသနာ့နက္ခဟ အဖွဲ့ချုပ် ကြီးက ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးတော်မူရန် သာသနာ့ရိပ်သာအတွင်း၌ ထယ်ဝါ ခန့်ညား၍ ခိုင်မာတောင့်တင်းသော မဟာစည်ကျောင်းတော်ကို ၁၃၂၉-ခုနှစ်က စ၍ စတင် တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။

၁၃၃၀-ခုနှစ်၌ ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးစီးခဲ့သောကြောင့် ကျောင်းရေစက်ချပွဲကြီးကို ၁၃၃၀-ခု ပြာသိုလဆန်း (၄) ရက် (၂-၁၂-၆၈) တနင်္ဂနွေနေ့၌ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ကျင်းပစဉ်က (၁၉) ကြိမ်မြောက် သြဝါဒခံယူ ပူဇော်ပွဲနှင့်လည်း ကြုံကြိုက်သောကြောင့် အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှ မဟာစည် သြဝါဒခံကမ္မဋ္ဌာနာစရိယဆရာတော်များ ရဟန်း ရှင်လူ ယောဂီများလည်း သုံး-လေးရက် ကြိုတင်ကြွရောက်လာကြပါသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းတော် ရေစက်ချပွဲ မတိုင်မီ ပြာသိုလဆန်း ၁-ရက်နေ့မှ စ၍ ၃-ရက်တိုင်တိုင် အကြံဉာဏ်တရား

ပွဲများကို ကျင်းပခဲ့ရာ ညစဉ် ညတိုင်းပင် တရားနာ ပရိသတ်
မြောက်မြားစွာတို့ လာရောက် တရားနာကြပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားများ ဟောကြားတော် မူအပ်သည့် တရား
တော်တို့ကိုလည်း အသံဖမ်းစက် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် လာရောက်
အသံဖမ်းယူကြသူတို့ များပြားလှသည့်အနက် ဗုဒ္ဓသာသနာ
နဂ္ဂဟအဖွဲ့ချုပ်ကလည်း နောင်အခါ မှတ်တမ်းတရပ် အဖြစ်
တည်ရစ်စေရန်အလို့ငှါ တရားတော်များကို စုပေါင်း၍ စာအုပ်
အဖြစ် ပုံနှိပ်နိုင်ရေးအတွက် အဖွဲ့ချုပ်၏ အမဆောင်လူကြီး
တဦးဖြစ်သူ အငြိမ်းစား တရားမ တရားသူကြီး ဦးသိန်းဟန်
အား အသံဖမ်းယူရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည့်အတိုင်း ဦးသိန်းဟန်
က တရားအလုံးစုံကို အသံဖမ်းယူခဲ့လေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း
ဆရာတော်၏ အသံဖမ်းစက်များကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်
ရသော ဦးပညာဝံသအား အသံဖမ်းယူ စေခဲ့ပါသေးသည်။
ထိုစဉ်က အကြံ တရားပွဲ ၃-ညတွင်- ပဌမည ပဌမပိုင်း၌....

(၁) မန္တလေးမြို့ နန်းတော်ရှေ့ ရွှေစည်ရိပ်သာ ကျောင်း
တိုက် မဟာနာယက ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်
လယ်တီ အရှင်ကုလိသက မျက်မှောက်ချမ်းသာ
ဝမ်းမြောက်စရာ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်
မူပါသည်။

ပဌမည ဒုတိယပိုင်း၌....

(၂) မိုးကုတ်မြို့ လောကမာရဇိန် ရွှေဘိုဆရာတော် အဂ္ဂ-
မဟာဓမ္မကထိက အရှင်မုနိန္ဒက ချမ်းသာပျော်ရွှင်

အစဉ်နေနိုင်ရေးတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ
ပါသည်။

ဒုတိယည ပဌမပိုင်း၌....

(၃) ပဲခူးမြို့ သာသနမဏ္ဍိုင် (ပါဠိတက္ကသိုလ်) ကျောင်း
တိုက် မဟာနာယကဆရာတော် အရှင် ပညာဇောတ
က အနုမောဒနာ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်
မူပါသည်။

ဒုတိယည ဒုတိယပိုင်း၌....

(၄) စစ်ကိုင်းမြို့ရွှေစေတီ သာသနာ့ရိပ်သာ မဟာနာယက
ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဆရာတော် အရှင်
သုန္ဒရ မဟာထေရ်က ကျောင်းအနုမောဒနာတရား
တော်ကို ဟောကြားတော်မူပါသည်။

တတိယည ပဌမပိုင်း၌....

(၅) မိုးကုတ်မြို့ လောကမာရဇိန် ရွှေဘိုဆရာတော် အဂ္ဂ
မဟာဓမ္မကထိက အရှင်မုနိန္ဒက ဝိသုဒ္ဓိ (၇) ပါး ဖြစ်
စဉ် တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူပါသည်။

တတိယည ဒုတိယပိုင်း၌....

(၆) ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မဟာစည် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးက ကျောင်းအနုမောဒနာ တရား
တော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့ ကျင်းပသည့် ပြာသိုလဆန်း
(၄) ရက်နေ့၌လည်း မြို့နယ်အသီးသီးတို့မှ ကြွရောက်လာတော်

[သ] ကျောင်းအနုမောဒနာတရားတော်

မူကြသော ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်များ မြောက်မြားလှစွာသော ကျောင်းဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယိကာမများနှင့် ရဟန်း ရှင်လူ ယောဂီ သူတော်စင် အပေါင်းတို့အား ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် အနုမောဒနာနှင့် ဩဝါဒတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တိတ်ရီကော်ဒါတို့ဖြင့် ဖမ်းယူထားသော တရားအသံတော်တို့ကို စာမူအဖြစ်သို့ ရောက်ရေးအတွက် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမိန့်ကို ခံယူရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမိန့်အရ ဦးပညာဝံသနှင့် ဒီဃဘာဏက- ဦးကေလာသတို့က တရားတော်အသံမှ တရားတော် စာမူအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကူးယူပေးတော်မူကြပါသည်။

၎င်းတရားတော်စာမူတို့ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးတော်မူပြီးနောက် မူလဟောတော်မူကြသည့် ဆရာတော်များထံ ပြန်လည်ဆက်ကပ်၍ ကြိုက်နှစ်သက်သလို ပြင်ဆင်စေတော်မူပါသည်။ ထို့နောက် လိုအပ်သော အခင်း အပိုင်းတို့ကို ခွဲခြားကာ မာတိကာများ စီစဉ်၍ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အပြီးသတ် ခွင့်ပြုချက်ကို ထပ်မံရယူပြီးမှသာ ကျောင်းအနုမောဒနာတရားတော် ဟူသော အမည်ဖြင့် စက်တင်ပုံနှိပ်ခဲ့ပါသည်။

ဤတရားစာအုပ်အမည်ကို ကျောင်းရေစက်ချပွဲကို အကြောင်းပြု၍ “ကျောင်းအနုမောဒနာ တရားတော်” ဟု အမည်တတ်ထားပါသော်လည်း အနုမောဒနာတရား သက်သက်

လောကံသာ ပါဝင်သည်ဟု မယူဆကြစေလိုပါ။ ဒါနနှင့်စပ်သောတရား၊ သီလနှင့်စပ်သောတရား၊ ဘာဝနာနှင့် စပ်သောတရားတို့လည်း အပြည့်အစုံ ပါဝင်သည်ဖြစ်၍ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာ ပွားများအားထုတ်သတိုင်း ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၌ များစွာ ထောက်တည်ရာကို ရနိုင်ပါသည်။

ဒါနတည်းဟူသော လှပတင့်တယ်သည့် ပန်း ဥယျာဉ်တို့ဖြင့် ဝန်းရံအပ်သော သီလ တည်းဟူသော ခိုင်မာတောင့်တင်းသည့် ဆိပ်ကမ်းရှိသော ဘာဝနာတည်းဟူသော အေးမြကြည်လင်သည့် ရေရှိသော ဤကျောင်းအနုမောဒနာ တရားရေကန်ကြီးအတွင်းသို့ သက်ဆင်းကြကာ ကိလေသာ တည်းဟူသော အညစ်အကြေးတို့ကို ဆေးကြောသုတ်သင်နိုင်ကြ၍ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တဖက်ကမ်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေသော်။

မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ ။

၁၃၃၁-ခု၊ သီတင်းကျွတ် လဆန်း ၁-ရက်နေ့။

မင်္ဂလာအောင်မြင်

ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂ္ဂဟအဖွဲ့ချုပ်

ရန်ကုန်မြို့

မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပွဲ အနုမောဒနာ

တရားတော်များ

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁။ မန္တလေးမြို့ ရွှေစည်ဆရာတော် ဦးကုလိသ၏ မျက်မှောက်
ချမ်းသာ ဝမ်းမြောက်စရာ တရားတော်

(၁)	ဘုန်းကြီးအမြင်နှင့် စကားပလ္လင်	၁
(၂)	တရားနာနည်း	၄
(၃)	ဒါနနဲ့စပ်တဲ့တရား	၆
(၄)	ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး	၉
(၅)	ယောဂီသူတော်စင်တွေရဲ့ မဟာစည်ကျောင်း	၁၉
(၆)	ခေတ်နောက်မကျတဲ့ တရား ၃-ပါး	၂၂
(၇)	တရားသိမ်း ဆုတောင်း အမျှဝေ	၃၆

၂။ မိုးကုတ်မြို့ ရွှေဘိုဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒ၏ ချမ်းသာပျော်ရွှင်
အစဉ်နေ့နိုင်ရေး တရားတော်

(၁)	စကားပလ္လင်	၃၉
(၂)	ချမ်းသာပျော်ရွှင် ၂-မျိုး	၄၄
(၃)	ဘုန်းကြီးဟောလိုတဲ့ ချမ်းသာပျော်ရွှင်	၄၅
(၄)	မွေ့ပီတိ	၄၉

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

(၅)	သာမန် လူနတ် မနှိုင်းအပ် မြင့်မြတ်ပျော်ရွှင်ရာ၅၅	
(၆)	ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး	၅၉
(၆)	မဟာကပ္ပိနမထေရ်နှင့် အနောဇာထေရီ	၆၁
(၈)	ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး	၆၈
(၉)	ရိပ်သာရောက် ယောဂီများ	၇၄
(၁၁)	ကဲ-ပူဇော်ကြရအောင်	၇၉

၃။ ပဲခူးမြို့ သာသနမဏ္ဍိုင် ဆရာတော် အရှင်ပညာဇောတ
ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်

(၁)	မင်္ဂလာစကားပလ္လင်	၈၂
(၂)	ကမ္ဘာသုံးထောင်မှ ဘုရားတပည့်	၈၅
(၃)	သာသနာတော်နှ့်ကြုံတွေ့ရတဲ့အခါ	၈၆
(၄)	ခန္ဓာကိုယ် အဆိပ်တုံးထဲက အသီး ၂-လုံး	၈၇
(၅)	ခြေတလှမ်း တသန်းတန်	၉၀
(၆)	ကျောင်းစသည် လှူရကျိုး	၉၅
(၇)	တရားနိဂုံး ဆုပေး	၉၉

၄။ စစ်ကိုင်းမြို့ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ရှေ့ဝေတီဆရာတော်ဘုရား
ကြီး ဟောကြားတော်မူသော ကျောင်းအနုမောဒနာ
တရားတော်

()	စကားပလ္လင်	၁၀၀
(၂)	မဟာစည်ကျောင်းတော်	၁၀၈
(၃)	အားအလှူ ပေးလို့မူ	၁၁၃
(၄)	အဆင်းအလှူ ပေးလို့မူ	၁၁၇
(က)	—ပ-မ-ဗ-သ-စ	

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

(၅) ချမ်းသာအလှူ ပေးလိုမှု	၁၂၀
(၆) မျက်စိအလှူ ပေးလိုမှု	၁၂၈
(၇) အားလုံးအလှူ ပေးလိုမှု	၁၃၀
(၈) ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ	၁၃၇
(၉) ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းဆောက်ခြင်း	၁၄၁
(၁၀) ကျောင်းရေစက်ချပဲ့ကြီး	၁၄၄
(၁၁) ဝိသာခါ၏ သားသမီး မြေးမြစ်များ	၁၅၃
(၁၂) တရားသိမ်း နိဂုံး	၁၅၅

၅။ မိုးကုတ်မြို့ ရွှေဘိုဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒ ဟောကြားတော်မူသော ဝိသုဒ္ဓိ (၇)ပါး ဖြစ်စဉ်တရားတော်

(၁) စကားပလ္လင်	၁၅၉
(၂) ဒါနနှင့်စပ်သော ဝမ်းမြောက်ဖွယ်	၁၆၀
(၃) သီလနှင့်စပ်သော ဝမ်းမြောက်ဖွယ်	၁၆၅
(၄) ကိစ္ဆာသုကောပမသုတ်လာ ရဟန်းတပါး	၁၈၄
(၅) ကျောင်းရေစက်ချပဲ့နှင့် စာဂါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း	၁၈၉
(၆) ကျောင်းရေစက်ချပဲ့နှင့် ဒေဝတာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်း	၁၉၂
(၇) ဝိသုဒ္ဓိ (၇)ပါး ဖြစ်စဉ်တရား	၁၉၅
(၈) ဝိသုဒ္ဓိ (၇)ပါးနှင့် ဥာဏ်စဉ်တက်ပုံ	၂၀၄
(၉) တရားသိမ်း ဆုပေး	၂၁၀

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၆။ ရန်ကုန်မြို့ သာသနာ့ရိပ်သာ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူသော ကျောင်းအနု
မောဒနာ တရားတော်

(၁) တရားပလ္လင်	၂၁၁
(၂) အရှင်သာရိပုတ္တရာအလှူထက် ဘုရား
အလှူကသာပြီး အကျိုးကြီးပုံ	၂၁၂
(၃) ကုသိုလ်ကို ပယ်လျှင် အကုသိုလ်ချည်း
ဖြစ်သွားမယ်	၂၁၇
(၄) သာသနာတော် ထွန်းပေါ်ခါစက
အခြေအနေ	၂၂၀
(၅) တရားနာရုံမျှနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း သောတာပန်
ဖြစ်သလား	၂၂၂
(၆) ကျောင်းဒါယကာ မပေါ်သေးခင်က	၂၂၆
(၇) ကျောင်း ဒါယကာ ပေါ်စက	၂၃၁
(၈) ကျောင်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်	၂၃၅
(၉) ဘုရားအလိုကျ ကျောင်း ရေစက်ချ	၂၃၇
(၁၀) မြတ်စွာဘုရား ချီးကျူးတော်မူပုံ	၂၄၉
(၁၁) ဗဟုသုတရှိတဲ့ ဘုန်းကြီး ကိုးကွယ်ရမည်တဲ့	၂၅၂
(၁၂) ဝေလာမအလှူထက်လဲ အကျိုးကြီးတယ်	၂၅၆
(၁၃) နိဂုံးချုပ် အမျှဝေ	၂၆၀

[ည] ကျောင်းအနုမောဒနာ တရားတော်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၇။ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြား
တော်မူသော အနုမောဒနာနှင့် သြဝါဒတရားတော်

(၁)	သြဝါဒ အကျဉ်း	၂၆၂
(၂)	ကျောင်းအလှူ အနုမောဒနာတရားတော်	၂၆၇
(၃)	အမြတ်ဆုံး အကျိုး	၂၇၇
(၄)	ဝေလာမအလှူထက်လဲ အကျိုးကြီးတယ်	၂၉၀
(၅)	သံသိကကျောင်း အလှူ သာလွန် အကျိုးကြီးပုံ	၂၉၇
(၆)	ကျောင်းအလှူထက် သရဏဂုံက သာ၍ အကျိုးကြီးပုံ	၃၀၄
(၇)	သရဏဂုံထက် ငါးပါးသီလက သာ၍ အကျိုးကြီးပုံ	၃၀၆
(၈)	ငါးပါးသီလထက် မေတ္တာဘာဝနာက သာ၍ အကျိုး ကြီးပုံ	၃၀၇
(၉)	အနိစ္စာနုပဿနာ အကျိုးအကြီးဆုံး	၃၀၈
(၁၀)	ရေစက်ချ စာတမ်းကို ရှင်းပြချက်	၃၁၂
(၁၁)	ပါဠိ ရေစက်ချ စာတမ်း	၃၂၁
(၁၂)	မြန်မာ ရေစက်ချ စာတမ်း	၃၂၃

ရန်ကုန်မြို့ သာသနာ့ရိပ်သာ၌
မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့အတွက် ကျင်းပသော
အကြံတရားပွဲ သုံးညတွင် ပဌမည ပဌမပိုင်း၌
မန္တလေးမြို့ နန်းတော်ရှေ့

ရွှေစည်ဆရာတော် လယ်တီအရှင်ကုလိသ
ဟောပြတော်မူသော

မျက်မှောက်ချမ်းသာ ဝမ်းမြောက်စရာ တရားတော်

ဘုန်းကြီးအမြင်နှင့်စကားပလ္လင်
(၁)

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး သီတင်းသုံးဖို့ရာအတွက် အများကောင်းမှုဖြင့် ဆောက်
လုပ်လိုက်တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးစီးတဲ့အချိန်အခါမှာ ဒါန
ရှင် အားလုံးတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်စေရန်အတွက် ရေ
စက်သွန်းချပဲ့သဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပပါတယ်။ ဒီလို ကျင်းပတဲ့
အခါမှာ အကြံအနေနဲ့ ၃-ည တိုင်တိုင် တရားပွဲ ကျင်းပ
ပါတယ်။

ပွဲဦးထွက် ဖြစ်တဲ့ ဒီကနေ့ည ဘုန်းကြီးရဲ့ တရားပွဲအလှည့်မှာ
တရားနာ လာကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေက တရားမနာမီ ရှေး

အဖို့မှာ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကို ယုံယုံ
 ကြည်ကြည် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြတာတွေ
 ကို မြင်ရ ကြားရ တွေ့သိရတော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာလေ
 ဘာကို သွားပြီး အမှတ်ရမိတုံးလို့ ဆိုတော့ နိကာယ် ငါးရပ်ထဲမှာ
 သံယုတ္တနိကာယ်ကို နိဿယပြန်ဆိုတော်မူကြတဲ့ မူလဝိသေ ဓ
 က၊ ပဋိဝိသေသဓက၊ ဩသာန သောဓကဆရာတော်ဘုရားတို့
 နိဒါန်းမှာရေးထားတဲ့ ဂါထာများနဲ့ အနက်များကို သွားပြီး
 အမှတ်ရမိပါတယ်။

မာနေန္တိ မဇုကာမာ ယေ၊ မဇုပါ မဇုရံ မဇုံ။

တမာဂမ္မ ဒုမံ မာလံ၊ မဇုဒံ မဇုလိမ္ပိတံ။

ယေ မဇုပါ၊ သင်းပျံ့ မှမ်းထုံ ပန်းရင်၌ လှမ်းအံ့လှည့်လည်
 ပျံဝဲသီလျက် ဝတ်ရည်စားသုံး အကြင် ပျားပိတုန်းတို့သည်။
 မဇုကာမာ၊ ချိုအိမြိန်ရှက် ရသာမြက်ကို တပ်မက် နှစ်လိုကြ
 ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မဇုရံ မဇုံ၊ ဩဇာယိုစိမ့် ကိုယ်လုံးသိမ်မျှ
 ချိုဆိမ့်နှစ်ဆီ ပန်းဝတ်ရည်ကို၊ မာနေန္တိ၊ တရစ်ဝဲဝဲ မပစ်ခွဲနိုင်
 အောင် စွဲမြဲ မြတ်နိုးကြကုန်၏။ တေ မဇုပါ၊ သင်းပျံ့မှမ်းထုံ
 ပန်းရင်၌ လှမ်းအံ့လှည့်လည် ပျံဝဲသီလျက် ဝတ်ရည်စားသုံး
 ထိုပျားပိတုန်းတို့သည်။ တမာဂမ္မ၊ ဩဇာယိုစိမ့် ကိုယ်လုံး
 သိမ်မျှ ချိုဆိမ့်နှစ်ဆီ ထိုပန်းဝတ်ရည်ကို စွဲမှီအကြောင်းပြု၍။
 မဇုဒံ ဒုမံ၊ ပန်းဝတ်ရည်တိုက်ကျွေးသည့် ကျေးဇူးအရှင် ပန်းမိခင်
 တည်းဟူသော အပင်ကို၎င်း၊ မဇုလိမ္ပိတံ မာလံ၊ ဂနိုင်အလုံး
 ကြိုင်မဆုံးသား ခိုင်လုံးရွှေကိုယ် ပန်းရည်ချိုတို့ အလိုလိုလိမ်းကျံ
 ပန်းပွင့် ပန်းမာလ်ကို၎င်း။ မာနေန္တိ၊ အာရုံမွေ့ကြူး ချိုရသာ
 အတွေ့ထူးသဖြင့် မေ့မူးယစ်မက် မပစ်ရက်အောင် နှစ်သက်
 မြတ်နိုးကြကုန်၏။

မာနေန္တိ ဓမ္မကာမာ ယေ၊ ဓမ္မမာဂမ္မ ဒေသကံ။

ဗုဒ္ဓဉ္စာမတဒံ သံဃံ၊ ဓမ္မောဇာမတလိမ္ပိတံ။

ယေ၊ ဗြဟ္မာ နတ် လူ အကြင်သူတို့သည်။ ဓမ္မကာမာ၊ ချမ်းသာဖို့ရေး ပို့ဆောင်ပေးမည့် လေးစားအပ်သော မြတ်သဘောကို မနောရှင်ပျို နှစ်လိုက်သည် ဖြစ်၍။ ဓမ္မ၊ ပိဋကတ် သုံးသွယ် နိကာယ် ငါးရပ် ရှစ်ထောင် လေးထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာမြတ်ကို။ မာနေန္တိ၊ သဒ္ဓါဓာတ်ပန်း ပွင့်လန်းသိုက်မြိုက် နှစ်ခြိုက်အားကိုး ကြည်ညိုမြတ်နိုးကြကုန်၏။ တေ၊ ဘုရား နှုတ်ထွက် ဓမ္မစက်ကို နှစ်သက်ကြည်ဖြူ ထိုမြတ်နိုးကြသူတို့ သည်။ ဓမ္မမာဂမ္မ၊ သံသရာဝဋ်ဗေ ကရုတ်ခေမ္မ လွတ်စေနိုင် တောင်း တရားကောင်းကို အကြောင်းပြုစေမိ၍၊ ဒေသကံ၊ လေးဆယ်နှင့်ငါး ချိန်မြင့်လျားအောင် မြက်ကြားဖွင့်ဖော် ဟောမိန့်တော်မူတတ်သော။ အမတဒံ၊ မြိုက်ရည်ချိုမြိန် ပီတိ စိမ့်အောင် ဟောမိန့်သာကြ။ ပေးသနားတော်မူတတ်သော။ ဗုဒ္ဓဉ္စ၊ အကျင့်စရိုက် အသင့်လိုက်၍ အမြိုက်ရည် တိုက်ကျွေး သည့် ကျေးဇူးကြီးမား တရားသခင် ဘုရားရှင်ကို၎င်း၊ ဓမ္မောဇာမတလိမ္ပိတံ-ကိလေချေးမြှူ ဖွေးဖွေးဖြူအောင် မွေးကြ။ ပျံ့ငြိမ်း အမြိုက်ရည် လိမ်းတော်မူအပ်သော။ သံဃဉ္စ၊ ရှစ် ယောက် အ ယာ မြတ်သံဃာအပေါင်းကို၎င်း။ မာနေန္တိ၊ ကျေးဇူးဂုဏ်သိမ် နှလုံးအိမ်၌ တည်ငြိမ်မှုအောင်း မရွှေ့ပြောင်းပဲ နှစ်ထောင်း အားရ ကြည်ညို မြတ်နိုးကြကုန်၏ တကား။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု- ပရိသတ်၏ ကောင်းချီးသံ)
အဲဒီဂါထာများနဲ့ အဲဒီအနက်များကို သွားပြီး အမှတ်ရမိ ပါတယ်။

တရားနာနည်း

(၂)

ဒီကနေ့ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးဖို့ရာအတွက် အများကောင်းမှုဖြင့် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းလိုက်ကြတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးစီးတဲ့ အထိမ်း အမှတ်အနေနဲ့ တရားပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပတဲ့ အချိန်အခါ မှာ တရားတော်ကို နာယူနေကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေကို ဘုန်းကြီးတို့က ဘာတရားကို ဟောကြား ချီးမြှင့်ရမတုံး ဆိုတော့....ဒကာ ဦးအောင်မြင့်က “တရားကျေညာချင်လို့ တရားခေါင်းစဉ်ပေးပါ”လို့ တောင်းတော့ “မျက်မှောက် ချမ်း သာ ဝမ်းမြောက်စရာ တရားကို ဟောကြားချီးမြှင့်ပါမယ်”လို့ ဒီလိုပဲ ခေါင်းစဉ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ တရားကို မဟောကြားသေးခင်မှာ ဒကာ ဒကာမတွေကို တရားနာနည်း ကလေး နဲ့နဲ့ပါးပါး သတိပေးချင်ပါသေးတယ်။

အတတ်ပညာနဲ့ ဥစ္စာစီးပွားကို ရှာဖွေတော့မယ်ဆိုယင် စိတ် ကို ဘယ်ပုံဘယ်ပမ်းထားပြီး ရှာဖွေရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ တရားကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တော့မယ် ဆိုယင် စိတ်ကို ဘယ်ပုံဘယ်ပမ်းထားပြီး ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဟိတောပဒေသဆိုတဲ့ သက္ကတကျမ်းဂန်ထဲမှာညွှန်ပြထားတဲ့ ဂါထာတပုဒ်ရှိပါတယ်။

အဇရာမရဝတ် ပြာဇ္ဈော၊ ဝိဒျာ မထိဉ္ဇ စိန္တယေတံ။

ဂွဟိတ ဣဝ ကေရေဗု၊ ဗွတျုနာ ဓမ္မိ မာစရေတံ။

(ဤတရားစာကို ဖတ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အများအား ဖြင့် သက္ကတအက္ခရာကို မဖတ်တတ်သူများသာ ဖြစ်ကြပေ

လိမ့်မည်၊ ထို့ကြောင့် ယင်းဂါထာ၌ အသံထွက် ဖတ်ပုံကို လည်း ပြဦးအံ့။)

(အဂျရာမရဝပ် ပရာဂျညော၊ ဝိဒျာ မတ်ရိထံ ကျ ကျိန္တ-
ယေတ်။ ဂရိဟိတ ဣဝ ကေသျှဆု၊ မရိတျုနာ ဓရိမ္မ မာကျ-
ရေတ်။)

ပြာဇ္ဈော၊ ပညာရှိသည်။ အဇရာမရဝတ်၊ မအိုမသေ နေရ
မည်ကဲ့သို့။ ဝိဒျာံ စ၊ အတတ်ပညာကို၎င်း။ အထိဉ္ဇ၊ ဥစ္စာ
စီးပွားကို၎င်း။ စိန္တယေတ်၊ ရှာဖွေ ဆည်းစုရာ၏။ မ္မတျုနာ၊
သေမင်းသည်။ ကေရေမု၊ ဆံပင်တို့၌။ ဂူဟိတ ဣဝ၊ ဆွဲကိုင်
ခံရသူကဲ့သို့။ ဓရိမ္မ၊ တရားကို။ အာစရေတ်၊ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်
အားထုတ်ရာ၏။

ပြန်ပြောလိုက်ပါဦးမယ်။ အတတ်ပညာနဲ့ ဥစ္စာ စီးပွားကို
ရှာဖွေတော့မယ်ဆိုယင် အသက်တရာတမ်းမှာ ကံမကောင်း
အကြောင်းမသင့်လို့ ကနွေနက်ဖြန် သေချင် သေသွားပါ
စေ။ “ငါ အသက်တရာ မပြည့်ပဲ မသေဘူး” ဆိုတဲ့ စိတ်ကို
တင်းတင်းရင်းရင်း ဆောက်တည်ပြီးတော့ ရှာဖွေပါတဲ့။
တရားကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တော့မယ်ဆိုယင်
အသက်တရာတမ်းမှာ အသက်တရာပြည့်အောင် နေရမယ်
ဆိုစေကာမူ “ဒီကနွေ သေမင်းက ငါ့ဆံပင်ကို လာရောက်
ဆွဲနေပြီ”လို့ အဲဒီလို အမြင်မျိုးနဲ့မြင်ပြီး ဘယဉာဏ်ပြဇာန်း
ပြီးတော့ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ပါ-တဲ့။

ဒီကနွေ ဘုန်းကြီးရဲ့ရွှေမှောက် ရောက်ဆိုက်လာကြတဲ့
တရားနာ ဒကာ ဒကာမတွေကတော့ အတတ်ပညာနဲ့ ဥစ္စာ

စီးပွားကို ရှာဖွေဖို့ရာလာကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး၊ တရားကိုသာ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ဖို့ရာလာကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ သဒ္ဓါတရားတည်းဟူသော နားတွေ၊ သမာဓိ တည်းဟူသော နားတွေ၊ ခြင်္သေ့ ဆီ တည်နိုင်လောက်တဲ့ သိင်္ဂီရွှေခွက်တည်းဟူသော နားတွေဖြစ်နေကြပါစေလို့ ဘုန်းကြီးက စောစော စီးစီး ကြိုတင်ပြီး သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါနနဲ့ စပ်တဲ့တရား

(၃)

ဒကာ ဒကာမတွေက ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးဖို့ရာအတွက် ကျောင်းတော်ကြီးထဲမှာ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟနဲ့ ထောက်ပံ့ကြသလို ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ မဟာစည်ကျောင်းတော်ကြီးထဲမှာ ဓမ္မာနုဂ္ဂဟအနေနဲ့ မျက်မှောက်ချမ်းသာ ဝမ်းမြောက်စရာ တရားတည်းဟူသော ဓမ္မပန္နက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုပါတယ်။ ဓမ္မနံရံကြီးကိုလဲ လုံလုံလဲလဲ ကာရံလိုပါတယ်။ ဓမ္မအမိုးကြီးကိုလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မိုးလိုပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ အနေနဲ့ ဓမ္မပန္နက်ကြီး မချခင် ဓမ္မနံရံကြီး မကာရံခင် ဓမ္မအမိုးကြီး မမိုးခင်မှာ ဒကာ ဒကာမတွေ သဒ္ဓါတရား ပွားသထက်ပွား များသထက် များအောင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သထက် ဖြစ်အောင် ဒါနနဲ့စပ်တဲ့ တရားကလေး နဲ့ပါးပါးလောက်တော့ ပြောချင်ပါသေးတယ်။

ဒီကနေ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဘာလ်ရမ်ပူလ်မြို့က နေပြီးတော့ ၁၄-မိုင်လောက်ကွာဝေးတဲ့ခရီးကို သွားလိုက်လို့ရှိရင် ဆရာမတ် ဆတ်လို့ဆိုတဲ့ နေရာဌာနတခုကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီနေရာ ဌာနဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်လောက်တုန်းက သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကြီးရယ်လို့ အင်မတန် ထင်ရှားခဲ့တဲ့ နေရာ ဌာန ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ သာဝတ္ထိ နေပြည်တော်ကြီးဟာ လူနေ ဘယ်လောက် စည်ကားသတုံးလို့ ဆိုတော့ သန်းပေါင်း ၇၀-ရှိပါတယ်။ ကုဋေနှံချီပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ၇-ကုဋေရှိသတဲ့။ အဲဒီ ၇-ကုဋေ ရှိတဲ့ လူဦးရေထဲမှာ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ခဏခဏ တရားတွေ ဟောကြားထားလို့ အရိယာဘုမိသို့ ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သန်းပေါင်း ၅၀-ရှိပါတယ်။ ကုဋေနှံချီပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ၅-ကုဋေရှိသတဲ့။ အဲဒါလောက် လူဦးရေများပြားတဲ့ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အခုပြောခဲ့တာတွေဟာ အဋ္ဌကထာဆရာတော် ကောက်ပြတဲ့ သန်ကောင်စာရင်းအရပါပဲ။

အဲဒီ သန်ကောင်စာရင်းအရ သာဝတ္ထိပြည်ရဲ့ လူဦးရေ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အရေအတွက်ကို လွယ်လင့်တကူနဲ့ သိရ အောင် ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ ပြုလုပ်ထားပါ တယ်။ အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို အခုလိုက်ဆိုကြရမယ်။ ကဲ-လိုက်ဆိုကြ။

- ၁။ သာဝတ္ထိပြေ၊ ခုနစ်ကုဋေ၊ လူနေများလှသည်။
- ၂။ မြတ်စွာဘုရား၊ ဟောတရား၊ နာကြားကြရသည်။
- ၃။ ငါးကုဋေမှာ၊ အရိယာ၊ ဖြစ်ကာနေကြသည်။

ဒီ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးမှာလဲ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးများအမှူးထားပြီးတော့ နာယကဆရာတော်ဘုရားများ ဟောကြားပြသတော်မူကြတဲ့ အတွက်ကြောင့် တရားအားထုတ်ကြတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ များပြားလှပါတယ်။ အဲဒီမျိုးပြားလှတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မြင်ရတော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ စိတ်သဲမှာလေ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော် လောက်တုန်းက ဘုရားရဲ့ရွှေတော်မှောက်မှာ ဘုရားရဲ့အဆုံးအမကို နာယူပြီးတော့ အရိယာဘုံကို ရောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကို သွားပြီး သတိရမိပါတယ်။

ဘုရားလက်ထက်တော်က အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တနေ့တနေ့မှာ အဓိက လုပ်ငန်းကြီး နှစ်ရပ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီ လုပ်ငန်းကြီး နှစ်ရပ်က ဘာတွေတုံး ဆိုတော့—

၁။ မနက်ခင်းမှာ မနက်ခင်းအလိုက် လှူဘွယ် တန်းရာတွေနဲ့ ကျောင်းတော်ကို သွားကြတယ်။

၂။ ညနေခင်းမှာ ညနေခင်းအလိုက် ပန်းနံ့သာတွေ၊ အဝတ် အထယ်တွေ အဖျော်ယမကာတွေကို ယူဆောင်ပြီးတော့ တရားနာသွားကြတယ်။

အဲဒီလို အဓိက လုပ်ငန်းကြီး နှစ်ရပ်ရှိပါတယ်။

ဒီ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးက ယောဂီ ဒကာ ဒကာမတွေလဲ ဘုရားလက်ထက်တော်က အရိယာ သူတော်ကောင်းတွေလိုပါ။ နယ်အသီးသီးမှ ကြွလာတော်မူကြတဲ့ ဆရာတော်တွေကို မနက်ခင်းမှာ မနက်ခင်းအလိုက် ဆွမ်း ခဲဘွယ် ဘောဇဉ် အချိုအချဉ် အရသာတွေကို လိုလေးသေးမချို့ရအောင် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြတယ်။ ညနေခင်းမှာလဲ ညနေခင်း

အလိုက် အလုပ်ရေတို့၊ စတုမဇ္ဈတို့ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် နယ်အသီးသီးက ကြွရောက်တော်မူလာ
ကြတဲ့ ဆရာတော်တွေက ဒီလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သုံး
ဆောင်တော်မူကြရတော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ကျေနပ်တော်
မူကြတာပေါ့။

ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ လက်ထက်တော် အခါကာလတုန်းက
အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဓိကဖြစ်တဲ့ အလုပ် ၂-မျိုးသာရှိပုံ၊
အဲဒီ ရှိတဲ့အလုပ်ကလဲ ဘာတွေတုံး ဆိုတာကို သေသေချာ
ချာသိရအောင် ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ စီထား
ပါတယ်။ အခု အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို လိုက်ဆိုကြ
ရမယ်။ ကဲ-လိုက်ဆိုကြ။

- ၁။ အရိယာများ၊ ကိစ္စကား၊ နှစ်ပါးရှိကြသည်။
- ၂။ နံနက်ကာလ၊ လှူဒါန၊ ပြုကြလေတော့သည်။
- ၃။ ညနေချမ်းမှာ၊ နံသာပန်းတွေ၊ ဝေဝေဆာဆာ၊
ယူဆောင်ကာ၊ တရားနာ သွားကြသည်။

အဲဒီလို မှန်မှန်ကြီး တရားတွေဟော၊ တရားတွေနာကြရလို့
အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်မှာ ၅-ကုဋေ
တောင် ရှိနေတာပေါ့။

ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး

(၄)

ပြီးတော့ သာဝတ္ထိနေပြည်တော်သူ နေပြည်တော်သား
တွေရဲ့အလေ့အထကောင်း တခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ
ဆိုတော့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို

ဆွမ်းအစရှိတဲ့ အလှူအတန်းတွေကို လှူတန်းကြတဲ့ အလေ့ အထပါပဲ။

တနေ့မှာတော့ အဲဒီလို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လှူတန်းကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အနုမော ဒနာတရား ဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူလိုတဲ့အတွက် ဒီလို စကား စတော်မူလိုက်တယ်။

ဥပါသကာ ဣဓေကဇ္ဇော အတ္တနာဝ ဒါနံ ဒေတိ၊
ပရံ န သမာဒပေတိ။ သော နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဋ္ဌာနေ ဘောဂ-
သမ္ပဒံ လဘတိ၊ နော ပရိဝါရသမ္ပဒံ။

ဥပါသကာ၊ ဒါယကာတို့။ ဣဓ ဤလောက၌။ ဧကဇ္ဇော၊ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာဝ၊ မိမိကိုယ်တိုင်က သာ လျှင်။ ဒါနံ၊ အလှူအတန်းကို။ ဒေတိ၊ လှူတန်း၏။ ပရံ၊ သူတပါးကိုတော့ဖြင့်။ န သမာဒပေတိ၊ လှူအောင် တန်း အောင် မတိုက်တုန်း မနှိုးဆော်တတ်။ သော၊ ထို မိမိကိုယ် တိုင်ကသာလျှင် လှူတန်း၍ သူတပါးကိုတော့ဖြင့် လှူအောင် တန်းအောင် မတိုက်တုန်း မနှိုးဆော်တတ်သော ပဌမ ဘ- နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဋ္ဌာနေ၊ ဖြစ်လေရာရာ သံသရာဘဝအဆက်ဆက်၌။ ဘောဂသမ္ပဒံ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို။ လဘတိ၊ ရ၏။ ပရိဝါရသမ္ပဒံ၊ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို။ နော လဘတိ၊ မရ။

ဒကာ ဒကာမတို့ ဒီလောကမှာ ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုး ရှိတယ်။ ပဌမ ဘ-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ကသာ လှူတယ်၊ တန်းတယ်-တဲ့။ သူတပါးကိုတော့ဖြင့် လှူအောင်တန်းအောင် မတိုက်တုန်း မနှိုးဆော်တတ်ဘူး-တဲ့။ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်လှူ

ရတာက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိလို့ တာဝန်မလေးဘူး၊ သူတပါးရဲ့ ပစ္စည်းကို လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ရတာက တာဝန်ကြီးတယ်လို့ ယူဆတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ တာဝန်ကြီး မယူလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။

အဲဒီလို မိမိကိုယ်တိုင်ကသာ လှူတန်းပြီးတော့ သူတပါး ကိုတော့ဖြင့် လှူအောင် တန်းအောင် မတိုက်တွန်း မနှိုးဆော်တတ်တဲ့ ပဌမ ၁-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖြစ်လေရာရာ သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့တော့ဖြင့် ပြည့်စုံ ပါရဲ့-တဲ့။ အခြွေအရံနဲ့တော့ဖြင့် မပြည့်စုံဘူး-တဲ့။ တဖက်ကောင်း၊ တဖက်မကောင်းပါပဲ။

ဒီလောကမှာ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိကြပါတယ်။ တချို့များ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပေါလိုက်ထား၊ များလိုက်ထား သုံးမကုန် စွဲမကုန်ပါပဲ၊ ထားစရာ သိုစရာ နေရာတောင် မရှိလောက်အောင် ပေါများပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ ခိုင်းစရာ စေ့စရာ အခြွေအရံတော့ မရှိဘူး၊ ညောင်းလို့မှလဲ နင်းနှိပ်ပေးမယ့်သူ မရှိဘူး။ ရေငတ်လို့မှလဲ ရေကလေးတပေါက် ခပ်တိုက်ပေးမဲ့သူ မရှိဘူး။ ဆေးလိပ်ကလေး သောက်ချင်လို့မှလဲ ဆေးလိပ် မီးညှိပေးမယ့်သူ မရှိဘူး။ သူတို့မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေက နင်းနှိပ်လဲ ပေးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေလဲ ခပ်တိုက်ပေးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးလိပ်လဲ မီးညှိပေးကြတာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလို ပစ္စည်းဥစ္စာတွေသာ ပေါများပြီး အခြွေအရံက ရှားပါးမယ်ဆိုယင် နေရာမကျသေးဘူးနော်။ အဲဒါ ပဌမ ၁-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံပါဘဲ။ လွယ်လွယ်ကူကူ မှတ်ထားချင်ကြယင် တာဝန်ကြီး မယူလိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုး

ပေးပုံလို့ မှတ်ထားကြပေတော့။ ဒီ ပဌမ ၁-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ သိကြရအောင် ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ ပြုလုပ်ထားပါတယ်။ အခု အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို ချပေးမယ်၊ လိုက်ဆိုကြ။

၁။ ကိုယ်ကသာလှူ၊ သူများမူ၊ လှူအောင် တန်းအောင် မတိုက်တန်းပါ။

၂။ စည်းစိမ်သာများ၊ ခြွေရံကား၊ ရှားပါး ထိုသူမှ။

ဧကစွေ အတ္တနာ ဒါနံ န ဒေတိ၊ ပရံ သမာဒပေတိ။
သော နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ ပရိဝါရသမ္ပဒံ လဘတိ၊ နော
ဘောဂသမ္ပဒံ။

ဧကစွေ၊ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာ၊ မိမိကိုယ် တိုင်ကတော့ဖြင့်။ ဒါနံ၊ အလှူအတန်းကို။ န ဒေတိ၊ မလှူ မတန်း။ ပရံ၊ သူတပါးကိုသာလျှင်။ သမာဒပေတိ၊ လှူ အောင် တန်းအောင် တိုက်တန်း နှိုးဆော်တတ်၏။ သော၊ ထို မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ဖြင့် မလှူမတန်းမူ၍ သူတပါးကို သာလျှင် လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်တန်း နှိုးဆော် တတ်သော ဒုတိယ ၂-နံပါတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ၊ ဖြစ်လေရာရာ သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်၌။ ပရိဝါရသမ္ပဒံ၊ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို။ လဘတိ၊ ရ၏။ ဘောဂသမ္ပဒံ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို။ နော လဘတိ၊ မရ။

ဒုတိယ ၂-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ ဖြင့် မလှူမတန်းဘူး-တဲ့။ သူတပါးကိုသာ လှူအောင် တန်း အောင် တိုက်တန်း နှိုးဆော်တတ်သတဲ့။ တခါတခါ သူက သူများလှူတာ တန်းတာကို သွားရောက်ပြီး စားသောက်

တတ်သေးတယ်၊ စားပြီးယင် သာဓုကလေးတော့ ကျယ်ကျယ်
ခေါ်တတ်သတဲ့။ သာဓုတန်းက ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။

အဲဒီလို မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ဖြင့် မလှူမတန်းဘဲ သူတပါး
ကိုသာ လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်တုန်း နှိုးဆော်တတ်တဲ့
ဒုတိယ ၂-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ် သာဓုတန်းက ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖြစ်လေ
ရာရာ သံသရာဘဝအဆက်ဆက်မှာ အခြွေအရံနဲ့တော့ဖြင့်
ပြည့်စုံပါရဲ့-တဲ့။ ပစ္စည်း ဥစ္စာနဲ့တော့ဖြင့် မပြည့်စုံဘူးတဲ့။
တဖက်ကောင်း၊ တဖက်မကောင်းပါပဲ။

ဒီလောကမှာ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အများကြီး ရှိကြပါ
တယ်၊ တချို့များ အခြွေအရံ ပရိသတ်တွေ ပေါ်လိုက်တာ
များလိုက်တာ၊ ပြေ့ လို့ပါပဲ၊ ပုတို့ စုတို့ ခရုတို့ ဆိုတာတွေပေါ့၊
ဒီအနားက နှပ်တဲ့လောင်းနဲ့ ငိုနေတဲ့ သူကတယောက်၊ ဟို
အနားက မြေကြီးထဲမှာ လူးလို့မို့နေတဲ့ သူက တယောက်၊
တခြားတနေရာမှာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ကစားနေတဲ့ သူက
တယောက်၊ အို-ပြည့်လို့၊ မရေနိုင်မတွက်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
သူတို့မှာ ပစ္စည်း ဥစ္စာကျတော့လဲ ရှားပါးလိုက်တာ၊ ကုန်း
ကောက်စရာတောင် မရှိဘူး။ မူးလို့တောင်မှ ရှူစရာ မရှိဘူး၊
ရှေးလူကြီးများ ပြောသံကြားဘူးတယ်၊ သူတို့များ ဆင်းရဲ
လိုက်တာ၊ မျက်စိကျိန်းလို့တောင်မှ မျက်စဉ်းသွေးခပ်စရာ
ကြေးပြားတစ်ခုမှ မရှိဘူး-တဲ့။ အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်။ အဲဒီလို
ဆင်းရဲပုံကို စလေဆရာကြီး ဦးပုညက ရေသယ်ပြဇာတ်ထဲမှာ
သဘာဝကျကျ သရုပ်ဖော်ထားခဲ့ပါတယ်။

“ခရု ဆံကျွတ်၊ ခါးဝတ်လွှာချင်း၊ ထမင်းရက်ချန်၊ ရေရက်
မှန်နှင့်၊ ကပ်ကျန်မဲ့တေ၊ ဖွတ်ဖိုးအေများနောင်၊ ပြာတောင်

ကြီး ပေါက်ကရော့၊ ပြောင်မြောက်အောင် မွဲနိုင်တဲ့ ငါ့ကိုယ် နော်”တဲ့။

အဲဒီလို အခြေအရံနဲ့သာ ပေါများပြည့်စုံပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာက ရှားပါးမယ်ဆိုယင် နေရာမကျဘူး၊ အဲဒါ ဒုတိယ ၂-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံပါဘဲ။ လွယ်လွယ်မှတ်ထားချင်ကြယင် သာဓုတန်းက ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံလို့ မှတ်ထားကြပေ တော့၊ ဒီ ဒုတိယ ၂-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံကို လွယ် လွယ်ကူကူနဲ့ သိကြရအောင် ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေး တွေ ပြုလုပ်ထားပါတယ်။ အခု အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ ကို ချပေးမယ်။ ကဲ-လိုက်ဆိုကြ။

၁။ ကိုယ်ကမလှူ၊ သူများမှ၊ လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်တုန်းတာ။

၂။ ခြွေရံသာများ၊ စည်းစိမ်ကား၊ ရှားပါးထိုသူမှာ။

ဧကစွော အတ္တနာ စ န ဒေတိ၊ ပရဉ္စ န သမာဒပေတိ။
သော နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ နေဝ ဘောဂသမ္ပဒံ လဘတိ၊
န ပရိဝါရသမ္ပဒံ။ ဝိဃာသာဒေါ ဟုတွာ ဝိစရတိ။

ဧကစွော၊ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာ စ၊ မိမိ ကိုယ်တိုင်ကလည်း။ န ဒေတိ၊ မလှူမတန်း။ ပရဉ္စ၊ သူတပါး ကိုလည်း။ န သမာဒပေတိ၊ လှူအောင် တန်းအောင် မတိုက် တုန်း မနှိုးဆော်တတ်။ သော၊ ထို မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း မလှူမတန်းမူ၍ သူတပါးကိုလည်း လှူအောင်တန်းအောင် မတိုက်တုန်း မနှိုးဆော်တတ်သော တတိယ ၃-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ် သည်။ နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ၊ ဖြစ်လေရာရာ သံသရာဘဝအဆက် ဆက်၌။ ဘောဂသမ္ပဒံ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို။

နေဝ လဘတိ ၊ မရသည်သာလျှင်တည်း။ ပရိဝါရသမ္ပဒံ၊
အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို။ န လဘတိ၊ မရ။ ဝိဿာသာ-
ဒေါ၊ စားကြွင်းစားသည်။ ဟုတော့၊ ဖြစ်၍။ ဝိစရတိ၊
သွားလာလှည့်လည်နေရ၏။

တတိယ ၃-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ
မလှူမတန်းဘူး-တဲ့။ သူတပါးကိုလဲ လှူအောင် တန်းအောင်
မတိုက်တန်း မနှိုးဆော်တတ်ဘူး-တဲ့။ ဘူးနှစ်ဘူး ပုဂ္ဂိုလ်ပါ
ဘဲ။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ မလှူမတန်းဘူး။ အဲဒါက တဘူး၊
သူတပါးကိုလဲ လှူအောင် တန်းအောင် မတိုက်တန်း မနှိုး
ဆော်တတ်ဘူး။ အဲဒါက တဘူး။ ဒီ နှစ်ဘူးကို ပြောတာပါ၊
တနည်းအားဖြင့် ဘာသာရေးကို မယုံကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘဲ။

အဲဒီလို မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ မလှူမတန်း၊ သူတပါးကိုလဲ
လှူအောင် တန်းအောင် မတိုက်တန်း မနှိုးဆော်တတ်တဲ့
တတိယ ၃-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ၊ ဝါ၊ ဘူးနှစ်ဘူး ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ၊ ဝါ၊
ဘာသာရေးကို မယုံကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖြစ်လေရာရာ
သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့လဲ မပြည့်စုံဘူး
တဲ့။ အခြေအရံနဲ့လဲ မပြည့်စုံဘူး-တဲ့။ နေရာတကာမှာ
သွားလာလှည့်ပတ်ပြီး သူများစားပြီးသား အကြွင်းအကျန်
ကို လိုက်လံ တောင်းရင်း စားသောက်ရတဲ့ စားကြွင်းစား၊
ဝါ၊ သူတောင်းစား ဖြစ်တတ်တယ်-တဲ့။

ဒီလောကမှာ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အများကြီး ရှိကြပါ
တယ်၊ တချို့များ ပစ္စည်းဥစ္စာကလဲ မရှိ၊ အခြေအရံကလဲ
မရှိ၊ ငုံးတိတ်ကြီးတွေသာ နေရပါတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကို ပါဠိလို မနုဿကပဏ၊ မနုဿဝရာက-လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အထီးကျန် ကပ်ပါး ဆင်းရဲသား ခိုကိုးရာမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောရမယ်ဆိုယင်တော့ တကောင်ကြွက် လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဖော်ရှိတဲ့ ကြွက်မှာတော့ ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေလို့ အော်လိုက်ယင် သူ့အဖော်ကြွက်တွေက ဝိုင်းအုံလာကြတယ်။ အဖော်မရှိတဲ့ တကောင်ကြွက်မှာတော့ ဘေးရန်တွေလို့ သူက အော်ပေမဲ့ ဘယ်ကြွက်မှ မလာဘူး။ သူ့တကောင်ထဲသာ အော်နေရတယ်။ အဲဒီကြွက်ဟာ တကောင်ကြွက်ပဲ။

အဲဒီလို ပစ္စည်းဥစ္စာကလဲမရှိ၊ အခြေအရံကလဲမရှိ၊ ငုံးတိတိ ကြီးသာ ဖြစ်နေရမယ်ဆိုယင် ဘာမှ နေရာမကျဘူး၊ နှစ်ဖက် လုံးမကောင်းဘူး၊ အဲဒါ တတိယ ၃-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုး ပေးပုံပါပဲ။ လွယ်လွယ်မှတ်သားချင်ကြယင် ဘူးနှစ်ဘူးပုဂ္ဂိုလ် ရဲ့ အကျိုးပေးပုံလို့ မှတ်ထားကြပေတော့။ တနည်းအားဖြင့် ဘာသာရေးကို မယုံကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံလို့ မှတ် ထားကြပေတော့။ သူတောင်းစား ဖြစ်တတ်တဲ့ လမ်းစဉ်ဟာ ဒီလမ်းစဉ်ပါပဲ။

ဒီ တတိယ ၃-နံပါတ်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံကို လွယ်လွယ် ကူကူနဲ့ သိကြရအောင် ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေပြု လုပ်ထားပါတယ်။ အခု အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို ချ ပေးမယ်၊ ကဲ-လိုက်ဆိုကြ။

၁။ ကိုယ်လဲ မလှူ၊ သူများမှ၊ လှူအောင် တန်းအောင် မတိုက်တုန်းပါ။

၂။ စည်းစိမ်ခြွေရုံ ဤနှစ်တန်၊ ကေန့်ရှားမည် ထိုသူမှာ။

၃။ လှည့်လည်တောင်းစား၊ စားကြင်းစား၊ ဖြစ်ငြား
ကေန်သာ။

ကေစွော အတ္တနာ စ ဒေတိ၊ ပရဉ္စ သမာဒပေတိ။
သော နိဗ္ဗတ္တနိဗ္ဗတ္တဌာနေ ဘောဂသမ္ပဒဉ္စေ လဘတိ၊
ပရိဝါရသမ္ပဒဉ္စ။

ကေစွော၊ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာ စ၊ မိမိ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း။ ဒေတိ၊ လှူဒါန်း၏။ ပရဉ္စ၊ သူတပါးကို
လည်း။ သမာဒပေတိ၊ လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်တွန်း
နှိုးဆော်တတ်၏။ သော၊ ထို မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း လှူတန်း၊
သူတပါးကိုလည်း လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်တွန်း နှိုး
ဆော်တတ်သော စတုတ္ထ ၄-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်အည်။ နိဗ္ဗတ္တ-
နိဗ္ဗတ္တဌာနေ၊ ဖြစ်လေရာရာ သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်၌။
ဘောဂသမ္ပဒဉ္စေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို၎င်း။ ပရိ-
ဝါရသမ္ပဒဉ္စ၊ အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို၎င်း။ လဘတိ၊ ရ၏။

စတုတ္ထ ၄-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ လှူ
တယ်၊ တန်းတယ်-တဲ့။ သူတပါးကိုလဲ လှူအောင် တန်းအောင်
တိုက်တွန်း နှိုးဆော်တတ်တယ်-တဲ့။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်း
သဘော အတော်သက်ဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။ အဲဒီလို မိမိကိုယ်တိုင်
ကလဲ လှူတန်း၊ သူတပါးကိုလဲ လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်
တွန်း နှိုးဆော်တတ်တဲ့ စတုတ္ထ ၄-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖြစ်လေ
ရာရာ သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့လဲ ပြည့်စုံ
တယ်၊ အခြံအရံနဲ့လဲ ပြည့်စုံတယ်-တဲ့။

ဒီလောကမှာ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အများကြီး ရှိကြပါတယ်၊
တချို့များ ပြည့်စုံလိုက်ကြတာ စားစရာ သောက်စရာ အစား

ကောင်း အသောက်ကောင်းတွေ၊ ဝတ်စရာ ဆင်စရာ အဝတ်
 ကောင်း အဆင်ကောင်းတွေ၊ နေစရာ ထိုင်စရာ အိမ်ကောင်း
 တိုက်ကောင်းတွေ၊ အဲဒီလို စားဝတ်နေရေးနဲ့တကွ သုံးစရာ
 ဆောင်စရာ အသုံးအဆောင်ကောင်းတွေ သွားစရာ လာစရာ
 ယာဉ်ရထား မော်တော်ကားကောင်းတွေ၊ အို-ဘာမဆို လိုလေ
 သေး မရှိရအောင်ကို ပြည့်စုံကြပါတယ်။ ဘယ်လောက်
 ကောင်းတုန်း၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မျက်နှာကြီးတွေ အထက်
 တန်းလွှာတွေလို့ ဒီလောကက ခေါ်ကြပါတယ်။ သူတို့ကလဲ
 မျက်နှာကြီးအောင် အထက်တန်းလွှာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြ
 ပေတာကိုး။

အဲဒီလို ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့လဲ ပြည့်စုံ အခြွေအရံတွေနဲ့လဲ
 ပြည့်စုံမှ တကယ် နေရာကျပါတယ်။ သိပ်ကောင်းပါတယ်။
 အဲဒါ စတုတ္ထ ၄-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံပါဘဲ။ တနည်း
 အားဖြင့် မှတ်သားချင်ကြသေးယင် ပညာရှိ သူတော်ကောင်း
 သဘော အတော်သက်ဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံလို့ မှတ်
 ထားကြပေတော့။ ဒီ စတုတ္ထ ၄-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်အောင်
 ကြိုးစားကြပါလို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ ဒီ စတုတ္ထ ၄-နံပါတ်
 ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးပုံကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ သိကြရအောင်
 ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ ပြုလုပ်ထားပါတယ်။ အခု အဲဒီ ဆောင်
 ပုဒ်ကလေးတွေကို ချပေးမယ်၊ ကဲ-လိုက်ဆိုကြ။

၁။ ကိုယ်ကလဲလှူ၊ သူများမှူ၊ လှူအောင်တန်းအောင်
 တိုက်တွန်းတာ။

၂။ စည်းစိမ်ခြွေရုံ၊ ဤနှစ်တန်၊ ကေန့် များမည် ထိုသူမှူ။
 အုပ်စု ဖွဲ့ပြီး လှူကြ တန်းကြတဲ့ သာဝတ္ထိ နေပြည်တော်သူ
 နေပြည်တော်သား ဒကာ ဒကာမများကို မြတ်စွာဘုရားက

ယခု ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အနုမောဒနာတရား ဟောကြား ချီးမြှင့်တော်မူလိုက်ပါတယ်။

ဒကာ ဒကာမတို့....အဲဒီ အနုမောဒနာတရားတော် အတိုင်း စတုတ္ထ ၄-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ကြယင် ဒီဘဝမှာသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်လေရာရာ သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်မှာလဲ သူများ တကာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှားပါးနေနေ မိမိတို့တတွေက တော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားကြရ သောက်ကြရမယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်ကြရ ဆင်ကြ မယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေကြရ ထိုင်ကြရမယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သွားကြရ လာကြရမယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံကြရမယ်။ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေမှုတွေ ဖြစ်ကြရ မှာချည့်ပါတဲ့၊ ဒါကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ လှူတန်း သူတပါး ကိုလဲ လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်တန်း နှိုးဆော်တတ်တဲ့ စတုတ္ထ ၄-နံပါတ် ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုရတဲ့ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီးတွေ ဖြစ်ကြရအောင် ကြိုးစားကြပါလို့ ဘုန်းကြီးက မေတ္တာ ရွှေထားပြီး တိုက်တန်းစကား ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

ယောဂီသုတော်စင်တွေရဲ့ မဟာစည်ကျောင်း

(၅)

ဒီကနေ့ မဟာစည်ကျောင်းတော်ကြီး ထီးထီးမတ်မတ် ပေါ်ပေါက်လာတာဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသလဲဆိုတာကို မေးချင်ပါသေးတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်ကာလတုန်းက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ မခြား သဒ္ဓါ

တရားရှင် ဖြစ်ကြတဲ့ မိမိကိုယ်တိုင်ကလဲ လှူတန်း၊ သူတပါးကိုလဲ လှူအောင် တန်းအောင် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်တတ်ကြတဲ့ စေတနာရှင် ယောဂီသူတော်စင်တွေကို အကြောင်းခံပြီး ထီးထီး မတ်မတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာတယ်လို့ဆိုယင် မလွဲပါဘူး။ ခေတ်ကာလအားလျော်စွာ ဘယ်လိုပဲ ပစ္စည်းအခက်အခဲတွေ ရှိနေပေမယ့်လို့ ဆောင်ရွက်ကြသူတွေရဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ဝီရိယအား နှစ်ပါး ပေါင်းကူးလိုက်တော့ ထူးထူးခြားခြား မြန်မြန် ဆန်ဆန်နဲ့ နတ်ဘုံဗိမာန် ပေါက်လာသလိုကို အောင်မြင်လာရပါတယ်။

မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးဟာ ၂-သိန်းကျော် အကုန်အကျခံပြီး ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီး ဆိုတော့ အင်မတန်ကို ကောင်းတာပေါ့။ ကျောင်းတော်ကြီးပေါ်ကို ဘုန်းကြီးတို့ တက်ကြည့်ကြပါတယ်။ ဘုရားခန်းရယ်၊ ကျိန်းစက်ခန်းရယ်၊ ရေချိုးခန်းရယ်၊ ကုဋ္ဌိခန်းရယ်၊ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်ပုဆိုး ပိုးနဲ့ချညှပ် ဆိုတာလိုပေါ့လေ။ သီတင်းသုံးတော်မူမှာက သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာသုံးပါး အကျင့်တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ ဆောင်ရွက်ကြသူတွေက မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးတွေ၊ ကူညီဝိုင်းဝန်းကြတဲ့သူတွေက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့မခြား သဒ္ဓါတရားရှင်တွေ၊ အဲဒီလိုဆိုတော့ ပြောစရာကို မလိုတော့ပါဘူး၊ ပြည့်စုံရမှာပါပဲ။

ဒီလို အစစ အရာရာ ပြည့်စုံတာတွေကို မြင်ရတော့ ဝက်လက်မြို့ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက် မဟာဣရတနာ ကျမ်းပြုဆရာတော်ဦးတိဿ ယ်၊ ဆိပ်ခွန်ရှာ ပိဋကတိုက်ကျောင်းဆရာတော်ဦးသုန္ဒရရယ်၊ ဒီဆရာတော်တွေက သဘောကျတော်မူကြလွန်း

လို့ ထပ်တလဲလဲနဲ့ ချီးကျူးလို့ကို မပြီးနိုင်ကြဘူး၊ ဒီအထဲမှာ မဟန္တရတနာ ကျမ်းပြုဆရာတော် ဦးတိဿက ပြောလိုက်သေးတယ်။ “ကျောင်းတော်ကြီးပေါ်ကတောင် မဆင်းချင်တော့ဘူး”တဲ့။ ဒီဆရာတော်က အဟောအပြော အရေးအသား သိပ်ကောင်းတယ်၊ အမှားအမှန်ဝေဘန်ရာမှာ သိပ်စေ့စပ်တယ်၊ ချီးမွမ်းသင့် ရှုတ်ချသင့်တဲ့ ဂုဏ်နဲ့ အပြစ်တွေကို ဖော်ပြရာမှာလဲ သိပ်သဘာဝကျတယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ မဟန္တရတနာကျမ်းကြည့်ဘူးသူတိုင်း သိပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီကနေ့ ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူတန်းကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေဟာ မျက်မှောက် တမလွန် နှစ်တန်အကျိုးကို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးကြီး ရနိုင်ကြပါတယ်။ တမလွန်ကျိုး ရနိုင်တယ် ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ ဒီခေတ်ဝေဘန်ရေးသမားတွေက ဝေဘန်တတ်ကြသေးတယ်။ “ဂေါတမ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတွေဟာ မမြင်နိုင်တဲ့ နောင်တမလွန်ဘဝကိုချည့် လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြတယ်”တဲ့။ သူတို့ဟာသူတို့ ဝေဘန်ရေးသမားကြီးတွေ ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူပြီး ဝေဘန်ကြတာပေါ့လေ၊ သူတို့ ပါးစပ်ကို ဘယ်သူကမှ သွားပြီး အပ်နဲ့ မချုပ်နိုင်တော့ သူတို့မှာ ထင်သလို ဝေဘန်ခွင့် ရနေကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဝေဘန်တိုင်း အမှန်မရနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ သတိမလွတ်ကြနဲ့။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေ ဆိုတာ အင်မတန် ပြည့်စုံပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာကလေးတခုတော့ဖြင့် လိုနေတယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းတိုင်တိုင် ပစ္စည်းအကုန်ခံ၊ ကိုယ်အပင်ပန်းခံ၊ စိတ်အဆင်းရဲခံပြီး လက်တွေ့ မျက်တွေ ကျင့်ယူမှ ရလာတဲ့ တရားတွေဆိုတော့ ပြည့်စုံတာပေါ့၊ ဘယ်ခေတ် ဘယ်အခါမှလဲ မပြောင်းလဲဘူး၊ အခုခေတ်

တက္ကသိုလ်သမားတွေ ကြံဆတော့တော့ပြီး ဟောကြ ပြောကြ
ရေးကြ သားကြတာတွေကတော့ ဒီခေတ်မှာ မှန်တယ်ဆိုပေ
မယ်လို့ နောက်တခေတ်ကျတော့ ပြောင်းလဲချင်ပြောင်းလဲတတ်
သေးတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မိန့်တော်မူခဲ့ပါတယ်။
“ငါ့တရားတော်က မျက်မှောက်ထင်ထင် သိမြင်နိုင်တဲ့ လက်
တွေ့ မျက်တွေ့တရားပါ”တဲ့။ “နေ့ အားထုတ်ယင်နေ၊ ည အား
ထုတ်ယင် ည၊ ချိန်ခါမဆိုင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ရနိုင်တဲ့တရား
ပါ”တဲ့။

ကဲ-ဘယ်လောက် ရှင်းသလဲ၊ ဘယ်လောက် ပြတ်သားသလဲ၊
မယုံယင် အားထုတ်ကြည့်ကြပေါ့၊ ဘုန်းကြီးက ဒီလို စကားပြင်
နဲ့ တိုက်တွန်းနေရတာကို အားမရသေးဘူး၊ ရှစ်လုံးဖွဲ့ ကလေးနဲ့
တိုက်တွန်းလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ ကဲ-လိုက်ဆိုကြ။

အို လူအများ စိတ်ထားစင်ကြယ်၊
တတ်သိယောင်ကား ရှောင်ရှားကြဉ်ဖယ်၊
မှန်တရားမှီ ယုံမှားကင်းဖွယ်၊
အားထုတ်ကြည့် ကိုယ်သိဖြစ်လိမ့်မယ်။

ခေတ်နောက်မကျတဲ့ တရား ၃-ပါး

(၆)

တချိန်က ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ ရဟန်းတော်တွေ
ကို မျက်မှောက်ချမ်းသာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နေထိုင်ရဖို့
လုပ်ငန်းစဉ်တရားကို ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။

တီဟိံ ဘိက္ခုဝေ ဓမ္မေဟိံ သမန္ဓာဂတော ဘိက္ခု ဒိဋ္ဌေဝ
ဓမ္မေ သုခသောမနဿဗဟုလော ဝိဟရတိ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတော်အပေါင်း အို-သူတော်ကောင်းတို့။
တီဟိံ ဓမ္မေဟိံ၊ တရားသုံးပါးတို့နှင့်။ သမန္ဓာဂတော ဘိက္ခု၊
ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည်။ ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ၊ ခု ဝတ္တမာန် ပစ္စုပ္ပန်
လောက မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်။ သုခသောမနဿဗဟု-
လော၊ ချမ်းသာခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း များသည်ဖြစ်၍။ ဝိဟ-
ရတိ၊ နေရ ထိုင်ရ နေထိုင်ရပေ၏။

တရား ဆိုတာ များများ မဟုတ်ပါဘူး၊ သုံးပါးထဲသာ အား
ထုတ်ကြည့်ပါတဲ့။ အဲဒီ သုံးပါးနဲ့သာ ပြည့်စုံလို့ရှိယင် သင်းချိုင်း
ကုန်းရဲ့ ဟိုဖက် နောင်တမလွန်ဘဝထိအောင် မစောင့်ဆိုင်းရပဲ
ပုခက်နဲ့ ခေါင်းပျဉ်ကြားလို့ ဆိုတဲ့ ဒီပစ္စုပ္ပန် လောကမှာကိုပဲ
ချမ်းချမ်းသာသာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ နေရထိုင်ရပါတယ်
တဲ့။ မယုံယင် လာရောက် အားထုတ် ကြည့်လို့ကြစမ်းပါ။
မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူနေတယ်၊ “ငါ့တရားက ဧဟိံ ပဿိ-
က ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ တရားပါ”တဲ့။ အစမ်းခံနိုင်တဲ့ တရားတော်
ဘယ်တော့မှ ခေတ်နောက်မကျတဲ့ တရားတော်-လို့ ဆိုလိုပါ
တယ်။

ဘယ်လောက်ထိအောင် ချမ်းချမ်းသာသာ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာစွာနဲ့ နေထိုင်ရ ဘဲတုံးလို့ ဆိုတော့ “အာသာဝါနံ
ဓယာယ” အာသဝေါတရားလေးပါးကုန်တဲ့ နေရာရောက်အောင်
ကို ချမ်းသာနိုင်ပါတယ်-တဲ့။ ဆိုလိုတာကတော့ ရဟန္တာ ဖြစ်
အောင်ကို ချမ်းသာနိုင်ပါတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အဲဒီတရား သုံးပါးက ဘာတွေတုံး။

ဣန္ဒြိယေသု ဂုတ္တဒွါရော ဟောတိ၊ ဘောဇနေ
မတ္တည။ ဇာဂရိယာနုယုတ္တော။

ဣန္ဒြိယေသု၊ ဣန္ဒြေ ခြောက်ပါး တံခါးကြီး ခြောက်ပေါက်တို့
၌။ ဂုတ္တဒွါရော၊ လုံခြုံသော တံခါးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
ဘောဇနော၊ ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်၌။ မတ္တည။ သုံးဆောင်တဲ့အခါ
မှာ အတိုင်းအတာ ပမာဏကို သိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
ဇာဂရိယံ အနုယုတ္တော၊ နိုးကြားမှုနှင့် ယှဉ်သဖြင့် အသင့်နေရ
သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁။ ဣန္ဒြေ ခြောက်ပါး တံခါးကြီး ခြောက်ပေါက်ကို
လုံလုံခြုံခြုံ ဖြစ်အောင် သတိ တည်းဟူသော မင်း
တုံးနဲ့ ရှိထိုး ပိတ်ဆို့ရမယ်တဲ့။

၂။ အစားအစာကို မှီဝဲမျှဝါး စားသောက် သုံးဆောင်
တဲ့အခါမှာ အတိုင်းအတာ ပမာဏကို သိရမယ်-တဲ့။

၃။ နိုးကြားမှုနှင့် ယှဉ်သဖြင့် အသင့်နေရမယ်-တဲ့။

ဒီသုံးပါးနဲ့သာပြည့်စုံလို့ရှိယင် နောင်တမလွန်ဘဝထိအောင်
မစောင့်ဆိုင်းရဘဲ ခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ချမ်းချမ်းသာသာ
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ နေထိုင်ရမယ်-တဲ့၊ ကဲ-ဆောင်ပုဒ်
ကလေးတွေကို လိုက်ဆိုကြအုံး။

၁။ ဣန္ဒြေ ခြောက်ပါး၊ အစောင့်ထား၊ တံခါးလုံရမည်။

၂။ အစားအစာ၊ ဘောဇဉ်မှာ၊ တိုင်းတာသိရမည်။

၃။ နိုးကြားမှုနှင့်၊ ယှဉ်သဖြင့်၊ အသင့်နေရမည်။

၄။ ဤသုံးပါးသာ၊ ပြည့်စုံပါ၊ ချမ်းသာ မျက်မှောက် များ
ရမည်။

အကျဉ်းချုပ်ကို ဟောပြောလို့ သဘောကျ နှစ်သက်ကြတဲ့ သင်္ခေပရူစီသမားတွေ အတွက်တော့ ဒါလောက်ဆိုယင်ကိုပဲ တရားပွဲ သိမ်းလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ လက်ထက်တော်က ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ရွှေတော်မှောက်မှာ ရောက်နေကြတဲ့ တရားနာ ပရိသတ်တွေက အကျယ်ဟောမှ သဘောကျကြမယ့် ဝိတ္ထာရရူစီသမားတွေကလဲ ပါနေကြသေး တဲ့အတွက် ဒါလောက်နဲ့ တရားပွဲကို မသိမ်းသေးပါဘူး။ အကျယ် တဝင့် ဆက်လက်ပြီးတော့ အမေးနဲ့အဖြေနဲ့ ဟောပြောတော်မူပါ သေးတယ်။

ပါဠိတော်မှာ လာတဲ့အတိုင်း အကျယ်တဝင့် စုံစုံလင်လင် ဟောပြောနေလို့ရှိယင် အဂ္ဂမဟာဓမ္မကထိက လောကမာရဇီနံ ရွှေဘိုဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒဟောပြောဖို့ အချိန်တောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ပါဠိတော်ကို အကျဉ်းချုပ်လောက် ထုတ်ပြပြီး ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေနဲ့ပဲ သရုပ်ဖော်သွားကြပါ စို့ရဲ့။

(၁) အချက် ဣန္ဒြေ ခြောက်ပါး ပိတ်ဆို့ စောင့်ရှောက်ပုံကို မြတ်စွာဘုရားက—

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာ န နိမိတ္တဂ္ဂါဟီ ဟောတိ နာနုဗျဉ္ဇနဂ္ဂါဟီ-စသည်ဖြင့် အကျယ် ဝေဖန်ပြတော် မူပါတယ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ဘိက္ခု၊ သံသရာဘေးကို ရှုမြင်၍ တရားအားထုတ်နေသော ယောဂီ ရဟန်းသည်။ စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာ၊ မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်ပြီး၍ (မျက်စိနဲ့ အဆင်းကို မြင်ပြီးတဲ့အခါ စောင့်ရှောက်ပုံ

ကို ပြတယ်နော်၊ မမြင်ရအောင် ရှောင်ကွယ်နေပုံကို ပြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို အထူးသတိပြုကြရမယ်။) စက္ခုနာ ရှုပ် ဒိသွာ၊ မျက်စိဖြင့် အဆင်းကို မြင်ပြီး၍။ န နိမိတ္တဂ္ဂါဟီ၊ ကံလေသာ ဖြစ်ကြောင်း အပေါင်းပုံသဏ္ဌာန် နိမိတ်ကို မယူ သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ န အနုဗျဉ္ဇနဂ္ဂါဟီ၊ ကံလေသာကို ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ကြောင်းဖြစ်သော အသေးစိတ် အင်္ဂါ ကို မယူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏-တဲ့။

ဗမာလို အတိုချုပ်ပဲ ပြောပါတော့မယ်၊ မျက်စိ အကြည် ဓာတ်နဲ့ အဆင်းရူပါရုံ ပေါင်းဆုံမိလို့ မြင်သိမှု စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာယင် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါ သူတပါးယောကျ်ား မိန်းမ အစရှိတဲ့ ပုံဟန်သဏ္ဌာန် နိမိတ်အနေအားဖြင့် ယူမှားစွဲလမ်းမှု မရှိရဘူး၊ ခြေ လက် နား နှာခေါင်းအစရှိတဲ့ အင်္ဂါကြီးငယ် ပြုံး ရယ် ပင့်ချီဟန် အစရှိတဲ့ အမှုအရာ မှတ်သားမှုလက္ခဏာ အနေအားဖြင့် ယူမှားမှု မရှိရဘူး-တဲ့။

ယူမှားမှု မရှိရဘူးဆိုတာ ယူမှားမှု ရှိနေလို့ မရှိရဘူးလို့ ပြောတာနော်။ နဂိုကတဲက ယူမှားမှု မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယူမှားမှု မရှိရဘူးလို့ အထူးဟောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ အခုတော့ ယူမှားမှု ရှိနေလို့ ယူမှားမှုမရှိရဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောနေတာပါ။ ဘယ်အချိန်အခါကစပြီး ယူမှားမှုတွေ ရှိလာခဲ့ကြသတုံး ဆို တော့ အနုမတဂ္ဂ ဘဝများစွာ သံသရာတခွင် ကျင်လည်တဲ့ အချိန်အခါကစပြီး ယူမှားမှုတွေ ရှိလာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ ယူမှားမှုတွေ ကင်းသွားအောင် သတိပဋ္ဌာန် အသိဉာဏ်နဲ့ ရုပ် နာမ်ဓမ္မတွေကို မြင်အောင် ကျင့်ရမယ်၊ ရုပ်နာမ်တွေကို မြင် တော့ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်လာမယ်၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်လာယင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ သူတပါး ယောကျ်ား မိန်းမ လူနတ်ဗြဟ္မာလို့ ဆိုတဲ့

အယူအဆ အစွဲအလမ်း အမှားအယွင်းတွေ ကင်းကွာသွားပါ
လိမ့်မယ်။ ဒါဟာ မုက်စိ တံခါးပေါက်ကို စောင့်ရှောက်ပုံပဲ။
နားအစရှိတဲ့ တံခါးပေါက်များ စောင့်ရှောက်ပုံကိုတော့ ပေါင်း
ပြီး အကျဉ်း ပြောသွားမယ်။

နားအကြည်ဓာတ်နဲ့ အသံသဒ္ဒါရုံ ပေါင်းဆုံမိလို့ ကြားသိတဲ့
သောတဝိညာဉ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာယင်....နှာခေါင်း အကြည်
ဓာတ်နဲ့ အနံ့ ဂန္ဓာရုံ ပေါင်းဆုံမိလို့ နံသိမှု သာနဝိညာဉ်စိတ်
ဖြစ်ပေါ်လာယင်....လျှာအကြည်ဓာတ်နဲ့ ရသာရုံ ပေါင်းဆုံမိလို့
စားသိမှု ဇိဝှါဝိညာဉ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာယင် ကိုယ်အကြည်ဓာတ်
နဲ့ အတွေ့အထိ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ပေါင်းဆုံမိလို့ ထိသိတဲ့ ကာယ
ဝိညာဉ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာယင်....စိတ်အကြည်ဓာတ်နဲ့ ဓမ္မာရုံ
ပေါင်းဆုံမိလို့ ကြံသိမှု မနောဝိညာဉ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာယင်
ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ သူတပါး ယောက်ျား မိန်းမ အစရှိတဲ့ ပုံဟန်
သဏ္ဌာန်နိမိတ် အနေအားဖြင့် အယူအဆ မှားယွင်းမှု မရှိရဘူး၊
ခြေလက် နား နှာခေါင်း အစရှိတဲ့ အင်္ဂါကြီးငယ် ပြုံးရယ်
ပင့်ချီဟန် အစရှိတဲ့ အမူအရာ အမှတ်အသား လက္ခဏာ အနေ
အားဖြင့် အယူအဆ အမှားအယွင်း မရှိရဘူးတဲ့။

ကဲ-အမေး အဖြေ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို လိုက်ဆိုကြပါ
အုံး။

(အမေး) ဣန္ဒြေ ခြောက်ပါး၊ အစောင့်ထား၊ တံခါး ဘယ်
သို့ လုံရမည်။

(အဖြေ) ၁။ အဆင်းမြင်လတ် ရှုမှတ်သူသည်။
ငါ သူတပါး အမှားမသိ၊
အကုသိုလ်များ မပွားရပြီ၊
ဤသို့အား တံခါး လုံရမည်။

၂။ အသံကြားလတ် ရှုမှတ်သူသည်၊
 ငါ သူတပါး အမှားမသိ၊
 အကုသိုလ်များ မပွားရပြီ။
 ဤသို့အား တံခါး လုံရမည်။

၃။ အနံ့နံလတ် ရှုမှတ်သူသည်၊
 ငါ သူတပါး အမှားမသိ၊
 အကုသိုလ်များ မပွားရပြီ၊
 ဤသို့အား တံခါး လုံရမည်။

၄။ အစာ စားလတ် ရှုမှတ်သူသည်၊
 ငါ သူတပါး အမှားမသိ၊
 အကုသိုလ်များ မပွားရပြီ၊
 ဤသို့အား တံခါး လုံရမည်။

၅။ အတွေ့တွေ့လတ် ရှုမှတ်သူသည်၊
 ငါ သူတပါး အမှားမသိ၊
 အကုသိုလ်များ မပွားရပြီ၊
 ဤသို့အား တံခါး လုံရမည်။

၆။ သဘောသိလတ် ရှုမှတ်သူသည်၊
 ငါ သူတပါး အမှားမသိ၊
 အကုသိုလ်များ မပွားရပြီ၊
 ဤသို့အား တံခါး လုံရမည်။

(နိဂုံး) ဣန္ဒြေ ခြောက်ပါး၊ အစောင့်ထား၊ တံခါး ဤသို့
 လုံရမည်။

ပြီးတော့ (၂) အချက် ခဲဘွယ် ဘောဇဉ် အစားအစာကို မှီဝဲမျှဝါး စားသောက် သုံးဆောင်တဲ့အခါမှာ အတိုင်းအတာ ပမာဏကို သိရမယ် ဆိုတာ ဘယ်လို သိရမှာလဲဆိုတော့—

ဣဓ ဘိက္ခုဝေ ဘိက္ခု ပဋိသင်္ခါ ယောနိသော အာဟာရံ အာဟာရေတိ နေဝ ဒဝါယ န မဒါယ န မဏ္ဍနာယ န ဝိဘူသနာယ-စသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက အကျယ်ဝေဘန် ပြတော်မူပါတယ်။ အဲဒီ ပါဠိအရ အကျဉ်းချုပ်ကတော့—

အစာ အာဟာရ စားသောက် သုံးဆောင်ရတယ် ဆိုတာ ဟာ မြူးထူးပျော်ပါး ကစားဖို့၊ အားမာန် စသည် တက်ကြွပြီး မာန်ယစ်ဖို့၊ အရေအဆင်း ပြည့်တင်းလှပ အချိုးကျဖို့ မှီဝဲမျှဝါး စားသောက် သုံးဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်စင်စစ်တော့ ဒီ ရူပကာယ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကြာရှည် လေးမြင့်စွာ တည်တံ့ပြီး မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မှာ သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာသုံးပါး အကျင့်တရားတွေကို ပွားများကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်အောင်လို့ မှီဝဲမျှဝါး စားသောက်သုံးဆောင်ပါတယ်-လို့ အဲဒီလို အနေအားဖြင့် ပစ္စဝေက္ခဏာတင် ဆင်ခြင် ဆင်ခြင်ပြီး မှီဝဲမျှဝါး စားအောက် သုံးဆောင်ရမယ်-တဲ့။

ကဲ-အမေးအဖြေ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို လိုက်ဆိုကြပါအုံး။

(အမေး) အစားအစာ၊ ဘောဇဉ်မှာ၊ တိုင်းတာ ဘယ်သို့ သိရမည်။

(အဖြေ) ခဲဘွယ်ဘောဇန စားရသူသည်၊
မြူးထူး မာန်ယစ် ပြေပြစ် မရည်၊

အမြတ်တရား ပွားများဖို့ရည်၊
ဤသို့သာ တိုင်းတာ သိရမည်။

(နိဂုံး) အစားအစာ၊ ဘောဇဉ်မှာ၊ တိုင်းတာ ဤသို့
သိရမည်။

ပြီးတော့ (၃) အချက် နိုးကြားမှုနှင့် ယှဉ်သဖြင့် အသင့်
နေရမည်-ဆိုတာ ဘယ်ပုံ ဘယ်ပန်း နေရမှာတုံး ဆိုတော့
ဒီလိုပါ။ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ နိုးနိုးကြားကြား ထထကြကြ
လုံ့လ ဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

တနေ့တရက်မှာ နေ့ပိုင်းရယ် ညပိုင်းရယ်လို့ အပိုင်း ၂-ပိုင်း
ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ၂-ပိုင်းထဲက နေ့ပိုင်းမှာ ဘယ်လို အားထုတ်ရ
မတုံးဆိုတော့။

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဒိဝသံ စင်္ဂမေန နိသဇ္ဇာယ
အာဝရဏီယေဟိ ဓမ္မေဟိ စိတ္တံ ပရိသောဓေတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ဘိက္ခု၊
သံသရာဘေးကို ရှုမြင်၍ တရားအားထုတ်နေသော ယောဂီ
ရဟန်းသည်။ ဒိဝသံ၊ နေ့ပိုင်းအခါ၌။ ဝါ၊ တနေ့ပတ်လုံး။
စင်္ဂမေန၊ စင်္ကြံသွားခြင်းဖြင့်၎င်း။ နိသဇ္ဇာယ၊ ထိုင်နေခြင်း
ဖြင့်၎င်း။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ အာဝရဏီယေဟိ ဓမ္မေဟိ၊ ကုသိုလ်ကို
တားမြစ်တတ်သော တရားဆိုးတို့မှ။ ပရိသောဓေတိ၊ ထက်
ဝန်းကျင် စင်ကြယ်စေ၏-တဲ့။

ဆိုလိုတာကတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နေ့ပိုင်းမှာ ဆိုယင်
တခါတရံ ခေါက်တုန့်ပြန် စင်္ကြံလျှောက်နေရမယ်၊ တခါတလေ
အညောင်းပြေ ထိုင်နေရမယ်၊ အဲဒီလို စင်္ကြံလျှောက်နေတာ

ထိုင်နေတာကလဲ တရားလက်မဲ့ နေရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သတိ-
ပဋ္ဌာန် ဘာဝနာနဲ့ အမြဲမပြတ် ရှုမှတ်ပြီး နေရမယ်၊ ဒါ
ကြောင့် အာဝရဏီယေဟိ ဓမ္မေဟိ စိတ္တံ ပရိသောဓေတိ၊
ကုသိုလ်ကို တားမြစ်တတ်တဲ့ တရားဆိုးတို့မှ စိတ်ကို ထက်ဝန်း
ကျင် စင်ကြယ်စေတယ်-လို့ ဟောထားတာ။

ဒါဖြင့် စကြံလျှောက်တဲ့အခါ ဘယ်လို ရှုမှတ်ပြီး လျှောက်
ရမတုံး၊ ဗယ်လှမ်းတယ်၊ ညာလှမ်းတယ်-လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှ
မဟုတ်ယင် ကြွတယ်၊ ချတယ်-လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင်
ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်-လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နိုင်နင်းသလို
ရှုမှတ်ပြီး လျှောက်ရပါတယ်။

ထိုင်တော့ ဘယ်လို ရှုမှတ်ပြီး ထိုင်ရမတုံး၊ ထိုင်တယ်
ထိုင်တယ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖောင်းတယ်
ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ် လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နိုင်နင်းသလို
ရှုမှတ်ပြီး ထိုင်ရပါတယ်။

အဲဒီလို စကြံလျှောက်ရင်း ထိုင်ရင်း ရှုမှတ်နေတာဟာ
နိဗ္ဗာန်သွားရာ လမ်းကြောင်းကြီးပေါ်မှာ ပိတ်ဆို့ တားမြစ်
တတ်တဲ့ ကာမစွန္ဒ အစရှိသော နီဝရဏ ငါးစင်း ငြောင့်တံသင်း
ကို ပယ်ရှင်း သုတ်သင်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ညကျတော့ ဘယ်လို အားထုတ်ရမလဲ ဆိုရင် ညအချိန်ကို
ညဉ့်ဦးယာမ်က တပိုင်း၊ သန်ကောင်ယာမ်က တပိုင်း၊ မိုး
သောက်ယာမ်က တပိုင်း ဒီလို ၃-ပိုင်း ပိုင်းလိုက်ပါ၊ အဲဒီ သုံးပိုင်း
ထဲက ပဌမပိုင်းဖြစ်တဲ့ ညဉ့်ဦးယာမ်မှာ အားထုတ်ပုံကို မြတ်စွာ
ဘုရားက ဒီလို ညွှန်ပြထားပါတယ်။

ရတ္တိယာ ပဌမံ ယာမံ စင်္ဂမေန နိသဇ္ဇာယ အာဝရဏီ-
ယေဟိ ဓမ္မေဟိ စိတ္တံ ပရိသောဓေတိ။

အဲဒီ ပဌမပိုင်း ညဉ့်ဦးယာမ်မှာ အားထုတ်ပုံကတော့ နေ့ပိုင်း
ကလိုပါပဲ၊ တခါတရံ ခေါက်တုန့်ပြန် စကြံလျှောက်ပြီး မှတ်ပါ၊
တခါတလေ အညောင်းပြေ ထိုင်နေပြီး မှတ်ပါ၊ ဒါပါဘဲ။

ညရဲ့ အလယ်ပိုင်း သန်ကောင်ယာမ်မှာတော့ ကျန်းမာရေး
ရစေရန် အပန်းဖြေ သဘောနဲ့ ခေတ္တ အိပ်နေဖို့ မြတ်စွာဘုရား
က ဒီလို ညွှန်ကြားတော်မူပါတယ်။

ရတ္တိယာ မဇ္ဈိမံ ယာမံ ဒက္ခိဏေန ပဿေန သီဟသေယံ၊
ကပ္ပေတိ ပါဒေ ပါဒံ အစ္စာဓာယ သတော သမ္ပဇာ-
နော ဥဋ္ဌာနသညံ မနသိ ကရိတွာ။

ရတ္တိယာ၊ ညဉ့်၏။ မဇ္ဈိမံ ယာမံ၊ အလယ်ပိုင်း သန်ကောင်
ယာမ်၌။ သတော၊ အမှတ်ရလျက်။ သမ္ပဇာနော၊ သိလျက်။
ဥဋ္ဌာနသညံ၊ သုံးလေးနာရီခန့် ကြာသောအခါ ထမည်ဟု
မှတ်ခြင်းကို။ မနသိ ကရိတွာ၊ စိတ်၌ထား၍။ ဝါ၊ နှလုံးသွင်း၍။
ပါဒေ၊ လကျောဖက် ခြေပေါ်၌။ ပါဒံ၊ လက်ဝဲဖက်ခြေကို။ အစ္စာ-
ဓာယ၊ အနည်းငယ် လွန်ထား၍။ ဒက္ခိဏေန ပဿေန၊ လကျော
ဖက် နံပါးဖြင့်။ သီဟသေယံ၊ ခြင်္သေ့ ၏ အိပ်ခြင်းကို။ ကပ္ပေ-
တိ၊ ပြု၏။

ဒါဟာ စံနစ်တကျ လဲလျောင်း အိပ်ပုံကို ပြတာပါပဲ။
ဆိုလိုတာကတော့ သန်ကောင်ယာမ်အချိန် ၄-နာရီခန့်လောက်
တော့ အိပ်ပြီး ခေတ္တ နားနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ပက်လက် မှောက်ခုံ
ကိုးရို့ ကားရား မအိပ်ပါနဲ့၊ ခြင်္သေ့ မင်းကဲ့သို့ လကျောနံတောင်း

ဖြင့် စောင်းပြီးအိပ်ပါ။ အဲဒီလို အိပ်ရာမှာလဲ ခြေမျက်စိချင်း ဒူးချင်း ထပ်မိနေယင် အနေခက် အခံခက် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ညာဖက် ခြေပေါ်မှာ ဘယ်ဖက်ခြေကို တင်တဲ့အခါ နဲ့နဲကလေး လွန်ပြီး တင်ထားပါ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလို လှဲအိပ်ရာမှာလဲ အမှတ်တမဲ့ လှဲမချလိုက်ပါနဲ့။ အမှတ်သတိနဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ မှတ်သိရင်း လှဲချပါ။ အဲဒါကလဲ ယောဂီမှာ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို အမှတ်သတိနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ မှတ်သိပြီး လှဲအိပ်နေရင်းလဲ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရနိုင်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ပုံက သက်သေခံနေပါတယ်။

အရှင်အာနန္ဒာဟာ ညတွင်းချင်း ရဟန္တာဖြစ်အောင်လို့ စကြံ လျှောက်ပြီး အားထုတ်နေတယ်။ လင်းခါနီးတောင် ရောက်နေပြီ။ ရဟန္တာက မဖြစ်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ ခေတ္တ လှဲအိပ် လိုက်ဦးမယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး လှဲအိပ်နေဆဲမှာ ရဟန္တာ ဖြစ် တော်မူပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက-သတော၊ အမှတ် ရလျက်။ သမ္မဇာနော၊ သိလျက် လှဲအိပ်ပါလို့ ညွှန်ကြားတော် မူပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ယောဂီဆိုတာ မေ့မေ့ယော့ယော့ မအိပ်ရ ဘူး။ အိပ်ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်ယော့ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ စည်းမဲ့ ကမ်း မဲ့ အချုပ်အထိန်း မရှိပဲ မအိပ်ရဘူး။ သုံးလေးနာရီခန့် ကြာတဲ့ အခါ အိပ်ရာက ထမယ်။ ထပြီး တရားအားထုတ်မယ်လို့ ဒီလို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ အိပ်ပါ-တဲ့။

ဒီနေရာမှာ လကျာ နံတောင်းဖြင့် ခြင်္သေ့ အိပ် အိပ်မှတ် တရားက အားထုတ်လို့ ဖြစ်ပါသလားလို့ ဒီလို မေးစရာ ရှိပါ တယ်။ အဲဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သင့် လျော်တဲ့ အိပ်ပုံကိုသာ ပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက

တော့ အမှတ်မလွတ်ပဲ အမှတ်ရလျက် သိလျက် လှဲအိပ်ဖို့ရယ်၊ သုံးလေးနာရီခန့် ကြာတဲ့အခါ အိပ်ရာက ထမယ်လို့ နှလုံးသွင်း ထားဖို့ရယ် ဒါတွေက လိုရင်းပါပဲ။

သန့်ကောင်ယာမံ ကုန်တဲ့အခါ အိပ်ရာက စောစောထပြီး နေပိုင်း ညဉ့်ဦးပိုင်းတုန်းကလိုပဲ တရားအားထုတ်ရမယ်၊ လူး လွန်ပြီး အိပ်မနေရဘူး၊ ယောဂီ ဆိုတာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကို အိပ်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်တယ်ဆိုတာ ထူးတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ တသက်လုံး အိပ်လာခဲ့တာ များလှပါပြီ၊ ကဲ ထတော့၊ တရားအားထုတ်ပေတော့၊ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက် စမ်း၊ နက္ခတ် တရာတွေက ပန်းမျက်နှာကျက်ကြီး မိုးထား သလိုပဲ၊ တင့်တယ်လိုက်တာ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ဖို့ အား ထုတ်နေတဲ့ ယောဂီဆိုပြီး ကိုယ်က အိပ်နေယင် တင့်တယ်ပါ့ မလား၊ ကုတင်ပေါ်မှာ ပြင်ထားတဲ့ မသာလောင်းကြီးနဲ့ တူနေ မှာပေါ့၊ ကဲ-ထထ စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်တိုက်တွန်းပြီး နိုးနိုးချင်း အမှတ်သတိနဲ့ ထရမယ်။ အဲဒီလို စောစောထပြီး နေခင်းကလို ညဉ့်ဦးကလိုပဲ တခါတရံ ခေါက်တုန့်ပြန် စကြံ လျှောက်ပြီး မှတ်နေပါ၊ တခါတလေ အမောပြေ ထိုင်နေပြီး အားထုတ်ပါ။ အဲဒီလို ရှုမှတ်အားထုတ်နေတာဟာ နိဗ္ဗာန်သွားရာ လမ်း ကြောင်းကြီးရဲ့ အပေါ်မှာ နီဝရဏ ငါးပါး ဆူးငြောင့်ခလုတ် ငုတ်တံသင်းတရားတွေကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်နေတာပါဘဲ၊ ဒါ ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက—

ရတ္တိယာ၊ ညဉ့်၏။ ပစ္ဆိမံ ယာမံ၊ နောက်ဆုံး မိုးသောက် ယာမံ၌။ ပစ္စုဋ္ဌာယ၊ စောစောထ၍။ စင်္ဂမေန၊ စကြံ လျှောက်ခြင်းဖြင့်၎င်း။ နိသဇ္ဇာယ၊ ထိုင်နေခြင်းဖြင့်၎င်း။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ အာဝရဏီယေဟိ ဓမ္မေဟိ၊ ကုသိုလ်ကိုတားမြစ်

ပိတ်ဆို့တတ်သော တရားဆိုးတို့မှ။ ပရိသောဓေတိ၊ ထက်ဝန်း
ကျင် စင်ကြယ်စေ၏-လို့ ဟောတော်မူပါတယ်။

ကဲ-အမေးအဖြေ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို လိုက်ဆိုကြပါ
အုံး။

အမေး။ နိုးကြားမှုနှင့်၊ ယှဉ်သဖြင့်၊ အသင့် ဘယ်သို့နေ
ရမည်။

အဖြေ။ စကြံ ထိုင်ရင်း နေခင်း ရှုသည်၊
ညဉ့်ဦး နံနက် ရှုချက်တူသည်၊
သန်ကောင်ယာမ်မျှ ခေတ္တ အိပ်သည်၊
ဤသို့ဖြင့် အသင့်နေရမည်။

နိဂုံး။ နိုးကြားမှုနှင့်၊ ယှဉ်သဖြင့်၊ အသင့် ဤသို့ နေရ
မည်။

အခု ဟောခဲ့တဲ့ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ်
အားထုတ်လိုက်ရင် နောင်တမလွန်ဘဝထိအောင် မစောင့်
ဆိုင်းရပဲ အခု မျက်မှောက်ဘဝမှာကို ချမ်းချမ်းသာသာ ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ နေထိုင်ရပါလိမ့်မယ်။

ကဲ-ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို လိုက်ဆိုကြအုန်း။

ဤသုံးပါးသာ၊ ပြည့်စုံပါ၊ ချမ်းသာမျက်မှောက်များရမည်။

ကိုင်း-တနာရီ ပြည့်သွားပြီ၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ တာဝန်က ဒါ
လောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ နောက် လောကမာရဇိန် ဆရာတော်
ဘုရား ခဏနေ ဆက်လက်ပြီး ဟောကြားဦးမယ် ဆိုတာကိုလဲ
သတိမူမဲ့ မှုထားကြပါ။

တရားသိမ်း ဆုတောင်း အမျှဝေ

(၇)

ဓမ္မသုတော်စင် အပေါင်းတို့၊ ဤသို့လျှင် မျက်မှောက်
ချမ်းသာ ဝမ်းမြောက်စရာ တရားတော်ကို နာကြားကြရသော
သင် သုတော်ကောင်းတို့သည် ဤတရားတော်၌ လာရှိသည့်
အတိုင်း ဣန္ဒြေခြောက်ပါး တံခါးကြီးခြောက်ပေါက်တို့ကို
လုံခြုံအောင် သတိတည်းဟူသော မင်းတုန်းနှင့် လျှိုထိုးပြီး
ပိတ်ဆို့နိုင်ကြ၍ အစားအစာ စားသောက်သောအခါ၌ အ
တိုင်းအတာ ပမာဏကို သိပြီးလျှင် နေ့နေ့ညည ကာလမဆိုင်း
အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း၌ တခါတရံ ခေါက်တုံ့ပြန် စကြံ
လျှောက်ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ တခါတလေ အညောင်းပြေ ထိုင်နေ
ခြင်းဖြင့်၎င်း နိဝရဏငါးပါး ငြောင့်တရားတို့ကို ပယ်ရှားသုတ်
သင်နိုင်ကြလျက် မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ
နှင့် နေထိုင်ကြရပြီးလျှင် ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ်ပြတ်ငြိမ်း၍ ဇာတ်
သိမ်းရာမှန် ပြည်နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြ၍
ကိုယ်စီကိုယ်င မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု-ပရိသတ်၏ ကောင်းချီးသံ)

ကဲ-တရားသိမ်းကို ဆုတောင်းအမျှဝေနဲ့ သိမ်းမယ်၊ လိုက်
ဆိုကြ။

၁။ တရား ဟောရ ပူည ကုသိုလ်၊
တရားနာရ ပူည ကုသိုလ်၊
အကျိုးတရား ပွားများ ပိုမို၊
အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်း ရန်ပြို၊
ကပ်သုံးပါး ကျော်လွှားရပါလို့။

- ၂။ ရာကျော်သက်တန်း ကျန်းကျန်းမာမာ၊
ရုပ်ရေ ဆင်းလှ ဝင်းပ ညီညာ၊
ပဋိဘာန သုခ ဗလ၊
ကျိုးတရား တိုးပွားစေဖို့ရာ။
- ၃။ မကောင်းဟူက မြူမျှ မတူယံ၊
လိုရှိသမျှ ပြည့်ဝစေဖို့ယံ၊
စိတ်ကြံမဆိုင်း ဆောင်တိုင်းမြောက်လွယ်၊
ဒြပ်ဖို့ လာဘ်မိုးစေဖို့ရှယ်။
- ၄။ နောက်နောက်ဘဝ ရောက်ကြလေလျှင်၊
နတ်ရွာတလျှောက် ဝမ်းမြောက်ရှင်ရှင်၊
ထိုမှ တဆင့် အမြင့်မြိုက်ခွင်၊
ဆုံးဘဝ ရောက်ကြစေဖို့ပင်။
- ၅။ ဤကုသလ ဘာဂ ဖို့တွေ၊
နရက် ဘဝင် အောက်ထက် ညာကျေ၊
သဗ္ဗေ သတ္တ များလှ ဝေနေ၊
မေတ္တာငှ အမျှ ယူကြစေ။
- ၆။ ကုန်းရေ ကျက်စား သားငါး သတ္တဝါ၊
ဒွေ-နှင့် စတုပ် ဗဟုပ္ပဒါ၊
ကိုယ်စိတ် နှစ်ဝ သုခ ချမ်းသာ၊
ပေါင်းအစု ကောင်းမှု ပို့မေတ္တာ။
- ၇။ ဤသို့ ပေါင်းစု ကောင်းမှုထွေထွေ၊
ကျင်လည် မရပ် ရဟတ် စက်ဗွေ၊
သံသရာ ရှည်လျား မေ့ငြား တွေဝေ၊
ဝသုန်စက် သွက်သွက်ခါလည်စေ။

၈။ သုဝဏ္ဏဘေရီ ရွှေစည်ဆရာတော်၊
 တရားစည်ကြီး ရိုက်တီး ကြွေးကြွေ၊
 နာကြ ကြားကြ အားရပျော်ပျော်၊
 တရားဆုံး အားလုံး သာဓုခေါ် ။
 (သာဓု-သာဓု-သာဓု)

မျက်မှောက်ချမ်းသာ ဝမ်းမြောက်စရာ တရားတော်
 ဤတွင် ပြီးပြီ။

မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့အတွက် ကျင်းပသော
အကြိတ်တရားပွဲ ၃-ညတွင် ပဌမည ဒုတိယပိုင်း၌
မိုးကုတ်မြို့ မြို့လယ်ရိပ်သာ
ရွှေဘိုဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒ
ဟောကြားတော်မူသော

ချမ်းသာပျော်ရွှင် အစဉ်နေနိုင်ရေး တရားတော်

စကားပလ္လင်

(၁)

ဒီကနေ့ စပြီး ကျင်းပတဲ့ တရားပွဲတော်ကြီးကတော့ ကျေးဇူး
ရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေ အာရုံ
ပြုပြီး ပူဇော်ကန်တော့ပွဲ၊ သြဝါဒခံယူပွဲ၊ မဟာစည်ကျောင်း
တော်ကြီး ရေစက်ချပဲ့ဆိုတဲ့ ဒီပွဲတော်ကြီး ၃-ခုကို စုပေါင်းပြီး
ကျင်းပတဲ့ အထူးပွဲတော်ကြီးရဲ့ အကြိတ်တရားပွဲကြီး ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒီပွဲတော်ကြီးဟာ သာသနာတော်နဲ့ စပ်ပြီး အထူး
အလေးပြုအပ်တဲ့အပြင် ပဋိပတ္တိနယ်ပယ်မှာ အမြင့်မားဆုံးထိပ်
တန်း အကျဆုံး ပွဲတော်ကြီးလို့ ဆိုယင်လဲ မလွဲပါဘူး။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုယင်—

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ တကယ်ပူဇော်သင့်
ပူဇော်ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးကို အာမိသပူဇာ ဓမ္မပူဇာ

ဆိုတဲ့ ပူဇော်ခြင်း နှစ်မျိုးတို့ဖြင့် အစွမ်းကုန် ပူဇော်ကြတဲ့ ပဲ့တော်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒီပဲ့တော်ကြီးမှာ တတိုင်းတပြည်လုံးက ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့် ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်တွေ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ တပည့်ယောဂီတွေ တတိုင်းတပြည်လုံးက စုပေါင်းပြီး ရောက်ရှိနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ဒီပဲ့တော်ကြီး ဒီပရိသတ်တွေနဲ့ ထိုက်တန်အောင် ဘယ်လိုတရားကို ဟောရမလဲလို့ စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားလိုက်တော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပေါ်လာပါတယ်။ လူတွေဟာ အစဉ်ထာဝရ ချမ်းချမ်းသာသာ ပျော်ပျော် ရှင်ရှင်နဲ့ နေချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် လူတိုင်း လူတိုင်း ချမ်းချမ်း သာသာ ပျော်ပျော်ရှင်ရှင်နဲ့ နေနိုင်ဖို့ အထောက်အပံ့ဖြစ်မည့် ချမ်းသာပျော်ရွှင် အစဉ်နေနိုင်ရေး တရားတော်ကို ဟောမှတ်လို့ စိတ်ကူး ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ည အဲဒီ ချမ်းသာပျော်ရွှင် အစဉ်နေနိုင်ရေး တရားတော်ကို ဟောရမယ်။

ဒီတရားကတော့ ဆင်းရဲတယ်လို့ မရှိဘဲ ဘယ်အချိန်အခါမဆို အစဉ်ထာဝရ ပျော်ရွှင်ပြီး ချမ်းသာစေနိုင်တဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီပဲ့တော်ကြီးမှာ ဒီတရားကို ဟောလိုက်ရယင် သာသနာတော်မှာ သာသနာ့ဂုဏ်ထူး ဝိသေသနဲ့ ပြည့်စုံပုံတွေကိုလဲ အကုန်သိနိုင်တယ်။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးလဲ ယခုခေတ် ယခုအခါမှာ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်စားတော် အနေနဲ့ ပဋိပတ္တိသာသနာတော်ကို ပြုစုဖြန့်ချိနေတဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်စားတော်သဖွယ် ဖြစ်နေပုံလဲ ပေါ်လွင်ထင်ရှားမယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်မှာ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်ကို ပြန့်ပွားအောင် ပြုစုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပဋိပတ္တိသာသနာတော်ကို ပြန့်ပွားအောင် ပြုစုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုသာ မြတ်စွာဘုရားက ချီးမွမ်းတော်မူပါတယ်။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် သာလျှင် ငါဘုရား၏ သာသနာကို အရှည်တည်တံ့အောင် ပြုလုပ်၍ ငါဘုရား၏ သာသနာကို ကြီးပွားအောင် ပြုလုပ်တယ်။ ငါဘုရား၏ အကူအညီဖြစ်တယ်လို့ ချီးမွမ်းတော်မူပါတယ်။

ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော် ဘုရားကြီးဟာ စာပေ ကျမ်းဂန် ပို့ချခြင်းဖြင့် ပရိယတ္တိသာသနာတော်ကိုလဲ ပြန့်တယ်။ ကျမ်းဂန်ရေးသားခြင်းဖြင့်လဲ ပြန့်တယ်။ အထူးအားဖြင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာကြီးဆိုတာ ခက်ခဲလွန်းလို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နိဿယရေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မရှိခဲ့ဘဲ ရှိနေရာမှာ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက အဲဒီ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာကြီးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နိဿယရေးသားပြီးတော့လဲ ပရိယတ္တိသာသနာတော်ကို ပြုတော် မူခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ အဲဒီ နိဿယ နိဂုံးမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ဆရာတော် ဘုရားကြီးများ၏ ချီးကျူးထားပုံကို ထောက်ဆသော အားဖြင့် အဲဒီဋီကာနိဿယကို ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဆရာကြီး ပြုစုတော်မူတာဟာ ပရိယတ် ပဋိပတ် နှစ်ရပ်လုံးမှာ သူမတူတန်အောင် ထူးထူးခြားခြားကြီး ပြုစုတော်မူတာဘဲလို့ ထင်ရှားသိရပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ပဋိပတ္တိသာသနာတော်ကိုလဲ သူမတူတန်အောင် ထူးထူးခြားခြား ပြုစုတော်မူပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အများသိပြီး ဖြစ်နေလို့ အကျယ်ချဲ့ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက မဟာသတိဋ္ဌာနသုတ်တော်ကြီးမှာ ဝိပဿနာ

ရှုမှတ်နည်းကို လွယ်လွယ်ကလေး အထင်အရှား ဟောထားခဲ့ပါတယ်။ ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ-စသည်ဖြင့် သွားယင် သွားတယ်လို့သိဘို့၊ ရပ်ယင် ထိုင်ယင် လျောင်းယင် ရပ်တယ် ထိုင်တယ် လျောင်းတယ်လို့ သိဘို့၊ ကွေးယင် ဆန့်ယင် ကွေးတယ် ဆန့်တယ်လို့ သိဘို့၊ ကိုယ်အမူအရာ ပြုပြင်တိုင်း၊ စိတ်အမူအရာဖြစ်တိုင်း၊ ခံစားမှုဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်တိုင်း သိဘို့ လွယ်လွယ်ကလေး အထင်အရှား ဟောထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပဋိပတ်လုပ်ငန်း အစဉ်အဆက်က ပြတ်လုနီးပါး ဖြစ်လာခဲ့လို့ အဲဒီ မဟာသတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်နည်းအတိုင်း ရှုမှတ်ရမှန်း မသိသလောက် ဖြစ်နေခဲ့ရာမှာ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကိုယ်တိုင်လဲ အားထုတ်ပြီးတော့ ဟောလဲဟောပြောတယ်။ သူတပါးကိုလဲ လက်တွေ့ ကိုယ်တွေ့ ဉာဏ်တွေ့ဖြစ်အောင် အားထုတ်စေတယ်။ ခိုင်လုံသော ပါဠိအဋ္ဌကထာဋီကာ သာဓကတွေကို ပြပြီးတော့ ဝိပဿနာရှုနည်း ကျမ်းကြီးကျမ်းငယ်များကိုလဲ ပြုစုတော်မူတယ်။ ဒီပုံဒီနည်းဖြင့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပဋိပတ္တိသာသနာကို ပြုစုတော်မူတဲ့အတွက် မြန်မာပြည်တွင်သာမကဘဲ ယိုးဒယား သီဟိုဠ် အစရှိတဲ့ အရှေ့တိုင်းမှာရော ဥရောပ အမေရိက အနောက်တိုင်းမှာရော တကမ္ဘာလုံးမှာ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ ပဋိပတ္တိသာသနာတော်ဟာ ပြန့်နှံ့ နေပါပြီ။

ဒီလို ပရိယတ္တိဘက်ကရော ပဋိပတ္တိဘက်ကရော ထူးထူးခြားခြား သာသနာတော်ကို ပြုစုတော်မူတဲ့အတွက် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ဗမာကသာမဟုတ်ဘူး၊ တကမ္ဘာလုံးကပါ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်တွေဆိုရင် အလေးအမြတ် ပူဇော်

ထိုက်တဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူပါတယ်။ အဲဒီလို ဂုဏ်ထူးဝိသေသတွေနှင့် ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးကို ဓမ္မပူဇာဖြင့် ပူဇော်တဲ့ အနေနဲ့ ဒီကနေ့ည ချမ်းသာပျော်ရွှင် အစဉ်နေနိုင်ရေး တရားတော်ကို ဟောပါ မယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့အတွက် ကျေးဇူးများပုံကို ပြောရမယ် ဆိုယင်လဲ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ပြောလို့လဲ မကုန်နိုင်ပါဘူး၊ ဆပ်လို့လဲ မကုန် နိုင်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးဟာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့ မတွေ့ရသေး မီကတည်းက တရားဟောဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတည်းက အရပ်ရပ် အနယ်နယ်မှာ ပွဲကြီးပွဲ ကောင်းတွေ ကျင်းပပြီး တရားဟောနေခဲ့ပါဟယ်။ ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ ဆရာအမျိုးမျိုးထံမှာ နည်းနိဿယကိုလဲ ခံယူ ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကြားနာကောင်းရုံ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ရုံ ကုသိုလ်ဖြစ်ရုံလောက်သာ ဟောနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တရား နာသူတို့အား မဂ်ရောက် ဖိုလ်ရောက် ကျင့်နိုင်လောက်တဲ့ တရားကိုတော့ မဟောနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးထံမှာ နည်းဥပနိဿယ ခံယူပြီးတော့မှ မဂ်ရောက် ဖိုလ်ရောက် ကျင့်နိုင်လောက်တဲ့ ဒီတရားမျိုးကို ဟောနိုင်လာ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့အနေနဲ့ဆိုယင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေဟာ ပြောလို့လဲ မကုန်နိုင်၊ ဆပ်လို့လဲ မကုန်နိုင်ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီ ကျေးဇူး တွေကို ဆပ်သောအားဖြင့်လဲ ဒီကနေ့ည ချမ်းသာပျော်ရွှင် အစဉ်နေနိုင်ရေးဆိုတဲ့ တရားတော်ကို ဟောပါမယ်။

ချမ်းသာပျော်ရွှင် ၂-မျိုး

(၂)

ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်တယ် ဆိုတာ ကာမဂုဏ် အာရုံ အမျိုးမျိုး တွေကို အလိုရှိတိုင်း ခံစားပြီး ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေရတာလဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ယခုမျက်မှောက်တွင် စီးပွားရေး အလုပ်တွေ လုပ်ပြီး ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရတာလဲ ရှိတယ်။ ဒါန သီလ အစရှိသော ကုသိုလ်တွေပြုပြီး ယခု မျက်မှောက်ရော နောင် သံသရာ ဘဝတလျှောက်လုံးရော ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရတာလဲ ရှိတယ်။ ဒီနှစ်မျိုးထဲက ယခု မျက်မှောက် စီးပွားရေးအလုပ် ဆိုတာကတော့ ယခုလို တရားပွဲမှာ ဟောဘို့ မလိုပါဘူး။ ကုသိုလ်ရေး အလုပ်ကိုသာ ဟောဘို့ လိုပါတယ်။ မိမိတို့ နေ့စဉ် နှင့်အမျှ သရဏကို ၃-ပါးနှင့်တကွ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးနေကြတယ်။ ရှစ်ပါးသီလကိုလဲ တချို့က အမြဲ တချို့က ရံခါ ကျင့်သုံးနေကြတယ်။ ဆွမ်းဟင်း မုံ့ စသည်ဖြင့် စားသုံး ဘွယ်တွေကို ရဟန်းသံဃာတော်များအား လှူနေကြတယ်။ အကြောင်း ညီညွတ်တဲ့အခါ သင်္ကန်းတို့ ဆေးပစ္စည်းတို့ ဒီလို သုံးဆောင်ဘွယ်များကိုလဲ လှူနေကြတယ်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘုရားရှိခိုးခြင်း ဆီမီးရေချမ်း ပန်းနံ့သာ ဆက်ကပ်ခြင်း စသည် ဖြင့် ဘုရားဝတ်ကိုလဲ ပြုလုပ်နေကြတယ်။ တချို့က အမိအို အဖအိုတွေကို ရိုရိုသေသေနဲ့ ပြုစုလုပ်ကျွေးနေကြတယ်။ ဒါ တွေဟာ အားလုံး ကုသိုလ်အမှုတွေချည်းဘဲ။ အဲဒီ ကုသိုလ်တွေ ကြောင့် ယခု မျက်မှောက်မှာလဲ ကောင်းကျိုးတွေကိုရပြီး ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရပါတယ်။ နောင်သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက် မှာလဲ လူ့ လောက နတ်လောကမှာ မိမိတို့ လိုလားအပ်တဲ့

ကမဂုဏ် အာရုံတွေကို အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင် ခံစားရပြီး ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရမယ်။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက် တော်ကလက ဒီလို ကောင်းမှုတွေကို ပြုလာခဲ့ကြလို့ နတ်ပြည် လောကမှာ ယခုထက်ထိ နတ်စည်းစိမ်တွေနဲ့ ချမ်းသာပျော်ရွှင် နေကြရတဲ့ နတ်သားတွေ နတ်သမီးတွေ အများကြီးဘဲ ရှိနေ ကြပါတယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလက်ထက် တော်မှာ တရားနာပြီး ကျွတ်တမ်းဝင်ကုန်ကြပြီ။ အဲဒီလို ချမ်း သာ ပျော်ရွှင်ချင်ကြယင် အဲဒီလို ဒါန သီလ ရှိသေမှု စသော ကုသိုလ်တွေကို ပြုကြရမယ်။ ဒါကတော့ ကမဂုဏ်နဲ့ စပ်ပြီး ချမ်းသာပျော်ရွှင် နေနိုင်ရေး တရား ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးဟောလိုတဲ့ ချမ်းသာပျော်ရွှင်

(၃)

ဘုန်းကြီး ဟောလိုရင်းတရားကတော့ အဲဒါ မဟုတ်သေးပါ ဘူး၊ သမထ ဝိပဿနာတရားနဲ့ စပ်ပြီး အစဉ်ထာဝရ ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ရေး တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ အလုပ်ကို နည်းမှန် လမ်းမှန်ဖြင့် ကျကျနန အားထုတ်ယင် ဝမ်းမြောက်ရွှင်ပျော်တဲ့ ပီတိ ပါမောဇ္ဇာ ဆိုတာ ဖြစ်စမြဲပါဘဲ။ သမထလမ်းက အားထုတ်ယင် ဥပစာသမာဓိ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခါ ဒီပီတိပါမောဇ္ဇာဟာ အထင်အရှား ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဝိပဿနာလမ်းက အားထုတ်ယင်လဲ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ဖြစ်ပေါ် လာတဲ့အခါ အထင်အရှား ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ် ပေါ်လာပုံဟာ အရေးကြီးပါတယ်။

ဘုန်းကြီးဟာ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်သောအားဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာလုပ်ငန်းစဉ်တရားကို အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှာ လှည့်ပြီး ဟောကြား ဖြန့်ချိနေပါတယ်။ အဲဒီလို နယ်လှည့်ဟောရာမှာ ဆရာအမျိုးမျိုးရဲ့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အားထုတ်ဘူးကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို တွေ့ရတဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ တွေ့မြင်ပုံများကို မေးမြန်းကြည့်ပါတယ်။ အများအားဖြင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပီတိပါမောဇ္ဇလောကံတောင် ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့ဘူးရှာကြဘဲ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထုတ်ပြထားတဲ့ စာပိုဒ်ကလေးကို သတိရမိပါတယ်။ အဲဒီ စာပိုဒ်က ဒီလိုဆိုထားပါတယ်။

ဝိပဿနပက္ခိလေသ၊ ဝိပဿနာ ညစ်ညူးကြောင်း အရောင်အလင်း ပီတိ အစရှိသော တရားတို့သည်။ ပဋိဝေဓပုတ္တဿ၊ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသော။ အရိယသဘာဝကဿ စေ၊ အရိယာသဘာဝကအားလဲ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့။ ဝိပုဋ္ဌိပန္နကဿ စ၊ မှားယွင်းစွာ ကျင့်သူအားလဲ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒါ သတိပြု၍ အရေးကြီးပါတယ်။ အားထုတ်တဲ့ တရားလုပ်ငန်းစဉ်က မှားနေရင် ဘယ်လောက်ကြာအောင် အပင်ပန်းခံပြီး အားထုတ်နေပေမယ့်လို့ အရောင်အလင်းတို့ ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိတို့ အစရှိတဲ့ သဘောတရားတွေဟာ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို အထူးတွေကို မတွေ့ရလို့ရှိရင် မိမိတို့ အားထုတ်နေတဲ့ တရားနည်းလမ်းဟာ မှန်မှ မှန်ရဲ့လားလို့ စဉ်းစားရပေလိမ့်မယ်။

နောက်ပြီးတော့ နိက္ခိတ္တကမ္မဋ္ဌာနဿ စ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ချထားလျက် ရပ်နားနေသောသူအားလဲ အဲဒီ အရောင်အလင်း

ပီတိစသည်တွေဟာ မဖြစ်ပေါ်ပါဘူးတဲ့။ ဒါကလဲ သတိပြုဘို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ တနာရီလောက် အားထုတ်ပြီး ရပ်နားနေ လိုက်ရင်း နောက်တခါ သို့မဟုတ် နောက်တနေ့မှာ တနာရီ လောက် အားထုတ်ပြီး ရပ်နားနေလိုက်ရင်း ဒီလို လုပ်နေယင် လဲ သမာဓိအား ဥာဏ်အား မပြည့်တဲ့အတွက် အဲဒီအရောင် အလင်း ပီတိ စသည်တွေဟာ မဖြစ်ပေါ်ဘဲ ရှိနေတတ်ပါတယ်၊ အားမထုတ်ဘဲ လုံးလုံးရပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ အထူးပြော စရာ မလိုပါဘူး။

နောက်ပြီးတော့ ကုသိတပုဂ္ဂလဿ စ၊ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် အားထုတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်အားလဲ အဲဒီ အရောင်အလင်း ပီတိ စသည်တွေဟာ မဖြစ်ပေါ်ပါဘူးတဲ့။ ဒါကတော့ သိသာ ပါတယ်၊ လျော့တော့တော့ အားထုတ်နေယင် သမာဓိတောင် ကောင်းကောင်း မဖြစ်ဘူး။

အဲဒီမှာ အရောင်အလင်း ပီတိ အစရှိတဲ့ တရားဂုဏ်ထူးတွေ မဖြစ်ပေါ်တတ်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ် ၄-ဦး ပြထားပါတယ်၊ အဲဒါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ကျမ်းပါ၊ သာမန် ကျမ်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက အဲဒီ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကျမ်းကို ထုတ်ပြထားတာပါ၊ အဲဒီတော့ တရားအားထုတ်ပါလျက် အရောင်အလင်းကလေး ပီတိပါမောဇ္ဇကလေးလောက်မှ မတွေ့ရလို့ရှိယင် ဘာချွတ်ယွင်း နေလို့လဲ ဆိုတာ စိစစ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ အားထုတ်တဲ့ နည်းလမ်း ကိုက မမှန်လို့လား၊ တစပ်တည်း အားမထုတ်ပဲ ရပ်နား ရပ်နား နေလို့လား၊ လျော့တော့တော့ အားထုတ်နေလို့လား ဆိုတာ စိစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ တချို့က အားထုတ်တဲ့ နည်းလမ်းကိုက မှားနေလို့ ထင်ပါတယ်၊ တချို့က တော့ ရပ်နား ရပ်နားနေတဲ့ အတွက် သမာဓိအား ဥာဏ်အား

မပြည့်လို့ ထင်ပါတယ်။ တချို့ကတော့ လျော့တော့တော့ အားထုတ်နေလို့ ထင်ပါတယ်။ နည်းလမ်းမှန်အတိုင်း မပျင်းမရိ မရပ်မနားဘဲ အားထုတ်ယင်တော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါ ဒီအရောင်အလင်း ပီတိ အစရှိတဲ့ တရားဂုဏ်ထူးတွေဟာ ကေနိပင် ဖြစ်ပေါ်လာစမြဲပါဘဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ သမ္မာပဋိပန္နကဿ၊ နည်းလမ်းမှန်စွာ ကျင့်သည်ဖြစ်၍။ ယုတ္တပ္ပယုတ္တဿ၊ မပြတ်မစ အားထုတ်လျက်။ အာရဒ္ဓဝိပဿကဿ၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ ရောက်၍ အာရဒ္ဓဝိပဿက မည်သော။ ကုလပုတ္တဿ၊ အမျိုးသား အမျိုးသမီးအား။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိယေဝ၊ အရောင်အလင်း ပီတိ စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သည်သာတည်း-လို့ ဒီလိုလဲ ပြဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိယေဝ၊ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သည်သာ မဖြစ်ပေါ်ဘဲ မရှိကြဘူး-လို့ ကေနိသတ်မှတ်ပြီး ဆိုထားတာကို အထူးသတိပြုကြရမယ်။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒကိုခံယူပြီး အားထုတ်ကြတဲ့ တပည့်ယောဂီတွေကတော့ နေ့ရောညပါ မပြတ် ဒလစပ် ရှုမှတ်အားထုတ်နေကြတဲ့အတွက် တချို့မှာ ၂-ရက် ၃-ရက် အတွင်း ဒီလို အရောင်အလင်း ပီတိ စသည်တွေကို တွေ့ကြရပါတယ်။ တချို့မှာတော့ လေး ငါး ခြောက်ရက် ခုနစ်ရက် အတွင်းမှာ တွေ့ကြရပါတယ်။ အဲဒါတွေ တွေ့ပြီး ကိုယ့်တရားနဲ့ကိုယ် အပျော်ကြီး ပျော်နေကြရပါတယ်။ အဲဒါဟာ ထောင်သောင်းမက များလှပါပြီ။ အဲဒါတို့ကို လွန်မြောက်အောင်လဲ အားထုတ်လို့ အဲဒါတွေကို လွန်မြောက်ပြီး ဉာဏ်အဆင့်ဆင့် တက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ များလှပါပြီ။ အဲဒီလို ဖြစ်ပုံမျိုးကို ရည်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မပဒမှာ ဒီလိုဟောထားပါတယ်။

သုညာဂါရံ ပဝိဋ္ဌဿ၊ သန္တစိတ္တဿ ဘိက္ခုနော။
အမာနုသီ ရတီ ဟောတိ၊ သမ္မာ ဓမ္မံ ဝိပဿတော။

သုညာဂါရံ၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့။ ပဝိဋ္ဌဿ၊
ဝင်လျက်။ သန္တစိတ္တဿ၊ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။
ဓမ္မံ၊ ရုပ်နာမ်တရားကို။ သမ္မာ၊ နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာ။ ဝိပဿ-
တော၊ ရှုမြင်နေသော၊ ဘိက္ခုနော၊ ယောဂီရဟန်း ယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်အား။ အမာနုသီ၊ လူသာမန် နတ်သာမန်တို့၏ ပျော်ရွှင်
ခြင်းထက် လွန်ကဲ ထူးမြတ်သော။ ရတီ၊ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်
နှစ်ခြိုက်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ မုချမသွေ အမှန်ဘဲ ဖြစ်ရလေ
တော့သတည်း။ (သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ဓမ္မပီတိ

(၄)

ဆိတ်ငြိမ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဝင်ပြီး အားထုတ်နေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဓမ္မပီတိ ခေါ်တဲ့ ဒီပျော်ရွှင်မှုက ဖြစ်ပေါ်ပါတယ်။
တရားအားမထုတ်ပဲ ကြံတွေးဆင်ခြင်နေရုံနဲ့တော့ ဒီ ပီတိက
မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီလို အားထုတ်နေတာတောင်မှ နီဝရဏတွေ
မကင်းသေးယင် ဒီ ပီတိက မဖြစ်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် သန္တ-
စိတ္တဿ၊ ငြိမ်သက်သောစိတ်ရှိမှ ဖြစ်တယ်လို့ ဒီလိုဟောထားပါ
တယ်။

တရားအားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖန္ဒနံ စပလံ စိတ္တံ-စသည်ဖြင့်
ဟောထားတဲ့အတိုင်း စိတ်က ထိုထိုအာရုံတွေဆီကို ပြေးသွား
ပြီး လှုပ်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကို တရားအားထုတ်ဘူးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း နားလည်ကြပါတယ်။ တရားအားထုတ်လို့ သမာဓိ

တော်တော်ရလော့မှ နီဝရဏတွေက ကင်းကွာသွားတာ၊ အဲဒီလို နီဝရဏတွေ ကင်းကွာသွားမှ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပြီး စိတ်စင်ကြယ် တာ၊ သမထလမ်းကဆိုယင် ကသိုဏ်းအာရုံ ထွက်သက် ဝင်သက် အာရုံစသည်မှာ ရှုလျက် ရှုလျက်ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ ဝိပဿ နာလမ်းက ဆိုယင် ရှုမှတ်နေကျ ရုပ်နာမ်ပေါ်မှာ ရှုလျက် ရှု လျက်ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒအတိုင်း အားထုတ်နေကြတဲ့ ယောဂီတွေမှာ ဆိုယင် ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်လို့ ခေါ်ရတဲ့ တောင့်တင်းလှုပ်ရှား ရုပ် ပေါ်မှာ မှတ်လျက် မှတ်လျက်ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ တရံတခါ စိတ်က ထွက်လိုက်ယင်လဲ အဲဒီစိတ်ကို ချက်ခြင်းဘဲ မှတ်သိနိုင် တယ်။ မှတ်သိလိုက်ယင်လဲ အဲဒီစိတ်မျိုးဟာ နောက်ထပ်မဖြစ် တော့ဘဲ တခါတည်း ငြိမ်းသွားတယ်။ တခါတရံမှာ ဆိုယင် အပြင်ထွက်မယ်လို့ နှလုံးသွင်းမိတဲ့ စိတ်ကိုတောင် မှတ်သိနိုင် သေးတယ်။ အဲဒီလို အခါမှာ ရွှေစိတ် နောက်စိတ်တွေဟာ မှတ်စိတ်ချည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို မှတ်စိတ်ချည်း သန့်သန့် ဖြစ်နေတာကို စိတ္တဝိသုဒ္ဓိလို့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး က ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ အင်မတန် သင့်လျော်ပါ တယ်။ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အလွန်ရှင်းနေပါတယ်။

အဲဒီလို စိတ်ငြိမ်သက်ပြီး စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ရုံမျှနဲ့ ဒီ ပီတိက ဖြစ်ပါသလားလို့ ဆိုတော့ အဲဒါလောက်နဲ့လဲ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် သမ္မာ ဓမ္မ ဝိပဿတော-လို့ ဟောတော်မူပြန်ပါ တယ်။ အဲဒီလို စိတ်ငြိမ်သက်ပြီး စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်တဲ့အခါ ပေါ် လာသမျှ ရုပ်နာမ်တွေကို ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း ရုပ်နှင့်နာမ် ဒီ နှစ်ပါးကို ပိုင်းခြားပြီး သိတယ်။ ဖောင်းတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ဖောင်းကြူပြီး တက်လာတဲ့ ရုပ်က တခြား၊ မှတ်သိတဲ့

စိတ်နာမ်က တခြား ပိုင်းခြားပြီး သိတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ မှတ်တဲ့ အခါ ပိန်ကျသွားတဲ့ရုပ်က တခြား၊ မှတ်သိတဲ့ စိတ်နာမ်က တခြား ပိုင်းခြားပြီး သိတယ်၊ ထိုင်တယ် ထိတယ် ကွေးတယ် ဆန့်တယ် လှုပ်တယ် စသည်ဖြင့် မှတ်ရာတွေမှာလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ မှတ်သိရတဲ့ရုပ်က တခြား မှတ်သိတဲ့နာမ်ကတခြား ပိုင်းခြားပြီး သိတယ်၊ အဲဒီတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်မျှသာ ရှိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ရယ်လို့ မရှိဘူးဆိုတာ သိမြင်သဘောကျသွားတယ်၊ အဲဒီလို အသိရှင်းတာကို ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ခေါ်တယ်။

အဲဒီကနောက် ဆက်ပြီးမှတ်နေယင် အကြောင်းနဲ့အကျိုးမျှ ဆက်သွယ်ပြီး ဖြစ်နေတာကို သိမြင်သဘောကျသွားပြန်တယ်၊ အဲဒါကို ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိခေါ်တယ်။ အဲဒီကနောက် ဆက်ပြီး မှတ်နေယင် မှတ်ရတဲ့အာရုံရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တော့ ပျောက်ပျောက်သွားတာကိုတွေ့ရတယ်၊ အဲဒီလို တွေ့ရ တော့ မမြဲတဲ့အနိစ္စတရားတွေချည်းဘဲ၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေချည်း ဘဲ၊ အစိုးမရတဲ့ အနတ္တသဘောတရားတွေချည်းဘဲလို့ သုံးသပ် ဆင်ခြင်တယ်၊ အဲဒီလို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးတဲ့နောက် ဆက်ပြီး မှတ်နေယင် မှတ်ရတဲ့ရုပ်နာမ်တွေဟာပေါ်လာပြီးရင်း ပျောက် သွားရင်း၊ ပေါ်လာပြီးရင်းပျောက်သွားရင်းနဲ့ ခဏမစဲ အလျင် အမြန် ဖြစ်ပျက်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီလို တွေ့သိနေရ တာဟာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဘဲ၊ အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ဖြစ်ခါစမှာ အရောင်အလင်းတွေကိုလဲ တွေ့ရတယ်၊ တကိုယ်လုံးမှ ဖြိုးဖြိုး ဖျင်းဖျင်း တစိမ့်စိမ့်တသိမ့်သိမ့်နဲ့ဖြစ်ပြီး အလွန်အကဲ ဝမ်း မြောက်တဲ့ ပီတိတွေလဲ ဖြစ်လာတယ်၊ ဝမ်းသာရွှင်လန်းတဲ့ သုခ သောမနဿတွေလဲဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်မြတ်စွာဘုရားက-

သုညာဂါရုံ၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့။ ပဝိ-
ဋ္ဌဿ၊ ဝင်လျက်။ သန္တစိတ္တဿ၊ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသည်
ဖြစ်၍။ ဓမ္မံ၊ ရုပ်နာမ် အဖြစ်အပျက်တရားကို။ သမ္မာ၊ နည်း
လမ်းမှန်ကန်စွာ။ ဝိပဿတော၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြင့်မြင်သော။
ဘိက္ခုနော၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား။ အမာနုသီ ရတံ၊ သာမန်
လူတို့၏ ပျော်မွေ့ခြင်း သာမန်နတ်တို့၏ ပျော်မွေ့ခြင်းထက်
လွန်ကဲထူးမြတ်သော ပျော်မွေ့ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ မုချမသွေ
ဖြစ်လေတော့သတည်း-လို့ ဟောတော်မူပါတယ်။

အဲဒီမှာ သာမန်လူ သာမန်နတ်ဆိုတာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နှင့်
မပြည့်စုံသေးတဲ့ လူတွေ နတ်တွေကို ဆိုတာဘဲ၊ အဲဒီလို သာ
မန်လူတွေဟာ လူ့ ကာမဂုဏ်တွေနဲ့သာ ပျော်ကြရတယ်၊
အိမ်ထောင်ရေး လင်ရေး မယားရေး သားရေး သမီးရေး
စီးပွားရေး အလုပ်အကိုင်ရေးတွေနဲ့ ဒါလောက်သာ ပျော်ကြရ
တယ်၊ အဲဒီ ကာမဂုဏ်ရေး လောကရေးတွေနဲ့ ပျော်တာထက်
လဲ လွန်ကဲထူးမြတ်တဲ့ ပျော်မွေ့ခြင်းပါလို့လဲ ဆိုလိုပါတယ်။
ထို့အတူ သာမန်နတ်တွေဟာလဲ နတ်ကာမဂုဏ် အာရုံတွေနဲ့
နေရောညဉ့်ပါ အမြဲမပြတ် ပျော်နေကြပါတယ်၊ အဲဒီနတ်
လောက အပျော်တွေထက်လဲ လွန်ကဲထူးမြတ်တဲ့ ပျော်မွေ့ခြင်း
ပါလို့လဲ ဆိုလိုပါတယ်၊ အင်မတန် သန့်ရှင်းစင်စင်ကြယ်ပြီး
အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ပျော်မွေ့ခြင်းပါဘဲ။ အဲဒီလွန်ကဲထူးမြတ်
တဲ့ ပျော်မွေ့ခြင်းကို ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တပည့်
ယောဂီတွေဟာ အများအားဖြင့် တွေ့ကြုံခံစားဘူးကြပါတယ်၊
အဲဒါထက် ထူးမြတ်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေကိုလဲ တွေ့ဘူး သိဘူးကြ
ပါတယ်၊ ကိုယ်တွေ့ ဉာဏ်တွေဖြစ်နေတော့ အလွန် ရှင်းနေ
ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုတပည့်ယောဂီတွေမှာ ဆရာတော်

ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ချီးကျူးလို့လဲ မကုန်နိုင်ပါဘူး၊ ဆပ်လို့လဲ မကုန်နိုင်ပါဘူး။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရထဝိနီတသုတ်မှာ လာသည့်အတိုင်း ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးနဲ့ အံကျကိုက်နေအောင် ညွှန်ကြားပြသတော်မူပါတယ်။ အမှားအယွင်း မရှိရအောင် စစ်ဆေးပြုပြင် ပေးတော်မူပါတယ်။ တရားဝင်တော့မယ်ဆိုယင် ရှေးဦးစွာ သီလဆောက်တည်ခြင်း စသည်ဖြင့် သီလဝိသုဒ္ဓိ ပြည့်စုံစေပါတယ်။ အဲဒီကနောက် ကိုယ်အမှုအရာ စိတ်အမှုအရာ ဝေဒနာနှင့် သဘောတရားတို့ကို မရပ်မနားဘဲ မပြတ် ရှုမှတ်စေခြင်းဖြင့် နိဝရဏတို့မှ စင်ကြယ်တဲ့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိသို့ ရောက်စေပါတယ်။ အဲဒီကနောက်လဲ မပြတ်ဆက်မှတ်စေခြင်းဖြင့် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ စသည်တို့ကို အစဉ်အတိုင်းရောက်စေပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်တို့မှာ ပြဆိုထားတဲ့ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် သမ္မသနဉာဏ် ဥဒယဗ္ဗဉာဏ် ဘဂ္ဂဉာဏ်စသည်တို့ကိုလဲ အစဉ်အတိုင်း ရောက်စေပါတယ်။ အဲဒီဝိသုဒ္ဓိအစဉ်နဲ့ ဉာဏ်စဉ်တွေ အချိုးတကျ ရှင်းနေအောင် စစ်ဆေး ရှင်းလင်းပြီး ညွှန်ပြတော်မူပါတယ်။ ဒီလို ကျကျနန ညွှန်ပြတော်မူတဲ့ ဆရာကောင်းကို မှီခို ဆည်းကပ်ကြရတာဟာ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလို ဆရာကောင်း နည်းကောင်း မရကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ စိတ်ဆန္ဒကောင်းလို့ တရားအားထုတ်ကြပေမဲ့ ယခုပြောခဲ့တဲ့ အရောင်အလင်း ပီတိအစရှိတဲ့ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်တွေကိုမျှ မတွေ့ကြရဘူး။ အမှန်ကတော့ တရားလမ်းမှန်အတိုင်း အားထုတ်ယင် အနည်းငယ် ဝမ်းမြောက်တဲ့ ပါမောဇ္ဇဆိုတာ တွေ့ရစမြဲဘဲ။

အဲဒီလို နည်းနည်းပါးပါး ဝမ်းမြောက်တာကလေးတွေကတော့ သန္တစိတ္တဿ-ဆိုတဲ့အတိုင်း နိဝရဏတွေ ကင်းပြီး စိတ်ငြိမ်သက် စင်ကြယ်တဲ့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိစခန်း ရောက်ကတည်းကစပြီး ပေါ်လာတတ်ကြပါတယ်။ သမ္မသနဉာဏ်ဆီ ရောက်တဲ့အခါမှာ ခုဒ္ဓိကာပီတိ ခဏိကာပီတိ ဩက္ကန္တိကာပီတိ ဥဗ္ဗေဂါပီတိဆိုတာတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ ဖရဏာပီတိနှင့်တကွ ပီတိငါးပါးလုံး အကုန် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်—

သုညာဂါရံ၊ တရားအားထုတ်လို့ ဖြစ်လောက်တဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့။ ပဝိဋ္ဌဿ၊ ဝင်ရောက်၍ နှလုံးသွင်း အားထုတ်လတ်သော်။ သန္တစိတ္တဿ၊ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဓမ္မံ၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားကို။ သမ္မာ၊ မဖောက်မပြန် ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ။ ဝိပဿတော၊ ရှုမြင်နေသော။ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ရှုမြင်တယ် ဆိုတာ စိတ်ကူး ကြံဆမှု အတွေးသဘော မဟုတ်ဘဲ ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ သူဖြစ်ပေါ်လာတာကို ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အတိုင်း၊ သူ ပျက်သွားတာကို ပျက်သွားတဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်ပြီး တွေ့မြင်တာ သိတာကို ဆိုတာ။ သမ္မာ၊ မဖောက်မပြန် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ။ ဓမ္မံ၊ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေသော ရုပ်နာမ်တရားကို။ ဝိပဿတော၊ ရှုမြင်နေသော။ ဘိက္ခုနော၊ သံသရာဘေးကို ရှုမြင်၍ အားထုတ်နေသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား။ အမာနုဿိ၊ သာမန် လူနတ်တို့၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းထက် လွန်ကဲထူးမြတ်သော။ ရတိ၊ မွေ့လျော်နှစ်ခြိုက် ပျော်ပိုက်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ မုချမသွေ အမှန်ဘဲ ဖြစ်ရလေသတည်း။
(သာဓု-သာဓု-သာဓု)

သာမန်လူနတ် မနှိုင်းအပ် မြင့်မြတ်ပျော်ရွှင်ရာ

(၅)

နည်းလမ်းမှန်အတိုင်း ကျကျနန ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တရားအား ထုတ်ယင် ဒီလို ပျော်စရာကောင်းတာတွေကို တွေ့ပြီး ပျော်ရွှင် ရတယ်၊ ဒါဟာ ဘာဝနာအလုပ်မှာ ဖြစ်မြဲဘဲ၊ ကဲ ဆိုကြစမ်းပါ။

ဆိတ်ငြိမ်ရာတွင်၊ ချဉ်းကပ်ဝင်၊ ရှုလျှင် ဘာဝနာ။
ဘာဝနာရှုလျှင်၊ စိတ်ကြည်လင်၊ ပျော်ရွှင် လွန်ချမ်းသာ။
သာမန် လူနတ်၊ မနှိုင်းအပ်၊ မြင့်မြတ် ပျော်ရွှင်ရာ။

လောကမှာ ကုန်သည်ကြီးတွေ၊ သေဌေးကြီးတွေ စက်ပိုင် ကြီးတွေ ဒီလို စည်းစိမ်ရှင်တွေဟာ သူတို့မှာ ရရှိသမျှ စည်းစိမ် တွေနဲ့ ပျော်နေကြတယ်။ နိုင်ငံနယ်ပယ် တစိတ်တပိုင်းလောက် သာ ပိုင်တဲ့ ပဒေသရာဇ်မင်းတွေ၊ တကျွန်းလုံး တဝန်း တဝိုင်း လုံးကို ပိုင်တဲ့ အသောကမင်းတို့လို ကေရာဇ်မင်းတွေ၊ တမြေ ထောင်လုံးကို ပိုင်တဲ့ မန္တာတ်မင်းတို့လို စကြာဝတေးမင်းတွေ ဒီလိုမင်းတွေဟာလဲ သူတို့ရဲ့ မင်းစည်းစိမ်တွေနဲ့ ပျော်နေကြ တယ်။ အဲဒီမှာ မင်းတွေလိုဘဲ မိဖုရားတွေ မင်းကတော်တွေလဲ ပျော်နေကြတယ်။ သေဌေးကြီးတွေလိုဘဲ သေဌေးကတော်ကြီး တွေလဲ ပျော်နေကြတယ်။ အဲဒီ လူတွေဟာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကို မရသေးယင် သာမန် လူတွေဘဲ မည်ပါတယ်။ အဲဒီ သာမန်လူ တွေရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုထက်လဲ လွန်ကဲ ထူးမြတ်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ခံစားရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာ အစရှိတဲ့ နတ် ပြည်လောကမှာရှိတဲ့ နတ်မင်းကြီးတွေ နတ်မိဖုရားကြီးတွေ

အခြား တန်ခိုးကြီးတဲ့နတ်တွေ၊ ဒီနတ်တွေဟာလဲ ဥဒယဗ္ဗယ ဥာဏ်ကို မရသေးလို့ရှိယင် သာမန် နတ်တွေဘဲ၊ ဒီနတ်တွေ ပျော်ရွှင်ရတာထက်လဲ ယောဂီရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက လွန်ကဲ ထူးမြတ် ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်....

ဓမ္မပီတိ သုခံ သေတိ၊ ဝိပ္ပသန္နေန စေတသာ။
အရိယပ္ပဝေဒိတေ ဓမ္မေ၊ သဒါ ရမတိ ပဏ္ဍိတော။—
လို့ ဟောထားပါတယ်။

ဓမ္မပီတိ၊ တရားနှင့် စပ်သော ပီတိကို ရရှိသောသူသည်။ သမာဓိဥာဏ် အားရှိလာတဲ့အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုတွေက သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ နဲ့နဲ့လောက် ဝမ်းမြောက်တဲ့ ပါမောဇ္ဇလဲ ဖြစ်လာတယ်။ အများကြီး ဝမ်းမြောက်တဲ့ ပီတိလဲ ဖြစ်လာတယ်။ စိမ့်ကနဲ ဖျဉ်းကနဲ အေးကနဲ နွေးကနဲ ရှိန်းကနဲ ပေါ့ကနဲ ကြွေကနဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒီပီတိက ငါးမျိုးတောင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို သမာဓိဥာဏ်တရားနဲ့ စပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝမ်းမြောက်မှုကို ဓမ္မပီတိလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ ပီတိဟာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီမှာ ဖြစ်ပေါ်လာမြဲ ပါဘဲ။

ဓမ္မပီတိ၊ တရားနှင့် စပ်သော နှစ်သိမ့်မှု ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိကို ရသောသူသည်။ သုခံ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ။ သေတိ၊ လျောင်း ထိုင် ရပ် သွား လေးပါးသော ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့် မျှတစွာ နေရ၏။ အရိယပ္ပဝေဒိတေ၊ ဘုရားအစရှိသော သူ တော်ကောင်းတို့သည် ဟောကြားညွှန်ပြ ဆုံးမတော်မူအပ် သော။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်မြတ်၌။ ဝိပ္ပသန္နေန စေတသာ၊ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော စိတ်ဖြင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ကျိုးကြောင်း

မြင်သိ ပညာရှိသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ရမတိ၊ မွေ့လျော် နှစ်ခြိုက် ပျော်ပိုက်ရလေသတည်း။ (သာဓု-သာဓု-သာဓု)
ဒီ ပီတိနဲ့ နေရတာကတော့ အချမ်းသာဆုံးပါဘဲ၊ အိမ် ထောင်ရေး သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေးအစရှိတဲ့ ကာမ ဂုဏ် အရေးတွေနဲ့စပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ရတဲ့ ပီတိကတော့ ကိလေသာတွေနဲ့ ရောယှက်နေလို့ မစင်ကြယ်ဘူး၊ ချမ်းသာ သင့်သလောက် မချမ်းသာဘူး၊ ဒီတရားပီတိနဲ့ နေရတာက တော့ အချမ်းသာဆုံးပါဘဲ၊ ကဲ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်၊ နေလိုလျှင်၊ ရှုမြင် ဘာဝနာ။
လျောင်းထိုင် ရပ် သွား၊ ဤလေးပါး၊ ရှုပွားဘာဝနာ။

မြတ်စွာဘုရားက ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးလုံးကို ရှုဘို့ရာ ဂစ္ဆန္တော ဝါ၊ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ-စသည်ဖြင့် ဟောထားပါတယ်၊ သွား ယင်လဲ သွားတယ်လို့သိပါ၊ ရပ်ယင်လဲ ရပ်တယ်လို့ သိပါ၊ ထိုင်ယင်လဲ ထိုင်တယ်လို့ သိပါ၊ လဲလျောင်းယင်လဲ လဲလျောင်း တယ်လို့ သိပါတဲ့။ အဲဒီဣရိယာပုထ် ၄-ပါးလုံးမှာ ကိုယ်အမှု အရာ စိတ်အမှုအရာဟူသမျှကို အကုန်လုံး ရှုမှတ်ပြီး သိရ အောင်လို့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက မလချည်တိုင် အနေအားဖြင့် ဝမ်းဗိုက်က ဖောင်းရုပ် ပိန်ရုပ် ထိုင်ရုပ် ထိရုပ် တွေကို ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ်လို့ မပြတ် ရှုမှတ်နေဘို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။

အဲဒီညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ် စသည်ဖြင့် မပြတ်ရှုမှတ်နေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ

ရှုမှတ်ဖန် များလာတော့ စိတ်က ငြိမ်သက် တည်ကြည်လာတယ်။ ထိုထိုအာရုံဆီသို့ ပြေးသွားတဲ့ ကာမစွန္ဒ အစရှိသော နိဝရဏတွေ ကင်းသွားတယ်။ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ စင်ကြယ်သွားတယ်။ အဲဒီလိုအခါမှာ ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားစီရင်ထားတဲ့ အရိယာဝါသတရားတော်ကြီးထဲမှာ ပြဆိုထားတဲ့အတိုင်း အရိယာတို့၏ စံနေအိမ်ကြီးထဲရောက်ပြီး ကိလေသာအပူတွေ ကင်းငြိမ်းနေပါတယ်။ ဘယ် ကိလေသာဘေးရန်မှ မကပ်နိုင်ဘူး၊ အင်မတန် ချမ်းသာနေပါတယ်။ ဒီ မေ့ပီတိကလေးတွေ ဖြစ်လာယင် အင်မတန် ချမ်းသာတာ။ ထိုင်နေရင်းလဲ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ်လို့ ရှုမှတ်နေယင် မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးတွေက မှတ်သိစရာအာရုံ ပေါ်မှာ စိုက်ခနဲ ကပ်ခနဲ တဲ့ခနဲ ကျကျနေတယ်။ နှစ်သိမ့် ဝမ်းမြောက်မှုကလဲ မှတ်စိတ်တိုင်းမှာ ပူးတဲ့ပြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ထိုင်နေရင်းလဲ ချမ်းသာနေပါတယ်။ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါမှာလဲ ညာလှမ်းတယ် ဗယ်လှမ်းတယ်၊ ကြွတ်တယ် လှမ်းတယ် ချတယ်စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ပြီး လျှောက်နေယင် ကြွတိုင်း လှမ်းတိုင်းချတိုင်း ပီတိတွေ တဖျဉ်းဖျဉ်း တစိမ့်စိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ တကိုယ်လုံး ပေါ့ပြီး သူ့ အလိုလို ကြွနေသလို သွားနေသလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာ မထိဘဲနဲ့ ကောင်းကင်မှာ သွားနေရသလိုလဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီလို အခါလဲ ကိုယ်ရော စိတ်ရော အင်မတန် ချမ်းသာနေတယ်။ အဲဒီလို ပီတိဖြင့် ချမ်းသာနေပုံကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဖြစ်ပုံဖြင့် သိနိုင်ပါတယ်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး

(၆)

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ဆိုတာ အများသိကြတဲ့အတိုင်း သားတော် အဇာတသတ်မင်းက နောင်အိမ်ထဲသွင်းပြီး အကျဉ်းချထားရာမှာ မိဖုရားကြီးက ဝှက်ပြီး ယူလာတဲ့ ပွဲတော်ကိုသာ စားရတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီလို ယူခွင့်မရတဲ့အတွက် မိဖုရားကြီး၏ကိုယ်မှာ လူးလိမ်းလာခဲ့တဲ့ စတုမဇ္ဇကို လျှာနဲ့ လျက်ပြီး မျှတနေရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကို လုံးဝဝင်ခွင့် မပြုတော့ဘူး။ အဲဒီအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက စဉ်းစားတယ်။ ဒီကနေ့ကစပြီး ငါ့မှာ စားစရာ မရှိတော့ဘူး၊ တရားနဲ့လုံးသွင်းပြီး မေ့ပီတိဆိုတဲ့ အစာနဲ့ နေမဲ့ဘဲလို့ စဉ်းစားပြီးတော့ အဲဒီ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ စကြံလျှောက်ရင်း ရှုမှတ်နေတယ်။ ညာလှမ်းတယ် ဗယ်လှမ်းတယ်၊ ကြွတ်တယ် လှမ်းတယ် ချတယ် ဆိုတဲ့ ယခုယောဂီတွေ ရှုမှတ်နေသလို ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီလို ရှုမှတ်ပြီး စကြံ လျှောက်နေတော့ မနွှဲဘဲနေစဉ်က ဖြစ်တဲ့ ငိတက်အကြံအစည်မျိုးတွေ မဖြစ်ရဘူး၊ ငါ့သားတော်ဟာ တနေ့ကျတော့ ဆရာကောင်း သမားကောင်း၏ ဆုံးမ ညွှန်းကြားချက်ကို ရပြီး ငါ့ကို လွှတ်ကောင်းပါရဲ့စသည်ဖြင့် ကြံတွေးပူပန်မှုတွေ မဖြစ်ရဘူး၊ ရှုမှတ်တဲ့ ဘာငနာစိတ်နဲ့ တွဲပြီး မေ့ပီတိတွေက မပြတ် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ ပီတိတွေနဲ့ စိတ်ဟာ ချမ်းသာနေတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့အတွက် အစာအာဟာရ မသုံးဆောင်ရသော်လည်း ရပ်တော့ဟာ ရှေးကထက် ကြည်လင် သန့်ရှင်းပြီးတော့ စိုစိုပျိုပျို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာမှာ—

ရာဇာ၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်။ မဂ္ဂဖလသုခေန၊ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့်၎င်း၊ တရုတခါ ဖိုလ်သင်စားလို့ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ချမ်းသာရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ချမ်းသာဖြင့်လဲ မျှတနေတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ စင်္ကာမေန၊ စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းဖြင့်၎င်း။ ယာပေတိ၊ မျှတနေ၏။ အဿ၊ ထိုဗိမ္ဗိသာရမင်း၏။ အတ္တဘာဝေါ၊ ကိုယ်သည်။ အဘိဝိယ ဝိရောစတိ၊ အလွန်ပင် တင့်တယ်လျက် ရှိပေ၏-လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ခနစ်ရက်လောက် ကြာတဲ့အခါ သားတော် အဇာတသတ်မင်းက သူ့ခမည်းတော် အစာ အာဟာရ ပြတ်တာနဲ့ သေလောက်ပြီလို့ ယူဆပြီးတော့ အမတ်တို့ ငါ့ခမည်းတော် ဘယ်နှယ် နေသလဲလို့ မေးပါတယ်။ အဲဒီအခါ အမတ်များက အရှင်ခမည်းတော်ဟာ စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းဖြင့် မျှတနေပါတယ်။ ရှေးကထက်တောင် ပိုပြီး ပြည့်ဖြိုး တင့်တယ်နေပါသေးတယ်လို့ လျှောက်ကြတယ်။

ဒီတော့ အဇာတသတ်မင်းက စင်္ကြံမလျှောက်နိုင်အောင် ကြံစည်ပြီးတော့ ခေါင်းရိပ်သမား ဆတ္တာသည်တွေကို စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ငါ့ခမည်းတော်ရဲ့ ခြေဖဝါးတွေကို သင်ဇုန်းထားနဲ့ ချဲ့ပြီး ဆီဆား သိပ်ပြီး မီးမြှိုက်ကြလေလို့ အမိန့်ပေးပြီး စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအမိန့်အတိုင်း ဆတ္တာသည်တွေက မင်းကြီး၏ ခြေဖဝါးများကို သင်ဇုန်းနဲ့ အမ္မာအမ္မာ လှီးချဲ့ပြီး ဆီနဲ့ဆားတွေ သိပ်ပြီး မီးမြှိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး နတ်ရွာစံသွားရှာပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုမှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ အစာအာဟာရ မသုံးဆောင်ရပေမဲ့ စင်္ကြံလျှောက်ပြီး တရားနှလုံးသွင်းနေတာနဲ့ ဓမ္မပီတိဖြင့် မျှတပြီး နေနိုင်တယ် ဆိုတာ အထူး မှတ်ဖို့ပါဘဲ။

ဒါကြောင့် ပိပဿနာ ရှုမှတ်နေယဉ် ထိုင်နေရင်းလဲ ချမ်းသာတယ်။ စကြာ လျှောက်ရင်းလဲ ချမ်းသာတယ်။ လဲလျောင်းနေရင်းလဲ ချမ်းသာတယ်။ ရှုမှတ်မှု ဘာဝနာကို ချမထားဘဲ အမြဲမပြတ် ရှုမှတ်နေနိုင်လို့ရှိယဉ် အမြဲတမ်း ချမ်းသာနေပါတယ်။ တချို့က ထိုင်နေတုန်းသာ ရှုမှု ရှိပြီးတော့ ထသွားတဲ့အခါ ရှုမှုမရှိပဲ ဘာဝနာလက်မဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ သမာဓိက ကျနေလို့ ဒီဓမ္မပီတိကို မရနိုင်ဘဲလဲ ရှိတတ်တယ်။ ရတောင် ထသွားတဲ့အခါ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း ချမ်းသာကို မရနိုင်ဘူး။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒံ ယောဂီတေမ္မာတော့ ထိုင်ရင်းရော ရပ်ရင်းရော သွားရင်းရော လဲလျောင်းရင်းရော နေရာတကာ မှာ ရှုမှတ်မှုကို မချဘဲ အမြဲ ရှုမှတ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် သမာဓိဉာဏ်အားကောင်းပြီး အမြဲတမ်း ပိပဿနာချမ်းသာကို ရနေကြတယ်။ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးလုံးမှာ ဓမ္မပီတိကို အမြဲတမ်းရပြီး အမြဲတမ်း ချမ်းသာနေတဲ့ မဟာကပ္ပိနမထေရ် ဝတ္ထုကို ပြောချင်တယ်။

မဟာကပ္ပိနမထေရ်နှင့် အနောဇာထေရီ

(၇)

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်ကာလတုန်းက မဟာကပ္ပိနထေရ်နှင့် အနောဇာထေရီတို့ဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာတသိန်းထက်က ပဒုမ္မတ္တရ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ဆုထူးကို ပန်ဆင်လာခဲ့ကြတယ်။ တခုသော ဘဝမှာ ယက္ကန်းသည်ရွာ

မှာ ယက္ကန်းသည် မျိုးထဲဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ယက္ကန်းသည် အကြီးအမှူး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရွာသူကြီး ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီရွာမှာ ယက္ကန်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကြတဲ့ ယက္ကန်းသည် အိမ်ပေါင်း တထောင် ရှိပါတယ်။ တနေ့သောအခါမှာ ဟိမဝန္တာမှ တထောင်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တွေဟာ မိုးဦးကာလမှာ ဝါကပ်နေရန်အတွက် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ကြွလာကြတယ်။ အဲဒီ ဗာရာဏသီမင်းထံ ဝါဆိုကျောင်းကလေးများ ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် လုပ်အားပေးဘို့ အလှူခံကြတယ်။ ဗာရာဏသီမင်းက ကိစ္စများနေလို့ လုပ်အားပေးလှူရန် မစွမ်းနိုင်သေးကြောင်း၊ နက်ဖြန်ခါ လယ်ထွန်မင်္ဂလာကိစ္စက အရေးကြီးနေလို့ သန်ဘက်ခါ ၃-ရက်မြောက် နေ့ကျမှ ဆောင်ရွက်နိုင်မည့် အကြောင်းကို ပြန်ကြားလိုက်တဲ့အခါ လုပ်အားပေးရန် အလှူခံကြတဲ့ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများဟာ မြို့ထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြပါတယ်။

ဒီအချိန်အခါမှာ အနောဇာ အလောင်း ယက္ကန်းသည်ရွာက ရွာသူကြီးကတော်က အဲဒီ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေကို မေးမြန်းလျှောက်ထားပြီး မင်းက မဆောင်ရွက်နိုင်သေးတဲ့အကြောင်း သိရတော့ သူက ဒီလို ပင့်လျှောက်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက်တော့ ဘုရား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမရှိကြပါနဲ့။ တပည့်တော်မက ဒီတာဝန်ကို ယူပါတယ်။ တပည့်တော်မတို့ ရွာက အိမ်ခြေတထောင် ရှိပါတယ်။ တအိမ်လျှင် တပါးအတွက် ကျောင်းဆောက်ပြီး နေ့စဉ် ဆွမ်းလဲ ကပ်လှူနိုင်ပါတယ်။ တပည့်တော်မ၏ ပင့်လျှောက်ချက်ကို လက်ခံတော်မူကြပါလို့ လျှောက်ထားပါတယ်။ အဲဒီလို ပင့်ခိုက်ခဲ့ပြီးတော့ အနောဇာ အလောင်း

အဲဒီ ရွာသူကြီး ကတော်ဟာ သူ့ရွာကို ပြန်သွားပြီး ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတထောင်ကို ပင့်လာခဲ့တဲ့အကြောင်း ရွာက အမျိုးသမီး တွေကို ပြောပြတယ်။ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေ နေထိုင်စရာ နေရာ များကိုလဲ စီမံတယ်။ ယာဂုဆွမ်းများကိုလဲ ချက်ပြုတ်စေတယ်။

နောက်တနေ့နံနက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တွေ ကြွလာတဲ့ အခါမှာ သူက အဲဒီရွာသူ အမျိုးသမီး တထောင်နှင့် တကွ မှန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တွေကို ဆက်ကပ် လှူဒါန်း ကျွေးမွေးပြုစုပြီးတော့ ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး သီတင်းသုံးဘို့ ပင့်လျှောက်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ပင့်ပြီးတော့ တအိမ်လျှင် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တပါးအတွက် တာဝန်ယူပြီး ကျောင်းလဲ အသီးသီး ဆောက်လှူကြဘို့ ဆွမ်းဝတ်လဲပြုကြဘို့ ကျေညာ လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကျေညာလိုက်တဲ့အတိုင်း အဲဒီရွာက လူတွေဟာ စုပေါင်းပြီး ကျောင်းတထောင် ဆောက်ပြီး လှူ ကြပါတယ်။ ကျောင်းတွေကတော့ ကျောင်းကြီးတွေ မဟုတ် ပါဘူး။ တပါးနေလောက်ဖို့ သစ်ရွက် ဓနိ သက်ကယ်မိုးကျောင်း ကလေးတွေ ပါဘဲ။ ဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာမှာ ပဏ္ဏသာလာ- သစ်ရွက်မိုးကတဲ ကျောင်းများလို့ ဆိုထားပါတယ်။ ကိုယ့် ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတဲ့ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမြတ်ကိုလဲ အသီး အသီး ဆွမ်းကပ်လှူကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တွေဟာ ကပ်လှူတဲ့ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးပြီး တရားနှလုံးသွင်းခြင်း သမာပတ် ဝင်စားခြင်းဖြင့် သီတင်းသုံးတော်မူကြပါတယ်။ ဒကာ ဒကာမတွေအား ကုသိုလ်ပွားကြောင်း တရားကိုလဲ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ဟောကြားကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်ရောက် ဖိုလ်ရောက် ကျင့်နိုင်လောက်တဲ့ ဝိပဿနာလုပ်ငန်း တရားကိုတော့ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများက မဟောနိုင်ကြဘူး။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားနှင့် ဘုရားတပည့်များကသာ ဟောနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီမှာ မဟာကပ္ပိနထေရ် အလောင်း အမျိုးသားကြီးနှင့် အနောဇာအလောင်း အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးရှိတဲ့ အိမ်ပေါင်း တထောင်က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့အား စုပေါင်းပြီး ကျောင်းပေါင်း တထောင် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြသလိုဘဲ ယခု ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့ကြီးက ကြီးမှူးပြီး ယောဂီအပေါင်း သူတော်ကောင်းတွေ အိမ်ပေါင်းတထောင်ကျော်က စုပေါင်းပြီး အင်မတန် ကြီးကျယ်ခန်းနားတဲ့ မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီး လှူဒါန်းကြတာဟာ အင်မတန် အဆင်ပြေပါတယ်။ အဆင့်အတန်းလဲ အင်မတန် မြင့်ပါတယ်။ ဒီကျောင်းတော်ကြီးကို ဘယ်လိုအသုံးပြုသွားမလဲဆိုယင် ဒီကျောင်းတော်ကြီးပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမျိုးရှိတဲ့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေဟာ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ သီတင်းသုံးနေထိုင်ပြီး တရားလဲ နှလုံးသွင်း အားထုတ်ကြမယ်။ သဒ္ဓါပါးကြောင်း ကုသိုလ်ဖြစ်ကြောင်း တရားတွေကိုလဲ ဟောကြားကြမယ်။ မဂ်ဝင် ဖိုလ်ရောက် နိဗ္ဗာန်ပေါက် ကျင့်၍ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းတရားတွေလဲ ဟောကြားတော်မူကြမယ်။ အသုံးက အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဆင့်အတန်းလဲမြင့်ပါတယ်။ ယက္ခန်းသည်တထောင်က လှူတဲ့ သစ်ရွက်အမိုးအကာ ကျောင်းကလေးတွေထက် အဆင့်အတန်းက အများကြီးမြင့်နေပါတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်။

အဲဒီ ယက္ခန်းသည် အိမ်ထောင်စု တထောင်ဟာ အဲဒီဘဝက အသက်တမ်းကုန်လို့ စုတေကြတဲ့အခါ နတ်ပြည်လောကမှာ

တပေါင်းတစုတည်း ဂဏနတ်သား နတ်သမီးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ လူ့ပြည်က ရွာကြီးတရွာ နတ်ပြည်ကို ရွှေလာသလိုဘဲ တစုတဝေးတည်း ဖြစ်ကြပါတယ်။ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့။ အဲဒီနတ်သား နတ်သမီးတွေဟာ ကဿပဘုရား လက်ထက်ကျတော့ ဗာရာဏသီပြည်မှာ သေဋ္ဌေး သူကြွယ်မျိုးမှာ ဖြစ်ကြတယ်။ တနေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သို့ တရားနာသွားကြတယ်။ အဲဒီအခါ မိုးကြီးက သည်းထန်စွာ ရုတ်တရက် ရွာ တယ်။ ကိုယ့်ကျောင်းရှိတဲ့သူတွေက ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ မိမိတို့ကျောင်းသို့ ဝင်ပြီး မိုးခိုကြတယ်။ မဟာကပ္ပိနအလောင်းအမှူးရှိတဲ့ အဲဒီအမျိုးသား တထောင် အမျိုးသမီးတထောင်မှာတော့ မိမိတို့က ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားတဲ့ ကျောင်းကလဲမရှိ၊ ကျောင်းကိုအရောက်အပေါက်က နည်းတော့ အသိအကျွမ်းကလဲ မရှိတဲ့အတွက် အကုန်လုံး မိုးထဲမှာ အစိုခံကြရတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ အရပ်ထဲ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ စည်းဝေးပြီး တိုင်ပင်ကြတယ်။ အဲဒီအခါ မဟာကပ္ပိနထေရ် အလောင်းဥက္ကဋ္ဌကြီးက မိတ်ဆွေတို့ ဒီကနေ့ ငါတို့ မိုးစိုရွဲခံရတာဟာ အလွန် ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ငါတို့မှာ ကျောင်းတိုက်ထဲ၌ အသိအကျွမ်း မရှိတဲ့အတွက် ဒီလို မိုးစို ခံရတာဘဲ၊ ဒီတော့ ငါတို့ဟာ ကျောင်းတိုက်ဆောက်လုပ်ပြီး လှူကြစို့ရဲ့၊ အလှူငွေထည့်ဝင်ကြပါလို့ ဆိုပြီးတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အလှူငွေတထောင် ထည့်ဝင်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ အမျိုးသားတွေက ငါးရာစီ လှူကြပါတယ်။ ငါးရာပေါင်း တထောင်ဆိုတော့ ငါးသိန်းရပါတယ်။ အမျိုးသမီးတထောင်ကလဲ ၂၅၀ စီ လှူကြပါတယ်။ သူတို့ကလဲ စုပေါင်းလိုက်ယင် နှစ်သိန်း ငါးသောင်း ရပါတယ်။ အားလုံး

စုပေါင်းလိုက်ယင် ခုနစ်သိန်းကျော်ရပါတယ်။ အဲဒီငွေ ခုနစ်သိန်း ကျော်နဲ့ ကျောင်းတိုက်ကြီးတခု ဆောက်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ မလုံလောက်သေးတဲ့အတွက် နောက်ထပ်လဲ တဝက်စီထပ်ပြီး လှူကြရပါသေးတယ်။ အဲဒီလို ကျောင်းတိုက်ကြီး ဆောက်လုပ် ပြီးတဲ့အခါ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်အား အလှူကြီး ပေးလှူပြီး ကျောင်းရေစက်ချ လှူဒါန်းကြပါတယ်။ ယခု မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီး စုပေါင်းပြီး ဆောက်လုပ်တာ ခမ်းခမ်းနားနား ရေစက်ချပွဲကြီး ကျင်းပတာများနဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုရမာဘဲ။ အင်မတန် အားရဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။

အဲဒီ မဟာကပ္ပိန အလောင်း အမှူးရှိတဲ့ အမျိုးသား အမျိုး သမီး အိမ်ထောင်စု တထောင်ဟာ အဲဒီဘဝက သေဆုံးကြတဲ့ အခါ အဲဒီ ကျောင်း အလှူဒါန စသည်ကြောင့် နတ်ပြည်လော က ပြန်ရောက်သွားကြတယ်။ ကောင်းမှုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ သိပ် နေရာကျတာဘဲ။ အဲဒီ အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေဟာ အလျင် ကလဲ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေကို ကျောင်း သင်္ကန်း ဆွမ်း ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးလှူခဲ့လို့ နတ်ပြည်လောကမှာ တစုတဝေးကြီး တပျော်တပါးကြီး ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီကတဖန် ကဿပ ဘုရားလက်ထက်တော်ကျတော့လဲ လူ့ပြည်မှာ သေဋ္ဌေး သူကြွယ်မျိုးတွေမှာ တစုတဝေးကြီး ဖြစ်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီ ဘဝက ကျောင်းဆောက်ပြီး လှူဒါန်းကြပြန်တော့ တဖန် နတ်ပြည်လောကကို တစုတဝေးကြီး ပြန်ရောက်သွားကြပြန် တယ်။ ယခု ဂေါတမဘုရား လက်ထက်ကျပြန်တော့ မဒ္ဒတိုင်း ပြည်မှာ ဟိုတုန်းက ကျောင်းဒကာ အကြီးအမှူးက မဟာ ကပ္ပိနမင်းကြီး ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ ဇနီး ကျောင်းအမကြီးကလဲ အနောဇာဒေဝီဆိုတဲ့ သူ့ မိဖုရားကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ကျန်တဲ့

ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေက မဟာကပ္ပိနမင်းကြီးရဲ့ အခြံအရံ အမတ်မင်းတွေ အမတ်မင်းကတော်တွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ သူတို့ ဖြစ်ပုံဟာ ပျော်စရာကြီးပါဘဲ။ ဒီလို ပျော်စရာ ဖြစ်ရတာလဲ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ရှိနေလို့ပါဘဲ။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ဖြစ်ပုံမျိုးကို ရည်ပြီးတော့—

ဣဓ နန္ဒတိ ပေစ္စ နန္ဒတိ၊ ကတပုညော ဥဘယတ္ထ နန္ဒတိ၊
ပုညံ မေ ကတန္တိ နန္ဒတိ၊ ဘိယျော နန္ဒတိ သုဂတိံ^၁
ဂတော-လ္လိ ဟောတော်မူပါတယ်။

ကတပုညော၊ ပြုအပ်ပြီးသော ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှု ရှိသောသူသည်။ ဣဓ၊ ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌လည်း။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သိမ့်မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်ရ၏။ ပေစ္စ၊ နောင်တမလွန်ဘဝ ၌လည်း။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သိမ့်မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်ရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ မျက်မှောက်တမလွန် နှစ်ပါးလုံး၌။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သိမ့်မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်ရ၏။ ဣဓ၊ ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌။ မေ၊ ငါသည်။ ပုညံ၊ လူ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ရကြောင်း ဖြစ်သော ကောင်းမှုကို။ ကတန္တိ၊ ပြုရပါပေပြီဟု ဆင်ခြင် လျက်။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သိမ့်မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်ရ၏။ ပေစ္စ၊ နောင် တမလွန်ဘဝ၌။ သုဂတိံ^၁ ဂတော၊ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ နန္ဒတိ၊ နတ်စည်းစိမ် လူ့ စည်းစိမ် ကို အကြိမ်ကြိမ် ခံစားလျက် အားပါးတရ နှစ်သိမ့်ပျော်ရွှင်ရ လေတော့သတည်း။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး

(၈)

အဲဒီမှာ မျက်မှောက်ဘဝတွင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဆင်ခြင်ပြီး ပျော်ရတယ် ဆိုတာဟာ ဒါနကုသိုလ် ဆင်ခြင်ပြီး ပျော်ရတာလဲ ရှိတယ်။ သီလကုသိုလ် ဘာဝနာကုသိုလ်ကို ဆင်ခြင်ပြီး ပျော်ရတာလဲ ရှိတယ်။ ဒါန ကုသိုလ် ဆင်ခြင်တာဟာ စာဂါနုဿတိနှင့် ဆိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး စာဂါနုဿတိနဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိတွေ့ဖြစ်ပြီး သတိသမာဓိ ပညာ ပွားများပုံကို ဒီနေရာမှာ ထည့်သွင်းပြီး ပြောချင်ပါတယ်။

တခါက ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ သံဃာအား မိုးရေခံ ရေသနပ်လှူရန်၊ အာဂန္တု ဆွမ်းလှူရန်၊ ခရီးသွားဆွမ်းလှူရန်၊ ဂိလာနဆွမ်းလှူရန် စသည်ဖြင့် အလှူဝတ္ထု ရှစ်မျိုးကို အမြဲတမ်းလှူရန် ခွင့်တောင်းပါတယ်။ ဘယ်လိုအကျိုးကို မြော်လင့်ပြီး လှူလိုပါသလဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူခဲ့အခါ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါက ဒီလိုလျှောက်ထားပါတယ်။ သီတင်းဝါလ ကျွတ်တဲ့အခါ အရပ်လေးမျက်နှာ နယ်အရပ်ရပ်က ရဟန်းတော်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရားထံ လာရောက်ပြီး ဓမ္မပူဇာဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့ကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို လာရောက်တဲ့ ရဟန်းတော်ထဲက ပျံလွန်တော်မူတဲ့ ရဟန်းတော်ကိုအကြောင်းပြုပြီး မေးမြန်းလျှောက်ထားတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက “မည်သည့် ရဟန်းဟာ သောတာပန် ဖြစ်သွားတယ်၊ သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်” စသည်ဖြင့် ပြောကြားတော်မူပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ

တပည့်တော်မက အဲဒီ သောတာပန်သကဒါဂါမ် အနာဂါမ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငါလှူထားတဲ့ မိုးရေခံ ရေသနပ် အာဂန္တု ဆွမ်း အစရှိတဲ့ တမျိုးမျိုးတော့ သုံးဆောင်ဘူးမှာဘဲ၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကို လှူရပေပြီလို့ အာရုံပြုပြီး တပည့်တော်မမှာ ဝမ်းမြောက်ပြီး ပီတိ ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်၊ ပီတိဖြစ်တော့ ပဿဒ္ဓိ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပဿဒ္ဓိ ဖြစ်တော့ ချမ်းသာသုခ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်၊ သုခ ဖြစ်တော့ သမာဓိ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်တာဟာ အထက်မဂ်ဖိုလ် ဉာဏ်များကို ရဘို့ ဣန္ဒြေ ဗိုလ် ဗောဇ္ဈင် မဂ္ဂင်တို့ကို ပွားစေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ဘာဝနာ ဖြစ်မည့်အရေးကို မြှော်တွေးပြီး အလှူဝတ္ထုရှစ်မျိုး ကို အမြဲတမ်း လှူလိုပါတယ်လို့ လျှောက်ထားပါတယ်၊ အဲဒါ ဟာ စာဂါနုဿတိဖြင့် အထက်မဂ်ဖိုလ်အတွက် ဘာဝနာပွားပုံ ပါဘဲ။

ယခု ဒီ သာသနာ့ရိပ်သာ ဌာနကြီးမှာလဲ အရပ်ရပ်အနယ် နယ်မှ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တပည့်ယောဂီတွေ ဟာ နှစ်ပတ်လည် အနေဖြင့် ပူဇော်ဘို့ သြဝါဒခံယူဘို့ လာ ရောက်ကြတယ်၊ အရပ်ရပ် အနယ်နယ်က ရိပ်သာတွေမှာ ယောဂီပေါင်း မည်မျှရှိတယ်၊ မည်မျှ တိုးတက်တယ် စသည်ဖြင့် ယောဂီစာရင်းတွေကို ဖတ်ပြတော့ အဲဒီ စာရင်းအရ ဗုဒ္ဓ သာသနာ့နဂ္ဂဟအဖွဲ့ကြီးနှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာ အခြားအဖွဲ့ တွေ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ငါတို့၏ အထောက်အပံ့ကို ခံယူပြီး ဒါလောက်များပြားတဲ့ ယောဂီတွေ တရားစစ် တရားမှန်ကို အားထုတ်ကြရပေတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ဝိပဿနာဉာဏ် ပြည့်စုံလို့ ဉာဏ်စဉ်တရားကို နာရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ များစွာ ရှိပေလိမ့် မယ်၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေကို ငါတို့ ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းရပါ

ပေတယ်လို့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပြီး ဝိသုဒ္ဓါ ကျောင်းအမကြီး လို စာဂါနုဿတိကို ပွားများနိုင်ကြပါတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကြီးဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလို နှစ်ပတ်လည် သြဝါဒခံယူ ပူဇော်ပွဲကြီး ကျောင်းရေစက်ချပွဲကြီးကို ခမ်းခမ်း နားနား ကျင်းပတာဟာ အင်မတန် အကျိုး များပါတယ်။ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

ကဲ-မဟာကပ္ပိနအကြောင်း ပြန်ဆက်ကြဦးစို့။ မဟာကပ္ပိန မင်းကြီးနှင့် သူ့ နောက်ပါ အမတ်တထောင်ဟာ တနေ့သော အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားထံ လာရောက်ပြီး တရားနာရင်း သော တာပတ္တိဖိုလ် ရောက်ပြီး သောတပန် ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ရဟန်းအဖြစ် တောင်းပန်ကြလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟေတိက္ခဏါပေါ်ပြီး ဟန်းပြုပေးတော်မူပါတယ်။ အနောဇာ ဒေဝီနှင့် အမတ်ကတော် တထောင်ဟာလဲ အဲဒီအခါ မြတ်စွာ ဘုရားထံ ရောက်လာကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ တရားကို နာရင်း သူတို့လဲ သောတပန် ဖြစ်ကြတယ်။ အရှင် မဟာကပ္ပိနနှင့် ရဟန်းတထောင်ကတော့ အဲဒီ ဒုတိယအကြိမ် တရားနာရတဲ့အခါ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူကြတယ်။ အနောဇာ ဒေဝီနှင့် အမတ်ကတော် တထောင်ကတော့ ဘိက္ခုနီ ပြုလုပ်ပြီး တရားအားထုတ်ကြသဖြင့် နောက်ကာလမှာ ရဟန္တာမတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အဲဒီကနောက် မဟာကပ္ပိနမထေရ်ဟာ နေ့သန့်စင်ရာမှာ ဖြစ်စေ၊ ညဉ့်သန့်စင်ရာမှာ ဖြစ်စေ ဓမ္မပီတိတွေ ဖြစ်ပြီး ဝမ်းမြောက်တဲ့အတွက် အဟောသုခံ အဟောသုခံ - ဪချမ်းသာ ပါပေစ၊ ချင်းသာပါပေစ - လို့ ဥဒါန်းကျူးလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို ပုထုဇဉ်ရဟန်းတွေက အထင်လွဲပြီး မြတ်စွာဘုရား

အား လျှောက်ထားကြပါတယ်။ အရှင်ကပွဲနမထေရ်ဟာ ရှေးက ခံစားခဲ့တဲ့ မင်းစည်းစိမ်တွေ ပြန်လည်အောက်မေ့ပြီး ဩော်ချမ်းသာပါပေစွ၊ ချမ်းသာပါပေစွ - လို့ ဒီလို ရွက်ဆိုနေပါတယ်လို့ လျှောက်ထားကြတယ်။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလို အထင်လွဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သံသယကင်းရှင်းသွားအောင် အရှင်မဟာကပ္ပိနကို ခေါ်ပြီး မေးမြန်းတော်မူပါတယ်။ ဒီတော့ အရှင်မဟာကပ္ပိနမထေရ်က တပည့်တော်မှာ မင်းစည်းစိမ်၌ အစွဲအလမ်းရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား အသိပင် ဖြစ်ပါသည်ဘုရားလို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

အရှင်မဟာကပ္ပိနရဲ့ ဖြစ်ပုံအမှန်ကတော့ သာကီဝင်မင်းအဖြစ်မှ ရဟန်းပြုလာတဲ့ အရှင်ဘဒ္ဒိယရဲ့ ဖြစ်ပုံမျိုးပါတဲ့။ သူ့မှာ မင်းအဖြစ်နှင့် နေစဉ်တုန်းက ပြည်နီးချင်းမင်းတွေက ထီးနန်းကို လုယက်မှာလဲ စိုးရိမ်ရတယ်။ လက်အောက်လူတွေထဲက လုပ်ကြံမှာလဲ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းစည်းစိမ် ခံစားနေရတယ်ဆိုပေမဲ့ စိတ်မချစရာတွေက အများကြီးရှိနေပါတယ်။ ယခု ရဟန်းဖြစ်နေတော့ မိမိစည်းစိမ်ကို လုယက်မည့်သူရယ်လို့ မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ နေ့ရောညရော ဘယ်နေရာမှာမဆို စိတ်ချလက်ချနဲ့ နေနိုင်တယ်။ အဲဒါကိုလဲ သမဏသုခလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရဟန်းမှာ အလိုလိုရနေတဲ့ ချမ်းသာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ မဟာကပ္ပိနမထေရ်မှာ စျာန်သမာပတ်တွေ ဝင်စားပြီးတော့လဲ ပီတိ သုခတွေကို ရနေတယ်။ ဝိပဿနာ ရှုပြီးတော့လဲ ပီတိသုခတွေကို ရနေတယ်။ ဖိုလ်ဝင်စားပြီးတော့လဲ ပီတိသုခတွေကို ရနေတယ်။ အဲဒီလို ပီတိသုခတွေကို ရည်ပြီးတော့ ချင်းသာပါပေစွ၊ ချမ်းသာပါပေစွလို့ ဥဒါန်းကျူးနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအသိပင် ဖြစ်ပါတယ်လို့ လျှောက်

ထားပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက သိတော်မူပြီးဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ရဟန်းတို့အား မိန့်တော်မူပါတယ်။ “ရဟန်းတို့ ငါသားတော် ကပို့နည် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ မင်းစည်းစိမ်ချမ်းသာကို အကြောင်းပြု၍ ဥဒါန်းကျူးသည်မဟုတ်ပေ။ ဓမ္မပီတိဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို အကြောင်းပြု၍ ဥဒါန်းကျူးပေသည်”ဟု မိန့်တော်မူပြီးတော့ ဒီလို ဟောတော်မူပါတယ်။

ဓမ္မပီတိ သုခံ သေတိ၊ ဝိပ္ပသန္နေန စေတသာ။

အရိယပ္ပဝေဒိတေ ဓမ္မေ၊ သဒါ ရမတိ ပဏ္ဍိတော။

ဓမ္မပီတိ၊ သစ္စာလေးပါးကို သိသောအားဖြင့် တရားကို သောက်သုံးသောသူသည်။ (ဒါက အဋ္ဌကထာမှာ ပြထားတဲ့ အနက် ဖြစ်ပါတယ်။ သစ္စာလေးပါးသိယင် လောကုတ္တရာ တရားကို သောက်သည် မည်ပါတယ်။ သိတာကိုဘဲ သောက်တယ် ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီလိုသိယင် ပီတိကလဲ ဖြစ်တော့တာ ပါဘဲ၊ ဒါကြောင့်၊ ဓမ္မပီတိ၊ တရားနှင့်စပ်၍ဖြစ်သော ပီတိရှိသောသူသည်-ဆိုတဲ့ ဒီအနက်လဲ သင့်လျော်ပါတယ်။) ဓမ္မပီတိ၊ တရားနှင့် စပ်၍ ဖြစ်သော ပီတိရှိသောသူသည်။ သုခံ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ။ သေတိ၊ လျောင်းထိုင်ရပ်သွား လေးပါးသော ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့် မျှတစွာနေရ၏။ အရိယပ္ပဝေဒိတေ၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ဟောကြားညွှန်ပြ ဆုံးမအပ်သော။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်မြတ်၌။ ဝိပ္ပသန္နေန၊ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော။ စေတသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ပဏ္ဍိတော၊ ကျိုးကြောင်းမြင်သိ ပညာရှိသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ရမတိ၊ မွေ့လျော်နှစ်ခြိုက် ပျော်ပိုက်ရလေသတည်း။ (သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ကဲ တခေါက်လောက် ဆိုကြပါဦး။

ချမ်းသာပျော်ရွှင်၊ နေလိုလျှင်၊ ရှုမြင် ဘာဝနာ။

လျောင်း ထိုင် ရပ် သွား၊ ဤလေးပါး၊ ရှုပွား ဘာဝနာ။

ဘာဝနာရှုလျှင်၊ စိတ်ကြည်လင်၊ ပျော်ရွှင် လွန်ကျန်းမာ။

အဲဒီ အခွင့်အရေးဟာ လူတိုင်း လူတိုင်း ရပါတယ်၊ ဘယ်သူ သာ ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်ရတယ်၊ ငါတို့တော့ ဝမ်းမမြောက်ရ၊ မပျော်ရွှင်ရဘူးလို့ ဒီလို ခွဲခြားခြင်း မရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် နည်းလမ်းမှန်အတိုင်း တရားအားထုတ်ယင် ဒီဓမ္မပီတိကလေး တွေကို ရပြီး ဝမ်းမြောက်ရ ပျော်ရွှင်ရမှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ အထူး သတိပြုစရာကတော့ တရားနည်းလမ်းမှန်ဘို့ မရပ်မနားဘဲ မ ပြတ် အားထုတ်ဘို့ အဲဒါကို အထူး သတိပြုရမယ်။

ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ညွှန်ပြထားတဲ့အတိုင်း လျောင်း ထိုင် ရပ် သွား ဣရိယာပုထ် လေးပါးလုံး နေ့ရော ညရော မပြတ် ရှုမှတ် အားထုတ်နေယင် ဝမ်းမြောက်တဲ့ ဒီ ဓမ္မပီတိကို ရပါတယ်၊ တချို့မှာ ၃-ရက်လောက် အတွင်းမှာဘဲ ရတယ်၊ တချို့မှာ ခုနစ်ရက်လောက်အတွင်းမှာ ရတယ်၊ ကြိုး ကြိုးစားစား အားထုတ်ယင် ခုနစ်ရက်အတွင်းလောက်ကတော့ ဒီဓမ္မပီတိကို ရတာကဘဲ များပါတယ်၊ အဲဒီလို အခါမှာ အရောင် အလင်းတွေကလဲပေါ် လို့ ပီတိသုခတွေကလဲ အလွန်အကဲဖြစ်လို့ အလွန် ဝမ်းမြောက်နေတတ်တယ်၊ ဝမ်းမြောက်မှု လွန်မသွား အောင်လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက ဖိနှိပ်ပြီး အတော် ဟောရ ပြောရပါတယ်၊ တချို့ ဖိနှိပ်လို့ မရနိုင်လောက်အောင် အလွန် အကဲ ဝမ်းမြောက်ပြီး ချမ်းသာနေကြပါတယ်၊ ရှေ့မတိုးချင် နေပါစေ၊ ဒီအတိုင်းဘဲ နေပါရစေလို့တောင် ပြောတတ်ကြပါ တယ်။

ရိပ်သာရောက်ယောဂီများ

(၉)

တချို့က လင်သေ၊ သားသေ၊ မယားသေ၊ စီးပွားပျက်လို့ ရှုံးမလိုလို၊ သေမလိုလို အတိဒုက္ခရောက်နေရာက ကလျာဏ မိတ္တိဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေက ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာ့ရိပ်သာတွေ ခေါ်လာတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ရောက်ခါစ တရက် နှစ်ရက် လောက်တော့ တမိုင်မိုင် တတွေတွေနဲ့ သောက ပရိဒေဝတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း မပြတ် ရမှတ်လိုက်တော့ သုံးလေးရက် အတွင်းမှာ သောက ပရိဒေဝ စိတ်ဆင်းရဲတွေ သက်သာမှု ရသွားပါတယ်။ အဲဒီလို သက်သာမှု ရလာတယ် ဆိုယင် တရားအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတွေ ပွားလာတာ။ အဲဒီ သဒ္ဓါ ပွားသလောက် တိုးတက်ပြီး ကြိုးစား အားထုတ်လာတယ်။ အဲဒီလို အားထုတ်လိုက်တော့ ရွှေပိုင်းက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် သမ္မသနဉာဏ် ဆိုတာတွေ အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပြီး ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်လာတယ်။ ဒီဉာဏ်ကျတော့ ဒီပီတိသုခတွေက အလွန်အကဲ ဖြစ်တော့တာ။ အဲဒီအခါမှာ မူလက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သောကပရိဒေဝဆိုတဲ့ ဆင်းရဲတွေဟာ ကင်းပျောက် ကုန်တယ်။ ရိပ်သာကို လိုက်ပို့တဲ့ မိတ်ဆွေကိုလဲ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာတွေကိုလဲ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာ။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလို့ကို မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတတ်တယ်။

အဲဒီကနောက် ဆက်ပြီး အားထုတ်သွားယင် ဘင်္ဂဉာဏ် ဘယဉာဏ် အာဒိနဝဉာဏ် နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် မုဉ္ဇိတုကမ္ပတာဉာဏ် ပဋိသင်္ခါဉာဏ် ဆိုတာတွေကို အစဉ်အတိုင်း ရောက်ပြီးတော့

သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် ဆိုတာကို ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီကျမှ ဝိပဿနာချမ်းသာက သာပြီး ကောင်းပါတယ်။ အကောင်းဆုံး လို့ဆိုရမှတော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ပူပန်စရာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ အဲဒီဉာဏ်ရောက်ယင် ဆင်းရဲပူပန်ခြင်း လုံးဝကင်းပျောက်နေ တယ်။ တချို့မှာ ရောဂါဝေဒနာဆိုတဲ့ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေတောင် ပျောက်သွားသေးတယ်။ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီက နောက်ဆက်ပြီး မပြတ်ရှုမှတ်နေယင် အရိယာ မဂ်ဖိုလ်ကိုလဲ ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒခံ ရိပ် သာဌာနတွေမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေကိုယ်တိုင်ကလဲ သောတာ ပန် အရိယာ ရဟန္တာ ဆိုတဲ့ အမည်ကို ပြောဆိုဝန်ခံခြင်း မရှိစေရဘူး။ တပည့် ယောဂီတွေကိုလဲ သောတာပန် ဖြစ်ပြီ၊ အရိယာဖြစ်ပြီ၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီလို့ ပြောဆိုဆုံးဖြတ်ခြင်း ကျ ညာခြင်း မရှိစေရဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ် ဖြစ်ပုံ မဂ်ဖိုလ် ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်များ ဖြစ်ပုံကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်အားဖြင့်သာ ဟော ပြောရပါတယ်။ အဲဒီလိုဟောတဲ့ ဉာဏ်စဉ်တရားကို နာပြီး တပည့်ယောဂီ ကိုယ်တိုင်ဘဲ သူ့ဉာဏ်အဆင့်ကို သိစေရ ဆုံး ဖြတ်စေရပါတယ်။ အဲဒါဟာ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ ဓမ္မာဒါသ တရားတော်နှင့် ညီညွတ်ပြီး အလွန် သင့်မြတ် လျော်ကန်ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ တချို့က အထင်ကြီးပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီလို့ အထင်ရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ တဦးတလေ ပေါ်လာ တတ်ပါသေးတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဗဟုသုတ မပြည့်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အထင်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အထင်ကြီးလောက်တဲ့ အတွေ့ကောင်းကလေးများလဲ ရှိပါ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပဋိပတ အစဉ် ဒေသနာအစဉ်နဲ့ညှိပြီး ထင်တိုင်းမပြောဘို့ အရာရာမှာ ဆင်ခြင်ဘို့ သတိပေး ဆုံးမထားတဲ့အတွက် အရှုပ်အထွေးမရှိဘဲ ပြေလည်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သြဝါဒခံ ဌာနတွေမှာ သောတာပန် လူထွက် ရဟန္တာလူထွက်ဆိုတာမျိုးတွေ မပေါ်ပေါက်ဘူး၊ ဒါလဲ ဂုဏ်ယူစရာ ဝမ်းမြောက်စရာ အချက်တခုပါဘဲ။

နောက်ပြီးတော့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သြဝါဒခံ တပည့်တွေဟာ ဉာဏ်စဉ်တရားနာပြီးလို့ တရားပြည့်စုံပြီဆိုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းချပြီး စိတ်ချလက်ချနဲ့ နားနေကြသလားဆိုယင် ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ရသမျှ ဆက်လက်ပြီး နှုတ်အားထုတ် နေကြရပါတယ်၊ အဲဒါဟာလဲ အင်မတန် သဘာဝ ကျပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ မိမိသာရမင်းကြီးက ဘဝပြောင်းပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ဇနဝသဘနတ်မင်းက မြတ်စွာဘုရားကို ဒီလို လျှောက်ပါတယ်။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ တပည့်တော်သည်။ ဒီသရတ္တံ၊ ရှည်မြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး။ အဝိနိပါတော၊ အပါယ်သို့ ကျရောက်ခြင်းမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍။ အဝိနိပါတံ၊ အပါယ် မကျနိုင်ကြောင်း ဖြစ်သော တရားကို။ သဉ္ဇာနာမိ၊ သိပါသည် ဘုရားတဲ့။ (သူက သောတာပန် ဖြစ်နေလို့ အပါယ်လေးပါးတော့ မကျနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။) ပန၊ ထိုသို့ အပါယ်မကျနိုင်သော်လဲ။ မေ၊ တပည့်တော် မှာ။ သကဒါမိတာယ၊ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ရန်အလို့ငှါ။ အာသာ

စ။ မြော်လင့်၍ အားထုတ်နေခြင်းသည်ကား။ သန္တိဌတိ၊
ကောင်းစွာ တည်ရှိနေပါသည် အရှင်ဘုရားတဲ့။

အဲဒါဟာ ဇနဝသဘ နတ်မင်းက သောတာပန် ဖြစ်နေပေမဲ့
ဝိပဿနာအလုပ်ကို မရပ်နားပဲ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ဖို့ ဆက်
လက် အားထုတ်နေကြောင်း လျှောက်တဲ့ စကားပါ။ ဒီပြင်
လဲ သိကြားမင်းတို့ ဥပေါသထာ နတ်သမီးတို့ အစရှိတဲ့ သော
တာပန်တွေလဲ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ဖို့ရာ မြော်လင့်ပြီး အားထုတ်
နေကြကြောင်းများကို ပြောကြားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်
တရားဆိုတာဟာ တထိုင်လောက် အားထုတ်ပြီး အားရနေရ
တာ နားနေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနစ်ရက်လောက် ဆယ်ရက်
လောက် အားထုတ်ပြီးတော့ အားရနေရတာ နားနေရတာ
မဟုတ်ဘူး၊ သောတာပန်လောက်ဖြစ်ပြီ ဆိုတာနဲ့လဲ အားရ
နေရတာ နားနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရား အလို
တော်ကတော့ အနာဂါမ် ဖြစ်တောင် အားရပြီး နားမနေနဲ့၊
ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားထုတ်ရမယ်လို့ ဒီလို တိုက်တွန်းတော်
မူပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလဲ အဲဒီ
အတိုင်းဘဲ ခဏခဏ ဩဝါဒပေးတော်မူပါတယ်။ ဩဝါဒပေးတဲ့
အတိုင်းဘဲ တပည့်ယောဂီတွေဟာ အချိန်အခွင့်ရတိုင်း ဆက်
လက်ပြီး အားထုတ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီလို အားထုတ်နေကြတဲ့
ယောဂီတွေဟာ ယခု နှစ်ပတ်လည် ပွဲတော်ကြီးမှာ ဒီသာသ
နာ့ရိပ်သာကို လာရောက်ပြီး မိမိတို့ ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ တရားတော်
နဲ့ ဓမ္မပူဇာဖြင့် ပူဇော်ကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ သဘာဝကျပြီး
အလွန်ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာနသံယုတ်ပါဠိတော် သာလသုတ်
 မှာ ကာယာနုပဿနာ ဝေဒနာနုပဿနာ စိတ္တာနုပဿနာ
 ဓမ္မာနုပဿနာဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန် လေးပါးကို သာသနာသို့
 ဝင်ရောက်လာကာစ ရဟန်းသစ်များလဲ မပြတ်အားထုတ်နေကြ
 ရတယ်။ သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ဆိုတဲ့ ကျင့်ဆဲ
 သေက္ခ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မပြတ် အားထုတ်နေကြရတယ်။ ရဟန္တာ
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီသတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးကို ပွားများအားထုတ်နေကြ
 တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ဟောထားပါတယ်။ အဲဒါကို ထောက်
 ဆကြည့်ယင် ဒီသတိပဋ္ဌာန် ဘာဝနာလုပ်ငန်းစဉ် တရားတော်
 ဟာ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသည်တိုင်အောင် မပြတ်အားထုတ်နေရ
 မည့် တရား ဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်
 ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဉာဏ်စဉ်တရား နာပြီးလို့ ကိုယ့်နေရာ
 ကိုယ်ပြန်သွားမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အချိန်အခွင့်ရသမျှ ဆက်ပြီး
 အားထုတ်သွားဘို့ မိန့်မှာတော်မူလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလို မိန့်မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း အချိန်အခွင့်ရသလောက်
 မပြတ်အားထုတ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဝမ်းမြောက်မှုဆိုတဲ့
 ဒီဓမ္မပီတိကို အမြဲမပြတ် ရနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဂုဏ်ကျေး
 ဇူးတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ညွှန်ပြတော်မူတဲ့ ဆရာတော်ဘုရား
 ကြီးရဲ့ ဂုဏ်တွေဟာ ချီးကျူးလို့ ပြောပြလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။
 ဒါကြောင့် အဲဒီလို ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတဲ့
 ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်က အရှင်
 အဿဇိကို အရိုအသေပြုသလို အရိုအသေ ပြုသင့်ပါတယ်။
 အရှင်သာရိပုတြာဟာ အရှင်အဿဇိ ဟောတဲ့ ဂါထာကို
 နာကြားပြီး သောတာပန် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်

သာရိပုတြာဟာ ကျိန်းစက်တော့မယ်ဆိုယင် အရှင်အဿဇိရိရာ အရပ်ဆီကို ခေါင်းရင်းပြုပြီး ကျိန်းစက်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်အဿဇိလဲ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ဟောတာဖြစ်တဲ့ အတွက် အရှင်သာရိပုတြာဟာ အရင်းအကျဆုံးဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားကို သာပြီး အရိုအသေ ပြုပါတယ်။ အဲဒါလိုဘဲ ယခုနေ အခါမှာ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ နည်းယူပြီး ဒီသတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါး ပွားများနည်းကို ဘယ်ဆရာကဟောဟော၊ ဘယ်ဆရာထံမှာဘဲ အားထုတ် အားထုတ်၊ အရင်းမူလအားဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီးသာ မူလ ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ည ဒီဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုသာ ပူဇော်ကြရမယ်။ ဘာနဲ့ ပူဆော်ကြမလဲဆိုရင် ပဋိပတ်အကျင့်နဲ့ ပူဇော်ကြရမယ်။ အဲဒီ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ် ဆိုတဲ့ အမြတ်ဆုံး အကျင့်ဖြင့် ပူဇော်ကြရအောင် ပြင်ပြီး ထိုင်ကြပါ။

ကဲ-ပူဇော်ကြရအောင်

(၁၀)

အမျိုးသားတွေက အမျိုးသားထိုင် တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်ကြပါ။ အမျိုးသမီးတွေက အမျိုးသမီးထိုင် ထိုင်ပါ။ အမျိုးသားတွေက ခြေသလုံးပေါ် ဗယ်ဘက်လက်ကလေး ပက်လက်လှန်ပြီး တင်ပါ။ အဲဒီ လက်ပေါ်မှာ ညာဘက်လက်ကို ထပ်ပြီး တင်ပါ။ လက်မထိပ်ချင်း တိုက်ထားပါ။ အမျိုးသမီးတွေက ဗယ်ဘက်ဒူးပေါ်မှာ ဗယ်ဘက်လက်ကလေး မှောက်တင်ပါ။ ညာဘက်ဒူးပေါ်မှာ ညာဘက်လက်ကလေး မှောက်တင်ပါ။ ဥဇုံ ကာယံ ပဏိဓာယ ဆိုတဲ့ အတိုင်း အထက်ပိုင်း ကိုယ်ကို မတ်မတ်

ဖြောင့်ထားပါ။ မျက်စိ မှိတ်ထားပါ။ ပရိမုခံ သတိ ဥပဋ္ဌပေတွာ ဆိုတဲ့အတိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံဆီကို စိတ်ညွတ်ထား။ ယခု ရှုရ မှာက ဝမ်းပိုက်မှ လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောကာယကို ရှုရမှာ ဖြစ် တယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းနဲ့နဲ့ ဝမ်းပိုက်ဆီ အာရုံပြု၊ ဖောင်း တက်လာတဲ့အခါ ဖောင်းတယ်လို့ရှု၊ ပိန်ကျသွားတဲ့အခါ ပိန် တယ်လို့ရှု၊ ဖောင်းတဲ့အခါ ဖောင်းတဲ့အပေါ်မှာ စိတ်ကလေး က သိနေပါစေ၊ ပိန်တဲ့အခါ ပိန်တဲ့အပေါ်မှာ သိနေပါစေ၊ စိတ်ကို ဘယ်မှ မသွားစေနဲ့၊ သွားယင် အဲဒီစိတ်ကို ရှုလိုက်ပါ။ ပြီးယင် ဖောင်းတာ ပိန်တာကို ပြန်ရှုပါ။

ကဲ-တော်လောက်ပါပြီ၊ အဲဒီ အကျင့်မြတ် ပဋိပတ်ဖြင့် ပူဇော် ကြရအောင် လိုက်ဆိုကြ။

ဣမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ၊ လောကုတ္တရာ တရား ကိုး ပါးအားလျော်သော ဤရှုမှတ်မှု အကျင့်ပဋိပတ်ဖြင့်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ပူဇေမိ၊ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ဓမ္မံ၊ တရားတော်မြတ်ကို။ ပူဇေမိ၊ ပူဇော်ပါ၏အရှင်ဘုရား။ သံဃံ၊ သံဃာတော်မြတ်ကို။ ပူဇေမိ၊ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ အာ စရိယံ၊ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို။ ပူဇေ မိ၊ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဒီကနေ့တော့ ဒီ ချမ်းသာပျော်ရွှင် အစဉ်နေနိုင်ရေးတရား တော်ကို ဒီမျှနဲ့ အမျှပေးဝေပြီး နိဂုံးချုပ်ကြစို့။

အားလုံး ဒကာ ဒကာမ အပေါင်းတို့....ဘုန်းကြီးတို့ ပြုလုပ် ကြတဲ့ ကောင်းမှု ကုသိုလ်အပေါင်း၏ အဖို့ဘာဂကို အားလုံး ကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့အား၎င်း၊ အားလုံးကုန်သော ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့အား၎င်း၊ ဤနေရာဌာန၌ တည်ရှိကြကုန်

သော ဓမ္မမိတ်ဆွေ သူတော်စင်အပေါင်းတို့အားသုခ၊ အား
လုံးသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အားသုခ၊ အမျှ အမျှ ပေးဝေပါ
ကုန်၏။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်နိုင်ကြ
သည်ဖြစ်၍ အမျှ ရကြလျက် ချမ်းသာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြ
ပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ချမ်းသာပျော်ရွှင် အစဉ်နေ့နိုင်ရေး တရားတော်
ပြီး၏။

ရန်ကုန်မြို့
မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့အတွက် ကျင်းပသော
အကြံတရားပွဲ သုံးညတွင် ဒုတိယည ပဌမပိုင်း၌
ပဲခူးမြို့

သာသနာ့မဏ္ဍိုင် (ပါဠိတက္ကသိုလ်) ဆရာတော်
အရှင်ပညာဇောတ ဟောသော

တရားတော်

မင်္ဂလာစကားပလ္လင်

(၁)

တရားပွဲ ကျင်းပလာတဲ့ အကြောင်းကို မနေ့ညက တာဝန်
အရ ဆောင်ရွက်တော်မူသွားကြသော ရွှေဘိုအရှင် မုနိန္ဒ
ဆရာတော်၊ မန္တလေး မောင်းထောင်ရိပ်သာ အရှင်ကုလိသ
ဆရာတော်များက အပြည့်အစုံ မိန့်ဆို ရှင်းလင်းပြတော်မူကြ
ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဘုန်းကြီးက ထပ်ပြီး ပြောနေစရာ
လိုတော့မယ် မထင်ပါဘူးနော်။

ပြီးတော့ နောက်လာမယ့် ရွှေစေတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အချိန်များများ ဟောနိုင်အောင် ဆိုပြီးတော့ ကျေးဇူးရှင်
မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အမိန့်တော် ချမှတ်ချက်အရ
ဘုန်းကြီးရဲ့ တာဝန်မှာ သီလပေးရော တရားဟောရန် နာရီဝက်
လောက်သာ အချိန်ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် နာရီဝက်အတွင်း
ကလေးမှာဘဲ နဲ့နဲ့စီ ပြောသင့် တိုက်တွန်းသင့်တာများကို

တရားနာလာသော ယောဂီသုတော်စင် အပေါင်းတို့အား
သတိပေးပြောဆို တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။
ကဲ တရားပွဲကို စကြစို့ရဲ့။

ဗုဒ္ဓေါ လောကေ သမုပ္ပန္နော၊ ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏိနံ။
ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သုခိတာ ဟောန္တု သာဓဝေါ။

လောကေ၊ သတ္တဩကာ သင်္ခါရာဟု သုံးဖြာသတ်မှတ်
လောကဓာတ်ကြီး အတွင်း၌။ ဗုဒ္ဓေါ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ်
တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူငြား မြတ်ဘုရား
သည်။ သဗ္ဗပါဏိနံ၊ သုံးတိုက်ဗိုလ်ခြေ ဝေနေများစွာ သတ္တဝါ
အပေါင်းတို့၏။ ဟိတာယ၊ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာ
အကျိုး ပွားတိုးကြစေခြင်းငှါ ။သမုပ္ပန္နော၊ ကောင်းစွာမသွေ
ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်၍ လာပါပေသတည်း။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
ဤသို့ ထုတ်ပြန် ဟုတ်မှန်စွာ ဆိုရသောသစ္စာစကားကြောင့်။
သာဓဝေါ၊ တရားသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပ ဤဌာနသို့ ညီညာ
ဖျဖျ စည်းဝေးရောက်လာကြကုန်သော သုတော်စင် အပေါင်း
တို့သည်။ သုခိတာ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဘယာမငြိ ကျန်းမာ
ချမ်းသာခြင်း ရရှိကြကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဤနေ့ကစ နိဗ္ဗာန်
ရောက်ရသည့် ဘဝတိုင်အောင် မုချမှန်စွာ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ
ကုန်သတည်း။

လောကဓာတ်ကြီး အတွင်း၌ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်၍ လာတယ်လို့ ဆိုတာဟာ အားလုံးသော
ဗုဒ္ဓသာသနာဝင် သုတော်စင် အပေါင်းတို့၏ ကံကောင်းကြဘို့၊
ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာစီးပွား ထွန်းကားစေနိုင်ကြဘို့
ဖြစ်ပါပေတယ်။ ဒို့ ဘုရားသာသနာတော်ကြီး ဆိုတာဟာလဲ

ဆရာတော်ဘုရားတွေ မိန့်နေတော်မူကြသည့်အတိုင်း လေး
သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းအတွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားပေါင်း နှစ်
ကျိပ်ရှစ်ဆူသာ ပွင့်တော်မူလာရသဖြင့် သာသနာတော်ခေတ်
ပေါင်းလဲ ၂၈-မျိုးသာ ပွင့်ထွန်းလာနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

အဲဒီတော့ လေးသင်္ချေကို ဖယ်ထားပြီး ကျန်တသိန်းကိုဘဲ
၂၈-နဲ့ စားလိုက်ပါလျှင် ကမ္ဘာပေါင်း သုံးထောင်ကျော်
လောက်မှ သာသနာတော်ခေတ်တခုသာ ထွန်းကား ပေါ်
ပေါက်နိုင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား တဆူမျှလောက်သာ ပွင့်နိုင်
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားများ ပွင့်တော်မူလာကြ
တဲ့ အခါမှာလဲ မိမိတို့က သာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့နိုင်ဦးမှ
သာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ကြုံရပြန်ယင်လဲဘဲ လူ့ အဖြစ်ဆိုတဲ့
မနုဿဘာဝ လူ့ ဘဝ လူ့ ခန္ဓာကိုလဲ ရဦးမှ လူ့ အဖြစ်ကို ရ
ယင်လဲ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုနိုင်တဲ့ သဒ္ဓါတရားကို ရရှိ
ဦးမှ သဒ္ဓါတရားကို ရရှိပြန်ယင်ကော မိမိတို့၏သဒ္ဓါတရားအ
တိုင်း နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမြတ်တဲ့ ဒါန-အလှူပေး
မှု သီလ-ဆောက်တည် စောင့်ထိန်းမှု ဘာဝနာ-ပွားများ စီး
ဖြန်းမှု စတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်ကျင့်ပွား ကြိုးစား
မယုတ် အားထုတ်နိုင်ကြရုံမျှမက ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏
ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမတော်မူကြသည့်အတိုင်း ယခုဘဝမှာ
ပင် မဂ်ဖိုလ်ဆိုတဲ့ ချမ်းသာထူး ချမ်းသာမြတ်ကို ရရှိ ခံစံစေနိုင်
တဲ့ ဝိပဿနာအကျင့် တရားမြတ်တွေကိုလဲ ကြိုးစားရှုမှတ်နိုင်
ကြဦးမှ သာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ရကျိုး နပ်နိုင်ကြပေမယ်တဲ့။

ယခုအခါ စည်းဝေးရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ်များကတော့
သာသနာ့ရိပ်သာထည်းမှာ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သာသနာ့
ရိပ်သာနှင့် စပ်သွယ်လာကြတဲ့ အများအားဖြင့် ယောဂီ

သုတေသ်စင်များသာ ဖြစ်ကြသည့်အတွက်ကြောင့် ယခုပြောခဲ့
တဲ့ ဒါန သီလ သမထ ဝိပဿနာ အဖြာဖြာသော ကောင်းမှု
ကုသိုလ်အားလုံးတို့နှင့် ပြည့်စုံနေကြပါပြီလို့ ဘုန်းကြီးက ဝမ်း
မြောက်အားရစရာ မင်္ဂလာစကားကို ပြောကြားရပါတယ်။

ကမ္ဘာသုံးထောင်မှ ဘုရားတဆူ

(၂)

အဲဒီလို ကမ္ဘာပေါင်း များစွာကြာမှ တကြိမ်တခါသာ ပွင့်
ထွန်းလာတဲ့ သာသနာတော်မြတ်ကြီးနှင့် ကြုံတွေ့လာကြရတဲ့
သုတေသ်စင် အပေါင်းများသည် သာသနာတော်အတွင်း
မှာ ပြုသင့်ပြုထိုက်သော ပါရမီ ကောင်းမှု ကုသိုလ်များကို ပြုနိုင်
ကြရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကမ္ဘာပေါင်း သုံးထောင်ကျော်
လောက်မှ ဘုရားတဆူကျလောက်သာ ပွင့်နိုင်တယ်ဆိုတော့
ကျန်တဲ့ (နှစ်ထောင်ကိုးရာ ကိုးဆယ်နဲ့ ကိုး) ကမ္ဘာတွေမှာ
ဘုရားမပွင့်နိုင်ကြဘူးပေါ့။ နို့ ဘုရားမပွင့်ယင်ကော သတ္တဝါ
တွေ မရှိကြဘူးလား၊ လူတွေ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ မရှိကြ
ဘူးလားလို့ဆိုယင် ရှိကြတာပါဘဲ။ ရှိကြသော်လဲ အားလုံး
သော လူတွေဟာ လူမှုရေးရာ လောကီကိစ္စတွေနဲ့သာ အချိန်
ကုန်နေကြရပြီးတော့ တဖြေးဖြေး ကြီးရင့် ပျက်ပြုန်း သေဆုံး
၍သာ သွားကြရပါတယ်။ မိမိတို့အတွက် ဘဝသံသရာမှ
ထွက်မြောက်ကြောင်း ထွက်မြောက်ရာ လောကုတ္တရာကောင်း
မှု ကုသိုလ်တရားများကို ပါရမီရင့်ယော် အလောင်းတော်များမှ
အပ တခြား ဘယ်သူမှ ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရရှိကြပါဘူးတဲ့။ အဲ
ယခုအခါမှာတော့ ပြောဆိုခဲ့တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးတွေက ကျော်

လွန်ပြီးတော့ သာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့နေရတာဟာ အားလုံး အင်မတန် ကံကောင်းကြတာပါပဲ။

သာသနာတော်နဲ့ တွေ့ကြုံရတဲ့အခါ

(၃)

သာသနာတော်မြတ်ကြီးနဲ့ တွေ့ကြုံရတဲ့ အခါမှာလဲ တွေ့ကြုံရကျိုး နပ်ကြရလေအောင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ပြုနိုင်ကြဖို့ရန် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များအနေနဲ့ ခဲယဉ်းကြမည် ဖြစ်သော်လဲ ယခု စည်းဝေးရောက်လာကြတဲ့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမ သူတော်စင်အပေါင်းတွေက တော့ အားလုံးစုံအောင် ပြုလုပ်နေကြရသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် အားရရွှင်လန်း ဝမ်းပန်းတသာ ရှိကြဖို့ပါပဲ။

ပြီးတော့လဲ ယခု စံကျောင်းတော်သစ်ကြီးနှင့် စပ်ပြီးတော့ ကြီးငယ်ကိစ္စ အဝဝတွေကို ဆောင်ရွက်ကြရတယ်။ ခုနတုန်းက မင်္ဂလာ ဦးအောင်မြင့် ကြော်ငြာသွားတဲ့ မေတ္တာရပ်ခံ စကားထဲမှာ တရက်ထဲလှူကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနှင့်ပင် အားလုံးပြည့်စုံသွားတဲ့အတွက်ကြောင့် လှူချင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင် မလှူကြဘူးလို့ ကြားရပါတယ်။

ဒါတင် မကသေးဘူး၊ ဘုန်းကြီးများ ခပ်စောစောကပင် ရောက်နေခြင်းဖြစ်ရာ စံကျောင်းတော်သစ်ကြီးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အင်ဂျင်နီယာတွေ ကာယဉာဏ အလုပ်သမားတွေရော မနားမနေ တနေ့လုံး တညလုံး မပြတ် အလုပ်တွေ လုပ်နေကြတာကို တွေ့ရ သိရပါတယ်။ အဲဒီလို ပြုလုပ်ကြရဒါဟာ ငါတို့သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့

ကြုံရတဲ့ အတွက်ကြောင့် အကျိုးရှိရာ အကျိုးရှိကြောင်း ကောင်းမြတ်တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်ကြရတာဘဲလို့ စဉ်းစားပြီးတော့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိကြဘို့ပါဘဲ။

ထို့ပြင် သံသရာမှာ သတ္တဝါရယ်လို့ ဖြစ်လာကြရတဲ့ သူတွေမှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မကင်းနိုင်ကြပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရလာကြလို့ရှိသလဲ အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အရာရာမှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြရပြီး ကိစ္စအားလျော်စွာ အသုံးချရပါတယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလဲ အဆိပ်ပင် အဆိပ်တုံးကြီးနဲ့ တူတဲ့အတွက်ကြောင့် မျက်စိ နား နှာ စသည့် အရာတို့မှ အဆိပ်ခိုးတွေ တဖွားဖွား တထောင်းထောင်းထွက်၍ နေတတ်သဖြင့် မိမိတို့က သတိမထားမိကြဘဲ မသင့်မတင့် နှလုံးသွင်းမိခဲ့ကြပါလျှင် မျက်စိကစပြီးတော့ အကုသိုလ် အဆိပ်ခိုးတွေ ဖြစ်လာတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အကုသိုလ် တရားဆိုးတွေကြောင့် ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကာယ် တွေ ဖြစ်ကြရကာ အပါယ်ဘေး ဒုက္ခ အဝဝတွေကို တွေ့ကြုံခံစားကာ နေကြရတတ်ပါတယ်။ ထိုနည်းအတူဘဲ နားက၊ နှာခေါင်းက၊ လျှာက၊ ကိုယ်က၊ စိတ်ကလဲ စပြီးတော့ အကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်ပေါ်လာကာ အဆိပ်ခိုးသင့်ကြလျက် ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးများကို တွေ့ကြုံခံစားကြရတတ်ပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်အဆိပ်တုံးထဲက ကောင်းတဲ့အသီး ၂-လုံး

(၄)

အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ဒွါရခြောက်ပါးမှာ ယောနိသော ကင်းပ အသုံးမချတတ်ကြသဖြင့် အမြဲတန်း ဒီဒွါရခြောက်ပါး

မှ အကုသိုလ်အဆိပ်တွေ သင့်ခံနေကြရမည်ဖြစ်၍ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အဆိပ်တုံး အဆိပ်ပင်ကြီးနဲ့ တူပါတယ်တဲ့။ အဲဒီလို အဆိပ်တုံး အဆိပ်ပင်ကြီးနဲ့ တူတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ ယောနိသော အရင်းခံ ပညာဉာဏ်ဖြင့် ရှာကြံကတ်သတ် ယူတတ်ကြမယ် ဆိုလို့ရှိယင်တော့ ကောင်းမြတ်တဲ့ အသီးကလေး နှစ်လုံးမျှသာ တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်တဲ့။ တွေ့ရှိနိုင်ပုံကလေးကို ကျမ်းဂန်မှာ

သံသာရဝိသဝက္ခဿ၊ ဒွေယေဝ မဓရာ ဖလာ၊
ပရိယတ္တျာ ယောဂေါ စ၊ ယောဂေါ စ ပဋိပတ္တိယာ။

ဟူ၍ ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါတယ်။

သံသရာ တည်းဟူသော (သို့မဟုတ်) ခန္ဓာကိုယ် တည်းဟူသော အဆိပ်တုံး အဆိပ်ခဲ အဆိပ်ပင်ကြီးထဲမှာ ကောင်းမြတ်တဲ့ အသီးကလေးနှစ်လုံးကတော့....

(က) စာပေကျမ်းဂန် သင်အပို့ချ ဟောညွှန်ပြခြင်း၊ နာခံမှတ်သားခြင်း ဟူသော ပရိယတ္တိ အနုယောဂ။

(ခ) ဒီ စာပေကျမ်းဂန်များမှ လာရှိတဲ့အတိုင်းဘဲ လမ်းမှန်တဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပုံ အားထုတ်စဉ်များကို ဆရာကောင်းများ၏ ညွှန်ပြချက်များကို နာခံ၍ဖြစ်စေ၊ မိမိဉာဏ်စွမ်းဖြင့် ကြံဖန်၍ဖြစ်စေ ပြုလုပ် စောင့်ထိန်း ပွားများ ရှုမှတ်ခြင်း ဟူသော ပဋိပတ္တိအနုယောဂ ဆိုတဲ့ အသီးကလေးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒီမှ ကြွင်းကျန်တဲ့ လုပ်ကိုင်ပြောဆို ကြံဖန်မှု ဟူသမျှတွေကတော့ အဆိပ်သီး အဆိပ်ပွင့် အဆိပ်ရှက်တွေပမာတွေသာ ဖြစ်ကြတဲ့အတွက်ကြောင့် သတိမထားနိုင်ကြဘဲ ကိုယ်စားပြု

ကျင့်မိကြပါလျှင် အဆိပ်ခိုးတွေ သင့်ပြီးတော့ အပါယ်လေးဝ ဝဋ်ဒုက္ခထဲမှာ ကျင်လာည်ပြေးသွား အပူပိုးလျက် နေကြရတတ် ပါတယ်တဲ့။

ဒို့ယောဂီ သူတော်စင်အပေါင်းတွေကတော့ ဒီအကုသိုလ် အဆိပ်အတောက်တွေ၏ ဖြစ်ပေါ်ရာ မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တကွ ဒွါရခြောက်ပါးတို့ကို ပိတ်ဆို့ထိမ်းသိမ်းခြင်းဆိုတဲ့ သတိ- ပဋ္ဌာန် အကျင့်လမ်းစဉ်တရားတွေကို ဆရာကောင်းများအထံ ချဉ်းကပ်နာခံကြ၍ ကြိုးစားအားထုတ် ရှုမှတ်ပြီးဖြစ်ကြသော ကြောင့် ငါတို့၏ သန္တာန်မှာဖြင့် ရာဂ ဒေါသ မောဟဟူသော အဆိပ်တွေအားလုံး မကုန်ကြသေးသော်လဲ ခေါင်းပါး အား သေးသလောက်တော့ ခေါင်းပါး အားသေးစေနိုင်ကြပေပြီ။ အရာရာမှာ သက်သာမှု ချမ်းသာမှုများကို ရသင့်သလောက် ရရှိကြပြီဖြစ်ကြ၍ ခုတင်က ဟောခဲ့တဲ့ ဒေသနာအတိုင်း ပရိယတ္တိအနုယောဂ၊ ပဋိပတ္တိအနုယောဂဆိုတဲ့ ချိုမြိန် ကောင်း မြတ်သော အသီးများကို စားသုံးကြရသည့်ပမာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်၏ အရသာထူးများကိုလဲ မိမိတို့၏ပါရမီဉာဏ်စွမ်းရှိ သလောက် ခံစား သုံးဆောင်ကြရပေပြီဟူ၍ စဉ်းစား ဆင် ခြင်ကြကာ ကြည်လင်ရှင်ပျ ဝမ်းမြောက်နိုင်ကြဘို့အရေးကို အားပေး တိုက်တွန်း လိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီလို သာသနာတော်ကြီးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ပြောဆို လုပ် ကိုင်ကြရတဲ့ ကောင်းမှု ကုသိုလ်များ၏ အကျိုးကြီးပုံ အလုံးစုံ ကို ပြောဆိုနေမည်ဆိုပါက ဆုံးနိုင်မည် မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒို့ယောဂီအပေါင်းတွေ ခြေနဲ့လက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့စပ်၍ အမျိုးမျိုးဆောင်ရွက်ကြရတဲ့ ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်တွေ စိတ်နဲ့ ဆောင်ရွက် မှတ်သား ကြိုးစားကြရတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်

တွေကို မိမိတို့ကိုယ်အား ဥာဏ်အားရှိသမျှ ဆောင်ရွက်၍ နေကြရပေတယ်။ အဲဒီလို ရတနာ သုံးပါးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ရ လှုပ်ရှားရတဲ့ ခြေတလှမ်းကာလ အခိုက်အတန့်မှာ ရနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်၏တန်ဖိုးရှိပုံများကို ဝိနည်း ပိဋကတ်-စူဠဝဂ္ဂပါဠိ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးကြီး၏ ဝတ္ထုမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဟောပြုလိုပါတယ်။

ခြေတလှမ်းတသန်းတန်ပုံ
အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးကြီးဝတ္ထု
(၅)

ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဘုရားသာသနာမှာ လွန်စွာကျေးဇူးများတဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး ဒါယကာ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးကြီးသည် မိမိနေရပ်ဌာနီ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ခေတ္တလာခိုက်မှာ လောက၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့၏ ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်နေကြောင်းကို ကြားရတာနဲ့ ဘုရားအပေါ်မှာ ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ သဒ္ဓါတရားတွေ ဖြစ်နေလိုက်တာ အိပ်လို့မပျော် နေလို့မရ ထိုင်လို့မရ ကြက်သီးတွေ တဖြတ်ဖြတ်ထကာ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အရောင်အလင်းများပင် ထွက်၍လာကြလေတယ်တဲ့။ အဲဒီလို အရောင်အလင်းတွေရဲ့ အစွမ်းကြောင့် မနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ပြီထင်တာနဲ့ အိမ်ကထွက်၍ ဘုရားကျောင်းတော်ရှိရာသို့ ရည်မှန်းပြီးလာလိုက်တာ လမ်းခုလတ်က သုဿန်ကိုပင် ရောက်လာခဲ့လေတယ်။ ရှေးအခါက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးမှာ လူဦးရေက အလွန်များပြီးနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ညအခါ သေကြတဲ့အလောင်းကောင်တွေကို မမြှုပ်နိုင်ကြ

သေးဘဲ သုသာန်မှာ စွန့်ပစ်ထားတတ်ကြသဖြင့် သေဋ္ဌေးကြီး
ရောက်သွားတဲ့အခါ ထိုအလောင်းတွေကို တိုးမိတိုက်မိသဖြင့်
ဘုရားအပေါ်၌ ကြည်ညိုမှုအားနည်းကာ အလင်းရောင်ပျောက်
၍ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်ရောက်လာလေတယ်တဲ့။

အဲဒီအခါမှာ သင်းချိုင်းစောင့် ဘီလူးကြီးက အောက်ပါ
ဂါထာကလေးဖြင့် အားပေးစကား ပြောကြား တိုက်တွန်း
လိုက်လေတယ်။

သတံ ဟတ္ထိ သတံ အဿာ၊ သတံ အဿတရီရထာ။
သတံ ကညာသဟဿာနိ၊ အာမုက္ကမဏိကုဏ္ဍလာ။
ဧကဿ ပဒဝီတိဟာရဿ၊ ကလံ နာဂ္ဂန္တိ သောဠသိ ။

မဟာသေဋ္ဌိ-အနာထပိဏ် သဒ္ဓါရှိန်ထန်သည်း အိုသေဋ္ဌေး
ကြီး။ ယော ကောစိ-အမှတ်မထင် အကြင် တစုံတယောက်
သောသူသည်၊ သတံ ဟတ္ထိသဟဿာနိ-ဆင်ယာဉ်တသိန်းတို့ကို
၎င်း၊ သတံ အဿသဟဿာနိ-မြင်းယာဉ် တသိန်းတို့ကို၎င်း၊
သတံ အဿတရီရထသဟဿာနိ-သိန္ဓောမြင်းယာဉ် တပ်ယှဉ်
အပ်ငြား မြတ်ရထား တသိန်းတို့ကို၎င်း၊ အာမုက္ကမဏိကုဏ္ဍလာ၊
ပြည့်ဝစုံလင် တန်ဆာဆင်လျက် ပြောင်စင်ထိန်လျှပ် စိန်နား
ကပ် စိန်ဆံထိုး အမျိုးမျိုးရှိကြကုန်သော၊ သတံ ကညာသဟ-
ဿာနိ-သတို့သမီးကညာ တသိန်းတို့ကို၎င်း၊ လဘတိ-ဆု
မြတ် အနေ ရရှိပါပေ၏၊ ဧတေနိ-ဤသို့စုံညီ သိန်းလေးလီကို
အတည်ရရိုး ဆုလာဘ်မျိုးတို့သည်၊ ဧကဿ ပဒဝီတိဟာရဿ-
ကောင်းမှုပြုရန် ရည်သံစိတ်မှန်း ခြေတလှမ်းကာလ ရရှိနိုင်ရိုး
ကုသိုလ်အကျိုး၏၊ သောဠသိ ကလံ-တဆယ်ခြောက်စိတ် ခွဲဝေ

စိတ်ကာ တစိတ်စာလောက်မျှပင်၊ န အဋ္ဌန္တိ-မှန်းဆရည်သံ မထိုက်တန်နိုင်ကြသည်သာတည်း။

သေဋ္ဌေးကြီး ရှေ့တိုး ရှေ့တိုး နောက်မဆုတ်လိုက်ပါနဲ့၊ သင် သေဋ္ဌေးကြီး၏ ဘုရားရှင်ကို ရည်မှန်းပြီး ယခုထွက်လာခြင်း ဟာ အင်မတန်မှ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း ကောင်းမြတ် သော ကိစ္စရပ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်တယ် တန်ဖိုး ရှိတယ် ဆိုတာကို လောကဥပမာအားဖြင့် ပြောရမယ် ဆိုပါ လျှင် ဤလောကကြီးအတွင်း၌ အမှတ်မထင် အကြင် တစုံ တယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ချက် ထူး ခြားလို့ ဖြစ်စေ၊ ဘုန်းကံပါရမီ ကြီးမားလို့ ဖြစ်စေ၊ ဆုထူး ဆုမြတ်အနေအားဖြင့်

- (က) ဆင်ယာဉ်အစီးပေါင်း တသိန်း၊
- (ခ) မြင်းယာဉ်အစီးပေါင်း တသိန်း၊
- (ဂ) သိန္ဓောမြင်းများ တပ်ယှဉ်ရသည့် ရထားယာဉ် ပေါင်းတသိန်း၊
- (ဃ) ပုတီး ဘယက် လက်ကောက် လက်ကြပ် နားကပ် လက်စွပ် အဝတ်တန်ဆာ အဖြာဖြာ ဆင်ယင် ထားတဲ့ သတို့သမီးကညာတသိန်း

စသည်ဖြင့် တသိန်းလေးလီ စုံညီပြည့်ဝ ရရှိအပ်သော ဆုမြတ်၏ တန်ဖိုးသည် သင် သေဋ္ဌေးကြီး ယခုကြည်ညိုဆဲဖြစ်တဲ့ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် စသည် တို့ကို ပွားများဆင်ခြင် ကြည်ရှင်သောစိတ်ထားဖြင့် ထွက်ခွါ လှမ်းသွား လှုပ်ရှားရသော ခြေတလှမ်းအခိုက်မှာ ရရှိတဲ့ ကုသိုလ်ထူးလောက်မျှ တန်ဖိုးမရှိနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ ခြေတလှမ်း အခိုက်မှာ ရရှိတဲ့ ကုသိုလ်နှင့် ညီမျှဘို့ မဆိုထားနှင့်၊ ထို့

ကုသိုလ်ကို တဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစိတ်မျှလောက်ပင် တန်ဘိုးမရှိဘူး ဟူ၍ ဆိုလိုပါတယ်။

အဲဒီလို အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ စကားများဖြင့် သုသာန်စောင့် ဘီလူးကြီးက တိုက်တွန်းအားပေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သေဌေးကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဪ-အစကတော့ ငါတယောက်ထဲ ထင်မှတ်နေခဲ့တယ်၊ ယခု ငါရဲ့ နောက်မှ အဖော်တွေ များစွာ ရှိနေပါကလားဟူ၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကာ ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်ကင်း ရဲတင်းကြည်ညိုခြင်း စိတ်များ ပြန်ပြီး ဖြစ်ပေါ် လာကာ (ဣတိပိ သော ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ) စသည်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်တွေကို အာရုံပြု၍ ပွားများ လိုက်ပြန်ရာ မိုက်မှောင်ကင်းကွာ အလင်းရောင်များ ဖြစ်ပေါ် လာသဖြင့် သေဌေးကြီးလဲ ဘုရားရှိရာ အရပ်သို့ ဆက်လက် သွားနိုင်ခဲ့လေရာ ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ချောချောမောမော ရောက် သွားလေတယ်တဲ့။ ထိုအခါ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက စောင့်မျှော်နေသည့်အတိုင်း အနီးသို့ရောက်လာသော သေဌေး ကြီးကို (ဟေိ သုဒတ္တ)အမောင်သုဒတ္တ ငါ့အနားသို့ လာခဲ့ပါ၊ သင်၏လာခြင်းဟာ အလွန်ကောင်းမြတ်သော လာခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်၊ အစရှိသည့် သာယာနှစ်သက်ဖွယ်သော စကားများဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေတယ်တဲ့။

သေဌေးကြီးလဲ အဝေးကပင် ရောင်ခြည်တော်များ ကွန့်မြူး လျက် တင့်တယ်စမှယ်စွာ နေထိုင်သော မြတ်စွာဘုရားကို တွေ့ရတာနဲ့ မမေးမမြန်းရဘဲနှင့် ဘုရားမှန်း သိရှိကာ လွန်စွာ အားရနှစ်သက်ခြင်းဖြင့် အနားသို့ ကပ်ရောက်သွားလေရာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်က မိမိ၏ သုဒတ္တ ဟူသော ငယ် နာမည်ဖြင့် လှမ်း၍ ခေါ်ကာ နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရသဖြင့်

ဆထက်တိုး၍ပင် ဝမ်းမြောက်လေးစားခြင်း ဖြစ်သွားလေတယ်
တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားကလဲ သေဋ္ဌေးကြီးအား နှုတ်ဆက်စကား
ပြောရင်းဘဲ တရားဓမ္မများကို ဟောပြောဆုံးမလေရာ၊
သေဋ္ဌေးကြီးသည် ကောင်းမှုပါရမီကံ ရင့်သန်ပြီးသူ ဖြစ်သည်
အားလျော်စွာ သောတာပတ္တိမဂ်-ဖိုလ် ဥာဏ်ထူးများကို ဆွတ်
ခူးရရှိကာ သာသနာတော်ကိုလဲ အသက်ပေးပြီးတော့ ကြည်
ညိုမှု ရသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားကိုပါ မိမိတို့၏ နေရပ်ဌာနီ
သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီးလျှင် ငါးဆယ့်လေးကုဋေသော
အသပြာဋေတို့ကို အကုန်ခံကာ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီး
ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလျက် အသက်ထက်ဆုံး သာသနာ
တော်ကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်၍ သွားနိုင်ခဲ့လေတယ်တဲ့။

ကဲ ကဲ၊ ဒီအကြောင်းအရာကလေးများနဲ့ စပ်ပြီး ဆောင်ပုဒ်
ကလေးများကို ချပေးပါ့မယ်၊ အားလုံး လိုက်ဆိုကြ၊ မှတ်သား
ထားကြပေတော့။

- (က) ဆင်မြင်းရထား၊ ကညာများ၊ ရငြား တသိန်းစီ။
- (ခ) ကုသိုလ်ရေးတွက်၊ စိတ်မှန်းချက်ဖြင့်၊ လှမ်းထွက်
သွားရာ၊ ခြေတဘဝါးမျှ၊ ဘိုးကားမထိုက်ပြီ။

အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ရှေ့နားက ပြောဆိုပြီး ပြဆိုပြီး စကား
များဖြင့်ပင် ထင်ရှားသိမြင် နိုင်လောက်ကြပါပြီ။

ယခု ပြဆိုခဲ့တဲ့ စကားရပ်များဖြင့် သာသနာတော်ကြီးနဲ့
စပ်သွယ်ပြီး မိမိတို့ သွားလာလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ကြရတဲ့
အခိုက်မှာ ရနိုင်တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို သိရှိထင်မြင်
ပညာယှဉ်ကြလျက် ဆထက်ထမ်းပိုး တိုး၍သာ ဆောင်ရွက်
နိုင်ကြပြီးလျှင် လိုလားအပ်သော ဆုထူးဆုမြတ်နှင့် တကွ
နိရောဓသစ္စာ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်မဟာကို မဂ်ဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်ထူး

တို့ဖြင့် ဆွတ်ခူးပိုင်ပိုင် ရရှိနိုင်ကြပါစေဟူ၍ ဘုန်းကြီးက ဆု
တောင်းလိုက်ပါတယ်။

ကျောင်းစသည် လှူရသောအကျိုးများ

မဟာသုဒဿန စကြာမင်းကြီးဝတ္ထု

(၆)

ကဲ စံကျောင်းတော်သစ်ကြီးနဲ့ စပ်တဲ့ တရားကိုတော့ အ
ကျယ်ဟောရန် အချိန်မရတော့ပါဘူး၊ ဖို့ စိထားတဲ့ ဆောင်ပုဒ်
ကလေးများကို ချပေးရင်း အကျဉ်းချုံးပြီးတော့သာ ဟောပြု
သွားပါမယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဘုရားအလောင်းတော် မဟာသုဒဿနစကြာ
မင်းကြီး ဖြစ်လတံ့သော သူကြွယ်တယောက်သည် ကဿပ
မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် နောက်ဖျား၌ ရဟန်းတပါး
ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာတရား ကြိုးစားအားထုတ်နေသည်ကို တော
ထဲသွားရင်း တွေ့ရလေရာ ကြည်ညိုဝမ်းမြောက် သဒ္ဓါပေါက်ကာ
လေးစားစွာဖြင့် ထိုရဟန်းတော်မြတ် နေထိုင်ရန် သစ်ရွက်မိုး
ကျောင်းကလေးတဆောင် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့လေတယ်
တဲ့၊ ထိုသို့ ကျောင်းကလေးတဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ရ
သော ကောင်းမှုကံကြောင့် အဲဒီ သူကြွယ်သည် မဟာသုဒဿန
မင်းကြီး ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှစွာသော
နေပြည်တော်ကြီးနှင့်တကွ မြို့တော်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး
ထောင်၊ နန်းပြာသာဒ်ဆောင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊
အိမ်တော်ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့ကို ရရှိတော်မူ
လေတယ်တဲ့။

ကဲ-ကဲ-ဒါကလေးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို ချပေးမယ်၊ လိုက်ဆို မှတ်သားကြပေတော့။

(က) ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ မြို့ဆောင်ဆောင်နှင့်၊ နန်းခေါင်ပြာသာဒ်၊ အိမ်တော်မြတ်၊ ရလာဘ်ကျောင်းလှူကျိုး။

ထို့ပြင် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ကျောင်းကလေးမှာ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ် ကျိန်းစက်နေထိုင်ရန် ကုဋ္ဌင် စားပွဲခုံ ကုလားထိုင် စသည်များကိုလဲ ပြုလုပ်လှူဒါန်းခဲ့ရတဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် မဟာသုဒဿန စကြာမင်းကြီး ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ရတနာတို့ဖြင့် ချယ်စီအပ်တဲ့ ပလ္လင်ညောင်စောင်းများနှင့် ရထား မြင်း ဆင် စသော အသုံးအဆောင်များကိုလဲ ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီပင် ဖြစ်ပေါ်ရရှိခဲ့လေတယ်တဲ့။

ကဲကဲ ဆောင်ပုဒ်များကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

(ခ) နည်းတူပလ္လင်၊ ရရှိအင်၊ ခုဋ္ဌင် လှူရကျိုး။

(ဂ) ရထား မြင်း ဆင်၊ ရရှိအင်၊ အင်းပျဉ် လှူရကျိုး။

အဲဒီ ကျောင်းဆောက်ပြီးတော့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်နားမှာ ဆီမီးခွက်များ ထွန်းကာ လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် မဟာသုဒဿနမင်းကြီးဘဝမှာ စိတ်လို ဆန္ဒအတိုင်း ပြီးစေနိုင်ရစေနိုင်တဲ့ မနောမယ ပတ္တမြားရတနာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ကိုလဲ ရသည့်အပြင် အဲဒီ ကျောင်းနားမှာ ရေကန်ကလေးတကန်ကိုလည်း တူးဖော်လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် မဟာသုဒဿနမင်းကြီးမှာ ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့်

ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ရေကန်တော်ပေါင်း ရှစ်သောင်း
လေးထောင်တို့ကိုလဲ ရရှိလေတယ်တဲ့။

ကဲ-ကဲ-ဆောင်ပုဒ်များကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

(သ) ပတ္တမြားရတနာ၊ ရရှိတာ၊ လှူပါဆီမီးကျိုး။

(င) များမြောင်ရေကန်၊ ရရှိဟန်၊ ရေကန်လှူရကျိုး။

ထို့ပြင် အဲဒီ သံဃာတော် သုံးဆောင်ရန် နွားနို့ များကို
လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် နို့စားနွားမပေါင်း ရှစ်
သောင်းလေးထောင်တို့ကို ရရှိခဲ့တယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆွမ်း
ဘောဇဉ် ခဲဘွယ်များကို လှူဒါန်းခဲ့ရတဲ့အတွက်ကြောင့် မဟာ
သုဒဿနမင်းကြီးဘဝမှာ ချက်ပြီး ကျက်ပြီးသား ထမင်းပြည့်
အိုးပေါင်း တနေ့တနေ့လျှင် ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီ ရရှိ
ခံစားခဲ့ရတယ်တဲ့။

ကဲ-ကဲ-ဆောင်ပုဒ်များကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

(စ) နွားမများစွာ၊ ရရှိတာ၊ လှူရှာနွားနို့ ကျိုး။

(ဆ) ထမင်းပြည့်အိုးများ၊ ရရှိငြား၊ မှတ်သားဆွမ်းလှူကျိုး။

ထိုသံဃာတော်အရှင်မြတ် ဝတ်ရုံရန် တိစိဝရိက် အဝင်အပါ
သင်္ကန်းများကို လှူဒါန်းခဲ့ရတဲ့ အတွက်ကြောင့် ချည်အမျိုး
မျိုးတို့နှင့် ယက်ထားတဲ့ အဝတ်အထည်ပေါင်း ရှစ်သောင်း
လေးထောင်စီကိုလဲ ရရှိခဲ့လေတယ်။ ထို့ပြင် ထိုကျောင်းနှင့်
ရေကန်များသို့ ကျွဲ နွား စသည်တို့ မဝင်နိုင်အောင် သစ်ကိုင်း
ကလေးများကို ခုတ်ပြီးတော့ စည်းရိုးအကာရံကလေး ပြုလုပ်
လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးတဲ့ တံ
တိုင်းကြီး ခုနစ်ထပ်တို့ကို ရရှိခဲ့တယ်။ ရေကန်၏ကန်သင်း၌
ထန်းပင်များကို စိုက်လှူခဲ့ရတဲ့ ကောင်းမှုရှိန်စော် အာနုဘော်
တို့ကြောင့် ထို တံတိုင်း ခုနစ်ထပ်တို့၏အကြားများမှာ ရတနာ

ခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးတဲ့ ထန်းပင်ကြီးများ အလိုလို ပေါက်ရောက်
လာရလေတယ်တဲ့။

ကဲ-ကဲ-ဆောင်ပုဒ်ကလေးများကို လိုက်ဆိုကြ။

(ဇ) ဝတ်ရုံများစွာ၊ ရရှိတာ၊ မှတ်ပါ ဝတ်လှူကျိုး။

(စ) တံဘိုင်းခုနစ်တန်၊ ရရှိပြန်၊ ကာရံစည်းလှူကျိုး။

(ည) ရတနာထန်းပင်၊ ပေါ်ပေါက်အင်၊ ထန်းပင်စိုက်လှူ
ကျိုး။

ထို့ပြင် အသေးအဖွဲ့ သေနာသန အသုံးအဆောင်အားဖြင့်
လက်သည်းလှီး ဓားကလေးက စပြီးတော့ နားဖာကလော်၊
သွားကြားထိုးတန်၊ ထီး၊ ဘိနပ်၊ ခြေသုတ်၊ တံမြက်စည်း၊
ရေအိုး၊ ရေခွက်၊ ရေစစ်၊ ဒန့်ပူအစရှိတဲ့ သေနာသန အသုံး
အဆောင်ကလေးတွေကို လှူခဲ့ရတဲ့ကောင်းမှု အစုစုတို့ကြောင့်
မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးဟာ သားသမီးရတနာပေါင်း ရှစ်
သောင်းလေးထောင်၊ မိဖုရားရတနာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး
ထောင်၊ ဘုရင်မင်းမြတ် အလိုရှိယင် အချိန်မရွေး စိုက်ထုတ်ပေး
နိုင်ကြတဲ့ သေဌေး သူကြွယ် ရတနာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး
ထောင်စီတို့ကိုလဲ ရရှိလေတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ကဲ- ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို လိုက်ဆိုကြရမယ်။

(ဋ) သားမယားသူကြွယ်၊ အသွယ်သွယ်ပ၊ ပေါ်ပေါက်ရ၊
သေနာသနကျိုး။

ကဲ-ကဲ-အချိန်ကလဲ စေ့ပြီဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် တရားသိမ်း
ပါတော့မယ်။

ဤသို့ ဟောပြောခဲ့သော ဝတ္ထုသွား တရားဒေသနာတော်
အရ အလောင်းတော် မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးသည် ကြီး
ကျယ် ခမ်းနား များပြားစွာသော လောကီ စည်းစိမ်ချမ်းသာ

များကို ရရှိခံစားရသည်သာမက သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ထူးကိုပါ ဆွတ်ခူးကာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်ဘုရားအဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရေပြည် မြတ်ကြီးသို့ ဝင်စံတော်မူရပါတယ်တဲ့။

တရားနိဂုံး ဆုပေး

(၇)

စည်းဝေးရောက်လာကြကုန်သော ယောဂီသုတော်စင် အပေါင်းတို့လဲဘဲ စံကျောင်းတော်သစ်ကြီးနှင့်စပ်၍ ပြုပြုသမ္ပမုန်မြတ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ဤယနေ့ ယခုအချိန်ကစပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရသည် တိုင်အောင် လောကီ လောကုတ္တရာ လိုရာအမျိုးမျိုး အကျိုး ဖလ အဝဝတို့ကို ရရှိခံစံနိုင်ကြမည်မှာ ကေနပ်ပင်ဖြစ်ပေသည် ဟူ၍ ယုံကြည်တက်ကြွ ထက်မြက်လှသော သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရွှေသွားဉာဏ်ရောင် အလင်းဆောင်လျက် မြင့်ခေါင်ဒါန သီလ ဘာဝနာ အဖြာဖြာတို့ကို ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ၊ ထို ကောင်းမှုမျှဖြင့်လဲ အားရတင်းတိမ်ပြီးတော့ မနေကြသေးဘဲ သက်ဆိုင်ရာ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယများထံ ချဉ်းကပ်နာခံနိုင်ကြ လျက် ယခုဘဝမှာပင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တရားထူးများကို ဆွတ်ခူး ရရှိနိုင်သော ဝိပဿနာအကျင့်တရားများကိုပါ မပျက်မကွက် ဆက်လက်ကြိုးစား ကျင့်ပိုးရှုမှတ်နိုင်ကြ၍ ဘေးအတန်တန် ရန်အသွယ်သွယ် အန္တရာယ်ခပ်သိမ်းတို့၏ ကင်းငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရေပြည်မြတ်ကြီးကို မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် အဆင့်ဆင့်တို့ ဖြင့် မြင့်သထက်မြင့်ကာ လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုလျက် ဝင်စံ နိုင်ကြပါစေသတည်း။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ရန်ကုန်မြို့
သာသနာ့ရိပ်သာ၌ မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့အတွက်
ကျင်းပသော အကြံတရားပွဲ သုံးညတွင် ဒုတိယည ဒုတိယပိုင်း၌
စစ်ကိုင်းမြို့

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ရွှေစေတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဟောကြားတော်မူသော

ကျောင်းအနုမောဒနာ တရားတော်

စကားပလ္လင်

(၁)

ဣစ္ဆိတံ ပတ္ထိတံ တုယံ၊ ခိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု။

သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သကပ္ပိ၊ စန္ဒော ပန္နရသော ယထာ။

ဒီဂါထာကလေးဟာ ရှေးက အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေရဲ့ခေတ်
အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မထေရ်မြတ်တို့ကို
တစုံတခုသော ဝတ္ထုပစ္စည်း လှူဒါန်တဲ့အခါမှာ အဲဒီအရှင်
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမထေရ်မြတ်က ရွတ်ဆိုပြီး ဆုပေးလိုက်တဲ့ ဂါထာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဂါထာရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ထင်ရှား သိကြ
ရအောင် အနက်မြန်မာပြန်ပြမယ်။

ရတနတ္ထယပဏာမာနုဘာဝေန စ၊ ဘုရား တရား သံဃာ
အားဖြင့် သုံးပါးမြတ်စွာ ရတနာကို သဒ္ဓါရှိကြိုး လက်စုံမိုး၍
ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ကြရသော ကုသိုလ်
ကံ စေတနာ၏ အာနုဘော်တော်ကြောင့်၎င်း။ (ဒီပုဒ်ကလေး
က သူ့မူလ ဂါထာထဲမှာတော့ မပါဘူး၊ ဒီပရိသတ်နဲ့ ဒီလုပ်ငန်း
နဲ့ ဆီလျော်လို့ ဘုန်းကြီးက ထည့်ပြီး အနက်ပြန်ပါတယ်။
ယခု တရားနာလာကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေအားလုံးကို ယောဂီ

တွေ့လို့ ဆိုကြပါစို့၊ ယောဂီတွေချည်းလိုဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။
 ဒီယောဂီ ဒကာ ဒကာမတွေဟာ ဒီနေ့ဒီရက် ဒီအချိန် ဒီကာလ
 မှာ ဘုရား တရား သံဃာ ဆိုတဲ့ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယခုဘဲ
 သြကာသ သြကာသ စသည်ဖြင့် ညီညီညာညာ ရှုတ်ဆိုပြီး
 ရှိခိုးကန်တော့ကြတယ်။ အဲဒီ ရှိခိုးကန်တော့တဲ့ အခိုက်အတန့်
 ကလေးမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေ တရားတော်ရဲ့
 ဂုဏ်တော်တွေ သံဃာတော်ရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေ ဒီဂုဏ်တော်တွေ
 ကို အာရုံပြုကြရတဲ့ ပဏာမ ကုသိုလ် စေတနာတွေရဲ့ အာနု
 ဘော်ကြောင့်၎င်း-လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်တပုဒ်လဲ
 ရှိပါသေးတယ်။)

ပစ္စယာနုဂ္ဂဟစေတနာနုဘာဝေန စ၊ ပစ္စည်းလေးဖြာ
 အရာရာကို ဖရဏာလွှမ်း ဆီထိဂွမ်းသို့ ရှင်လန်းကြည်ညို သဒ္ဓါ
 ပိုလျက် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြရသော ကုသိုလ်စေတနာ၏
 အာနုဘော်ကြောင့်၎င်း။ (ဒီပုဒ်လဲ သူ့ မူလဂါထာထဲမှာ မပါ
 ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက ထည့်ပြီး အနက်ပြန်ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက
 တော့ ဒီကနေ့ ဒီမှာစုဝေးပြီးတော့ တရားနာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 တွေဟာ အားလုံးဘဲ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေးဆိုတဲ့
 ပစ္စည်းလေးပါးကို အဓိကထားပြီး လှူဒါန်းကြတဲ့ အချိန်အခါ၊
 နောက်နောက်တုန်းက လှူခဲ့တဲ့ ရက်တွေကိုတောင် မထည့်ဘဲ
 ထားလိုက်ပါဦး၊ ဒီကနေ့ အခိုက်အတန့်ကလေး၊ သို့မဟုတ် ဒီ
 ကျောင်းရေစက်ချ ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပနေတဲ့ ဒီကနေ့ နက်ဖြန်
 သန်ဘက် ဆိုတာလိုဘဲ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း ဆေး လေးပါး
 သော ပစ္စည်းတွေကို အဓိကထားပြီးသကာလ လှူကြ တန်းကြ
 တဲ့ အချိန်အခါဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီလို အချိန်အခါ
 ကာလမှာ အဲဒီလို ပစ္စည်းလေးပါးတွေကို လှူကြတန်းကြတဲ့

ကုသိုလ်စေတနာတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့်၎င်း-လို့ ဆိုလိုပါတယ်။)

ပစ္စယာနုဂ္ဂဟစေတနာနုဘာဝေန စ၊ ပစ္စည်းလေးဖြာ အရာရာကို ဖရဏာလွမ်း ဆီထိကွမ်းသို့ ရှင်လန်းကြည်ညို သဒ္ဓါပိုလျက် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြရသော ကုသိုလ်စေတနာ၏ အာနုဘော်ကြောင့်၎င်း။ တုယံ-တုမှာကံ၊ စာဂစေတနာ သဒ္ဓါဖြူစင် သင်အလှူရှင်ဖြစ်ကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမအပေါင်းတို့အား။ ဣစ္ဆိတံ၊ မနောမယ သောမနရှင်ပို့ အလိုရှိအပ်သော။ ပတ္တိတံ၊ ဘောဂဘဝ စသည်ပျိုးတိုး နောင်မညှိုးအောင် အားကိုးသတ်မှတ်တောင့်တအပ်သော။ ဝရံ၊ ကောင်းမြတ်လွန်ကြူး ဆုထူးဆုမြတ် အပေါင်းသည်။ ခိပ္ပမေဝ၊ မကြာစေရ ယခု လှူဆဲတန်းဆဲ ပေးကမ်းဆဲ ခဏ၌ပင်လျှင်။ သမိဇ္ဈတု၊ စိတ်ကြံ့ရှိတိုင်း မဆိုင်းခဏ ပြည့်စုံကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု သာဓု သာဓု)

ဒါလောက်ဆိုယင် သတ္တဝါတွေ လိုလား တောင့်တသမျှ ဆုတွေဟာ ကုန်ပါပြီ စုံပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်အပိုဒ်က ပြည့်စုံပုံကလေးကို ဖိတ်အကြံဘက်ကလှည့်ပြီး ဥပမာနဲ့ ပြောပြလိုက်ပါသေးတယ်။

သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သင်္ကပ္ပိ၊ ကောင်းနိုးရာရာ အဖြာဖြာအဝဝ အကြံအစည်ဟူသမျှတို့သည်။ စန္ဒော ပန္နရသော ယထာ၊ တဆယ့်ငါးရက် ဥဒည်ထက်မှ ပေါ်ထွက်၍လာသော လပြည့်ဝန်းကြီးကဲ့သို့။ (နားလည်လွယ်အောင် မြင်လွယ်အောင်လို့ တဲ့ဘဲ့ဥပမာကလေး တယ်ကောင်းတယ်။ သတ္တဝါတဦးတယောက်ရဲ့ လိုလားချက်ကို ဘယ်လောက်လိုလားတယ်ဆိုတာ မှန်းဘို့ ဆဘို့ တိုင်းဘို့ ထွာဘို့က တော်တော်အခက်

သားဘဲ၊ လောဘအလျောက် လိုချင်ကြတာချည်းဘဲ၊ ခုနက ရှေ့ပိုင်းကိုယ်တော်က ပြောသွားတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ တောင့်တတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေဟာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါလောက်နဲ့တောင် တင်းတိမ်ချင်မှ တင်းတိမ်ဦးမယ်၊ ဒီတော့ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်များက မင်းမှာ ဒီဝတ္ထုပစ္စည်းကလေးကို လှူဒါန်းရ တဲ့ အတွက်ကြောင့် မင်းစိတ်သန္တာန်ထဲမှာ ကြံကြံသမျှ ဝတ္ထု ပစ္စည်းအခြေအနေတွေဟာ အကုန်လုံး ပြည့်စုံပါစေ-တဲ့။ ဒီလို ဆိုတော့ လိုချင်သမျှတွေ အကုန်စုံသွားပါတယ်၊ အဲဒီ လိုချင် တာတွေ ဟူသမျှကို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးကြီး မင်းရပါလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ ဘယ်လောက် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးကြီး ရမှာလဲလို့ ဆိုယင် အဲဒီ ကြားနာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံး နားလည် အောင်လို့ မိုးပေါ်က လကြီးနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောပြလိုက်ပါ တယ်၊ လဆန်း ၂-ရက် ၃-ရက်က စပြီး ပေါ်လာတဲ့ လဟာ လပြည့်နေ့ညကျတော့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်နေရာကမှ အချိုင့်အခွက်မရှိဘူး၊ အဲဒီလိုဘဲ မင်းလိုချင်သမျှ တောင့်တသမျှ အကြံအစည် ဟူသမျှဟာ တဆယ့်ငါးရက် ဥဒည်တောင်ထက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော လ ဝန်းကြီးလိုဘဲ မင်းသန္တာန်မှာ ပြည့်စုံပါစေလို့ ဒီလို ဆုပေးတာ ပါဘဲ။)

သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ သင်္ကပ္ပိ၊ ကောင်းနိုးရာရာ အ ဖြာဖြာအဝဝ အကြံအစည်ဟူသမျှတို့သည်။ စန္ဒော ပန္န- ရသော ယထာ၊ တဆယ့်ငါးရက် ဥဒည်ထက်မှ ပေါ်ထွက်၍ လာသော လပြည့်ဝန်းကြီးကဲ့သို့။ ပူရေန္တု၊ သဒ္ဓါဗလဝ ပသန္တ ကြောင့် ခဏကုန်လုံ ပြည့်စုံကြပါစေကုန်သတည်း။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ဒီ တရားဂါထာ တပုဒ်နဲ့ ဆိုယင်လဲ ဒီကျောင်းရေစက်ချပွဲ ကြီးမှာ အနုမောဒနာတရား ပြည့်စုံသွားတာပါဘဲ၊ အဲ-ရှေးက အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေ တရားဟောတာ တယ်ကောင်းတယ်၊ တယ်နေရာကျတယ်၊ တရားမကုန်ဘူး အချိန်လဲ မကုန်ဘူး၊ တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ဘဲ ဟောလိုက်တာ ပြည့်စုံသွားတာပါဘဲ၊ သို့သော်လဲ ဒီထက်ပိုပြီး ဗဟုသုတအနေနဲ့ ကြားနာကြရအောင် ဘုန်းကြီးက ရွှေဆက်ပြီး ဟောရဦးမှာပေါ့၊ ဒီတရားပွဲမှာ ခေါ်စရာ ပြောစရာ တရားနာခံ လုပ်မည့်သူလဲ ရှိပုံမရဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ တရားတော်တွေထဲမှာတော့ ဘိက္ခုဝေရဟန်းများတို့-လို့ ဒီလို ခေါ်ခေါ်ပြီး ဟောထားတာကို တွေ့ရတယ်၊ ယခု ဒီတရားပွဲမှာလဲ ပရိသတ်ကြီးများလို့ ခေါ်လိုက်ရယင် ကောင်းမလား၊ သို့မဟုတ် ဒကာ ဒကာမတို့လို့ ခေါ်လိုက်ရကောင်းမလား၊ ကိုင်း ကိုင်း ဒကာ ဒကာမတို့လို့ဘဲ ခေါ်ကြပါစို့။ ဒကာ ဒကာမတို့။ (ဘုရား-ပရိသတ်၏ အသံ) မညီသေးဘူး၊ ထပ်ပြီး ခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒကာ ဒကာမတို့။ (ဘုရား) သိပ်လဲ မအော်လိုက်ကြနဲ့၊ လန့်ကုန်ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား။

ဒီကနေ့ ဒီတရားပွဲမှာ တရားနာနေကြတဲ့ ရန်ကုန်က အားလုံး ဒကာ ဒကာမတွေဟာ ဟိုလူနဲ့ခွဲတဲ့ ၁၃၁၁-ခုနှစ်ကစပြီး ဒီ ရန်ကုန်မြို့ ဒီ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ မိမိဘို့ရဲ့ ဆရာဖြစ်တော်မူတဲ့ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား သီတင်းသုံးဘို့ ဆိုပြီးတော့ ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်ကြတယ်၊ မနုစ်တုန်းကတည်းက ပန္နက်ရိုက်ပြီး စတင် ဆောက်လုပ်နေကြတာကို ဘုန်းကြီးများ မြင်ခဲ့တယ်၊ ဒီနှစ်တော့ ခုကာလစကားနဲ့ ပြောရယင် အကောင်အထည် ပေါ်လာတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒီလို အကောင်အထည် ပေါ်လာတော့ ကျောင်း

တော်ကြီးကို မြင်လိုက်ရယင်ဘဲ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စား ကြည့်တယ်။ ဘုန်းကြီးပိုက်ဆံဆိုယင် ငါးပြားစေ့တောင် မပါပါဘူး။ ဘယ်လောက်များတယ် မများတယ် မပြောနဲ့တော့။ ဒါတောင်မှ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ လှူဒါန်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဘက်က နေပြီးတော့ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ အားလုံး ရန်ကုန်မြို့သူ မြို့သား တွေဘက်ကနေပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ သူတို့အတွက် ပျော်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ပြီးတော့ ဒီကျောင်းကြီးကို အလှူခံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တပါးအနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်တော့လဲ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ နှစ်ဖက်စလုံး ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။ ပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ အဲဒီ အလှူခံမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က တော့ နေပါစေတော့။ ဒီက လှူဒါန်းကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ အတွက် ဒီကနေ့ဟာ အင်မတန်ကို ပျော်ကြလိမ့်မယ်လို့ ဘုန်းကြီးစိတ်ထဲမှာ မြော်တွေးမိပါတယ်။

အဲ နက်ဖြန်ခါကျတော့လဲ ပျော်ကြလိမ့်မယ်။ သန်ဘက်ခါလဲ ပျော်ကြလိမ့်မယ်။ သန်ဘက်ခါဆိုတော့ အပြီးသတ် ရေစက်ချမည့် နေ့ကြီးဘဲ။ အလှူဒါနနဲ့စပ်ပြီး ရေစက်ချမှ အလှူကိစ္စ ပြီးမြောက်တယ်လို့ အများအားဖြင့်ထင်နေကြပါတယ်။ ဆွမ်းတို့ မှု့တို့ ဒီလို လက်ထဲ ထည့်လှူလို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ရေစက်မချပေမဲ့ လက်ထဲ ထည့်လှူလိုက်ရုံနဲ့လဲ ပြီးပါတယ်။ ရေစက်ချနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရလို့ ရေစက်ချနိုင်ယင်လဲ သာပြီး ကောင်းတာပါဘဲ။ လက်ထဲ ထည့်လှူလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဒီလို ကျောင်းအလှူမျိုးကတော့ ရေစက်ချဘို့ တကယ်ကိုလိုပါတယ်။ လူသိ ရှင်သိ အများသိ ရေစက်ချပြီး လှူလိုက်မှဘဲ ကိစ္စက ပြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယခု ဒီကျောင်းရေစက်ချပွဲတော်ကြီးကို တခမ်းတနား ကျင်းပရပေတယ်။ ရှေးကလဲ အနာထပိဏ်

ဝိသာခါတို့ ကျောင်းတော်ကြီးတွေ လှူတဲ့အခါမှာလဲ ဒီလိုဘဲ ခမ်းခမ်းနားနားပဲ့ကြီး ကျင်းပပြီး ရေစက်ချ လှူဒါန်းခဲ့ကြပါတယ်။

ယခုကျောင်းရေစက်ချပဲ့ကြီးမှာ ရေစက်ချမည့် နေ့ကျတော့ ယခုပရိသတ်ထက် သုံးလေးဆမက များစွာလာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ပရိသတ်ကြီးမှာ ဥဒါန်းကျူး ရွတ်ဆိုတဲ့ ကဗျာလင်္ကာ ကလေးတပုဒ် ဘုန်းကြီးက ရေးစီလာခဲ့တယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ ကလေးပါတဲ့၊ ခက်ခက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကဗျာလင်္ကာကြီးက ရှည်နေယင် မှတ်မိကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်က စာရေးဆရာ တွေခေါ်ပြီး အရေးခိုင်းရယင် သာပြီးကောင်းကောင်း ကောင်း ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှည်နေယင်တော့ ဘယ်သူမှ မှတ်မိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက တိုတိုတုတ်တုတ်ကလေး ရေးလာပါတယ်။ အဲဒါ ကျောင်းရေစက်ချတဲ့နေ့ ရေစက်ချ ပြီးတဲ့အခါ ဒီက ကျောင်းအမတွေ စမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိ ဖြစ်ပြီး ဆိုဘို့ပါတဲ့။ ဟိုဘုန်းက ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးနဲ့ ဟောဒီက ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်နဲ့ ပြိုင်မယ်လို့ပါနော်။

ဘုရားလက်ထက်တော်ကာလတုန်းက ဝိသာခါ ကျောင်း အမကြီးဟာ ကိုးကုဋေ (သန်းပေါင်းကိုးဆယ်) သော ငွေတို့ဖြင့် ပုဗ္ဗာရုံဆိုတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီး ရေစက်ချ လှူဒါန်းပြီးတဲ့အခါမှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာလွန်းလို့ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေနဲ့ ခြံရံပြီး ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီး ကို လှည့်ကာပတ်ကာ ဥဒါန်းကျူးသီဆိုပါတယ်။ ကတယ်လို့ တောင် တချို့က ပြောကြတယ်။ စာပေကျမ်းဂန်ထဲမှာ က-တယ် လို့တော့ မပါပါဘူး။ သီဆိုတယ်လို့သာ ပါပါတယ်။ ဝိသာခါမှာ သားသမီးမြေးမြစ်တွေက နဲတာမဟုတ်ဘူး။ သားသမီးက နှစ်

ဆယ်၊ မြေးတွေက လေးရာ၊ မြစ်တွေက ရှစ်ထောင်၊ အားလုံး ပေါင်းလိုက်တော့ ရှစ်ထောင်လေးရာ နှစ်ဆယ်တောင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီလောက် များပြားတဲ့ သားသမီး မြေးမြစ် အခြံအရံ ပရိသတ်တွေနဲ့ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးဟာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဥဒါန်းဂါထာတွေကို သီဆိုပါတယ်။ ဂါထာ ဆိုတာ အသံနေအသံထားနဲ့ အချိုးတကျ ဆွဲငင်ပြီး ရှုတ်ဆိုယင် ပါဠိလို သီချင်းပါတဲ့၊ ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းက ဝိသာခါကျောင်း အမကြီး ဥဒါန်းကျူးသီဆိုတယ်ဆိုတာ သီချင်းဆိုတာပါတဲ့၊ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးတောင် ဆိုရဲသေးတာဘဲ ဒီက ပရိသတ်တွေက စိတ်မရဲ နှုတ်မရဲ မရှိကြပါနဲ့နော်၊ ဘုန်းကြီးက တော့ ဆိုရဲပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးတောင် ရဲသေးတာဘဲ၊ ပရိသတ်က ဘာ မရဲစရာရှိသလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

ဘုရား တရား သံဃာနဲ့ စပ်တဲ့ တရားဂါထာသီချင်းတွေကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်ကိုက လက်ခံတော်မူပါတယ်။ အပြစ်မဆိုပါဘူး၊ အပြစ်မဆိုတဲ့အပြင် ချီးမွမ်းတောင် ချီးမွမ်း ပါသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဝိသာခါဆိုတဲ့ သီချင်းကို မြတ်စွာ ဘုရားက သဘောကျတော်မူပါတယ်။ လက်ခံတော်မူပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သက္ကပဉ္စသုတ်မှာ ပဉ္စသီခနတ်သား စောင်းတီး ပြီးဆိုတဲ့ ပါဠိဂါထာသီချင်းတွေကိုလဲ မြတ်စွာဘုရားက လက်ခံ တော်မူပါတယ်။ မင်း ငါ့အနားမှာလာပြီး ဆိုရမလားလို့ ငေါက် မလွှတ်ပါဘူး၊ တယ်နေရာကျလိုက်တာကွာ-တဲ့၊ ဘုရားက။ ဘုရားက မင်း အခုတီးတဲ့ အတီးနဲ့ မင်းဆိုတဲ့အဆိုဟာ တယ် ကောင်းပေတယ်၊ တီးတာကလဲ ရှေ့ လွန်မသွားဘူး၊ ဆိုတာက လဲ ရှေ့ လွန်မသွားဘူးတဲ့၊ အသံကလေးနဲ့ အတီးကလေးဟာ ညီနေတယ်တဲ့၊ ဘယ်နှစ်ပေါက်လဲတော့မသိဘူး၊ ငါးပေါက်လား

ခြောက်ပေါက်လား၊ ခုနစ်ပေါက်လား ဆိုတာတော့ ဘုန်းကြီးက မသိဘူး၊ အဲဒီလို တီးတာ ဆိုတာကို မြတ်စွာဘုရားက နားငြီးလိုက်တာကွာ ငါ့အနားလာဆိုရမလားလို့ အပြစ်မဆိုပါဘူး၊ အဲဒီသီချင်းက သူရိယဝစ္ဆိသ နတ်သမီးကို ဖွဲ့နွဲ့သီဆိုတဲ့သီချင်းပါ။ အဆိုတော်ကတော့ ပဉ္စသီခနတ်သားပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသီချင်းထဲမှာ ဘုရား တရား သံဃာအကြောင်း ကုသိုလ်အကြောင်းတွေ ပါနေလို့ လက်ခံထိုက်တဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရားက လက်ခံတော်မူပါတယ်။

ဒီကနေ့ည နောက်နားပိုင်းမှာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး သီဆိုတဲ့ သီချင်းဂါထာတွေကိုလဲ ဆိုပြမယ်၊ ယခု မကြာခင်ဘဲ မဟာစည်ကျောင်းတော်ဘွဲ့ ကဗျာလင်္ကာကလေးကိုလဲ ဆိုပြမယ်၊ အဲဒီလင်္ကာကို အားလုံး ကျောင်းဒကာကျောင်းအမတွေဖြစ်ကြတဲ့ ဒီပရိသတ်တွေဟာ လဆန်း ၄-ရက်နေ့ ရေစက်ချပြီးတဲ့အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ရွတ်ဆိုကြရမယ်၊ အဲဒီနေ့ကျတော့ ဒီပရိသတ်ထက်များများ ချီတက်ပြီး သူ့ထက်ငါ ဆိုသလိုဘဲ လူတက်ပြီး ဆိုကြရမယ်၊ ဘုန်းကြီးက ရွှေကဆောင်ပြီး တိုင်ပေးပါမယ်၊ ဟုတ်လား။

မဟာစည်ကျောင်းတော်

(၂)

ဝိသာခါ ကျောင်းမကြီးက ခေါင်းဆောင်ပြီး ရှစ်ထောင်လေးရာကျော်သော သား သမီး မြေး မြစ် ပရိသတ်တွေနဲ့ သူ့ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းတဲ့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ပျော်လွန်းလို့ သီဆိုနေပါသတဲ့၊ အိုးစည် ဗုံမောင်း

အတီးအမှုတ်တော့ မပါပါဘူး၊ အဆိုသက်သက်ပါတဲ့။ ဒါကြောင့် ကဗျာလွတ်အကဆိုတာလို့ တူရိယာလွတ် အဆိုလို့ဘဲ ခေါ်ရမလား မပြောတတ်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက သား သမီး မြေး မြစ်တွေနှင့်တကွ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးဟာ တပျော်တပါးကြီး သိဆိုသလို ဒီက ပရိသတ်တွေလဲ အသင့်ပြင်သာ ထားကြပေတော့၊ အဲဒီနေ့ကျတော့ စည်းကုံးဝါးကုံး ဖြစ်နေအောင် ဒီကနေ့ကတည်းက ဘုန်းကြီးက သင်ပေးထားနှင့်မယ်၊ ရှေ့လဲမရှေ့ပါဘူး၊ ရပြီးယင် မေ့လဲမေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို တိုဘို့နဲ့ လွယ်လွယ်ဖြစ်အောင် ဘုန်းကြီးမှာ သွားရင်း လာရင်း စိတ်ကူးကြံစည်ပြီး ကြိုးကြိုးစားစား ရေးစီထားရပါတယ်၊ စာရေးဆရာလုပ်ရတာလဲ တယ်မလွယ်လှဘူး။ ကိုင်းကိုင်း ဘုန်းကြီးက မေးမယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေက ဖြေကြ။ ဒီကျောင်းတော်ကြီးဟာ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားနေဘို့ ဆောက်တဲ့ကျောင်းဆို မဟုတ်လား။ (တင်ပါဘုရား။)

ဘယ်သူနေဘို့ ဆောက်တာတုံး။ (မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးနေထိုင်ဘို့ပါ ဘုရား။)

အေး - ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ မိမိတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဖြစ်တဲ့ မိမိတို့ကို တရားဓမ္မဖြင့် သွန်သင် ဆုံးမပေးတဲ့ ဆရာသမား ဖြစ်တော်မူတဲ့ မဟာစည်ဆရာတော်အတွက် ရည်မှန်းပြီး ဆောက်ကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ကြမှာပါ။ အဲဒီလို အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ကြမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်ချည်း သက်သက် ဝမ်းမြောက်ရတာထက် ကဗျာကလေးနဲ့ သိဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ရတာက ပိုကောင်းတယ်လို့ ဘုန်းကြီးက ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက တိုင်ပေးမယ်၊ အားလုံး လိုက်

ဆိုကြ၊ သီလရှင်တွေလဲ လိုက်ပြီးဆိုသာ ဆိုကြ၊ အပြစ်မဖြစ်
ပါဘူး၊ ဒို့များ ဆိုနေမှာလေလားလို့တော့ စိတ်ထဲက စိုးရိမ်
မနေနဲ့၊ ဆိုသာ ဆိုကြ၊ ကိုင်း အားလုံး လိုက်ဆိုကြ။

မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးကိုတဲ့။ (၃ - ခေါက်ဆို)

အဲဒီမှာ တဲ့-ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလေးပါစေရမယ်၊ တဲ့-ကလေး
မပါယင် ဆိုမကောင်းဘူး။ ကိုင်း ထပ်ဆိုလိုက်ကြပါဦး။

မဟာစည်ကျောင်းတော်ကြီးကို တဲ့။ (၃-ခေါက်ဆို)

အဲ တယ်ကောင်း၊ ဖြေးဖြေးဆိုကြရမယ်၊ ဒီက စည်းနဲ့ဝါးနဲ့
ကိုက်ထားပြီးသား။ မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးကို တဲ့ --
အဲအဲ နောက်နားက ဒကမကြီးတွေ ခိုမနေနဲ့၊ ဆိုကြ ဆိုကြ။
အဲဒီနေ့ကျတော့ အားရပါးရ ဆိုကြရအောင်၊ ဆိုကြ ဆိုကြ--

မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးကို တဲ့။ ဆောက်ပြီ ဆောက်
ပြီ။

အဲဒါက နှစ်ထပ်ကျော့ရမှာ။ “မဟာစည်ကျောင်းတော်
ကြီးကိုတဲ့၊ ဆောက်ပြီ ဆောက်ပြီ။” ဒါကလဲ နှစ်ထပ်ကျော့
ဆိုရမှာ။ ဟော ဆရာတော်သီတင်းသုံးဘို့ ကျောင်းတော်ကြီး
ဆောက်တာဟာ ယခု ပြီးစီး အောင်မြင်ပြီ မဟုတ်လား။ ကိုင်း
ဆိုကြ။

အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ၊ ဒို့လဲ ခုအောင်ပြီ။ (ဆိုကြ)

အောင်ပြီ အောင်ပြီ၊ ဒို့လဲ ခုအောင်ပြီ။ မကောင်းဘူးလား၊
ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးကိုတော့ အတုမခိုးကြနဲ့၊ ဘုန်းကြီးက စစ်ကိုင်း
တောင်ရိုး တောထဲမှာနေတာမို့ သိပ်ဆိုတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီက မြို့သူ မြို့သားတွေဘဲ ဘုန်းကြီးထက် ကောင်းအောင် ဆိုတတ်ကြရမယ်။ ကိုင်း တခါထဲ တဆက်ထဲ ဆိုကြစမ်းပါ။

မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးကို တဲ့၊ ဆောက်ပြီ ဆောက်ပြီ၊ အောင်ပြီ အောင်ပြီ၊ ဒို့လဲ ခုအောင်ပြီ။

အဲဒီတော့ ရလောက်ကြပါပြီ။ တယ်ကောင်းတယ်၊ ဒီပွဲမှာ ဝမ်းမြောက်ပြီး ပျော်ဘို့က အရေးကြီးတာဘဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီးတော့ ဝမ်းမမြောက် ဘဲ မပျော်ဘဲ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ နေလို့ တော်ပါမလား၊ ဘုန်းကြီး ကိုယ်တိုင်တောင် ကျောင်းဒကာတွေထဲက နေပြီးတော့ ကျောင်းဒကာတယောက် အနေနဲ့ အနည်းဆုံး ငါးပြား လောက်တော့ ထည့်ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ချင် ပျော်ချင်လိုက် တာ ခုနတုန်းက ဦးအောင်မြင့်က ဘိတ်ခေါ်နေတာ ကြားရ တော့ ကုသိုလ်ထည့်ဝင်ချင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒါပေမဲ့ ငါးပြားမှ အဆင်သင့် မရှိလို့ ခက်နေတာပေါ့။

အဲ အဲ ဒီကနေ့ ဝမ်းမြောက်ရမည့် ပျော်ရမည့် ပွဲတော် ကြီး ကျင်းပနေတဲ့ နေ့ဖြစ်တယ်။ ဝမ်းမြောက်ရ ပျော်ရတယ် ဆိုတာ အကြောင်းရှိတယ်၊ ဘာအကြောင်းလဲ ဆိုယင်၊ ကျောင်းအလှူဒါနရဲ့ အကျိုးတွေဟာ ဝမ်းမြောက်စရာ အကြောင်းတွေပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် များများကြီး ဝမ်းမြောက် ရအောင် အဲဒီကျောင်း အလှူဒါနရဲ့ အကျိုးတွေကို ယခု နံနဲ ပါးပါး ထည့်ပြီး ဟောရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ တရားဟောဘို့ အချိန်က သိပ်ပြီး များများမရဘူး။ အရပ်ဝေးက လာကြတဲ့ ပရိသတ်တွေ ဘတ်စကားနဲ့ ပြန်ဘို့ရာ အဆင်သင့်အောင် ဘတ်စကား မသိမ်းခင် အချိန်မီ တရားကို စောစောသိမ်းရ

လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ၉-နာရီအတွင်းမှာ ရနိုင်သလောက် တရားကို ဘုန်းကြီးက ဟောပေးရမှာဘဲ။

အားလှူလိုသည့်နတ်သား ဘုရားလျှောက်

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် ကာလတုန်းက နတ်သား တယောက်ဟာ သတ္တဝါတွေ အကျိုးပြုမည့် အကြံအစည်ကို ကြံစည်မိတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုယင် ဆွမ်းလှူတာ သင်္ကန်းလှူ တာ၊ ကျောင်းလှူတာ၊ ဆေးပစ္စည်းလှူတာ၊ ဒါတွေက ဝတ္ထု ပစ္စည်းလှူတာ ခေါ်တယ်။ ဒီဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို လှူလိုက်တဲ့ အတွက် ရရမည့် အကျိုးအာနိသင်တွေကိုတော့ သူ ကြားဘူး နာဘူးလို့ သဘောပေါက်နေပါတယ်။ ခုနက မဏ္ဍိုင် ကိုယ်တော် ရွှေနားက ဟောသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ရှစ်သောင်းလေး ထောင် ရှစ်သောင်းလေးထောင်နဲ့ နည်းတဲ့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ် ဘူး၊ အဲဒီ ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီသော ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို ရတာဟာ ဟိုအလျင် တဘဝတုန်းက ဝတ္ထုပစ္စည်းတခု တခုကို လှူဒါန်းခဲ့လို့ ရလာတာဘဲ။ ယခု ဒီနတ်သားကြံတာကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ထူးတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဆိုယင်—

လူတွေမှာ ခုန့်အားဗလတွေ ဆိုတာ ရှိကြတယ်။ ဥပမာ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးဆိုပါတော့၊ အဲဒီ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါဟာ မိန်းမသားပင် ဖြစ်သော်လဲ ရှေးရှေးဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အဟုန်ကြောင့် ဆင်ပြောင်ငါးစီးအား ကို ဆောင်နိုင်တဲ့အမျိုးသမီး ခုန့်အားကောင်းကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ယခုကာလမှာလို့ ကာယဗလလေ့ကျင့်ရေးတွေ ဘာ တွေ လုပ်နေရတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှေးကံကြောင့် သူ့အလိုလို

ပြည့်စုံနေတဲ့ ခွန်အားတွေသာ ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကျွန်မကလဲ သူလိုဘဲ ဆင် ပြောင်ငါးစီးအားကို ဆောင်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို မိမိတို့မှာ ရှိနေ တဲ့ ခွန်အားဗလကို လှူချင်ယင် လှူလို့ ဖြစ်ပါမလား၊ ကိုင်လို့ တွယ်လို့ မရနိုင်တဲ့ ခွန်အားကို လှူလို့ ဖြစ်နိုင်ပါမလား၊ ခွန် အားကို လှူချင်ယင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လှူရမလဲလို့ နတ်သားက ကြံစည်တယ်။

လောကမှာ ငွေရှိတဲ့လူက ငွေကို လှူချင်ယင် ရတယ်။ ကျောင်းဆောက်နေရာမှာ ငွေထည့်ဝင် လှူဒါန်းလိုက်ယင် ကျောင်းကို လှူသည် မည်တာဘဲ၊ သင်္ကန်းလှူဘို့ ကြံစည် နေရာမှာ သင်္ကန်းဘိုးငွေ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းလိုက်ယင်လဲ သင်္ကန်း ကို လှူသည် မည်တာဘဲ၊ ထီး ဘိနပ် လှူဘို့ ကြံစည်နေရာမှာ ထီးဘိုး ဘိနပ်ဘိုးငွေ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းလိုက်ယင်လဲ ထီးဘိနပ် ကို လှူသည် မည်တာဘဲ၊ ဒီလို ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို လှူတာ ကတော့ ရှင်းနေပါတယ်။ ဒီနတ်သားကတော့ အဲဒီလို မဟုတ် ပဲ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးတာကို ဘုန်းကြီးက သဘောကျတယ်။ သူမေးပုံကို နားထောင်ကြည့်ပါ။

အားအလှူပေးလိုမူ

(၃)

“ကို” ဒဒေါ ဗလဒေါ ဟောတိ”တဲ့။ ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ (ဒါက မြတ်စွာဘုရား မျက်မှောက် ရောက်လာပြီး မေးလျှောက်တော့ မယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားကို ခေါ်လိုက်တဲ့ စကားဘဲ၊ နတ်သားက

သူ ကြံစည်နေတာ တော်တော်ကြာပုံ ရပါပြီ။ သူ ကြံစည်လို့ မရတဲ့ အခါကျတော့မှ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် မြတ်စွာဘုရားထံ လာရောက်ပြီး ယခုလို ညဉ့်အခါမှာ မေးလျှောက်ပါတယ်။ နတ်ပြည်က နတ်တွေ ဘုရားထံ လာယင် နေခင်းအချိန်မှာ မလာကြဘူး။ လူပရိသတ်တွေ ရှင်းနေတဲ့ ညအချိန်မှ လာကြတယ်။ ညအချိန်မှာတောင် ယခုလို ညဉ့် ဦးယာမ ဆိုယင် ရဟန်းပရိသတ်တွေ ရှိနေလို့ မလာကြသေးဘူး။ ၁၀-နာရီကျော်ပြီးတဲ့ သန်ကောင်ယာမအချိန်ကျမှ လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနတ်သားကလဲ ညဉ့်သန်ကောင်ယာမ အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားထံ လာရောက်ပြီး ဒီလို မေးလျှောက်ပါတယ်။) ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှ ပါသော မြတ်စွာဘုရား။ ကိံဒဒေါ၊ အဘယ်သို့သော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို လှူဒါန်းသောသူသည်။ ဗလဒေါ ဟောတိ၊ ခွန်အား ဗလကို လှူသည် မည်ပါသလဲ မြတ်စွာဘုရားတဲ့။

ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှပါတဲ့ မြတ်စွာဘုရား သတ္တဝါတွေဟာ ခွန်အားဗလ ကြီးချင်ကြပါတယ်။ လူသန်ကြီး နတ်သန်ကြီး ဖြစ်ချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ခွန်အားကြီးတဲ့ အကျိုးကိုရအောင် ဘယ်လိုဟာကို လှူရပါမည်လဲ၊ ကိုယ့်သန္တာန်က ခွန်အားကိုတော့ ထုတ်လှူလို့ မဖြစ်ပေဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်လို ဝတ္ထုပစ္စည်းကို လှူယင် ခွန်အားကို လှူသည် မည်ပါသလဲ၊ ခွန်အားကြီးကြောင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဖြစ်ပါသလဲလို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။ကိုင်း ဆောင်ပုဒ်လက်ာ ကလေးကို ဆိုကြရမယ်။

ဘယ်လိုအလှူ၊ လှူသောသူ၊ အားလှူ လှူသူ မည်သနည်း။ (၃-ခေါက်ဆို)

သမာဓိ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ဒီလို ပြဿနာကို ဖြေဘို့ မလွယ်ပါဘူး။ အချိန်နာရီ ဆိုင်း၊ နေ့ရက်လ ဆိုင်းပြီး အကြာကြီး စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေနိုင်မယ်။ အဲဒီလို ဖြေတော့လဲ အဖြေမှန် ရချင်မှ ရမယ်။ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အလုံးစုံကို အကုန်သိနိုင်တဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင် ဖြစ်တဲ့အတွက် စဉ်းစားမနေရပါဘူး။ နတ်သားရဲ့ မေးခွန်းဆုံးတာနဲ့ တပြိုင်နက် ချက်ခြင်းဘဲ ဖြေတော်မူလိုက်ပါတယ်။

“အန္ဓဒေါ ဗလဒေါ ဟောတိ”တဲ့။ ဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဖြေပါဘဲ။

ဒေဝပုတ္တ၊ သိလိုရေးနှင့် မေးလျှောက်လာသည့် အိုနတ်သား။ အန္ဓဒေါ၊ ထမင်းကို လှူဒါန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဗလဒေါ၊ ခွန်အားဗလကို လှူဒါန်းသည် မည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပေသတည်း။

အချင်း နတ်သား၊ ခွန်အားကြီးချင်လို့ရှိယင် ခွန်အားကြီးကြောင်း မျိုးစေ့အလှူကို လှူချင်လို့ရှိယင် ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက ခွန်အားကိုတော့ ထုတ်လှူလို့ မဖြစ်ပေဘူး။ ပါဠိလို အန္ဓလို့ ခေါ်တဲ့ ထမင်းကို လှူရမယ်။ အန္ဓ ဆိုတာ အမျှားသုံးလူသုံး ဝေါဟာရအားဖြင့်တော့ ထမင်းလို့ဘဲ ခေါ်ရပါတယ်။ လူလူချင်း ဆိုယင် ထမင်း စားပြီးပြီလား၊ ထမင်းသုံးဆောင်လှည့်ပါ စသည်ဖြင့် ထမင်းလို့ဘဲ ပြောရပါတယ်။ ရဟန်းသံဃာတော်များကျတော့ ထမင်းလို့ မပြောရဘူး။ ဆွမ်းလို့ ပြောရတယ်။ ထမင်းစားကြပါ၊ မုံ စားကြပါ စသည်ဖြင့် ဒီလို လူသုံးဝေါဟာရတွေနဲ့ မပင့်ရ မပြောရဘူး။ အဲဒီလို ပင့်ယင် ရဟန်းများမှာ မအပ်စပ်ဘူး။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြပါ၊ ဆွမ်းအလှူခံ ကြပါ၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်လို့ ဒီလိုသာ ပြောရတယ်။

သူ့နေရာနဲ့သူ ဝေါဟာရစကားပေမဲ့ နားလည်ထားရတယ်။ ဒါကြောင့် လူကို ကျွေးလှူလို့ရှိယင် ထမင်းကျွေးတယ်၊ ထမင်းပေးလှူတယ်ပေါ့၊ ရဟန်းသံဃာကို ကျွေးလှူလို့ရှိယင် ဆွမ်းကျွေးတယ်၊ ဆွမ်းလှူတယ်ပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ထမင်းဆွမ်း ဆိုပေမဲ့ ထမင်းသက်သက် ဆွမ်းသက်သက်တွင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အာဟာရခေတ်ဖြစ်ပြီး ခွန်အားဗလကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ စားသောက်ဖွယ်တွေ အကုန်လုံးကိုဘဲ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် အန္တခေါ်တဲ့ စားသောက်ဖွယ် အစာ အာဟာရကို ပေးလှူယင် ခွန်အားဗလကို ပေးလှူသည်မည်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင်—

လူတွေဟာ အစာအာဟာရကို သုံးဆောင်ရမှ ခွန်အားဗလနဲ့ ပြည့်စုံမြဲ ပြည့်စုံနိုင်တယ်။ တနေ့တရက်လောက် ထမင်းမစားရယင် တော်တော်အားနည်းသွားတယ်။ ခုနစ်ရက်လောက် မစားရယင်တော့ သေတောင်မှ သေသွားနိုင်သေးတယ်။ လူတွေ မမြင်ရတဲ့ နတ်တွေ ဆိုတာလဲ အစာကို အချိန်မှန်မှန် စားရမှ ခွန်အားပြည့်စုံမြဲ ပြည့်စုံပြီး အသက်ရှင်နေနိုင်တယ်။ စားနေကျအချိန် မစားမိလို့ အချိန်လွန်သွားယင် ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်လို့ မရတော့ဘူး၊ သေသွားတော့တာဘဲတဲ့။ ဒါကြောင့် အစာအာဟာရကို ပေးလှူယင် ခွန်အားကို ပေးလှူသည်မည်ပါတယ်။ ခွန်အားကို ပေးလှူတဲ့အတွက် ခွန်အားကြီးခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးကို ရနိုင်ပါတယ်။ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါဟာ ဒီလို အလှူကြောင့် ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားကို ဆောင်နိုင်တာဘဲ၊ ကိုင်း ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာကလေးကို ဆိုကြရမယ်။

ထမင်းကိုမှ၊ လှူသောသူ၊ အားလှူ လှူသူ မည်သတည်း။

(၃-ခေါက်)

အဲဒီလို ဖြေလိုက်တော့ နတ်သားက ပဌမပြဿနာအဖြေကို နှစ်သက်အားရ သဘောကျပါပြီ။ ဒုတိယပြဿနာမေးပါရစေ ဆိုတဲ့အနေမျိုးနဲ့ မေးမြန်းလျှောက်ထားပြန်ပါတယ်။

အဆင်းအလှူပေးလို့မ

(၄)

“ကိံ ဒဒေါ ဟောတိ ဝဏ္ဏဒေါ”တဲ့။ ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်တော်မူပါသော မြတ်စွာဘုရား။ ကိံ ဒဒေါ၊ အဘယ် သို့သော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို ပေးလှူသောသူသည်။ ဝဏ္ဏဒေါ ဟောတိ၊ အဆင်းကို လှူသည် မည်ပါသလဲတဲ့။ ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ သတ္တဝါ တို့ဟာ ရုပ်ရေအဆင်း လှပတင့်တယ်ချင်ကြပါတယ်။ လူချော နတ်လှ ဖြစ်ချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို အဆင်းလှတဲ့ အကျိုးကို ရအောင် ဘယ်လိုဟာကို လှူရပါမလဲ၊ ကိုယ့်သန္တာန်က အဆင်း ကိုတော့ သူများသန္တာန်ရောက်အောင် ပေးလှူလို့ မဖြစ်ပေ ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လို ဝတ္ထုပစ္စည်းကို လှူယင် အဆင်း ကို လှူသည် မည်ပါသလဲ၊ အဆင်းလှကြောင်း ကောင်းမှု ကုသိုလ် ဖြစ်ပါသလဲ မြတ်စွာဘုရားလို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။ ကိုင်း ဆိုကြရမယ်။

ဘယ်လို အလှူ၊ လှူသောသူ၊ ဆင်းလှူ လှူသူ မည် သနည်း။ (၃-ခေါက်)

ဒီဆောင်ပုဒ်ထဲမှာ အဆင်းလှူလို့ ဆိုရမည့်အစား လင်္ကာ ရေးနည်းနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ဆင်းလှူလို့ ဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီလို နတ်သားက မေးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ဖြေတော်
မူပါတယ်။

“ဝတ္ထဒေါ ဟောတိ ဝဏ္ဏဒေါ”တဲ့။ ဒေဝပုတ္တ၊ သိလိုရေးနှင့်
မေးမြန်းလျှောက်ထားတဲ့ အိုနတ်သား၊ ဝတ္ထဒေါ၊ အဝတ်ကို
လှူဒါန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ (ပါဠိလို ဝတ္ထ-ဆိုတာ အဝတ်
အထည်ကို ဆိုပါတယ်။ ရှေးဆရာများကတော့ ယောက်ျား
ခါးဝတ်ကို ရည်ပြီးတော့ ပုဆိုးလို ပြန်လေ့ရှိကြပါတယ်။ မိန်းမ
ခါးဝတ်ကို ရည်လျှင် ထမီလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ထမီလိုနေတဲ့သူ
ကို ထမီလှူလိုက်ယင်လဲ အဝတ်လှူသည် မည်တာပါဘဲ၊ အ
ဆင်းလှူသည် မည်တာပါဘဲ၊ ရဟန်းများအတွက် ဆိုယင်တော့
သင်္ကန်းပေါ့၊ ရှေးတုန်းကတော့ ရဟန်းများကိုလဲ အဝတ်အ
ထည် သာမန်ကိုသာ လှူလေ့ရှိကြပါတယ်။ အဲဒါကို သင်္ကန်း
လှူ ပုဆိုးလို့လဲ ဆိုကြတယ်။ အဲဒီ သင်္ကန်းလှူအဝတ်ကို
ကျောင်းရောက်တော့မှ ချုပ်ဆိုးပြီး ဝတ်ရုံကြရပါတယ်။ ယခု
ကာလမှာတော့ ပရိက္ခရာကုန်သည်တွေက ချုပ်ပြီး ဆိုးပြီး
သင်္ကန်းကို ရောင်းနေကြတဲ့အတွက် ဒကာ ဒကာမတွေက
အလွယ်တကူ ဝယ်ယူပြီး သင်္ကန်းကိုဘဲ လှူနေကြတယ်။ ရဟန်း
တော်များမှာ မချုပ်ရ မဆိုးရဘဲနဲ့ ဝတ်ရုံသုံးဆောင်ကြရတယ်။
အင်မတန် ချမ်းသာပါတယ်။ လူလူချင်း အဝတ်အထည် ပုဆိုး
ထမီ အင်္ကျီ တဘက်စသည်တွေကို လှူတာလဲ ဒီ ဝတ္ထဒေါ-အရ
အဝတ်အထည် လှူသူတွေပါဘဲ၊ သီလရှင်တွေကို ပိတ်အဝတ်
အထည်တွေ လှူတာလဲ ဒီအဝတ်အထည်လှူသူ မည်တာပါ
ဘဲ၊ ရဟန်းတော်တွေကို သင်္ကန်းလှူတာလဲ ဒီ ဝတ္ထဒေါ-အရ
အဝတ်အထည် လှူသူ မည်တာပါဘဲ၊ ဒါကြောင့်) ဒေဝပုတ္တ၊
အို နတ်သား။ ဝတ္ထဒေါ၊ အဝတ်ကို လှူဒါန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်

သည်။ ဝဏ္ဏဒေါ၊ အဆင်းကို လှူသည် မည်သည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏တဲ့။

အဝတ်အထည်ကို လှူယင် အဆင်း လှပတင့်တယ်ခြင်းကို
လှူသည် မည်ပါတယ်တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် ယောကျ်ား
ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် လူတယောက်ဟာ ပကတိရုပ်ရေက
ဘယ်လို လှပနေစေကာမူ သင့်လျော်တဲ့ အဝတ်မပါဘဲနဲ့ ဆိုယင်
လှသင့်သလောက် မလှနိုင်ဘူး၊ ပဲ့နေပဲ့ထိုင် အခမ်းအနားထဲ
မသွားဝံ့ဘူး၊ ပကတိရုပ်ရေက မလှပစေကာမူ သင့်တော်တဲ့
အဝတ်အစားနဲ့ ပြင်ဆင်ထားယင် ကြည့်ရလို့ကောင်းအောင်
ရုပ်ရေအဆင်း ပေါ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် “လူမှာအဝတ်၊
တောင်းမှာအကွပ်”လို့ စကားပုံတောင် တွင်နေတယ်၊ ရဟန်း
များဆိုယင် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားမှ ရဟန်း၏ ဂုဏ်ကြက်
သရေကို ပေါ်စေနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဝတ်အထည်ကို လှူ
တဲ့ သူဟာ လှပတင့်တယ်တဲ့ အရုပ်အဆင်းကို လှူသူ မည်ပါ
တယ်၊ အဲဒီလို လှပတင့်တယ်တဲ့ အရုပ်အဆင်းကို လှူသူ မည်တဲ့
အတွက် အဲဒီကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်လေရာရာ သံသရာဘဝ
အဆက်ဆက်မှာ ရုပ်ရေအဆင်း လှပတင့်တယ်တဲ့ အကျိုးကို
ရသွားနိုင်ပါတယ်၊ ယခု တရားနာနေကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေ
ဟာ အရုပ်အဆင်း လှပကြောင်း ဖြစ်တဲ့ အဝတ်သင်္ကန်းအလှူ
ကို လှူဘူးကြာဘာ များလှပါပြီ၊ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်မရောက်
သေးမှီ စပ်ကြားမှာ အချောအလှတွေချည်း ဖြစ်သွားကြမှာ
ကတော့ သေချာနေပါပြီ၊ ကိုင်း-ဆိုကြရမယ်။

အဝတ်ကိုလှူ၊ လှူသောသူ၊ ဆင်းလှူ လှူသူမည်သတည်း။
(၃-ခေါက်)

ပြီးတော့ နတ်သားက တဘိယ ပြဿနာကို မေးလျှောက် ပြန်ပါတယ်။

ချမ်းသာအလှူပေးလိုမူ

(၅)

“ကိံ ဒဒေါ သုခဒေါ ဟောတိ”တဲ့။ ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ ကိံ ဒဒေါ၊ အဘယ်သို့သော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို လှူဒါန်းသောသူသည်။ သုခဒေါ၊ ချမ်းသာကို လှူဒါန်းသည် မည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပါ သနည်း။ ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်လှပါတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရား။ သတ္တဝါတွေဟာ ချမ်းသာသုခကို အလွန်ပင် လိုလား တောင့်တနေကြပါတယ်။ နေ့မအား ညမအား ချမ်းသာရေးကို အမြဲဘမ်း ရှာကြံ နေကြပါတယ်။ ချမ်းသာ ဆိုတာ အကျဉ်း သရုပ်အားဖြင့် ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ စိတ်ချမ်းသာ ဒီနှစ်မျိုးဘဲ ရှိပါတယ်။ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ လူမင်း နတ်မင်း ချမ်းသာဆိုတာတွေလဲ အရင်းစစ်ကြည့်ယင် ဒီနှစ်မျိုးပါဘဲ၊ စီးပွားဥစ္စာတွေ အခြေအရံတွေ အသုံးအဆောင်တွေ ဆိုတာက ဒီချမ်းသာ နှစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်ဘို့ရာ အထောက်အပံ့တွေဘဲ၊ ဒါ ကြောင့် ယခုလူတွေ နေ့ညမအား စီးပွားဥစ္စာ ရရာရကြောင်း ကြံစည်အားထုတ် ပြုလုပ်နေကြတာတွေဟာ ဒီချမ်းသာ နှစ် မျိုးကို ရအောင်လို့ ပြုလုပ်နေကြတာချည်းပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှာ တိုင်းလဲ ရတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်နဲ့ အကြောင်းက မှန်မှ ရနိုင်တယ်၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ နေပူစပ်ခါး မသွားရ မလာရပါ ဘဲနဲ့ တိုက်ကြီးတာကြီးပေါ်မှာ နေပြီးတော့ စိတ်ညစ်ပြီး စိတ်

ဆင်းရဲနေကြရတယ်။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အများကြီးရှိတယ်။ ရွှေနားကပ် စိန်နားကပ်ကြီးတွေနဲ့ မျက်ရည်ကျနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အများကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တိုက်ကြီး တာကြီးပေါ်မှာ ဆိုတော့ ကိုယ်ကတော့ မဆင်းရဲဘူး၊ ချမ်းသာ နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ မချမ်းသာဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ကိုယ်ချမ်းသာပြီး စိတ်မချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဲ။ စိတ် ဆင်းရဲပြီး ကိုယ်ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

တချို့ကတော့ စားဝတ်နေရေးအတွက် တနေကုန် တနေ ခန်း ကိုယ်အပင်ပန်းခံပြီး ထမ်းရ ပိုးရ တူးရ ဆွဲရ သွားရ လာ ရနဲ့ လုပ်ကိုင်နေကြရတယ်။ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားတွေနဲ့ လယ်သမားတွေမျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ စိတ်ကတော့ ချမ်း သာနေတယ်။ သိချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ ဆိုပြီးတော့လဲ သူတို့မှာ ရှင်ရှင်လန်းလန်းနဲ့ ထမ်းပိုး ထွန်ယက် လုပ်ကိုင်နေကြ တယ်။ ဘေးကနေပြီး ကြည့်နေရတာတောင် ပျော်စရာလို့လို့ ထင်ရတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ကိုယ်ဆင်းရဲပေမဲ့ စိတ်က တော့ ချမ်းသာနေတယ်။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ များပါ တယ်။

တချို့ကတော့ စားဝတ်နေရေး အခြေအရံ ပရိသတ်နှင့် တကွ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံနေလို့ ကိုယ်ရော စိတ်ရော နှစ်ပါး လုံး ချမ်းသာနေတယ်။ တချို့ကတော့ အစစအရာရာ မပြည့်စုံ လို့ ကိုယ်ရော စိတ်ရော နှစ်ပါးလုံး ဆင်းရဲနေတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လေးမျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီ လေးမျိုးထဲမှာ ကိုယ် ရော စိတ်ပါ ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသာ ဖြစ်ချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ်ရော စိတ်ပါ နှစ်ပါးလုံး ချမ်းသာအောင် ဘယ်လို အလှူကို ပေးလှူရပါမလဲ၊ ဘယ်လိုဟာကို ပေးလှူယင် ချမ်း

သာကို ပေးလှူသည် မည်ပါသလဲ၊ မိမိသန္တာန်မှာ ရှိနေတဲ့ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာကိုတော့ သူတပါးသန္တာန်ရောက် အောင် ပေးလှူလို့ မဖြစ်ပေဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လို ဝတ္ထု ပစ္စည်းကို ပေးလှူယင် ချမ်းသာကို ပေးလှူသည် မည်ပါသလဲ၊ ချမ်းသာကို ရကြောင်း ကောင်းမှု ကုသိုလ်ဖြစ်ပါသလဲ မြတ်စွာ ဘုရားလို့ နတ်သားက မေးလျှောက်ပါတယ်၊ ကိုင်း လိုက်ဆိုကြ။

ဘယ်လိုအလှူ၊ လှူသောသူ၊ ချမ်းသာလှူသူ မည်သ နည်း။ (၃-ခေါက်)

အဲဒီလို နတ်သားက မေးလျှောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ဖြေကြားတော်မူပါတယ်၊ ဖြေပုံကလေးကို နားထောင် ကြည့်ပါ။

“ယာနဒေါ သုခဒေါ ဟောတိ” တဲ့။ ဒေဝပုတ္တ၊ သိလိုရေးနှင့် မေးမြန်းလျှောက်ထား အို နတ်သား။ ယာနဒေါ၊ ယာဉ်ကို လှူဒါန်းသောသူသည်။ သုခဒေါ၊ ချမ်းသာကို လှူဒါန်းသည် မည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပါသတည်း။ အဲဒီ ဘုရားလက်ထက် တော်ကာလတုန်းကတော့ ယခုကာလလို သက်မဲ့ မီးရထား တွေ မော်တော်ကားတွေ လေယာဉ်တွေ မီးသင်္ဘောတွေ ဆိုတာက မရှိသေးဘူး၊ နွားလှည်းတို့ မြင်းရထားတို့ ဆင်တို့ မြင်းတို့ ဒီလို သက်ရှိယာဉ်လောက်သာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်ကာလတုန်းက ဆိုယင် ရုပ် လောကဘက်က အောက်ကျ နောက်ကျ ရှိနေသေးတဲ့ခေတ် ဖြစ်တယ်၊ ယခု ကာလမှာတော့ ဆိုင်းယင်းစ်-ခေါ်တဲ့ သိပ္ပံ ပညာတွေက ထွန်းကားလာလို့ ရုပ်လောကဘက်က အထက် တန်းကျလာတဲ့ခေတ် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ယခုခေတ်ကာလ လူတွေက ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို ကောင်းသည်ထက် ကောင်း

အောင် ဆန်းသည်ထက် ဆန်းအောင် ကြံစည်ကြတယ်။ တီထွင်ကြတယ်။ အဲဒီလို ကြံစည် တီထွင်ကြတဲ့အတွက် ရှေးက မမြင်ဘူး မကြားဘူးတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း အထူးအဆန်းတွေဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆိုသလိုဘဲ အသစ်အသစ်ပေါ်လာနေကြတယ်။ ဥပမာ ဒီဓမ္မာရုံကြီးကို ကြည့်ပါ။ ယခု ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးကို ကြည့်ပါ။ မီးထွန်းထားတာတွေကို ကြည့်ပါ။ ဒီလိုဟာတွေဟာ ယခုခေတ်မှာ သိပ္ပံပညာထွန်းကားလာတဲ့အတွက် ရလာတဲ့ အကျိုးတွေဘဲ။ ရလာဒ်တွေလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒီလို တိုးတက်လာတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ လူတွေက သိပ်ဝမ်းသာနေကြတယ်။ ယခုခေတ်ကို သိပ်ချီးမွမ်းနေကြတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော် ဟိုခေတ်တုန်းကတော့ ရုပ်လောကဘက်က အရေးမပေးဘဲ နာမ်လောကဘက်က စိတ်ဓာတ်တွေကို မြှင့်တင်ပေးနေတဲ့ ခေတ်ဖြစ်တယ်။ ဈာန် အဘိညာဉ် မင်ဖိုလ်တရားထူးတွေ ရရေးကို အလေးပေးပြီး အားထုတ်ကြတဲ့ခေတ် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီခေတ်တုန်းက ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးနဲ့ ကောင်းကင်မှာ ပျံသွားနိုင်တယ်။ နတ်ပြည်လောကကို သွားနိုင်တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး ထိုသို့အရပ်ကို တခဏချင်း ရောက်အောင် သွားနိုင်တယ်။ ဓာတ်ခွက် စက်ကိရိယာ ဘာမျှ မပါဘဲနဲ့ အလိုရှိရာကို ကြည့်နိုင် မြင်နိုင်တယ်။ ကြားနိုင်တယ်။ အာရုံ အကောင်းအဆိုးတွေ ချမ်းသာ ဆင်းရဲတွေ နောက်ကို မလိုက်ပဲ စိတ်ကို တည်ငြိမ်နေအောင် ထားနိုင်တယ်။ အာရုံဝတ္ထုတွေက ဘယ်လိုဘဲ ရှိနေပေမယ့်လို့ စိတ်ကို ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ နာမ်လောက အထက်တန်းကျတဲ့ ခေတ်

တုန်းက ရတဲ့ ရလဒ်တွေပါဘဲ။ အဲဒီခေတ်တုန်းကဆိုယင် ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ဘုရားတပည့် ပညာရှိတွေဟာ နာမ် လောက ကောင်းစားမှသာ အမြဲတမ်း ချမ်းသာ အစစ်အမှန် ချမ်းသာကို ရနိုင်တယ်လို့ အသိအမှတ် ပြုထားကြတယ်။ ဒါဟာ သိပ်သဘာဝကျတဲ့ အသိအမှတ်ပြုချက်ပဲ။

ယခုခေတ်မှာတော့ ရုပ်လောကဘက်က ခေတ်စားလာ တယ်။ တိုးတက်လာတယ်။ ကြီးပွားလာတယ်။ နာမ်လောက ဘက်က အောက်တန်းကျနေတယ်။ ဒါကြောင့် သတ္တဝါတွေ ဟာ အဲဒီ ရုပ်လောက၏ ဒဏ်ကို နာမ်လောကက ခံနိုင်ရေမရှိ တဲ့အတွက် ဆင်းရဲကြရလိမ့်မယ်။ ဆင်းရဲဘို့ကတော့ သေချာ တယ်။ ခံဘို့ရန် ခါးသာ ပြင်ထားကြပေတော့၊ ကုန်းသာခံကြပေ တော့၊ ရှင်းရှင်းဘဲပြောလိုက်ပါတယ်။ လူတွေကတော့ ရုပ် လောက တိုးတက်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာနေကြပါတယ်။ ဘုန်းကြီး အနေနဲ့ကတော့ ဝမ်းမသာပါဘူး။ ဒီရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ မြောက်မြောက်မြားမြား ဖြစ်ထွန်းလာလေလေ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီး ပျက်စီးဘို့ရာ နီးလာလေလေဘဲလို့သာ မှတ်ထား ကြပေတော့။ ဒါက ဒကာ ဒကာမတွေကို သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ စပ်မိစပ်ရာ ပြောတဲ့ စကားပါဘဲ။ ယခုကာလမှာ ရုပ်လောက နာမ်လောကလို့ ဒီလို နှစ်မျိုး ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုနေကြပါတယ်။ အဲဒီ လောကနှစ်မျိုးထဲက ရုပ်လောကဟာ ဘုရားလက်ထက် တုန်းက အောက်တန်းကျနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရုပ် လောက အောက်တန်းကျတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ မြတ်စွာ ဘုရားနှင့်တကွ ဘုရားတပည့်တော်များက အဲဒါကို အရေးလဲ မစိုက်ဘူး။ ဘာပေါ်မှာဘဲ နေရနေရ၊ ဘာပေါ်မှာဘဲ စားရ စားရ၊ ဘုရားရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုက

တော့ အပြည့်အဝရှိနေတာဘဲ၊ ဒါကြောင့် အောက်တန်းကျနေ
တဲ့ နာမ်လောကကို အထက်တန်းရောက်အောင် မြှင့်မြှောက်
ပေးဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ ရုပ်လောကကိုသာ ပြုပြင်ကြပြီး
တော့ နာမ်လောကခေါ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို မပြုပြင်ကြယင်
တော့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ပျက်စီးဖို့သာ ရှိမှာဘဲ၊ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုယင် ရုပ်လောကဘက်က ထွန်းကားကျယ်ပြန့်
လာသလောက် နာမ်လောကဘက်က နှစ်သက်လိုချင်မှု
လောဘတရားဆိုးတွေ ကျယ်ပြန့်လာမယ်၊ ပြစ်မှားမှု ဒေါသ
တရားဆိုးတွေ၊ မနာလိုမှု-ဣဿာတရားဆိုးတွေ၊ ဝန်တိုမှု-မစ္ဆ-
ရိယတရားဆိုးတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး သူတပါး
တွေကို အထင်သေးမှု မာနတရားဆိုးတွေ၊ ဒီလို တရားဆိုးတွေ
ကြီးပွားကျယ်ပြန့်လာမယ်၊ ဒီလို တရားဆိုးတွေ ကျယ်ပြန့်လာ
ယင် အချင်းချင်း လုယက်နှိပ်စက် သတ်ဖြတ်ပြီး ပျက်စီးကုန်မှာ
ဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကမ္ဘာကြီးမပျက်စေချင်ကြယင် ဘုရားလက်
ထက်ကလို စိတ်ဓာတ်-နာမ်လောကကို ဦးစားပေးပြီး ပြုပြင်
ကြဖို့ လိုပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် ကာလဆီတုန်းကတော့ စိတ်
ဓာတ် နာမ်လောကကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ပြုပြင်ကြတယ်၊ ရုပ်
လောကဘက်ကတော့ ပြုပြင်ဖို့ သိပ် စိတ်မဝင်စားကြဘူး။
ဒါကြောင့် အဲဒီ ခေတ်တုန်းက သွားစရာ ယာဉ်ဆိုယင် ခုနက
ပြောခဲ့တဲ့ နွားလှည်း မြင်းရထား ဆင်မြင်းအစရှိတဲ့ သက်ရှိ
ယာဉ်လောက်သာ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလို သက်ရှိယာဉ်တွေက
တော့ မကျန်းမာ မသန်စွမ်းတဲ့ ရဟန်းများသာ စီးကောင်း
တယ်၊ ကျန်းမာတဲ့ ရဟန်းများတော့ မစီးကောင်းဘူး၊ လှူ
ယင်လဲ အဲဒီလို သက်ရှိယာဉ်တွေကို ရဟန်းတော်များမှာ

အလှူမခံကောင်းဘူး။ ဒါဖြင့် ယာနဒေါ-ယာဉ်ကိုလှူသောသူ-
ဆိုတဲ့ ဒီပုဒ်အရ ဘယ်လိုယာဉ်ကို လှူရမလဲလို့ ဆိုတော့
ဘိနပ်ကို ဒီနေရာမှာ ယာဉ်လို့ ယူရမယ်လို့ ပြဆိုထားပါတယ်။
ဟုတ်တယ်၊ ဘိနပ်စီးပြီး ခရီးသွားယင် ကြာရှည်သွားနိုင်တယ်၊
နေပူလို့ မြေပြင်မှာ အလွန်ပူနေတဲ့အခါ ဘိနပ်မပါယင် သွားဘို့
ခက်တယ်၊ ဆူးငြောင့် ခလုတ်တွေရှိတဲ့ တောစခန်းများဆိုယင်
ဘိနပ်ပါမှဘဲ သွားလို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘိနပ်ကို ခရီး
သွားဘို့ ယာဉ်ခေါ်တယ်လို့ ဆိုတာဟာ အလွန်သင့်လျော်ပါ-
တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ထီးတို့ ယပ်တို့ တောင်ဝှေးတို့ကိုလဲ
ခရီးသွားရာမှာ အထောက်အကူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ယာဉ်အရထဲ
မှာ ထည့်သွင်းပြီး ယူသင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားလက်ထက်
ရှေးခေတ်အရအားဖြင့် ရဟန်းတော်များကို ဘိနပ်လှူယင်
ယာဉ်လှူသည် မည်ပါတယ်၊ ထီး ယပ် တောင်ဝှေးလှူယင်လဲ
ယာဉ်လှူတယ်လို့ဘဲ ဆိုသင့်ပါတယ်။

ပျံလောကဘက်က တိုးတက်နေတဲ့ ယခုအခါမှာတော့
ရဟန်းတော်များ စီးကောင်းတဲ့ သက်မဲ့ယာဉ်တွေက များစွာ
ရှိနေပါတယ်။ မော်ကော်ကား၊ မီးရထား၊ လေယာဉ်ပျံ၊
သင်္ဘော၊ မော်တော်ဘုတ်၊ ဒီလို ယာဉ်တွေဟာ စီးကောင်းတဲ့
ယာဉ်တွေပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ မော်တော်ကား တစင်းလုံး မီးရထား
တစင်းလုံး ဒီလို လှူဘို့ကတော့ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်နိုင်
တာကတော့ ခရီးစရိတ် ရထားလက်မှတ် လေယာဉ်လက်မှတ်
သင်္ဘောလက်မှတ် ဒီလိုဟာ လှူရတာပေါ့၊ လှူလဲ လှူနေကြ
ပါတယ်။ အဲဒီလို လှူတာဟာ ယာဉ်အလှူကို လှူတာပါဘဲ၊
နောက်ပြီးတော့ ဒီရန်ကုန်မြို့မှာဆိုယင် ကားပိုင်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
က သွားစရာ ကိစ္စရှိတဲ့အခါ ရဟန်းတော်များကို ကားနဲ့ လိုက်

ပို့တယ်၊ ကားနဲ့ သွားကြိုတယ်၊ အိမ်ကို ဆွမ်းစားပင့်တဲ့အခါ ကားနဲ့ပင့်တယ်၊ ကားနဲ့ ပြန်ပို့တယ်၊ ဒါတွေဟာ ယာဉ်အလှူ တွေပါဘဲ။

အဲဒီလို ယာဉ်အမျိုးမျိုးကို လှူတော့ ရဟန်းတော်များမှာ သွားရာလာရာမှာ ချမ်းသာတယ်၊ ဘိနပ်စီးသွားရယင် ဆူး ငြောင့်ခလုတ် မထိခိုက်ပဲ ချမ်းသာစွာ သွားရတယ်၊ ခြေပဝါး မပူဘဲ ချမ်းသာစွာ သွားရတယ်၊ ထီးဆောင်းသွားယင် နေမပူ မိုးမစိုဘဲ သွားရတယ်၊ မော်တော်ကား စသည်နှင့် သွားရယင် တော့ အထူး ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ထိုင်နေရင်းနဲ့ အလိုရှိရာ အရပ်ကို ရောက်သွားတယ်၊ အချမ်းသာဆုံးပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ယာဉ်ကိုလှူယင် ချမ်းသာကို လှူသည် မည်တယ်လို့ မြတ်စွာ ဘုရားက ဟောတော်မူတာဘဲ၊ အဲဒီလို ချမ်းသာကို လှူတော့ လှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်လို အကျိုးကို ရပါသလဲဆိုယင်---

သုခံ ခေါ် ပန ဒတွာ သုဓဿ ဘာဂီ ဟောတိ ဒိဗ္ဗဿ ဝါ မာနုသဿ ဝါ-လို့ ဒီလိုလဲ မြတ်စွာဘုရားက အခြား တသုတ်မှာ ဟောထားပါသေးတယ်။

သုခံ ခေါ် ပန ဒတွာ၊ ချမ်းသာကို ပေးလှူသောကြောင့်။ ဒိဗ္ဗဿ ဝါ သုဓဿ၊ နတ်ပြည်လောက၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာ၏ ၎င်း။ မာနုသဿ ဝါ သုဓဿ၊ လူ့ပြည်လောက၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာ၏၎င်း။ ဘာဂီ ဟောတိ၊ ရရန်အဖို့ ရှိပေ၏-တဲ့။ အဲဒီ လို ချမ်းသာကို ပေးလှူတဲ့သူဟာ လူ့ပြည်လောကမှာလဲ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာသူကို ရသွားမယ်၊ နတ်ပြည် လောက ရောက်ပြီးတော့လဲ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ သူ့ကို ရသွားမယ်၊ ကိုယ်နဲ့ စိတ် ချမ်းသာတယ် ဆိုယင် အဲဒီလို ချမ်းသာဘို့ စားဘွယ် သောက်ဖွယ် သုံးဆောင်ဘွယ် အခြေ

အရံ စသည် အလုံးစုံလဲ ပြည့်စုံနေတော့တာဘဲ။ ယခု ဒီက
ဒကာ ဒကာမတွေဟာ ဒီလို ထီး ဘိနပ်စသည် ယာဉ်ရထား
အလှူတွေ လှူဘူးလှကြပါပြီ။ ဒါကြောင့် ယခု မျက်မှောက်
လူ့ဘဝကစပြီး သံသရာဘဝအဆက်ဆက်မှာ ချမ်းသာနှင့်
ပြည့်စုံ သွားတို့ရာ သေချာနေပါပြီ။ ကိုင်း ဆိုကြရမယ်။

ယာဉ်ရထားမှ၊ လှူသောသူ၊ ချမ်းသာလှူသူ မည်
သတည်း။ (၃-ခေါက်)

မျက်စိအလှူပေးလိုမှ

(၆)

အဲဒီလို ဖြေလိုက်တော့ နတ်သားက ကိံဒဒေါ စက္ခုဒေါ
ဟောတိ-လို့ မေးလျှောက်ပြန်ပါတယ်။

ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူပါပေသော
မြတ်စွာဘုရား။ ကိံဒဒေါ၊ အဘယ်သို့သော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို
လှူဒါန်းသောသူသည်။ စက္ခုဒေါ၊ မျက်စိကို လှူသည် မည်
သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပါသနည်း မြတ်စွာဘုရား-တဲ့။ နတ်သား
က မျက်စိအမြင်ကောင်းတဲ့ အကျိုးကို ရချင်တဲ့သူဟာ ဘယ်
လိုဟာကို လှူရပါမလဲ-လို့ ကြံစည်ပြီး မေးပါတယ်။ ကိုယ့်
မျက်စိကို ထုတ်လှူမှ မျက်စိအမြင်ကောင်းတဲ့အကျိုးကို ရမယ်
ဆိုယင် လှူဘို့ ခက်တယ်၊ ရှေးတုန်းက ဘုရားအလောင်း
သိဝိမင်းကြီးတော့ မျက်စိကို ဆေးဆရာနဲ့ ထုတ်လှူဘူးတဲ့
သာဓကတခု ရှိပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သုဘာဆိုတဲ့ ထေရီမ
လဲ လူဆိုးတယောက်က မျက်စိကို နှစ်သက်တယ်ဆိုပြီး လမ်းက
အတင်း ပိတ်ဆို့ထားလို့ မျက်စိကို လက်နဲ့အတင်း ကော်ထုတ်

ပြီး အဲဒီ လူဆိုးအား ပေးတယ်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတရပ်လဲ ရှိတယ်။
ယခုခေတ်မှာ မျက်စိပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီးများက မျက်စိ
မကောင်းတဲ့သူကို သေပြီးခါစ သူ့ရဲ့ မျက်စိ ထည့်ပေးလို့
အောင်မြင်တယ်လို့လဲ ကြားသိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မျက်စိကို
ထုတ်လှူ၍ ဆိုတာကတော့ ဘုရားအလောင်း မဟုတ်ယင်
ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် မျက်စိအမြင်ကို လှူချင်ယင်
ဘယ်လိုဟာကို လှူရပါမလဲ၊ ဘယ်လိုဟာကို လှူယင် မျက်စိ
အမြင်ကို လှူရာရောက်ပြီး မျက်စိကို လှူသကဲ့သို့ပင် အကျိုး
သက်ရောက်နိုင်ပါသလဲလို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။ ကိုင်း ဆိုကြ
ရမယ်။

ဘယ်လိုအလှူ၊ လှူသောသူ၊ မျက်စိလှူသူ မည်သ
နည်း။ (၃-ခေါက်)

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီပဒေါ ဟောတိ စက္ခုဒေါ-လို့
ဖြေကြားတော်မူပါတယ်။

ဒေဝပုတ္တ၊ သိလို့ရေးနှင့် မေးမြန်း လျှောက်ထား အိုနတ်
သား။ ဒီပဒေါ၊ ဆီမီးကို လှူသော သူသည်။ စက္ခုဒေါ၊ မျက်စိ
ကို လှူသည်မည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ပါပေသတည်း။ ညဉ့်
မှောင်နေတဲ့အခါ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ဘူး၊ မျက်စိရှိပေမဲ့ မျက်စိ
မရှိသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို မှောင်နေတဲ့ နေရာမှာ မီးထွန်း
လိုက်ယင်တော့ အမှောင်တွေ တခါထဲ ပျောက်ပြီး လင်းလာ
တယ်။ အဲဒီအခါ မျက်စိဖြင့် ဘာမဆို မြင်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်
ဆီမီးကို လှူယင် မျက်စိအမြင်ကို လှူသည် မည်ပါတယ်တဲ့။
ရှေးခေတ်တုန်းကတော့ မီးထွန်းစရာက ဆီဘဲရှိတယ်။ ရေနံဆို
ဆိုတာတောင် ရှိပုံမရသေးပါဘူး။ နှမ်းဆီနဲ့ မုန့်ညင်းဆီ
ဒါလောက်ပဲ အသုံးများပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ

နှမ်းဆီ မုန့်ညင်းဆီများကို မီးထွန်းဘို့ လှူလိုက်ယင်၊ ဒီလို မှ မဟုတ်ယင်လဲ နှမ်းဆီ မုန့်ညင်းဆီကို မီးထွန်းပြီး လှူလိုက် ယင် မျက်စိအမြင်ကို ပေးလှူသည် မည်ပါတယ်။ ယခုခေတ်မှာ တော့ မီးရောင် လှူစရာတွေက ပေါပါတယ်၊ ရေနံဆီနဲ့လဲ လှူနိုင်တယ်။ ဖရောင်းတိုင်နဲ့လဲ လှူနိုင်တယ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ် မီးနဲ့လဲ လှူနိုင်တယ်၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးမှလဲ ဖလ်သီးက အမျိုး မျိုးရှိတယ်၊ မီးချောင်းလဲ ရှိတယ်၊ ရောင်စုံလဲ ရှိတယ်၊ မာကျူရီခေါ်တဲ့ မီးသီးလဲ ရှိတယ်၊ ကြိုက်သလို လှူနိုင်ကြပါတယ်။ ဖရောင်းတိုင် တတိုင်လောက် လှူလိုက်ယင်လဲ မျက်စိကို လှူသည် မည်တာဘဲ။ မျက်စိအမြင်ကို လှူတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးတွေကို ရမလဲ ဆိုလို့ရှိယင် ဘဝအဆက်ဆက် မှာ မျက်စိ လှပခြင်း မျက်စိကြည်လင်ခြင်း မျက်စိ မမူန့်ခြင်း စသည်ဖြင့် လောကီအကျိုးတွေကိုလဲ ရနိုင်ပါတယ်။ သစ္စာ ၄-ပါး တရားထူးကို သိမြင်သည်အထိ ပညာမျက်စိ အကျိုးကိုလဲ ရနိုင်ပါတယ်။ ကိုင်း ဆိုကြရမယ်။

ဆီမီးကိုမူ လှူသောသူ၊ မျက်စိလှူသည် မည်သတည်း။
(၃-ခေါက်)

အားလုံးအလှူပေးလိုမှု

(၇)

အဲဒီတော့ နတ်သားက “ကော စ သဗ္ဗဒဒေါ ဟောတိ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော”လို့ မေးလျှောက်ပြန်ပါတယ်။

ဘန္တေ၊ ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှပါသော မြတ်စွာဘုရား။ ကော စ၊ အဘယ်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။

ဝါ၊ အဘယ်အရာကို လှူသောပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ သဗ္ဗဒဒေါ၊ ဆိုခဲ့ပြီးသမျှ အလုံးစုံကို ပေးလှူသူမည်သည်။ ဟောတံ၊ ဖြစ်ပါသည်။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးလျှောက်အပ်သော အရှင်ဘုရားသည်။ တံ၊ ထိုပြဿနာကို။ မေ၊ တပည့်တော်အား။ အက္ခာဟံ၊ ဖြေကြားတော်မူပါ အရှင်ဘုရားတို့။

ဘုန်းတော်အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တပည့်တော်က (၁) နံပါတ် အနေနဲ့ ဘယ်အရာကို လှူယင် ခွန်အားဗလကို လှူသည်မည်ပါသလဲ-လို့ မေးခဲ့ပါတယ်။ (၂) နံပါတ် အနေနဲ့ ဘယ်အရာကို လှူယင် အဆင်းကို လှူသည်မည်ပါသလဲလို့ မေးခဲ့ပါတယ်။ (၃) နံပါတ်အနေနဲ့ ဘယ်အရာကို လှူယင် ချမ်းသာကို လှူသည် မည်ပါသလဲလို့ မေးခဲ့ပါတယ်။ (၄) နံပါတ်အနေနဲ့ ဘယ်အရာကို လှူယင် မျက်စိအလှူကို လှူသည် မည်ပါသလဲလို့ မေးခဲ့ပါတယ်။ မေးသမျှကို မြတ်စွာဘုရားက ကရုဏာတော်ဖြင့် ဖြေကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်ကလဲ နှစ်သက်အားရ သဘောကျခဲ့ပါတယ်။ ယခု (၅) နံပါတ် အနေနဲ့ မေးခဲ့ပြီး အရာဝတ္ထုတို့ကို ပေါင်းပြီး မေးလိုပါတယ်။ ဘယ်လို ပစ္စည်းကို လှူယင် တခုတည်းလှူရုံမျှနဲ့ ခွန်အား အဆင်း ချမ်းသာ မျက်စိ ဆိုတဲ့ အဲဒီ ၄-ပါးလုံးကို လှူသည် မည်ပါသလဲ၊ ဒီပြဿနာကို ကရုဏာ ရှေ့ထား၍ ဖြေကြားတော်မူပါ မြတ်စွာဘုရား-လို့ နတ်သားက မေးလျှောက်ပါတယ်။ ကိုင်း ဆိုကြ။

အဘယ်ကိုမူ၊ လှူသောသူ၊ လုံးစုံ လှူသူ မည်သနည်း။

(၃-ခေါက်)

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ဖြေကြားတော်မူပါတယ်။ အဲဒါကို နားထောင်ကြည့်ပါ။

သော စ သဗ္ဗဒဒေါ ဟောတိ၊ ယော ဒဒါတိ ဥပဿယံ-တုံ။

ဒေဝပုတ္တ၊ သိလိုရေးနှင့် မေးမြန်းလျှောက်ထား အို့ နတ်သား။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဥပဿယံ၊ သင်္ခမ်းကျောင်းကို။ ဒဒါတိ၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်း၏။

[ဥပဿယ-ဆိုတာ သင်္ခမ်းကျောင်း၊ ဒီလိုဘဲ မြန်မာပြန်ကြဘယ်၊ ရှေးဆရာတော်ကြီးတွေက ဝိဟာရ ဆိုတဲ့ ပုဒ်တခုကို သာ ကျောင်းလို့ ပြန်ကြတယ်၊ အဿမ ပုဒ်ကိုလဲ သင်္ခမ်းကျောင်းလို့ ပြန်ကြပါတယ်။ ဟို ဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်မှာ....

ဣမေ ကုမာရေ ပဿန္တော၊ မဇ္ဈကေ ပိယဘာဏိနော။

အဿမေ ရမဏီယမ္ပိ၊ န ရဇ္ဇဿ သရိဿတိ—

ဆိုတဲ့ ဒီဂါထာထဲက အဿမပုဒ်ကို သင်္ခမ်းကျောင်းလို့ ပြန်ကြပါတယ်၊ အဲဒီ ဂါထာကလေးကို အပြည့်အစုံ အနက်ပြန်ပြလိုက်ဦးမယ်။

ရမဏီယမ္ပိ၊ တောခံပျော်ရွှင် သူတော်စင်တို့သည် မွေ့လျော်ပျော်ဘွယ်ကောင်းထသော။ အဿမေ၊ ဝက်ပါတောင်စောင်းသင်္ခမ်းကျောင်း၌။ (ငယ်ငယ်တုန်းက ရဘူးတဲ့ အနက်ပဲ။ ဟို ဝေဿန္တရာမင်းကြီးတို့ မဒ္ဒိမိဖုရားတို့ သားတော်ကလေး ဇာလိနဲ့ သမီးတော်ကလေး ကဏ္ဍာဇိန်တို့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေထိုင်ရတဲ့ နေရာဌာနကလေးပေါ့၊ အဲဒါကလေးကို ဇာတ်ပါဠိတော်မှာ အဿမ ဆိုတဲ့ ပါဠိပုဒ်ကလေးနဲ့ ဟောထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သင်္ခမ်း ဆိုတဲ့ မြန်မာပြန်မှာ ခခွေး မသတ်နဲ့ ရေးရတယ်။) အဿမေ၊ ဝက်ပါတောင်စောင်း သင်္ခမ်းကျောင်း၌။ မဇ္ဈကေ၊ တိတိတာတာ သာယာသောအသံရှိကုန်ထသော။ ပိယဘာဏိနော၊ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော ။ ဣမေ ကုမာရေ၊ ဤသားတော်

သမီးတော်တို့ကို။ ပဿန္တော၊ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသည် ရှိသော်။ ဝါ၊ မြင်ရသော အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ရဇ္ဇဿ၊ သိဝိဘိုင်းခေါ် စေတုတ္တရာ မြို့တော်ကြီး၌ ပိုင်သီးစိုးအုပ် မင်း လုပ်ရသော အဖြစ်ကို။ န သရိဿတိ၊ မအောက်မေ့ မထင်မြင် မဆင်ခြင်မိ သတိမရဘဲ ရှိပါလတံ့-တံ့။ ဒါကတော့ စပ်မိလို့ ရှုတ်ပြလိုက်ရတာ၊ လိုရင်းကတော့ အဿမ-ပုဒ်ကို ထောက်ပြီး သခံမ်းကျောင်း ရေးသား ပြန်ဆိုပုံကလေးပါဘဲ။ အဲဒီ သခံမ်း ကျောင်းဆိုတာ သိပ် ခမ်းခမ်းနားနားကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးကာစ တဝါ က ကျောင်းမရှိသေးဘူး၊ ရဟန်းသံဃာတော်တွေမှာလဲ ကျောင်းမရှိသေးဘူး၊ သစ်ပင်အောက်တို့ တောင်ခေါင်းတို့ တောင်စောင်းတို့ ကောက်ရိုးပုံတို့ ဆိုတာမျိုးတွေမှာ မှီကပ်နေ ကြရတယ်၊ ဝါကျွတ်ပြီးတဲ့နောက် တပို့တွဲလမှ ဓာတုဂြိုဟ်မြို့ကို ရောက်တယ်၊ အဲဒီက နောက်မှ ဓာတုဂြိုဟ်သေဌေးက ဆောက် လုပ်ပြီးလှူလို့ ကျောင်းတွေ စတင်ပြီး ပေါ်လာပါတယ်၊ အဲဒီ သေဌေးက တနေ့ထဲနဲ့ ကျောင်းပေါင်း ၆၀-ဆောက်လုပ်ပြီး လှူတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ အဲဒီကျောင်းတွေဟာ ဒီလို ကျောင်း ကောင်းကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဒေတိုင်လေးလုံးနဲ့ ဆောက် လုပ်တဲ့ တဲကလေးမျိုးတွေ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် တနေ့ထဲနဲ့ ကျောင်းပေါင်း ၆၀-ပြီးတာ၊ ယခု ဒီမဟာစည်ကျောင်းတော် ဟာ တနှစ်ဆောက်တာတောင်မှ အပြည့်အစုံ ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေရွှေချက်ပြီး လုပ်စရာကလေးတွေ ရှိနေပါသေး တယ်၊ ဆက်ပြီး လုပ်ရဦးမယ်။ ဟိုလေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတသိန်း ထက်က ဘုရားအလောင်း သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ကလေးနေတဲ့ ဟိမဝန္တာတောထဲက ဓမ္မိကဆိုတဲ့ တောင်မှာ ဖက်မိုးဖက်ကာ

သင်္ခမ်းကျောင်းကလေးဆိုတာ တယ်စိတ်ကြည်နူးဘွယ်ကောင်း တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလို ကျောင်းကလေးများကို မြင်လိုက် ရယင် တရားအားထုတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ယခု ကြည့်ပါ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာထဲ ရောက်လာလို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းတွေကို မြင်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ငါလဲ တနှစ်တခါ လောက် ဒီလို တရားအားထုတ်ရယင် ကောင်းမှားဘဲလို့ စိတ်ကူး ကြံစည်မှုဟာ တခါထဲ ဖြစ်လာတယ်။ ယခုပြောလာခဲ့တာဟာ အဿမပုဒ်ကို သင်္ခမ်းကျောင်းလို့ မြန်မာပြန်တာလို့ ဥပဿယ ပုဒ်ကိုလဲ သင်္ခမ်းကျောင်းလို့ ပြန်ကြတဲ့ အကြောင်းနဲ့ စပ်ပြီး တော့ ပြောလာခဲ့တယ်။ သဂါထာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် ဝန- ရောပသုတ်မှာလဲ ဥပဿယံ ဆိုတဲ့ ပုဒ် ပါပါတယ်။ အဲဒီပုဒ်ကို အဋ္ဌကထာက ဝါသာဂါရုံလို့ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဝါသာဂါရုံ ဆိုတာ နေရာအိမ် နေရာအဆောက်အဦ နေရာကျောင်းလို့ ပြန် နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာလဲ ဥပဿယံ ပုဒ်ကို နေရာကျောင်း လို့လဲ ပြန်နိုင်ပါတယ်။]

ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဥပဿယံ၊ မှီခို၍ နေထိုင်စရာ ကျောင်းကို။ ဒဒါတိ၊ ပေးလှူ၏။ သော စ၊ ကျောင်းကိုလှူသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ သဗ္ဗဒဒေါ၊ ခွန် အားအဆင်း ချမ်းသာ မျက်စိဆိုတဲ့ အလုံးစုံကို ပေးလှူသည် မည်သည်။ ဟောတိ၊ စင်စစ်မသွေ အမှန်တဲဖြစ်ပါပေသတည်း။ (သာဓု ၃)

ကိုင်း ဆိုကြရမယ်။

ကျောင်းဆောက်အဦ၊ လှူသောသူ၊ လုံးစုံလှူသူ မည် သတည်း။ (၃-ခေါက်)

ကျောင်းတခု လှူတာနဲ့ အလုံးစုံကို လှူသည် မည်တာက ဘယ်လိုလဲဆိုယင် ဆွမ်းမရှိလို့ မစားရပေမဲ့ ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်နေလိုက်ယင် နေသာထိုင်သာဖြစ်ပြီး အားလဲ ရှိတန်သမျှ ရှိလာနိုင်တယ်၊ ရုပ်ရေအဆင်းလဲ ကြည်လင်လာနိုင်တယ်၊ ကိုယ် ထဲမှာ ချမ်းသာပြီး စိတ်လဲ ချမ်းသာနိုင်တယ်၊ မျက်စိလဲ ကြည် လင်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ၄-မျိုး အလုံးစုံကိုလဲ လှူသည် မည်ပါဘယ်ဘဲ။ အဲဒီလို အလုံးစုံကို လှူသည် မည်တယ် ဆို တာဟာ ယခုလို ခမ်းခမ်းနားနား ကျောင်းကြီးကို လှူမှမဟုတ် ပါဘူး၊ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ဖက်မိုးဖက်ကာ လေးပင်တိုင် ကျောင်း ကလေးမျိုးကို လှူယင်လဲ အဲဒီ ၄-ပါးလုံးကို လှူသည်မည်ပါ တယ်။ ယခု ရေစက်ချလှူမည့် မဟာစည်ကျောင်းတော်မျိုး ဆိုယင်တော့ အလုံးစုံကို လှူသည် မည်တယ်ဆိုတာကို ပြော စရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး၊ အဲဒီလို အလုံးစုံကို လှူသည် မည်တဲ့အတွက် ဘယ်လို အကျိုးတွေကို ရနိုင်သလဲဆိုယင် ဒါ ကတော့ ရွှေနားက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါဘဲ၊ ခွန်အားဗလတွေ အရုပ်အဆင်း လှပတင့်တယ်ခြင်းတွေ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ချမ်း သာခြင်းတွေ မျက်စိအမြင်နဲ့ ပညာအမြင်တွေ အဲဒီလို အကျိုး တွေကို ဘဝဆက်တိုင်း ရသွားကြပါလိမ့်မယ်။

ဒီက မဟာစည်ကျောင်းဆိုင်ရာ ကျောင်းဒကာ ကျောင်း အမတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ အနန္တကျေးဇူးရှင် ဆရာသခင် ဖြစ်တော် မူတဲ့ မဟာစည်ဆရာတော် သီတင်းသုံးဘို့ရာ ကျောင်းတော်ကြီး ကို ခေတ်မှီ စံနစ်တကျ ဆောက်လုပ်ပြီး ရေစက်ချပဲ့ ကျောင်း လွှတ် ပူဇော်ပွဲကြီး ကျင်းပကြတယ်၊ အားလုံး စုစုပေါင်း ၂-သိန်းလောက် ကုန်တယ်ဆိုတော့ ယခုနေအခါမှာ နံတဲ့ငွေ တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဟို စီးပွားရေးခေတ်ကောင်းတုန်းကဆိုယင်

တော့ ဒီ ၂-သိန်းလောက်ဟာလဲ တယ်မမျှားသေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ယခုလို စီးပွားရေး အလုပ်အကိုင်တွေ ကြပ်တည်းနေတဲ့အချိန်အခါမှာ ၂-သိန်းလောက်ငွေကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရနိုင်တာဟာ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေရဲ့ စေတနာ အလွန်ထက်သန်မှုကြောင့်လို့ဆိုယင် လွဲမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို ခဲယဉ်းလောက်တဲ့ အချိန်အခါမှာ မခဲယဉ်းရအောင် ထက်သန်စွာနဲ့ လှူဒါန်းကြတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ ရမည့် အကျိုးတွေကတော့ ပြောလို့တောင် ကုန်နိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။

ဘုရားလက်ထက်တော်ကာလတုန်းက အနာထပိဏ် သေဋ္ဌေးကြီးက ဇေတဝန်ကျော်တော်ကြီးကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို လှူရာမှာ မြေကွက် ဝယ်ယူရတာက ၁၈-ကုဋေ၊ ကျောင်းဆောက်တာက ၁၈-ကုဋေ၊ ရေစက်ချ လှူဒါန်းပွဲကြီး ကျင်းပတာက ၁၈-ကုဋေ၊ စုစုပေါင်း ၅၄-ကုဋေ ကုန်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဝိသုဒ္ဓါ ဒကာမကြီးက ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရာမှာ အဲဒီ ၅၄-ကုဋေရဲ့ ထက်ဝက် ၂၇-ကုဋေ ကုန်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒါ တွေ့ကတော့ သုံးစွဲလို့ မကုန်နိုင်အောင် ကုဋေပေါင်း များစွာ ကြွယ်ဝနေတဲ့ သေဋ္ဌေးကြီးတွေမို့ လှူနိုင်တာတွေပါ။ ယခုကာလ ဒကာ ဒကာမတွေမှာတော့ သိန်းသောင်းထိအောင် ပြည့်စုံတဲ့သူက အလွန်နဲပါတယ်။ အဲဒီလို နဲနဲသာရှိတဲ့ မိမိတို့ ဥစ္စာထဲက ထုတ်နုတ်ပြီး ယခုလို ၂-သိန်းတန် ခေတ်မီကျောင်းကြီးဆောက်လုပ်ပြီး လှူနိုင်ကြတာဟာ အင်မတန် ချီးမွမ်းစရာ ကောင်းပါတယ်။ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေအတွက် အင်မတန် ဝမ်းမြောက်စရာလဲ ကောင်းပါတယ်။

ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါ

(၈)

ခုနစ်က ပြောလက်စ ရှိတဲ့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းပုံကို အကျဉ်းချုပ် ပြောရဦးမယ်။ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါဟာ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်က မြတ်စွာဘုရားဘဒ္ဒိယမြို့ ကြွလာတုန်းက ကြိုဆိုပြီး ပင့်တဲ့ပွဲမှာ တရားနာရလို့ သောတာပန် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၅-နှစ် အရွယ်မှာ သာဝတ္ထိမြို့က မိဂါရသေဋ္ဌေး၏သား ပုဏ္ဏဝရနုဆိုတဲ့ သတို့သားနဲ့ မိဘများက လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးပါတယ်။ အဲဒီလက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲမှာ သူ့ဖခင် ဓနုဉ္ဇယသေဋ္ဌေးက မဟာလတာတန်ဆာဆိုတာကို လက်ဖွဲ့ပေးပါတယ်။ မဟာလတာ တန်ဆာတဲ့နော် သေသေချာချာ မှတ်ထားကြ၊ မလ္လိကာ တန်ဆာမဟုတ်ဘူး၊ မလ္လိကာဆိုတာက ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးရဲ့ ဇနီး စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဖြစ်တယ်။ သူက မလ္လမင်းရဲ့ သမီးဖြစ်လို့ သူ့ကို မလ္လိကာလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ မလ္လိကာမှာလဲ အလားတူ မဟာလတာ တန်ဆာ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေက မလ္လိကာ တန်ဆာလို့ လွယ်လွယ် ခေါ်နေကြဟန် တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟာလတာ တန်ဆာလို့ ခေါ်မှ မှန်တယ်။ မဟာ-ဆိုတာ ကြီးကျယ်တယ်၊ ကောင်းမြတ်တယ်လို့ အဓိပ္ပါယ် ရှိတယ်။ လတာဆိုတာ နွယ်ကြိုးလို့ အဓိပ္ပါယ် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မဟာလတာဆိုတာ ရွှေနွယ်ကြိုး အကောင်းအမြတ်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ အဆင်တန်ဆာလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ရွှေနန်းချည် အင်္ကျီရှည်ကြီးလို့ ခေါ်ယင်လဲ သင့်တော်လောက်စရာ ရှိပါရဲ့။

အဲဒီ မဟာလတာ တန်ဆာထဲမှာ စိန်က ၄-စလယ်၊ ပုလဲက ၁၁-စလယ်၊ သန္တာခေါ်တဲ့ ကျောက်ရတနာက ၂၂-စလယ်၊ ပတ္တမြားက ၃၃-စလယ်နှင့် အခြားရတနာတွေလဲ ပါဝင်တယ်။ ရွှေနန်းချည်တွေနဲ့ ယက်လုပ်ထားတယ်။ တန်ဘိုးက သိန်းပေါင်း ကိုးရာ (၉-ကုဋေ) ထိုက်တန်တယ်။ အမျိုးသမီးများမှာ သင်္ကန်း လှူလို့ရတဲ့ အကျိုးထဲက အမြတ်ဆုံး အကျိုး ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒါကို တိုတိုနဲ့ မှတ်ထားရအောင် ဟောဒီ လင်္ကာကလေးများကို ကျက်ထားယင် ကောင်းတယ်။

၁။ စိန် ပုလဲပါ၊ ကျောက်သန္တာ၊ တဖြာ ပတ္တမြား။

၂။ လေးစလယ် ဆွဲတစ်၊ နှစ်ဆွဲနှစ်၊ ထည့်လစ် သုံး သုံး များ။

စိန်က ၄-စလယ်၊ ပုလဲက ၁၁-စလယ်၊ ကျောက်သန္တာက ၂၂-စလယ်၊ ပတ္တမြားက ၃၃-စလယ် ထည့်ထားတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

၃။ အခြားရတနာ၊ ရောယှက်ကာ၊ သင့်စွာ စီခြယ်ထား။

၄။ မဟာလတာ၊ မြတ်တန်ဆာ၊ ကိုးရာ သိန်း ထိုက်သား။

၅။ သင်္ကန်းလှူလတ်၊ မိန်းမမြတ်၊ ရတတ် ကျိုးတရား။

အဲဒီလင်္ကာမှာ ပါတဲ့အတိုင်း စိန် ပုလဲ ကျောက် ပတ္တမြား ရတနာတွေကိုက စလယ်ပေါင်း ၇၀- ရှိတယ်။ တတင်းနဲ့ ၆-စလယ်ပေါ့၊ နဲတာတွေမဟုတ်ဘူး။ ဒီပြင် ရွှေ ငွေ ဥဿဘယား အစရှိတဲ့ ရတနာတွေကလဲ ပါသေးတယ်။ ပိဿာချိန် ၅၀-ထက် နဲပုံ မရပါဘူး။ ဒါလောက်လေးတဲ့ အင်္ကျီ အဆင် တန်ဆာကို သာမန်အမျိုးသမီးဆိုယင် ဘယ်ဝတ်နိုင်လိမ့်မှာတုံး၊ မ-တောင် မ-နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝိဿာခါမှာတော့ ဘုန်းရှင် ကံရှင် ပါရမီရှင်မို့ ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့အတွက်

ဒါလောက် အလေးချိန်ဟာ သူ့မှာ မပြောပလောက်ပါဘူး၊ သူများမှာ အင်္ကျီပါးကလေးများ ဝတ်ရသလို ပေါ့ပေါ့ကလေး ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီမဟာလတာ တန်ဆာကို သိမ်းဆည်းဘို့ သယ်ယူပေးဘို့ကလဲ သူ့မှာ အစေအပါး ကျွန်မ တယောက်က ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ ကျွန်မကလဲ သူလိုဘဲ ဆင်ပြောင် ငါးစီးအားကို ဆောင်နိုင်တယ်။ ကုသိုလ်ကံများဟာ သိပ်နေရာ ကျတာဘဲ၊ သူနေရာနဲ့သူ အဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင် အကျိုး ပေးတတ်တယ်။

တနေ့သောအခါမှာ ဝိသာခါဟာ အဲဒီ မဟာလတာ အင်္ကျီ ရှည်တန်ဆာကြီးကို ဝတ်ဆင်ရင်း မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော် ကို တရားနာသွားတယ်၊ ကျောင်းပေါက်ဝ ဝင်ခါနီးကျတော့ ဝိသာခါက စဉ်းစားတယ်၊ သောတာပန်ဆိုတော့ သင့်တော် တာ မသင့်တော်တာကို စဉ်းစားတတ်တာပေါ့၊ ဒီလောက် အဘိုးတန်တဲ့ အဆင်တန်ဆာကြီးနဲ့ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားလို့ မတော်ပေဘူးလို့ စဉ်းစားပြီးတော့ အဲဒီ အဆင်တန်ဆာကို ချွတ်ပြီး သူ့ကျွန်မလက် အပ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မက အဲဒီ အဆင် တန်ဆာကြီးကို တသိန်းတန်တဲ့ တဘက်နဲ့ ထုပ်ပြီး ယူလာခဲ့ တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ တရားနာကြတယ်၊ အဲဒီမှာ တရား ပရိသတ်တွေကလဲ ယခုပရိသတ်တွေလို အများကြီးပေါ့၊ အဲဒီ လို တရားနာပြီးလို့ ထပြန်ကြတဲ့အခါမှာ ကျွန်မက မဟာလ တာအင်္ကျီထုပ်ကို မေ့ထားခဲ့တယ်။

အဲဒီလို တရားနာပရိသတ်တွေ ပြန်သွားကြတဲ့အခါ အရှင် အာနန္ဒာက သိမ်းစရာရှိယင်သိမ်းရအောင် လျှောက်ကြည့်လိုက် တော့ အဲဒီ မဟာလတာ အင်္ကျီထုပ်ကြီးကိုတွေ့ရတယ်၊ တွေ့ရ တော့ ဝိသာခါရဲ့ အင်္ကျီထုပ်ကြီး မေ့ကျန်နေရစ်တဲ့အကြောင်း

ကို မြတ်စွာဘုရားလျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက သိမ်းထား
ဘို့ အမိန့်ပေးတော်မူလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာက
အဲဒီ အင်္ကျီထုပ်ကြီးကို မ-ပြီး စောင်းတန်းလှေကားဘေးမှာ
ချိပ်ထားလိုက်တယ်။ အရှင်အာနန္ဒာကလဲ ဆင်ပြောင် ငါးစီး
အားဆောင်နိုင်တဲ့ အားကောင်းမထေရ်မို့ အဲဒီ အထုပ်ကို မ-နိုင်
တာ၊ သာမန်ကိုယ်တော် ဆိုယင်တော့ ကိုယ်တော်တွေ တော်
တော်များများ ခေါ်ပြီး ရွှေရလိမ့်မယ်။

ဝိသာခါဟာ ကျောင်းတိုက်အပြင်ရောက်တော့ မဟာလ-
တာ အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်မယ်လို့ ကျွန်မကို မေးတယ်။ ကျွန်မက
“ဟောတော့ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး သခင်မရေ”လို့ ပြောတယ်။
ဟောတော့ ဆိုတဲ့စကားဟာ အဲဒီတုန်းကများ စဖြစ်လာတာ
လေလားလို့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါကမတွေ့ဟာ
အဆင်မပြေတာ ချွတ်ယွင်းတာ တခုခုနဲ့ တွေ့ရယင် ဟောတော့
လို့ ဒီလိုဘဲ ဆိုတတ်ကြတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီရန်ကုန်မှာ
တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ စစ်ကိုင်း-မန္တလေးဆီမှာ
တော့ ဒီလိုချည်းဘဲ။ ဟောတော့လို့ ဆိုတတ်ကြပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဝိသာခါက ကိုင်း ညီး ပြန်ယူချေဦး၊ ဒါပေမဲ့
အရှင်အာနန္ဒာက မ-ပြီး ရွှေထားယင်တော့ မယူခဲ့နဲ့တော့၊
အဲဒါ အရှင်အာနန္ဒာကို လှူပြီးသားဘဲ ဟေ့-လို့ ပြောပြီး
စေလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ သူ့ ခမ္မာမှာ ပြန်သွားရ
တယ်။ သုတ်သုတ်ပြာပြာနဲ့ လာတာကို မြင်ကတည်းက သူ
အကြောင်းကို အရှင်အာနန္ဒာက သိနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ထင်ရှား
ပေါ်လာအောင်လို့ ဘာကိစ္စအတွက် ပြန်လာသလဲလို့ မေး
တယ်။

သခင်မရဲ့ အင်္ကျီထုပ်ကြီး မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာရပါတယ်
ဘုရား။

အေး-အေး ငါ ဟိုအနားမှာ ချိပ်ထားတယ်၊ ယူသွားပေ
တော့။

အရှင်ဘုရား လက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ရွှေထားယင် မယူခဲ့နဲ့လို့လဲ
မှာလိုက်ပါတယ်ဘုရားလို့ လျှောက်ပြီး ကျန်မက မယူတော့ဘဲ
ပြန်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဝိသာခါက မေးမြန်းပြီး အကြောင်း
မုန်ကို သိရတာနဲ့ “အေးအေး အရှင်အာနန္ဒာကိုင်ပြီးယင်တော့
အဲဒါကို ငါမဝတ်တော့ဘူးဟေ့၊ လှူပြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့
အရှင်မြတ်တွေမှာ အဲဒါကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ခဲယဉ်းပေလိမ့်မယ်၊
အဲဒါကို ရောင်းပြီးတော့ ရဟန်းတော်များ သုံးကောင်းတဲ့
ပစ္စည်းကို ဝယ်လှူမယ်၊ ကဲ ညီး သွားပြီး ယူချေဦး”လို့ တခါ
လွှတ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ ကျန်မက သွားပြီး ယူရတယ်၊
ဝိသာခါက အဲဒီ မဟာလတာအင်္ကျီရှည်ကြီးကို မဝတ်တော့ဘဲ
ရွှေပန်းထိမ်ဆရာတွေကို ခေါ်ပြီး အဖိုးဖြတ်စေတယ်၊ အထည်
က ၉-ကုဋေတန်တယ်၊ လက်ခက တသိန်းတန်တယ်လို့ အဖိုး
ဖြတ်ကြတယ်။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကြီးဆောက်ခြင်း

(၉)

ဒီတော့ အဲဒီ မဟာလတာ တန်ဆာကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး
မြို့လှည့်ရောင်းစေတယ်၊ ဝယ်နိုင်တဲ့သူ မရှိဘူး၊ ဝယ်နိုင်တောင်မှ
ဒီလောက်လေးတဲ့ အဆင်တန်ဆာကို ဝတ်နိုင်တဲ့သူက ရှားပါ
တယ်၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက ဒီလို အဆင်တန်ဆာကို ဝတ်နိုင်တဲ့
အမျိုးသမီးတွေဟာ သုံးယောက်ပဲ ရှိပါသတဲ့။ ဝိသာခါရယ်၊

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကတော် မလ္လိကာရယ်၊ ဗာရာဏသီက သေဋ္ဌေး သမီးတယောက်ရယ် ဒါဘဲ ရှိပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မဝယ်နိုင်ကြဘူး၊ အဲဒီတော့ ဝိသာခါက သူဟာသုဘဲ ပြန်ဝယ် တယ်၊ ဝယ်ပြီးတော့ အဲဒီ အထည်ဘိုးငွေ ၉-ကုဋေကို ယူလာခဲ့ ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ပါတယ်၊ မဟာလတာ တန်ဆာ ကို အရှင်အာနန္ဒာကိုင်ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် သံဃာတော်အား စွန့်လှူတဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီတန်ဆာကို ရောင်းခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ဝယ်သူမရှိလို့ သူဟာသုဘဲ ပြန်ဝယ်တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီ တန်ဆာ မှ ရတဲ့ငွေ ၉-ကုဋေဖြင့် ပစ္စည်း ၄-ပါး လှူလိုကြောင်းများကို လျှောက်ပြီးတော့ ဘယ်လိုပစ္စည်း လှူယင် ကောင်းပါမလဲလို့ မေးလျှောက်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက သာဝတ္ထိမြို့ ရှဲ့ အရှေ့တံခါးအနီးမှာ သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးရန် ကျောင်းဆောက်ယင် မကောင်းပေဘူးလားလို့ မေးတော်မူ ပါတယ်။

ဝိသာခါက ကောင်းပါတယ်ဘုရားလို့ လျှောက်ထားပြီး တော့ ကျောင်းနေရာမြေကွက်ကို ၉-ကုဋေ ပေးပြီး ဝယ်ယူ တယ်။ အဲဒီ မြေကွက်မှာ ပုဗ္ဗာရုံဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ပြာသာဒ် ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဆောက် လုပ်ရန် စီမံနေဆဲမှာ ဘဒ္ဒိယမြို့က သေဋ္ဌေးတယောက် ကျွတ်ဖို့ ရာ အကြောင်းကို မြင်တော်မူတဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရားက သံဃာတော်များနှင့်တကွ ဒေသစာရီ ကြံတော်မူပါတယ်။ အဲဒီ သတင်းကို ကြားရတော့ ဝိသာခါက ကျောင်းဆောက်မည့် ဆဲဆဲ ဖြစ်နေလို့ ဒေသစာရီ ကြံတော်မမူရန် လျှောက်ပါသေး တယ်၊ လျှောက်လို့မရတော့ ကျောင်းဆောက်ရာမှာ စီမံ ခန့်ခွဲ မည့် ရဟန်းတပါး ထားတော်မူခဲ့ပါလို့ လျှောက်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ကဲကဲ ဒီလိုဆိုယင် ဟောဒီ သံဃာတော်တွေထဲက နင်သဘောကျတဲ့ ကိုယ်တော်ရဲ့ သပိတ် ကိုသာ ယူလိုက်ပေတော့လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။ ဒီတော့ ဝိသာ ခါက စဉ်းစားတယ်။ ငါက အရှင်အာနန္ဒာကို အထူး ကြည်ညို ဘာပဲ။ အရှင်အာနန္ဒာကို ပင့်ထားလိုက်ချင်တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် အရှင်အာနန္ဒာက သောတာပန်မျှသာ ဖြစ်တော့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိ ပါဒ် မရှိဘူး။ ကျောင်းဆောက်ရာမှာ ထူးထူးခြားခြား ကူညီ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကတော့ တန်ခိုး ကြီးတယ်။ သူတန်ခိုးတော်နဲ့ ဆိုယင် ကျောင်းဟာ မြန်မြန် ပြီးမြောက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို ပင့်ထားမှ တော်မယ်လို့ စဉ်းစားပြီးတော့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂ လာန်ရဲ့ သပိတ်ကို ယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်က မြတ်စွာဘုရား မျက်နှာတော်ကို မော်ကြည့်ပါ တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက မောဂ္ဂလာန်ရေ မငဲ့ပရိသတ်နဲ့မင်း နေရစ်ပေတော့၊ ကျောင်းကိစ္စအတွက် သင့်လျော်အောင်ကြည့် ပြီး စောင့်ရှောက်ရစ်ပေတော့လို့ မှာကြားပြီးတော့ ဒေသစာရီ ကြံသွားတော်မူပါတယ်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လဲ သူတပည့်ပရိသတ် ရဟန်းငါး ရာနှင့်တကွ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွပါတယ်။ ဟို ခေတ်တုန်းကဆိုတော့ ကျောင်းဆောက်စရာ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ယူဖို့က တယ်မလွယ်ဘူး။ လမ်းခရီးတွေကလဲ ယခု ကာလ လို့ ကျောက်လမ်းတွေ ကတ္တရာလမ်းတွေ မဟုတ်သေးဘူး။ လှည်းလမ်းတွေသာ ရှိသေးတယ်။ သယ်ယူဖို့ရာကလဲ ယခု ကာလလို မီးရထားတို့ မီးသင်္ဘောတို့ ကုန်တင်ကားတို့ ဆိုတာ တွေက မရှိသေးဘူး။ လှည်းတို့ ဆင်တို့လောက်သာ ရှိသေး

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလဝန်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်တန်ခိုးကြောင့် ယူဇနာပေါင်း ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်၊ မိုင်ပေါင်း လေးရာ ငါးရာလောက်ဝေးတဲ့ အရပ်က သစ်တုံးကြီးတွေ တိုင်ကြီးတွေ ကျောက်တုံးကြီးတွေ ကျောက်ပြားကြီးတွေ ဒီလို အကြီးအကျယ် ပစ္စည်းတွေဟာ တနေ့တည်းနဲ့ သာဝတ္ထိမြို့ အရှေ့ဘက် ကျောင်းတော်ရာသို့ ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို တင်ရာ ချရာမှလဲ ခက်ခဲခြင်း ပင်ပန်းခြင်း မရှိဘူး၊ လှည်းတွေလဲ ကျိုးခြင်း ပျက်ခြင်း ဘွက်ထဲ ကျုံ့နစ်ခြင်း ဒီလိုဟာတွေ ဘာမျှ မရှိဘူး၊ အားလုံး အရှင်မဟာမောဂ္ဂလဝန်ရဲ့ တန်ခိုးတော်ဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပြီးမြောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ၉-ကုဋေတန် ကျောင်းအဆောက်အဦတွေဟာ ၉-လမျှနဲ့ ပြီးစီးသွားပါတယ်။

ကျောင်းရေစက်ချပွဲကြီး

(၁၀)

အဲဒီ အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားကလဲ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူရာမှ ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကို ကြားရတော့ ဝိသာခါက မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦး ကြိုဆိုပြီး ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်သို့ ပင့်ပါတယ်။ ပင့်ပြီးတော့ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်ကို လေးလပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးလှူဒါန်းပြီး ကျောင်းရေစက်ချပွဲကြီး ကျင်းပပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကုန်ကျတဲ့ ငွေတွေကတော့ မြေကွက်ဝယ်တာက ၉-ကုဋေ၊ ကျောင်းဆောက်တာက ၉-ကုဋေ၊ ကျောင်းရေစက်ချပွဲကြီး ကျင်းပပြီး လှူဒါန်းကျွေးမွေးတာက ၉-ကုဋေ၊ စုစုပေါင်း ၂၇-ကုဋေ ဖြစ်ပါတယ်။ တရား

ဟောဘို့ အချိန်က ၁၀-မိနစ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီ
ကျောင်းရောက်ချပဲ့ကြီး ပြီးတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ကျောင်း
အမကြီး ဝိသာခါဟာ ပီတိငါးမျိုးလွှမ်းကာ ဝမ်းသာ ဝမ်း
မြောက်လွန်းလို့ သားသမီး မြေးမြစ်တွေ ခြံရံပြီးတော့ ပုဗ္ဗာရုံ
ကျောင်းတော်ကြီးကို လှည့်ကာ ပတ်ကာ သီဆိုနေပါတယ်တဲ့။
အဲဒီ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ သီဆိုပုံကို ဘုန်းကြီးက ရွတ်ဆို
ပြမယ်၊ နားထောင်ကြ၊ အဲဒီတုန်းက ဝိသာခါ သီဆိုတာ တယ်
သာယာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘုန်းကြီးရွတ်ဆိုတာကတော့
အဲဒီလောက်တော့ သာယာလှမယ် မဟုတ်ပေဘူး။ ဒါပေမဲ့
တရားနာ ပရိသတ်တွေက ဖြည့်စွက်ပြီး နာကြပေတော့။

ကဒါဟံ ပါသာဒံ ရမ္မံ၊ သုဓာမတ္တိကလေပနံ။

ဝိဟာရဒါနံ ဒဿာမံ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယျ ပူရိတော။

ဒါဟာ ရှေးဦးစွာ သီဆိုတဲ့ သီချင်း ဂါထာကလေးပါဘဲ၊
ကဲ အနက်ပေးပြမယ်။

အဟံ၊ ငါသည်။ ကဒါ၊ အဘယ်နံရော အချိန်ကာလမှ။
ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်ရာကောင်းသော။ သုဓာ-
မတ္တိကလေပနံ၊ ထုံးအင်္ဂတေ မြေညက်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်
သော။ ပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ကို။ ကတ္တာ၊ ဆောက်လုပ်၍။
ဝိဟာရဒါနံ၊ ကျောင်းအလှူကို။ ဒဿာမံ၊ လှူဒါန်းရပါတော့
အံ့နည်း။ (သူ နောက်နောက်တုန်းက ကြံစည်တောင့်တဘူးတဲ့
ကျောင်းကြီးတွေက မားမားမတ်မတ်ကြီးတွေ တည်ရှိနေတာ
ကို မြင်ရတော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ သီဆိုလိုက်တာပါဘဲ။) ဣတိ၊
ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော။ မယျံ၊ ငါ၏။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံအစည်
ကလေးသည်။ ပူရိတော၊ ယနေ့ ပြည့်စုံခဲ့လေပြီတကား။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ဪ နောက်နောက်တုန်းက ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလ
တုန်းက ကြံစည်ခဲ့တဲ့ ငါ့အကြံအစည်ဟာ ထမြောက် အောင်
မြင်သွားပြီလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်တပုဒ်လဲ ရှိပါ
သေးတယ်။

ကဒါဟံ မဇ္ဇပိဋဉ္စ၊ ဘိသိဗိဓမ္မောဟနာနိ စ။
သေနာသနဘဏ္ဍံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယှ ပုရိတော။

အဟံ၊ ငါသည်။ ကဒါ၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ၌။ မဇ္ဇပိဋဉ္စ၊
ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်ကို၎င်း။ (ကျောင်းဆောက်ယင်လေ
လျော်ကန်တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကိုလဲ ထည့်ရသေးတယ်၊ တချို့
ကတော့ ကျောင်းကို ဆောက်လှူထားပြီး အဲဒီကျောင်းမှာ
ကျောင်းဒကာက ဖျာတောင်မခင်းဘဲ ထားတာရှိသေးတယ်၊
ဘုန်းကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ရမယ် ဆိုယင် တော်ပါ
မလား၊ ခုတင်တို့ ဖျာတို့ သင်ပျူးတို့ ဆိုတာတော့ ပါပါမှပေါ့၊
ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးမှာ ဆိုတော့ ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း ခုံခုံ
ညားညားကြီး လှူပါမှပေါ့၊ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော်မှာ
တော့ ကျောင်းသုံးပစ္စည်းတွေ စုံလို့ပါဘဲ၊ ခုတင်တွေ ကုလား
ထိုင်တွေ၊ ဆက်တီခုံတွေ၊ စားပွဲခုံတွေ၊ ကော်ဇောအခင်းတွေ
စုံလို့ပါဘဲ၊ ဒီလို စုံပါမှပေါ့၊ ဗိုလ်ဆံတယ် ပြောပြော ဘာပြော
ပြော၊ ဟုတ်လား၊ အစကတည်းက ဗိုလ်ဆံအောင် ဆောက်
ထားတာ၊ မတောက်တခေါက်ကလေး ပြင်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်
မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ သူဟာနဲ့သူ လျော်အောင်လုပ်မှ ကြည့်
ကောင်းတာ၊ ကျောင်းကြီးကတော့ ဟိန်းနေအောင် ဆောက်
ထားပြီး အဲဒီကျောင်းပေါ် ကွပ်ပျစ်တွေ ခင်းထားလို့ ဘယ်
နေရာကျမလဲ၊ ယခု ဒီကျောင်းမှာတော့ ကျောင်းပေါ်မှာ

ပြည့်စုံတဲ့အပြင် ဘုန်းကြီးတို့တောင် ခြင်ထောင်တစ်ခုစီ လှူဦး
မယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံနေပါတယ်။ ဒီ
ဝိသုဒ္ဓါ သီချင်းနဲ့လဲ ညီပါပေတယ်။ ဒါကြောင့်။) မဉ္ဇူပိဋက
ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို၎င်း။ ဘိသိဗ္ဗိမ္မောဟနာနိ စ၊ ဘုံလျှို
ခေါ်တဲ့ မွေရာနှင့် ခေါင်းအုံးတို့ကို၎င်း။ (ဘုံလျှိုဆိုတာ မွေရာ
ပါတဲ့ ဒီမွေရာက လဲမှို့တို့ ဝါဂွမ်းတို့ ထည့်ထားယင်တော့
ရဟန်းများ မအိပ်ကောင်းဘူး၊ အုန်းဆံတို့ သစ်ရွက်တို့ ကောက်
ရိုးတို့ ဒီလိုဟာတွေ ထည့်ထားတဲ့ မွေရာဘုံလျှိုကတော့
ရဟန်းများ အိပ်ကောင်းပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လေမွေရာ
ရော်ဘာမွေရာ စပလိန်မွေရာ ဆိုတာတွေလဲ ဝိနည်းမှာ ပယ်
မြစ်ချက်ထဲ မပါလို့ သုံးဆောင်ကောင်းတယ်လို့ဘဲ ယူကြပါ
တယ်။ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော်မှာတော့ ခုတင်တွေပေါ်
မှာ စပလိန်မွေရာကြီးတွေ ခင်းထားတယ်။ အလွန်ဘဲ ခမ်းနား
တင့်တယ်ပါပေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးဆိုတာလဲ
လိုတာဘဲ။ တချို့ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်နေတဲ့ ရဟန်းတော်များ
မှာ နိသဇ္ဇိတောင် ဆောက်တည်ပြီး ထိုင်ခြင်း ရပ်ခြင်း စကြံ
လျှောက်ခြင်း ဆိုတဲ့ ဣရိယာပုထ် ၃-ပါးထဲနဲ့ မျှတနေကြတယ်။
လွဲမအိပ်ဘူး၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ခေါင်းအုံး မလိုပေ
ဘူး၊ တချို့ကလဲ လွဲအိပ်ပေမဲ့ သစ်သားခေါင်းအုံး ဝါးခေါင်းအုံး
နဲ့သာ မျှတနေကြတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ လဲမှို့
ဝါဂွမ်းစသည်နဲ့ နူးညံ့တဲ့ ခေါင်းအုံး မလိုပေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အများ
အားဖြင့်တော့ ခေါင်းအုံးကလဲ လိုပါတယ်။ ခေါင်းအုံးမရှိယင်
လက်မောင်းကလေး ခေါ်ပြီး အုံးရလိမ့်မယ်။ ဘယ်နေရာကျလိမ့်
မှာတုံး၊ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော်မှာတော့ အဲဒီ ခေါင်း
အုံးတွေကလဲ ခန့်ညားတင့်တယ်စွာ ပြင်ထားပါတယ်။ ယခု

ရုတ်ဆို့နေတဲ့ ဝိသာခါသီချင်းနဲ့ အညီပါတဲ့၊ ဒါကြောင့်) ဘိသိဗ္ဗိမ္မောဟနာနိ စ၊ ဘုံလျှိုနှင့် ခေါင်းအုံးတို့ကို၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့သော။ သေနာသနဘဏ္ဍံ၊ ကျောင်းအသုံးအဆောင် ဟူသမျှကို။ (စားပွဲ ကုလားထိုင် စသည် တွေရော အစုံပါတဲ့) သေနာသနဘဏ္ဍံ၊ ကျောင်းအသုံးအဆောင် ဟူသမျှကို။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော။ မယှံ၊ ငါ၏။ သင်္ကပ္ပေါ၊ ရှေးက အကြံအစည်ကလေးသည်။ ပူရိတော၊ ယခုအခါ ကောင်းစွာလှလှ ပြည့်ဝအောင်မြင်ခဲ့လေပြီတကား။ (သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ကဒါဟံ သလာကဘတ္တံ၊ သုစိံ မံသုပသေစနံ။
ဘောဇနဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယှ ပူရိတော။

ဒါတွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြောရယင် သိပ်ကောင်းမှာပေါ့၊ အချိန်က မရတော့ဘူး။

အဟံ၊ ငါသည်။ ကဒါ၊ ဘယ်အခါကာလ၌။ သုစိံ၊ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော။ မံသုပသေစနံ၊ ငါးအမဲတို့ဖြင့် မွှမ်းမံစီရင်အပ်သော။ သလာကဘတ္တံ၊ စာရေးတံ မဲချ၍ လှူအပ်သော သလာကဘတ်ဟု ဆိုအပ်သော။ (သာလိယဘတ္တံ-လို့ ရှိယင် သာပြီး သင့်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်) သာလိယဘတ္တံ၊ နံသာကြိုင်မွှေး သလေးထမင်းဟု ဆိုအပ်သော။ ဘောဇနဒါနံ၊ ဆွမ်းအလှူကို။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့သော။ မယှံ၊ ငါ၏။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံအစည်ကလေးသည်။ ပူရိတော၊ ယခုအခါ ကောင်းစွာ လှလှ ပြည့်ဝ အောင်မြင်ခဲ့လေပြီတကား။ (သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ပဌမ ဂါထာက ကျောင်းအတွက်၊ ဒုတိယ ဂါထာက ကျောင်း အသုံးအဆောင် အတွက်၊ တတိယ ဂါထာက စားသောက် သုံးဆောင်စရာအတွက် လှူရတာ ဝမ်းမြောက်လို့ သိဆိုပါတယ်။ ဟော ယခု အဝတ်သင်္ကန်းတွေ လှူရတဲ့ အတွက် သိဆိုပြန်ပါတယ်။

ကဒါ ဟံ ကာသိကံ ဝတ္ထံ၊ ခေါမကပ္ပိသိကာနိ စ။
စီဝရဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယု ပူရိတော။

အဟံ၊ ငါသည်။ ကဒါ၊ အဘယ်နံ့ရော အချိန်အခါကာလမှ။ ကာသိကံ ဝတ္ထံ၊ ကာသိတိုင်း၌ ဖြစ်သော အဝတ်အထည်ကို ၎င်း။ ခေါမကပ္ပိသိကာနိ စ၊ ခေါမတိုင်းဖြစ်အထည် ဝါချည် အထည်တို့ကို၎င်း။ ဒတွာ၊ ဆက်ကပ်၍။ စီဝရဒါနံ၊ သင်္ကန်း အလှူကို။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဖြစ် ပေါ်ခဲ့သော။ မယု၊ ငါ၏။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံအစည်သည်။ ပူရိတော၊ ယခုအခါ ကောင်းစွာ လှလှ ပြည့်ဝ အောင်မြင်ခဲ့ လေပြီတကား။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ယခု နောက်ဆုံး ဂါထာ ရွက်ပြမယ်၊ အဲဒါကတော့ ဆေးပစ္စည်း အမျိုးစုံကို လှူရတဲ့အတွက် သိဆိုတဲ့ ဂါထာဘဲ။

ကဒါဟံ သပ္ပိနဝနီတံ၊ မဓုတေလဉ္စ ဖာဏိတံ။
ဘေသဇ္ဇဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယု ပူရိတော။

အဟံ၊ ငါသည်။ ကဒါ၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါကာလ၌။ သပ္ပိနဝနီတံ စ၊ ထောပတ် ဆီဦးကို၎င်း။ မဓုတေလဉ္စ၊ ပျားရည်

နှင့် ဆီကို၎င်း။ ဖာဏိတံ စ၊ တင်လဲကို၎င်း။ ဘေသဇ္ဇဒါနံ
ကတွာ၊ ဆေးအလှူ ဒါနပြု၍ ။ ဝါ၊ ဆေးဖော်ဝါးဘက် ပြုလုပ်
၍ ။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဖြစ်ပေါ်
ခဲ့သော။ မယျံ၊ ငါ၏။ သင်္ကပ္ပေါ၊ ကောင်းမြတ်သော အကြံ
အစည်ကလေးသည်။ ပုရိတော၊ ယခုအခါ ကောင်းစွာလှလှ
ပြည့်ဝ အောင်မြင်ခဲ့လေပြီတကား။ (သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ယခု ရွတ်ဆိုပြခဲ့တဲ့ ဂါထာ ၅-ပုဒ်ဟာ ၉-ကုဋေတန်တဲ့
ကျောင်းတော်ကြီး လှူရတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့
ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ သိဆိုတဲ့ သီချင်းတွေပါတဲ့။ အဲဒီ
၉-ကုဋေတန်တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးဟာ ဝိသာခါဝတ်တဲ့ အင်္ကျီ
တထည်က ဖြစ်လာတာတဲ့။ ယခုကာလ ဒကမတွေ ဝိသာခါ
လို အင်္ကျီများ မေ့ကျန်နေရစ်လို့ ရောင်းပြီး လှူမယ်ဆိုယင်
ဘယ်လောက်တန်များ ရလိမ့်မတုံး၊ တဲကုတ်တခုတောင် ရမယ်
မထင်ပါဘူး။ အဲဒါဟာ ဘုန်းကံ ကြီးမားတဲ့ ဝိသာခါ ဝတ်တဲ့
အင်္ကျီနဲ့ ဒို့ဒကမတွေရဲ့ အင်္ကျီ ကွာခြားနေလို့ ပါတဲ့။ ဝိသာခါ
မှာ အဲဒီလောက် အဘိုးတန်တဲ့ မဟာလတာခေါ်တဲ့ အင်္ကျီကို
ရတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် ရှေးတုန်းက သင်္ကန်းလှူ
ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုနက
လင်္ကာတွေထဲမှာ—

မဟာလတာ၊ မြတ်တန်ဆာ၊ ကိုးရာ သိန်းထိုက်သား။
သင်္ကန်းလှူလတ်၊ မိန်းမမြတ်၊ ရတတ် ကျိုးတရား-

လို့ ရွတ်ဆိုပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလို အဖိုးတန်အင်္ကျီ
အဝတ်အစားကို ဝတ်ချင်ကြယင် သင်္ကန်းလှူကြရမယ်။ ဒို့ဗမာ

ပြည်က ဒကမတွေကတော့ သင်္ကန်းလှူဘူးတာလဲ များလှပါ
 ရော့မယ်၊ ဒီတော့ အဝတ်အထည်ကောင်းရမယ်ဆိုယင် ဒီဒကမ
 တွေချည်း ရသွားကြတော့မှာပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ယခုမျက်မှောက်
 မှာတော့ ဒီဒကမတွေ ဝတ်ရတဲ့ အင်္ကျီက အလွန်သေးနုပဲ
 နေပါတယ်၊ လက်တဆုပ်စာလောက်ရှိတယ်၊ နိုင်လွန်ဆိုလား
 ဘာဆိုလား၊ အလကားဟာတွေကို အကောင်းထင်ပြီး ဝတ်
 နေကြတယ်၊ ရှေးတုန်းက သင်္ကန်း မလှူခဲ့လို့လား၊ လှူခဲ့ယင်
 လဲ အတိုအထွာကလေး လှူခဲ့လို့လား မပြောတတ်ပါဘူး။
 သူတို့ဟာ ချေးမထွက်ရ အခိုးမထွက်ရနဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့လဲ
 မညှိဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ခဏခဏ မမာကြတာနဲ့ တူတယ်။
 ဝိသာခါရဲ့ မဟာလတာခေါ်တဲ့ အင်္ကျီရှည် အဝတ်ကတော့
 ခေါင်းကစုပ်ချလိုက်ယင် ခြေမျက်စိ ခြေဖမိုး ထိအောင် ရောက်
 တယ်၊ ချေးလဲရတယ်၊ အခိုးအငွေ့လဲ ထွက်စေတယ်။ ဒါကြောင့်
 ဝိသာခါဟာ ကျန်းမာတယ်၊ အသက်ရှည်တယ်။ အဲဒီကျောင်း
 ရေစက်ချပွဲကြီး ပြီးတဲ့နောက် ဝိသာခါဟာ အဲဒီ မဟာလတာ
 ခေါ်တဲ့ အင်္ကျီရှည် အဆင်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ပြီး သားသမီး
 မြေး မြစ်တွေနဲ့ တကွ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို လှည့်ပတ်
 ပြီးတော့ ခုနက ရွတ်ပြခဲ့တဲ့ ဂါထာ ၅-ပုဒ်ကို သီဆိုပြီး ဥဒါန်း
 ကျူးနေပါတယ်။

အဲဒီလို ဥဒါန်းကျူး သီဆိုနေတာကို မြင်ရ ကြားရတော့
 အချို့ကိုယ်တော်တော်က အထင်လွဲကုန်တယ်၊ ကျောင်းအမကြီး
 ဝိသာခါဟာ ဘယ်တော့ကမှ ယခုလို သီချင်းဆိုတာ မကြားရ
 ဘူးဘူး၊ ဒီကနေတော့ ကျောင်းတော်ကြီးကို လှည့်ပြီး သား
 သမီးမြေးမြစ်တွေနဲ့ တကွ သီချင်းတွေ ဆိုနေတယ်၊ အကြီး

အကျယ် လှူဒါန်းကျွေးမွေးရတာနဲ့ ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးပြီး သည်းခြေများ ပျက်သွားလေရော့သလားလို့ အထင်လဲကြတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကိုယ်တော်တွေက သူတို့ထင်တဲ့အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားကြတယ်။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဟေ့ မင်းတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းတို့ ရဟန်းတွေက လူကဲ မခပ်တတ်ကြဘူး၊ မင်းတို့ အကဲခပ်တာ လွဲကုန်ပြီ။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးကမ္ဘာတသိန်းထက်က စပြီး ပြုလုပ်လှူဒါန်းတဲ့ ကြံစည်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဆောက်အဦတွေ အောင်မြင်ထမြောက်တဲ့အတွက် သူ့မှာ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှတွေကို ဖွင့်ပြသလို ဥဒါန်းကျူးနေတာပါ။ (ဥဒါန-ဥဒါန်း ဆိုတာ ဒယ်အိုးထဲက ဆီတွေ ဝေပြီးတော့ ထွက်သလို ရင်ထဲ နှလုံးထဲမှာ အောင်မထားနိုင်လို့ ရုတ်တရက် ရွတ်ဆို ပြောဆိုတဲ့ စကားလို့ အဋ္ဌကထာများက ပြဆိုထားပါတယ်။ ဗမာလို ရင်ဖွင့်တယ်လို့ ဆိုရယင်လဲ သင့်လောက်စရာ ရှိပါတယ်။) အဲဒီလို ဥဒါန်းကျူး သီဆိုနေခြင်း ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းလင်းမိန့်တော်မူပြီးတော့ ကမ္ဘာတသိန်းထက်မှ စပြီး ကျောင်းဆောက်လှူရန် ကြံစည်ခဲ့ပုံ ဝိသာခါရဲ့ အတိတ်ဝတ္ထုကိုလဲ ထုတ်ဖော်ပြီး ဟောတော်မူပါတယ်။ အချိန်က မရှိတော့တဲ့ အတွက် အဲဒီ အတိတ်အကြောင်းကိုတော့ ယခု မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝိသာခါရဲ့ သားသမီးမြေးမြစ် စာရင်းချုပ် ဂါထာတပုဒ်တော့ ရွတ်ပြရဦးမယ်။

ဝိသာခါ၏ သားသွီး မြေး မြစ်များ စာရင်း

(၁၁)

ဝိသာခါ ဝိသတိ ပုတ္တဘ၊ နုတ္တဘ စ စတုရော သတာ။
ပနုတ္တဘ အဋ္ဌသဟဿဘ၊ ဇမ္ဗုဒီပေ သုပါကဋ္ဌဘ။

ဝိသာခါ-ဝိသာခါယ၊ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ၏။ ဝိသတိ၊
နှစ်ဆယ်သော။ ပုတ္တဘ၊ သားသမီးတို့သည်။ အဟေသုံ၊ ရှိကြ
လေကုန်ပြီ။ (သားက ဆယ်ယောက်၊ သမီးကဆယ်ယောက်
ပေါင်း ၂၀-ရှိပါတယ်။ ပုတ္တဘ-ဆိုတဲ့ ပုဒ်ကို သဒ္ဒါနည်းအားဖြင့်
ပုတ္တဘ စ စိတရော စ ပုတ္တဘ-လို့ ဝိရူပေကသိသ်ပြုပြီး ပြီးတယ်
လို့ယူရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပုတ္တဘ၊သားသမီးတို့သည်လို့ အနက်
ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ သားသမီး ၂၀-ထဲက အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်
ထောင်ကျတဲ့အခါ တယောက်တယောက်မှာ သူတို့ အမေလိုဘဲ
သားဆယ်ယောက်၊ သမီးဆယ်ယောက်စီ ရကြပါသတဲ့။ ဒါ
ကြောင့် မြေးတွေက ၄၀၀-ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ မြေးတွေကလဲ
သားဆယ်ယောက်စီ သမီးဆယ်ယောက်စီ ရကြပြန်တော့ ၄၀၀
ကို ၂၀-နဲ့မြှောက် မြစ် ၈၀၀၀-ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်) နုတ္တဘ စ၊
ဝိသာခါ၏ မြေးတို့သည်ကား။ စတုရော သတာ၊ လေးရာတို့
သည်။ အဟေသုံ၊ ဖြစ်လေကုန်ပြီ။ ပနုတ္တဘ၊ မြစ်တို့သည်။
အဋ္ဌသဟဿဘ၊ ရှစ်ထောင်တို့သည်။ အဟေသုံ၊ ဖြစ်လေကုန်
ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ ။ဝိသာခါ၊ ဝိသာခါသည်။ ဇမ္ဗုဒီပေ၊ ဇမ္ဗူ
ဒီပါတခွင် ကျွန်းအပြင်၌။ သုပါကဋ္ဌဘ၊ အလွန်ပေါ်လွင် ထင်
ရှားခဲ့လေသတည်း။ (သာဓု-သာဓု-သာဓု)

အဲဒီလို ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါမှာ သားသမီးတွေက ၂၀၊
မြေးတွေက ၄၀၀၊ မြစ်တွေက ၈၀၀၀၊ ပေါင်းလိုက်တော့

(၈၄၂၀)တောင် ရှိပါတယ်။ မြို့တမြို့က လူဦးရေလောက်ရှိတယ်။
ကိုင်း ဒီလူအုပ်စုကြီး ဘယ်သွားနေမလဲ၊ မခက်ကြပေဘူးလား၊
မခက်ပါဘူး၊ အဲဒါက ဒီဗမာပြည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိန္ဒိယမှာ
ပါ၊ အိန္ဒိယမှာတော့ ယခုလဲ လူဦးရေတွေ အလွန်များပါတယ်၊
ပုံတော်သလိုနေလို့ ဖြစ်နေကြတာပါ။ နောက်ပြီးတော့
ဝိသာခါတို့ မိသားစုက အင်မတန် ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေကြပါတယ်၊
ဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကျောင်းအမကြီးဖြစ်တဲ့ ဝိသာခါ
ဟာ အလွန်တရာ ဘုန်းကံကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အထူး ဖြစ်ပါ
တယ်၊ အဲဒီ ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါဟာ ကျောင်းရေစက်
ချပဲ့ကြီး ပြီးတဲ့နေ့မှာ ခုနက ရွတ်ပြခဲ့တဲ့ ဂါထာကလေးတွေကို
သား သမီး မြေး မြစ် အခြေအရံတွေနဲ့တကွ ပျော်ပျော်ပါးပါး
ကြီး ရှင်ရှင်ပျပျကြီး ရွတ်ဆိုသလို ဘုန်းကြီးတို့ မဟာစည်
ကျောင်းတော်ဆိုင်ရာ ကျောင်း ဒကာ ဒကာမတွေလဲ လဆန်း
၄-ရက်နေ့ ရေစက်ချ ပြီးတဲ့အခါမှာ နဲနဲပါးပါးတော့ ရွတ်ဆိုပြီး
ပျော်စေချင်ပါတယ်၊ ကိုင်း ပျော်ကြရအောင် လိုက်ဆိုကြ။

မဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးကိုတဲ့ ဆောက်ပြီ ဆောက်ပြီ၊
အောင်ပြီ အောင်ပြီ၊ ဒို့လဲ ခု အောင်ပြီ။

သေသေချာချာကလေး ဆွဲဆိုပါ၊ ဘုန်းကြီးတောင် ဆိုလို့
ဖြစ်သေးတာဘဲ၊ ဘုန်းကြီးအသံနဲ့ တူစေရမယ်၊ ကိုင်းဆို။
အောင်ပြီ အောင်ပြီ၊ ဒို့လဲ ခုအောင်ပြီ။ အဲဒီနေ့ကျတော့
ဂီတဆရာ လာမယ်လို့ ကြားရတယ်၊ အဲဒီ အဆိုတော်နဲ့ ဘုန်းကြီး
ဘယ်သူက ကောင်းသတုံးလို့ ယှဉ်ကြည့်ကြရမယ်၊ ကဲ တ
ခေါက် ဆိုကြဦး။ မဟာစည်ကျောင်းတော်ကြီးကိုတဲ့ ဆောက်
ပြီ ဆောက်ပြီ၊ အောင်ပြီ အောင်ပြီ၊ ဒို့လဲ ခုအောင်ပြီ။

တရားသိမ်း

(၁၂)

ဘယ့်နှယ်လဲ ရန်ကုန်က အသံနဲ့ ဘုန်းကြီးအသံ၊ ဘယ်ဟာက
သာသလဲ၊ ဘုန်းကြီးက တောထဲနေရတာ၊ ရန်ကုန်များ တက်
နေရယင် ဒီထက်များ ပိုကောင်းဦးမလားမသိဘူး၊ ကိုင်း တရား
သိမ်းကြရအောင်၊ လိုက်ဆိုကြ။

သာသနာ့ရိပ်သာ မှတ်ခါခေါ်သည်၊
လောကဝဋ်ဘေး ကင်းဝေးစေသည်၊
ကိုယ်တွေ့ ဒိဋ္ဌ စိတ်ချဘို့ရည်၊
ကြိုးစားက မုချ သိနိုင်မည်။ (၃-ခေါက်)

ယောဂီ အပေါင်း ခိုအောင်းနေသည်၊
မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း စိတ်ကောင်းကြံစည်၊
နေ့ညမပြတ် ရှုမှတ်လီလီ၊
ဝဋ်အပေါင်း လွတ်ကြောင်း သေချာသည်။

နေ့တော့ ညတော့ မပေါ့နိုင်ပြီ၊
ဆရာတော်များ ဟောကြားပြင်သည်၊
နေ့ည မယုတ် အားထုတ်လီလီ၊
ဥာဏ်စဉ်တက် ရောက်လျက် နိဗ္ဗာန်ပြည်။

ရှင်ပင်ဗုဒ္ဓ သာသနာ့ရောင်ခြည်၊
နေ့ညခင်း ထွန်းလင်းပြောင်ကြည်၊
ကြိုးကြ စားကြ များလှယောဂီ၊
ဝဋ်အပေါင်း လွတ်ကြောင်း နိဗ္ဗာန်ရည်။

ဗမာပြည်ကြီး စည်ထီးခရိုင်၊

မြို့ရော ရွာရော တသောသောမြိုင်၊

ဟောချေဖြန့်လို့ သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်၊

တရားပန်း လန်းလန်းဝေလို့မြိုင်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှု တောင်းဆုပိုင်ပိုင်၊

နိဗ္ဗာန်ပြည်ကြီး စည်ထီးခရိုင်၊

မဂ္ဂင်ဖောင်ကြီး တက်စီးမြိုင်မြိုင်၊

ဖောင်ကူးတို့ ဆောင်ပို့ နိဗ္ဗာန်ပိုင်။

ဤသို့ ပေါင်းစပ် များမြတ်ကုသိုလ်၊

ဆရာ မိဘ များလှထိုထို၊

ပြောင်းကာ ရွှေကာ သံသရာတခို၊

ဝေနေယျ ရကြတောင်းဆုဆို။

ချမ်းသာသုခ ရကြစေကွယ်၊

ကုသိုလ်ဘာဂ အမျှဝေတယ်၊

သာဓု သာဓု ခေါ်ပြုစေမယ်၊

ဘုံသုံးဝ အမျှ ရစေကွယ်။

(၁) ပဟရိဿံ ဓမ္မဘေရိံ၊ ဗုဇ္ဈနတ္ထာယ ဝေါ အဟံ။

အန္ဓကာရေနောနဒ္ဓါနံ၊ နိဒ္ဓါယတံ ဘဝတ္ထယေ။

(၂) တံ မေ ပဟဋ္ဌံ သုတံ၊ ဓမ္မသဒ္ဓိံ ပဗုဇ္ဈိယ။

နိဒ္ဓါယ ဝေါ ပဗုဒ္ဓါနံ၊ ဒဿာမိ ဓမ္မမဉ္ဇရိံ။

(၃) ပိလန္ဓိတံ၊ တံ တုမေ၊ နိဗ္ဗာနနဂရံ သိဝံ။

သဟယေဝ မယာ သိဿံ၊ အာဂစ္ဆေယျာထ သာဓဝေါ။

(၁) အဟံ၊ ငါသည်။ အန္ဓကာရေန၊ အဝိဇ္ဇာတိမ်တိုက်
အမှိုက်ထကြီးသည်။ ဩနဒ္ဓါနံ၊ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အစဉ်ပါရှိနေ

တံ ပုပန်ဘယ်တေ အနန္တကိမ္မ မသိရလေအောင် ပိတ်လှောင်
မြေးယုက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဘဝတ္ထယေ၊ ဘဝသုံးပါး တည်း
ဟူသော နှောင်အိမ်ကြီးထဲ၌။ နိဒ္ဒါယတံ နိဒ္ဒါယန္တနံ၊ လွန်လွန်း
ဖောက်ပြန် သည်းထန်စွာ အိပ်ပျော်နေကြကုန်သော။ ဝေါ
တုမ္မာကံ၊ သင်တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်း
တို့အား။ ဗုဇ္ဈနတ္ထာယ၊ ကိလေသာတည်းဟူသော အိပ်ပျော်
ခြင်းမှ နိုးကြားစိမ့်သောငှါ။ ဓမ္မဘေရိ၊ တရားတည်းဟူသော
စည်တော်ကြီးကို။ ပဟရိဿံ-ပဟရိဿာမိ၊ ရိုက်ဆော် မြည်
ဟည်းစေတော့အံ့။

(၂) မေ မယာ၊ ငါသည်။ ပဟဋ္ဌံ၊ ရိုက်ဆော် မြည်ဟည်း
စေအပ်သော။ ဝါ၊ ရိုက်ဆော်တီးခတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
လာသော။ တံ ဓမ္မသဒ္ဓါ၊ ထိုတရားတည်းဟူသော မြည်ဟည်း
သံကို။ သုတ္တာန၊ ကြားနာကြရကုန်သည်ဖြစ်၍။ နိဒ္ဒါယ၊
လွန်လွန်းဖောက်ပြန် သည်းထန်စွာ အိပ်ပျော်ခြင်းမှ။ ပဗုဇ္ဈထ၊
နိုးကြားကြပါလော့။ ပဗုဒ္ဓါနံ၊ နိုးကြားကြကုန်သော။ ဝေါ
တုမ္မာကံ၊ သင် တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်း
တို့အား။ ဓမ္မမဉ္ဇရိ၊ အလွန်တရာ ကောင်းမြတ်တင့်တယ်လှ
စွာသော တရားတည်းဟူသော ပန်းခိုင်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။
ဒဿာမိ၊ ပေးဝေခဲ့ပေအံ့။

ကိုင်း လိုက်ဆိုကြ—

သစ္စာလေးပါး တရားပန်းခိုင်၊

ကိုယ်စီ ကိုယ်င ပန်ကြမြိုင်မြိုင်၊

ဘေးရန်ကင်းပ ဌာနဂနိုင်၊

ဝဋ္ဋအပေါင်း လွတ်ကြောင်း နိဗ္ဗာန်ပိုင်။

(၃) သာဓဝေါ၊ အို တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်
 ကောင်းတို့။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ တံ ဓမ္မမဉ္ဇရိံ၊ ထိုတရား
 တည်းဟူသော ပန်းခိုင်ကလေးကို။ ပိလန္တိတုာန၊ ကျကျနန
 လှလှပပ ကိုယ်စီ ကိုယ်င ပန်ဆင်ကြကုန်ပြီး၍။ သိဝံ၊ ဘေးရန်
 ခပ်သိမ်းတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်၍ အလွန်တရာ အေးမြလှစွာသော။
 နိဗ္ဗာနနဂရံ၊ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်မြတ်သို့။ မယာ-အမေ့ဟိ၊ ငါတို့နှင့်။
 သဟယေဝ၊ အတူတကွသာလျှင်။ သိသံ အာဂစ္ဆေယျာထ၊
 မနှေးတူစုံ လိုက်ခဲ့ကြပါကုန်လော့။ ဝါ၊ မနှေးတူစုံ လိုက်ခဲ့ကြ
 ကုန်ရာတော့သတည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ရှေ့စေတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ကျောင်းအနုမောဒနာ တရားတော်

ဤတွင် ပြီး၏။

မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့အတွက် ကျင်းပသော
အကြံတရားပွဲ သုံးညတွင် တတိယည ပဌမပိုင်း၌
မိုးကုတ်မြို့

မြို့လယ်ရိပ်သာ ရွှေဘိုဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒ
ဟောကြားတော်မူသော

ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါး ဖြစ်စဉ် တရားတော်

စကားပလ္လင်

(၁)

ကျောင်းရေစက်ချ အလှူမင်္ဂလာပွဲတော်၊ ကျေးဇူးရှင်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ပူဇော်ကန်တော့တဲ့ပွဲတော်၊ သြဝါဒ
ခံယူတဲ့ပွဲတော် ဆိုတဲ့ ဒီပွဲတော်ကြီး ၃-ရပ်ကို စုပေါင်းပြီး ကျင်း
ပတဲ့ အကြောင်း အလျင်ညများက ဟောသွားကြတဲ့ ဆရာ
တော်များရဲ့ ဟောမြက်တဲ့ တရားတွေထဲ ပါသွားပါတယ်။ သာ
သနာ့အကျိုးဆောင် ဖြစ်တဲ့ ဦးအောင်မြင်ရဲ့ နေ့စဉ်ကျေညာ
ပြောဆိုတဲ့ စကားတွေထဲမှာလဲ အကြိမ်များစွာ ပါသွားပါ
တယ်။ ဘုန်းကြီးကလဲ ဒီပွဲတော်ကြီးနဲ့စပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဖွယ်
ကုသိုလ်အထူး ဖြစ်ဖွယ်များကို ဝိသုဒ္ဓိ (၇)ပါး အကြောင်း
မပြောသေးမီ နည်းနည်း ထည့်သွင်းပြီး ပြောသွားလိုပါတယ်။

ဒီတရားပွဲကြီး ဒီပူဇော်ပွဲကြီးဟာ သာမန် ပွဲကြီးမဟုတ်ပဲ
မင်္ဂလာရောက်ဖို့လိင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ ပူဇော်ပွဲကြီး မင်္ဂလာရောက်ဖို့လိင်
ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကျောင်းရေစက်ချ ပွဲတော်ကြီး မင်္ဂလာရောက်ဖို့လိင်

ဖြစ်နိုင်တဲ့ တရားပွဲတော်ကြီးလို့ ဒီလိုလဲ သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ပူဇော်ကန်တော့ရုံ ကျောင်းရေစက်ချ အနုမောဒနာပြုရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပူဇော်တဲ့ အကျိုး ရရုံ ကျောင်းရေစက်ချ အနုမောဒနာပြုတဲ့ အကျိုးရရုံဘဲလို့ ဒါ လောက်သာ မမြော်ဘဲနဲ့ မဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော ချမ်းသာ သုခ ထူးကို ရနိုင်တဲ့ သီလ သမာဓိ ပညာတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်တဲ့ ပွဲတော်ကြီးဘဲလို့ ဒီလို လေးလေးမြတ်မြတ် အာရုံပြုကြရမယ်။

ဒါနနှင့်စပ်သော ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

(၂)

အလှူပေးသူ ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့် အလှူခံသူ ဂုဏ်အင်္ဂါ

အလှူဒါနပြုရာမှာ အကျိုးပေးထက်သန်ခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါတွေ ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ် ဘက်က အင်္ဂါ ၃-ပါး၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က အင်္ဂါ ၃-ပါး ဒီလို အင်္ဂါ ၆-ပါး ရှိပါတယ်။ အလှူပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပုဗ္ဗေဝ ဒါနာ သုမနော-ဆိုတဲ့ ဒေသနာတော်နှင့် အညီ မလှူမီ ရှေး အဖို့က ပေးလှူ၍ ကြံစည်အားထုတ်နေစဉ်ကလဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရတယ်။ ဒေဝီ စိတ္တံ ပဿာဒယေ-ဆိုတဲ့ ဒေသနာ တော်နှင့်အညီ ပေးလှူနေဆဲကာလမှာလဲ စိတ်ကလေးတွေ သန့်ရှင်းကြည်လင်နေစေရတယ်။ ကြည်ကြည်လင်လင် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လှူဒါန်း၍ပါဘဲ။ ပေးလှူပြီးတဲ့ နောက် ကာလမှာလဲ ဒေဝီ အတ္တမနော ဟောတိ-ဆိုတဲ့ ဒေသနာ

တော်နှင့်အညီ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိနေရတယ်။ ဒါဟာ အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က ပြည့်စုံရမည့် အင်္ဂါ ၃-ပါးပါဘဲ။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က အင်္ဂါ ၃-ပါး ဆိုတာကတော့ ဝီတရာဂါ ဝါ ဟောန္တိ ရာဂဝိနယာယ ဝါ ပဋိပန္နာ-အစရှိသော ဒေသနာတော်နှင့်အညီ ရာဂကင်းခြင်း သို့မဟုတ် ရာဂကင်းအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေခြင်း၊ ဒေါသကင်းခြင်း သို့မဟုတ် ဒေါသကင်းအောင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေခြင်း၊ မောဟကင်းခြင်း သို့မဟုတ် မောဟကင်းအောင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေခြင်း ဆိုတဲ့ ဒီ ၃-ပါးပါဘဲ။ အဲဒီလို အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က အင်္ဂါ ၃-ပါး၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က အင်္ဂါ ၃-ပါး ဒီ အင်္ဂါ ၆-ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အလှူဒါနဟာ ဆွမ်းအလှူဘဲ ဖြစ်စေကာမူ အသချေယျ အပ္ပမေယျ မရေတွက်နိုင် မနှိုင်းယှဉ်နိုင်တဲ့ အကျိုးများကို ပေးတယ်လို့ အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ယခုလို ကျောင်းအလှူဆိုယင်တော့ အကျိုးကြီးကြောင်း အထူးပြောစရာကို မလိုတော့ပါဘူး။

ယခု ဒီအင်္ဂါ ၆-ပါးနှင့် ပြည့်စုံပုံကို ဘုန်းကြီးက ရှင်းပြချင်ပါတယ်။ ဒီ မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပွဲနှင့် စပ်ပြီး ဒကာ ဒကာမတွေမှာ ရှေးအဖို့က ဝမ်းမြောက်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေတာကတော့ ပြောစရာကို မလိုပါဘူး။ ဒီပွဲတော်ကြီးမှာ အမျိုးမျိုးသော ဝမ်းမြောက်စရာတွေနဲ့ အလွန်အကဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြတာကို မြင်လဲ မြင်ရတယ်။ ကြားလဲ ကြားရတယ်။ ဒါဟာ အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အင်္ဂါ ၃-ပါးထဲက ပဌမ အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံနေတာဘဲ။ နက်ဖြန် ရေစက်ချ လှူဆဲမှာလဲ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ကြည်လင် ရှင်လန်းတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပွားကြမှာကတော့ သေချာနေပါတယ်။ ဒီလို မလှူမီကရော

လှူဆဲမှာရော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာဟာ အကြောင်း ညီညွတ်မှ ဖြစ်ပါတယ်။ လှူဘွယ်ဝတ္ထုကလဲ ထူးထူး မြတ်မြတ် ဖြစ်ပါမှ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ကြည်ညိုဖွယ် ဂုဏ်ထူးဝိသေသနဲ့ ပြည့်စုံပါမှ အလှူဒါန၏အကျိုးကိုလဲ သိပါ မှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ယခု ရေစက်ချ လှူဒါန်း မည့် မဟာစည်ကျောင်းတော်ဆိုတဲ့ အလှူဝတ္ထုကတော့ အင် မတန် ထူးကဲတဲ့ မှန်မြတ်တဲ့ ကျောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ယခုနေအခါ မှာဆိုယင် ဒီမဟာစည်ကျောင်းလောက် ခေတ်မှီ အချိုးကျတဲ့ ကျောင်းဟာ ဗမာပြည်မှာတော့ ရှိသေးဟန်မတူပါဘူး။ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေ မပြောနဲ့တော့ လာကြည့်တဲ့ လူတွေတောင် ဒီကျောင်းကို မြင်ရတော့ အင်မတန် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီကျောင်း ရေစက်ချပဲ့တော်မှာ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး အမှူး ရှိသော ယောဂီ ရဟန်း သံဃာတော်တွေအား ဆွမ်း စသည်ကို လှူရတယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကျွေးမွေးရတယ်။ ဒီသံဃာ တော်တွေ ဒီယောဂီတွေဟာ ရာဂ ဒေါသ မောဟကင်းအောင် ကျင့်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းဘဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကျောင်း ကို လှူတဲ့အခါမှာ ဗုဒ္ဓပမူခ သံဃိကနှင့် ဂဏိက ရေစက်ချမယ် ဆိုတာ အစီရင်ခံစာ စာအုပ်ထဲမှာ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းအလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ဘုရားလဲ ပါတယ်။ သံဃာ လဲ ပါတယ်။ တရား အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီ ရဟန်း ရှင်လူ တွေလဲ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားနှင့် သံဃာ ဆိုတာကတော့ ရာဂ ဒေါသ မောဟ ကင်းခြင်း အစရှိတဲ့ အတိုင်းမသိသော ဂုဏ်းကျေးဇူးတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေပါတယ်။ မဟာစည် ဆရာတော် အမှူးရှိသော ယောဂီ ရဟန်း ရှင်လူတွေ ဆိုတာလဲ ရာဂ စသည်

ကင်းအောင် ကျင့်နေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်
 ဘက်က ကြည့်လိုက်သလဲ အလွန်ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်း
 ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ယခုကျောင်း ဒကာ ကျောင်းအမ
 တွေဟာ အလှူဒါန၏ အကျိုးကို ကောင်းကောင်း သိကြပြီး
 ဖြစ်နေပါတယ်။ သိသည်ထက် ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိရ
 အောင် အကြံတရားပွဲ ၃-ညမှာရော နက်ဖြန်ခါမှာရော အနု
 မောဒနာ တရားကို ဟောနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယခု
 ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေဟာ ဒါန၏အကျိုးကို သိနား
 လည်တဲ့ဘက်ကလဲ ကောင်းကောင်းကြီး ပြည့်စုံနေပါတယ်။

အဲဒီလို ဝမ်းမြောက်စရာ အကြောင်း အင်္ဂါတွေ ပြည့်စုံ
 နေတဲ့ အတွက် ဒကာ ဒကာမတွေမှာ မလှူမီ ရှေးအဖို့ကလဲ
 ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နေကြပါတယ်။ ယခုကျောင်းတော်
 ရေစက်ချပွဲတော် ကျင်းပတဲ့အခါ လှူဆဲမှာလဲ ဝမ်းမြောက်
 ဝမ်းသာ နေကြပါတယ်။ ဒီလို မလှူမီက အခြေအနေ၊ လှူဆဲ
 က အခြေအနေတွေကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ လှူပြီးတဲ့
 နောက်ကာလမှာလဲ တသက်ပတ်လုံး ဒီကျောင်းအလှူကို
 ပြန်လည် အောက်မေ့ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သွားကြရပါ
 လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာသွားနိုင်အောင်လို့
 အနုမောဒနာ တရားတွေကို ဟောကြရပါတယ်။ ယနေ့ည
 နောက်ပိုင်းမှာရော နက်ဖြန်ခါမှာရော ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်
 ဘုရားကြီးက ဒီအနုမောဒနာတရားကို အကျယ်တဝင့် ဟော
 ကြားတော်မူပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီကျောင်းအလှူဒါန
 မှာ အလှူပေး ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်က အင်္ဂါ ၃-ပါး ပြည့်စုံနေပါတယ်။

အလှူခံဘက်က ရာဂ ဒေါသ မောဟ ကင်းခြင်း၊ သို့မဟုတ်
 ရာဂ ဒေါသ မောဟ ကင်းအောင် ကျင့်နေခြင်း ဆိုတဲ့ ဒီအင်္ဂါ

၃-ပါးနှင့် ပြည့်စုံပုံကတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့စကားထဲမှာ ပါ သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ယခု ကျောင်းအလှူပွဲတော်ကြီးဟာ အင်္ဂါ ၆-ပါးနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ အလှူပွဲတော်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ပွဲတော်ကြီးဟာ တသက်မှာ တခါဆိုသလို အင်မတန် ကြုံထောင့် ကြုံခဲ ပွဲတော်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး တွေဟာ တနေ့ညက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပရိယတ္တိ ဘက်ကဘဲ ကြည့်ကြည့် ပဋိပတ္တိဘက်ကဘဲ ကြည့်ကြည့် ဟောပြောရေး ကျမ်းပြုရေးဘက်ကဘဲ ကြည့်ကြည့် သံဃာ့ဂုဏ်ဘက်ကဘဲ ကြည့်ကြည့် အာစရိယဂုဏော အရ ဆရာသမား ဂုဏ်ဘက်က ဘဲ ကြည့်ကြည့် ပြောလို့ ချီးကျူးလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး၊ တရား အားထုတ်လို့ တရားမြင်သိထားတဲ့ တပည့် ယောဂီတွေ အနေနဲ့ ဆိုယင် ကျေးဇူးဆပ်လို့လဲ မကုန်နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီလို ဂုဏ်ထူး ဝိသေသနှင့် ပြည့်စုံတော်မူတဲ့ မိမိတို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဒီလို ကျောင်းမျိုး ဆောက်လုပ်ပြီး ပူဇော်ကြရတာဟာ နောက်တကြိမ် ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကြုံထောင့် ကြုံခဲတဲ့ ပွဲတော်ကြီးလို့ ဆိုရပါတယ်။

ဒီလို ပွဲတော်ကြီး ကျင်းပပြီး ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးကို ငါတို့ ပူဇော်ရပေတယ် ပြည်လုံးကျွတ် အနေဖြင့် အရပ်ရပ် အနယ်နယ်မှ တပည့် ယောဂီတွေ စုပေါင်းပြီး ကန် တော့ကြရတယ် ဆိုတာကို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ယင် ဒါကတော့ ဝမ်းမြောက်လို့ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။ မနေ့ညက အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ရွှေစေတီ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလဲ ဝိသုဒ္ဓါ ကျောင်းအမ ကြီး ကျောင်းရောက်ချ ပူဇော်ပွဲနေ့မှာ ဝမ်းမြောက်အားကြီး ပြီး ပီတိတွေဖြစ်လို့ သူကျောင်းတော်ကြီးကို လှည့်ပတ်ပြီးတော့

ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးပြီး ဥဒါန်းကျူးပုံကလေးတွေကို ဟောသွားတယ်။ ဒကာ ဒကာမတွေ မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီပီတိမျိုးဟာ စာဂါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ဒီပီတိကို ဝမ်းမြောက်တယ် ဝမ်းမြောက်တယ်လို့ ရှုလိုက်ယင် ဝမ်းမြောက်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း ဝမ်းမြောက်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်းနဲ့ ကုန်သွားတာ ပျောက်သွားတာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို တွေ့မြင်သွားတာမျိုးကို အာနာပါနုဿတိ အဖွင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ-ပီတိ ၊ ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိကို။ ခယတော၊ ကုန်သွားသည်ဟု။ ဝယတော၊ ပျောက်သွားသည်ဟု။ သမ္မသတိ၊ သုံးသပ်၏။ စသည်ဖြင့် ဝိပဿနာရှုခိုက်၌ ပီတိကို မတွေ့မဝေ သိပုံကို ပြထားပါတယ်။ အဲဒီလို သိပြီးတော့ သောတာပန်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သကဒါဂါမ်လဲဖြစ်နိုင်တယ်။ အနာဂါမ်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရဟန္တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်ပုံကိုလဲ ဖုဿဒေဝမထေရ် ဝတ္ထုဖြင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ ပြထားပါတယ်။ ဒါက ယခုပွဲတော်ကြီးမှာ ဒါနနဲ့စပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အကျဉ်းချုပ်ပါဘဲ။

သီလနှင့်စပ်သော ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

(၃)

နောက်ပြီးတော့ သီလနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် တွေ ရှိပါတယ်။ သမာဓိ ပညာနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်တွေ ရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုယင် အလှူဒါနပွဲမှာဖြစ်စေ၊ တရားပွဲမှာဖြစ်စေ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ကြတာကတော့ အရိုးအစဉ်ပါဘဲ။ ယခု ကျောင်းတော်

ရေစက်ချပဲ့အတွက် ကျင်းပတဲ့ အကြိတ်တရားပွဲတွေမှာတော့ ရှစ်ပါးသီလကို အမြဲကျင့်သုံးနေကြတဲ့ သီလရှင်တွေ လူယောက်တွေရော၊ အမြဲမကျင့်သုံးနိုင်တဲ့ တရားနာပရိသတ်လူတွေရော ရှေးဦးစွာ ရှစ်ပါးသီလကို ဆောက်တည်စေပါတယ်။ ဒါဟာလဲ အင်မတန် သင့်မြတ်ပါတယ်။ ရှစ်ပါးသီလနှင့် ပြည့်စုံပြီး တရားနာနေရတာ တရားနာလုံးသွင်းနေရတာဟာ အင်မတန် စိတ်ကြည်နူးဘွယ် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြားအမြင်နည်းတဲ့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီလို ခေတ္တခဏ ရှစ်ပါးသီလဆောက်တည်တာဟာ သင့်မှ သင့်ပါမည်လားလို့ ယုံမှားတွေးတောစရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကလေးကို ဘုန်းကြီးက ရှင်းလင်းပြချင်ပါတယ်။

သီလ ဆိုတာ ကာလအပိုင်းအခြား အကန့်အသတ်မရှိဘဲ အမြဲတမ်းလဲ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို သီလကို ကာလအပရိယန္တသီလ ခေါ်ပါတယ်။ ကာလအပိုင်းအခြား မရှိတဲ့ သီလလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ရက်ပိုင်း နေ့ပိုင်း ညပိုင်း နာရီပိုင်း စသည်ဖြင့် ပိုင်းခြားကန့်သတ်ပြီးတော့လဲ ဆောက်တည် ကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကို ကာလပရိယန္တသီလ ခေါ်ပါတယ်။ ကာလအပိုင်းအခြားရှိတဲ့ သီလလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီလို ဆောက်တည်ကျင့်သုံးကောင်းတဲ့အကြောင်းကို ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော်နှင့် အဋ္ဌကထာများမှာ အထင်အရှား ပြဆိုထားပါတယ်။ အဲဒါကို အများသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အလွယ်တကူ သိနိုင်ရန်အတွက် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မြန်မာပြန် သီလနိဒ္ဒေသပိုင်းမှာ ထည့်သွင်းပြီး ဖော်ပြထားပါတယ်။ သိမှတ်စရာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ မှတ်ထားရအောင် ဘုန်းကြီးက ရွတ်ပြပါဦးမယ်။

ကတမော ကာလပရိယန္တော၊ ဥပါသကောပါသိကာ
ဒါနံ ဒဒမာနာ ပရိဝေသနပရိယန္တံ သီလံ သမာဒိယန္တိ၊
ဝိဟာရဂတာ ဝိဟာရပရိယန္တံ သီလံ သမာဒိယန္တိ၊ ဧကံ
ဝါ ဒွေ ဝါ တယော ဝါ ဘိယျော ဝါ ရတ္တိန္ဒြိဝါနိ ပရိစ္ဆေဒံ
ကတွာ သီလံ သမာဒိယန္တိ၊ အယံ ကာလပရိယန္တော။

ဒါက ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် အဋ္ဌကထာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကို
ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလို မြန်မာပြန်ပြထား
ပါတယ်။

ကာလအပိုင်းအခြားသည် အဘယ်နည်း၊ ရတနာသုံးပါး
ကို ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ယောက်ျား ဥပါသိကာ
မိန်းမတို့သည် အလှူဒါနကို ပေးလှူကုန်စဉ် ကျေးဇူးခြင်း
လျှင် အပိုင်းအခြားရှိသော (ကျေးဇူးချိန် ဆုံးသည်တိုင်
အောင် ပိုင်းခြား၍) သီလကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ ကျောင်း
တိုက်၌ တည်သော ဥပါသကာ ဥပါသိကာမတို့သည် ကျောင်း
တိုက်လျှင် အပိုင်းအခြားရှိသော သီလကို ဆောက်တည်ကုန်
၏၊ တည၌တနေ့ ဖြစ်စေ၊ နှစ်ည၌နှစ်နေ့ဖြစ်စေ၊ သုံးည၌သုံးနေ့
ဖြစ်စေ၊ ထိုထက် အလွန် ည၌နေ့တို့ပတ်လုံး ဖြစ်စေ၊ ပိုင်းခြား၍
သီလကို ဆောက်တည်ကုန်၏၊ ဤသည်ကား ကာလအပိုင်း
အခြားပေတည်း-တဲ့။ အဲဒါဟာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့
ဘာသာပြန်ပါတဲ့၊ မြန်မာစာ ဖတ်တတ်တဲ့လူတိုင်း သိနားလည်
နိုင်ပါတယ်၊ ရှင်းလင်းပြတ်သားပါတယ်၊ အင်မတန် ကျေးဇူး
များပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဆွမ်းကျွေးနေခိုက်လောက် ပိုင်းခြားပြီးတော့လဲ
ဆောက်တည်ကောင်းတယ်လို့ ပါပါတယ်၊ ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ

ရှိနေတုန်းလောက် ပိုင်းခြားပြီးတော့လဲ ဆောက်တည်ကောင်းတယ်လို့ ပါပါတယ်။ ဒီတော့ ယခု တရားနာပရိသတ်တွေဟာ တရားနာနေတုန်း ဒီသာသနာ့ရိပ်သာထဲမှာ ရှိနေတုန်းလောက် ပိုင်းခြားပြီးတော့ ဆောက်တည်ကောင်းတယ် ဆိုတာ အင်မတန် ထင်ရှားနေပါတယ်။ အဲဒီမှာ—

ပရိဝေသနပရိယန္တံ၊ ကျွေးမွေးခြင်းလျှင် အပိုင်းအခြားရှိသော။ သီလံ၊ သီလကို။ သမာဒိယန္တံ၊ ဆောက်တည်ကုန်၏— ဆိုတဲ့ စကားအရဖြင့် ခုနက သာသနာ့အကျိုးဆောင် မင်္ဂလာ ဦးအောင်မြင် ကျေညာသွားတဲ့အတိုင်း နက်ဖြန်ခါ ကျယ်ဝန်း သံဃာတော်များကို ကျွေးမွေးလှူဒါန်းပြီးသည်တိုင် အောင် ပိုင်းခြားပြီးတော့ ရှစ်ပါးဖြစ်စေ၊ ၉-ပါး ၁၀-ပါးဖြစ်စေ မိမိတို့ အလိုရှိရာ သီလကို ဆောက်တည်ကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုယင် ကျွေးမွေးတဲ့ စားသောက်ဖွယ်တွေကို စားသောက်တဲ့အခါလဲ သီလအထူးနှင့် ပြည့်စုံပြီး သုံးဆောင်တဲ့ အတွက် အကျိုးကြီးပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့—

ဝိဟာရဂတာ၊ ကျောင်းတိုက်ထဲ၌ တည်ရှိနေသောသူတို့သည်။ ဝိဟာရပရိယန္တံ၊ ကျောင်းတိုက် အာရပ်လျှင် အပိုင်းအခြားရှိသော။ သီလံ၊ သီလကို။ သမာဒိယန္တံ၊ ဆောက်တည်ကုန်၏။ —

ဆိုတဲ့ စကားအရအားဖြင့် ယခု ဒီသာသနာ့ရိပ်သာထဲ ရောက်နေကြတဲ့ တရားနာပရိသတ်တွေဟာ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာထဲမှာရှိနေတဲ့အတွင်း ရှစ်ပါးသီလကို ကျင့်မယ်၊ ဆယ်ပါးသီလကို ကျင့်မယ်၊ ဒီလို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ဆောက်တည်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကာလပရိယန္တံသီလ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာအတွင်းမှာ ရှိနေတုန်း အဲဒီသီလကို စောင့်ရှောက်

ဖို့ပါတ်၊ သာသနာ့ရိပ်သာက အပြင်ထွက်သွားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီသီလကို စောင့်ရှောက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မကျူးလွန် သမျှ ကာလပတ်လုံး ဆောက်တည်ထားတဲ့ သီလသိက္ခာပုဒ် တွေကတော့ မပျက်ပဲ တည်နေကြပါတယ်၊ အဲဒါလဲ အထူးမှတ် ထားကြသိပါ။

ယခု တရားပွဲမှာ တထိုင်အတွင်း တရားနာနေစဉ် အတွင်း ဒီသာသနာ့ရိပ်သာထဲမှာ ရှိနေစဉ်အတွင်း ကန့်သတ် ပိုင်းခြား ပြီးတော့ ရှစ်ပါးသီလ ခံယူစေတာဟာ ယခု ထုတ်ပြခဲ့တဲ့ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိ အဋ္ဌကထာများနှင့် အညီပင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ညနေစာ စားပြီးမှ ဝိကာလဘောဇနသိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်တည်တာဟာ သင့်ပါမည်လား စသည်ဖြင့် ယုံမှား တွေးတောစရာ မရှိပါဘူး။ ဆောက်တည်တဲ့သူ ပိုင်းခြားထား တဲ့ အတိုင်း သူသန္တာန်မှာ အဲဒီရှစ်ပါးသီလ တည်ပြီး စိတ္တ ဝိသုဒ္ဓိ အထူးပြည့်စုံနေတယ်လို့သာ မှတ်ကြရမယ်။ အထူး ပြည့်စုံတယ် ဆိုတာကတော့ သီလဝိသုဒ္ဓိဆိုတာ လူများမှာ ငါးပါး သီလမျှနဲ့လဲ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ရှစ်ပါးသီလနဲ့ ဆိုယင်တော့ ငါးပါးထက် ပိုလွန် ထူးကဲပြီး ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါကြောင့် သီလဝိသုဒ္ဓိ အထူး ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။ တရား နှလုံး သွင်း အားထုတ်ရာမှာ ဒီသီလဝိသုဒ္ဓိဟာ မူလရင်း ဖြစ်လို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီသီလဝိသုဒ္ဓိ ပြည့်စုံမှ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိစသည် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ တော်တော်ကြာမှ အကျယ် ပြောရမယ်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် ကာလက အရိယ ဆိုတဲ့ ငါးမျှားသမား၊ တရားပွဲထဲမှာ ခိုးဘို့လာတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် သူခိုး တယောက်၊ အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သောက်ထားတဲ့ သန္တတိ

အမတ်ကြီး-ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရားနာနေရင်း မဂ်ဖိုလ်တရား ထူးကို ရသွားကြတယ်။ သီလဆောက်တည်မှု မရှိဘူး၊ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းဖြင့် သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ပါသလဲလို့ ဒီလို မေးစရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကိုလဲ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝိပဿနာရှုနည်းကျမ်း ပဌမတွဲ သီလခဏ်းမှာ ရှင်းလင်းပြထားပါတယ်။ အဲဒီလို စောစောက သီလမစင်ကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှာ တရားနာနေရင်း သူတော်ကောင်း စိတ် ဝင်လာတယ်။ ငါဟာ သတ်ခြင်း ခိုးခြင်း အစရှိတဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ပြုလာခဲ့တယ်၊ ယခုအချိန်မှစပြီး နောင်အခါမှာတော့ ဒီလို မကောင်းမှုတွေကို မပြုတော့ပါဘူးလို့ စိတ်ဖြင့် နှလုံးသွင်း ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့် သီလဆောက်တည်ခြင်းကိစ္စ သီလဝိသုဒ္ဓိကိစ္စ ပြီးသွားတယ်လို့ ယူရမည့်အကြောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက နက်နက်နဲနဲ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။

အဲဒီတော့ ယခု တရားနာပရိသတ် ဒကာ ဒကာမတွေမှာ ငါးပါးသီလဆိုတာကတော့ စောစောကတည်းက ပြည့်စုံနေကြပါတယ်။ သီလရှင်တွေ ရိပ်သာထဲမှာ နေတဲ့ ယောဂီတွေ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ရှစ်ပါးသီလတောင် စောစောကတည်းက ပြည့်စုံနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြည့်စုံပြီးဖြစ်တဲ့ အဲဒီ သီလတွေလဲ ယခုလို တရားပွဲမှာ ထပ်ပြီးတော့ ဆောက်တည်ရပါတယ်။ ဒီလို ဆောက်တည်တော့ သမာဒါနသီလ ဆောက်တည်မှုသီလ ကုသိုလ်ဟာ ထပ်ပြီး ဖြစ်ပွားပါတယ်။ စောစောက မပြည့်စုံသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ မိမိတို့ အလိုရှိတဲ့ ရှစ်ပါး ကိုးပါး ဆယ်ပါး သီလတွေကို မိမိ အလိုရှိသလောက် ကန့်သတ်ပိုင်းခြားပြီး ဆောက်တည်ရပါတယ်။ ဒီလို ဆောက်တည်ပြီးတော့ အဲဒီသီလတွေကို အမှီပြုပြီး ဒါနကုသိုလ်ပြုယင်လဲ ထူးမြတ်တဲ့

ဒါနကုသိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဝနာ အားထုတ်ယင်လဲ စိတ္တ-
ဝိသုဒ္ဓိအစရှိတဲ့ အထက်အထက် ဝိသုဒ္ဓိတရားတွေ တိုးတက်ဖြစ်
ပွားသွားနိုင်ပါတယ်။ ကဲ ဆိုကြစမ်းပါ။

ငါး ရှစ် ကိုး ဆယ်၊ လူတို့ဝယ်၊ ကျင့်ဘွယ် သီလများ။

လူတို့ဆိုင်ရာ သီလကတော့ ငါးပါးသီလ ရှစ်ပါးသီလ
ကိုးပါးသီလ ဆယ်ပါးသီလ ဒီလေးမျိုးပါဘဲ။ ဒီသီလတွေကို
အမြဲတမ်းဖြစ်စေ၊ အခိုက်အတန့်ဖြစ်စေ ဆောက်တည်ပြီး
ကျင့်ကောင်းတယ်။ ဒါနပြုတဲ့အခါမှာလဲ ဒီသီလတမျိုးမျိုးနဲ့
ပြည့်စုံပြီးမှ ပေးလှူယင် သာပြီ အကျိုးကြီးတယ်။ လူ့ ချမ်းသာ
ဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ချမ်းသာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ချမ်းသာမျိုးမဆို တောင့်
တယ် အဲဒီလို ဒါနကုသိုလ်ဖြင့် ရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မြတ်စွာ
ဘုရားက—

ဣဇ္ဈတိ ဘိက္ခဝေ သီလဝတော စေတောပဏိဓိ ဝိသုဒ္ဓတ္တာ-
လ္လိ ဟောထားပါတယ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သီလဝတော၊ သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏။
စေတောပဏိဓိ၊ စိတ်ဖြင့် တောင့်တခြင်းသည်။ ဝိသုဒ္ဓတ္တာ၊
သီလစင်ကြယ်သောကြောင့်၊ ဣဇ္ဈတိ၊ တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံ
ပေ၏-တဲ့။

ဒါကြောင့် ပေးလှူတဲ့အခါ သီလဆောက်တည်ကြရတယ်။
ဘာဝနာ အားထုတ်ယင်လဲ ဒီသီလတမျိုးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံပြီး
တော့ သီလဝိသုဒ္ဓိမှာ တည်ပြီး အားထုတ်ရတယ်။ အဲဒါက
အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ—

သီလေ ပတိဋ္ဌာယ နရော သပညော၊ စိတ္တံ ပညဉ္စ ဘာဝယံ။
အာတာပီ နိပကော ဘိက္ခု၊ သော ဣမံ ဝိဇ္ဇေယေ ဇဋ္ဌံ။—

ဆိုတဲ့ ဒီဂါထာကို အခြေခံ အဖြစ်ဖြင့် ထုတ်ပြုပြီးတော့ အရဟတ္တဖိုလ် တိုင်အောင် သီလ သမာဓိ ပညာ ပွားများပုံတွေကို ဖွင့်ပြတော်မူပါတယ်။ အဲဒီ ဂါထာဟာ ဒေဝတာသံယုတ်မှာ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောထားတဲ့ ဂါထာဖြစ်ပါတယ်။ ကြည်ညိုကြရအောင် အနက်ပြန်ပြီး အဓိပ္ပါယ်အကျဉ်းချုပ် ပြောမယ်။

သပညော၊ တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေ ကမ္မဇပညာ ပါရှိလာသော။
 (ရှေးဘဝတစ်ခုခုက သံသရာမှ လွတ်မြောက်ဖို့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ် ဆုတောင်းပြီး ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခုဘဝမှာ လူ ဖြစ်လာတယ်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို ယုံကြည်နိုင်တဲ့ အမျိုးထဲမှာ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ဘဝသစ် စဖြစ်လာကတည်းက ဉာဏ်ပညာပါတဲ့ ဝိပါက်စိတ်နဲ့ ပဋိသန္ဓေ နေလာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ပဋိသန္ဓေပညာ ပါလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေပညာ ပါလာသလား မပါလာဘူးလား လို့ ဒီလိုတော့ စဉ်းစားနေဖို့ မလိုပါဘူး။ နားလည်လောက်အောင် ဟောတဲ့တရားကို နားလည်တယ်။ တရားကိုလဲ လိုလားတယ်ဆိုယင် ဒီပညာပါလာတယ်လို့ဘဲ မှတ်ယူရပါတယ်။)

သပညော၊ တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေ ကမ္မဇပညာ ပါရှိလာသော။
 နရော၊ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီး ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သီလေ၊ ငါးပါး ရှစ်ပါး စသည်ပြားသော ကိုယ်ကျင့်တရား သီလ၌။ ပတိဋ္ဌာယ၊ မကျိုး မပေါက် မပြောက် မကျားရအောင် ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သောအားဖြင့် တည်ပြီး၍။ (တရားအားထုတ်လိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ်ကျင့်သီလနှင့် ရှေးဦးစွာ ပြည့်စုံရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီလို သီလ၌ တည်ပြီးတော့ ဘာနဲ့ ပြည့်စုံရဦးမလဲ ဆိုယင်)

အာတာပီ၊ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ် ခြောက်သွေ့စေ
တတ်သော သမ္မုပဓာန် လုံ့လ စတုရင်္ဂဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသည်
ဖြစ်၍။

ဒီလုံ့လ ဝီရိယနှင့်လဲ ပြည့်စုံရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့—
နိပကော၊ ကိလေသာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ပါရိဟာ-
ရိယ ပညာရှိသည်ဖြစ်၍။

ပါရိဟာရိယပညာဆိုတာ အကျိုးရှိ မရှိ၊ သင့် မသင့် ဆင်ခြင်
တိုင်းထွာနိုင်တဲ့ ပညာပါဘဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအရာမှာတော့ ဘယ်လို
နှလုံးသွင်းအားထုတ်ယင် အကျိုးများမယ်၊ သင့်တော်မယ်
စသည်ဖြင့် မြှော်မြင်နိုင်တဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပါဘဲ၊ အဲဒါကို
သာတ္ထကသမ္ပဇဉ် သပ္ပာယ်သမ္ပဇဉ်လို့လဲ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ နိပစ္စတိတိ
နိပကော-လို့ ဝစနတ္ထကို ကြံပြီးတော့-နိပကော၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်
ရင့်ကျက်သည်ဖြစ်၍။ ဝါ၊ ရင့်ကျက်သော ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့်
ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍-ဆိုတဲ့ ဒီအနက်က သာပြီးထင်ပေါ်တယ်လို့
မိန့်ဆိုပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ ရင့်ကျက်တဲ့ ပါရိဟာရိယခေါ်
တဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့လဲ ပြည့်စုံပြီးတော့-စိတ္တဉ္စ၊ စိတ်ကို ခေါင်း
တပ်၍ ပြအပ်သော သမာဓိကို၎င်း။ ဒီပုဒ်ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ-
သမာဓိဉ္စေဝ-သမာဓိကို၎င်း-လို့ ဖွင့်ပြပါတယ်။ ဒါကြောင့်—

စိတ္တဉ္စ၊ သမာဓိကို၎င်း။ ပညဉ္စ၊ ဝိပဿနာပညာကို၎င်း။
ဘာဝယံ ဘာဝယန္တော၊ ပွားစေသည်ရှိသော်။ သော၊ ထိုသို့
သော။ ဘိက္ခု၊ သံသရာဘေးကို ရှုမြင်သောရဟန်းသည်။ ဣမံ
ဇဉ်၊ ဤတဏှာတည်းဟူသော အရှုပ်အထွေးကို။ ဝိဇဉုယေ၊
ဖြေရှင်းနိုင်ပေ၏-တဲ့။

တဏှာအရူပ်ကို ဖြေရှင်းတယ် ပယ်တယ် ဆိုတာ အရဟတ္တ မဂ်ဖိုလ်ရောက်မှ ဖြေရှင်းနိုင် ပယ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အရဟတ္တမဂ် ဖိုလ်ကို ရောက်အောင် အားထုတ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်က ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ပွားစေရတဲ့ အလုပ်ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝိပဿနာ ထူထောင်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ သမာဓိကို ရှေးဦးစွာ ထူထောင်ပြီးမှ ဝိပဿနာရရတဲ့ သမထယာနိက၏ လုပ်ငန်းစဉ်က တမျိုး၊ သမာဓိကို သီးခြားမထူထောင်တော့ဘဲ ဝိပဿနာကိုဘဲ စပြီး ပွားစေတဲ့ ဝိပဿနာယာနိက၏ လုပ်ငန်းစဉ်က တမျိုး ဒီလို နှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ ဒီဂါထာမှာတော့ သမာဓိက စပြီး ပွားစေရတဲ့ သမထယာနိက၏ လမ်းစဉ်ကို အရင်းခံပြုပြီး ပြထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမာဓိကိုရော ဝိပဿနာပညာကိုရော ဒီနှစ်ပါးလုံး ကို ပွားစေတဲ့သူသည် တဏှာအရူပ်ကို ဖြေရှင်းနိုင်တယ်လို့ ဒီလို ဟောထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ၊ ယဒါ ပညာယ ပဿတိ။
အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊ ဧသ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။—

ဆိုတဲ့ ဒီဂါထာမှာတော့ သမာဓိ မပါဘဲ ဝိပဿနာဉာဏ် သက်သက်ကို နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်အဖြစ်ဖြင့် ဟောထားတဲ့အကြောင်း ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာဘဲ “ဝိပဿနာမတ္ထဝသေနဝဒဿိတော”လို့ ပြဆိုထားပါတယ်။ ဝိပဿနာမျှသက်သက်ဖြင့် ပြထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အရေးကြီးသော မဟာဋီကာ အဖွင့်တရပ်ကို ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မဟာဋီကာနိဿယမှာ ရှင်းပြထားတာ ရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုလျှင် “ဝိပဿနာမတ္ထဝသေနဝ-၌ ဧဝံဖြင့် သမာဓိကို နှစ်စေ၏၊ မတ္တဖြင့် အထူးကို နှစ်စေ၏၊ ထိုနှစ်ပုဒ်လုံးဖြင့်

ထူးခြားသော ဥပစာသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိကိုသာ နှစ်စေသည်။ မထူးခြားသော ဝိပဿနာသမာဓိကိုကား မနှစ်စေဟု ဆိုလိုတယ်”လို့ ရှင်းပြထားပါတယ်။ အဲဒါဟာ အင်မတန်လဲနက်နဲပါတယ်။ အင်မတန်လဲ အရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒီမှာ အများနားလည်အောင် ဘုန်းကြီးက ရှင်းပြပါဦးမယ်။ အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတွေကို မမြဲကြဟု ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် မြင်လျှင် ဆင်းရဲမျှဖြစ်သော သင်္ခါရတရား၌ ငြီးငွေ့လေတော့သည်။ ဤသို့ ငြီးငွေ့ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းဖြစ်သည်ဟု ဟောတော်မူရာမှာ “သင်္ခါရတရားတို့ကို အနိစ္စဟု မြင်သည် ငြီးငွေ့သည်”ဟု ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ပုံသာပါတယ်။ သမာဓိဖြစ်ပုံတော့ မပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာမျှကိုသာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းလမ်းဟု ပြထားပါတယ်။ အဲဒီလို ပြရာမှာ ထူးခြားတဲ့ ဥပစာသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိ မပါသော်လဲ ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ယှဉ်တွဲပြီးဖြစ်တဲ့ ခဏိကသမာဓိကတော့ ပါတယ်လို့သာ ယူရမယ်။ ခဏိကသမာဓိ မပါယင်တော့ ဝိပဿနာဉာဏ်တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း နံတိုင်း စားသိတိုင်း တွေ့ထိတိုင်း ကြံသိတိုင်း ထင်ရှားပေါ် ရာကစပြီး ဝိပဿနာရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့တွဲပြီး စူးစိုက်တည်ကြည်တဲ့ သမာဓိ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသမာဓိ အားမကောင်းသေးယင် ထိုထိုအာရုံတွေဆီကို ပြေးသွားတဲ့ နီဝရဏတွေက မကင်းသေးဘူး။ ရုပ်နာမ်ကိုလဲ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား မသိနိုင်သေးဘူး။ ဒီခဏိကသမာဓိအားမကောင်းလာတဲ့ အခါမှာ နီဝရဏတွေ ကင်းသွားတယ်။ ရှုမှတ်တဲ့ စိတ်ချည်း စင်ကြယ်နေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ခဏိကသမာဓိဖြင့် စိတ်စင်ကြယ်
တဲ့အခါမှာ ရှုမှတ်မိတဲ့ ရုပ်နဲ့ သိတဲ့နာမ်တရားတွေကို ပိုင်းခြား
ပြီး သိတယ်။ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဆိုတာလဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ခုနက ရွတ်ပြတဲ့ သံယုတ်ဂါထာထဲမှာ စိတ္တဉ္စ၊
သမာဓိကိုလဲ ပွားစေရမယ် ဆိုရာမှာ သမထယာနိက ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်ယင် ဥပစာသမာဓိ အပ္ပနာဈာန်သမာဓိကိုရအောင် ရှေးဦး
စွာ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ရပါတယ်။ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း
ဆိုတာက ကသိုဏ်းဆယ်ပါး၊ အသုဘဆယ်ပါး၊ အနုဿတိ
ဆယ်ပါး၊ ဗြဟ္မဝိဟာရလေးပါး၊ အာရပ္ပကမ္မဋ္ဌာန်းကလေးပါး၊
အာဟာရေပဋိကူလသညာကတပါး၊ စတုဓာတုဝဝတ္ထာန်က တ
ပါး၊ အားလုံးပေါင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်ထဲက စတုဓာတုဝဝတ္ထာန်မှတစ်ပါး ကျန်
တဲ့ ၃၉-ပါးကတော့ သမာဓိကမ္မဋ္ဌာန်း သက်သက်ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီ ၃၉-ပါးထဲက တခုခုကို အားထုတ်ယင် သမာဓိသာ ဖြစ်နိုင်
တယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝိပဿနာဉာဏ်
ဖြစ်ချင်ယင် ဥပစာသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိကို ရပြီးတဲ့အခါမှာ
ဝိပဿနာတဆင့် တက်ရတယ်။ ဘယ်လိုတက်ရသလဲ ဆိုယင်
မိမိ ရထားတဲ့ဈာန်ကို ရှေးဦးစွာ ဝင်စားပြီးတော့ အဲဒီဈာန်မှ
ထတဲ့အခါ အဲဒီဈာန်စိတ်ကို ရှုရတယ်။ ယခု ယောဂီတွေမှာ
စဉ်းစားကြံစည်မိယင် အဲဒီ စဉ်းစားကြံစည်တဲ့စိတ်ကို ရှုမှတ်
ရတာမျိုးပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ယင်လဲ ဈာန်မှ ထတဲ့အခါ
ပေါ်ရာ ပေါ်ရာ ရုပ်နာမ်ကို ရှုရတယ်။ အဲဒါကတော့ ယခု
ယောဂီတွေမှာ မြင်တယ် ကြားတယ် ကျွေးတယ် ဆန့်တယ်
စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ပုံနှင့် အတူတူပါ။ ဒါဖြင့် ဘာထူးသေးသလဲ

ဆိုယင် စျာန်မှထတဲ့အခါ စိတ်က ကောင်းကောင်း စူးစိုက် တည်ကြည်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရှုရာ ရှုရာ အာရုံမှာ ရှုမှတ်တဲ့ စိတ်က တဲ့တဲ့မတ်မတ် ကပ်ကပ်ပြီး ကျကျသွားတယ်။ ဒါ ကြောင့် ရှုမိတဲ့အာရုံကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိသိသွားတယ်။ စျာန်အခြေခံမရှိဘဲရှုတဲ့ ယောဂီမှာတော့ သမာဓိအားက ရှု ခါစမှာ မကောင်းသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံဆီကို တဲ့တဲ့မတ်မတ် မသွားဘဲလဲ ရှိတတ်တယ်။ အာရုံနဲ့ မှတ်စိတ်ဟာ ကောင်းကောင်းမကပ်ပဲလဲ ရှိတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရှုမိတဲ့ အာရုံကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား မသိပဲလဲ ရှိနေတတ်တယ်။ အဲဒါ ဟာ စျာန်အခြေခံရှိတာနဲ့ မရှိတာ ထူးခြားချက်ပါဘဲ။

ဒါကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ-စိတ္တံ ဘာဝယံ-အရ သမာဓိ ပွား များပုံကို စျာန်သမာပတ် ရှစ်ပါးလုံးရပြီး နိုင်နင်းအောင် လေ့ လာပုံများနှင့်တကွ အပြည့်အစုံပြသွားပါတယ်။ အဲဒီလို ပြပြီး တော့-ပညဉ္စ ဘာဝယံ-အရ ဝိပဿနာပွားပုံကိုလဲ ယခု ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း စျာန်ဝင်စားပြီးတော့ စျာန်မှထပြီး စျာန်တရားတွေကို ရှုပုံရော မဟာဘုတ်ရုပ်စသည်ကို ရှုပုံရော ပြသွားပါတယ်။

ဓာတ် ၄-ပါးကို ရှုရတဲ့ စတုဓာတုဝဝတ္ထာန် ကမ္မဋ္ဌာန်း ကတော့ ဝိပဿနာက စပြီး ရှုရတဲ့ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ရှုနေရင်း နိဝရဏတွေကို ကင်းစေနိုင်တဲ့ ဥပစာ သမာဓိကို ရစေနိုင်တဲ့အတွက် အဲဒါကိုလဲ သမထ ကမ္မဋ္ဌာန်း လေးဆယ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ ပြထားပါတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်-၄-ပါးကို ရှုနေရင်း ဥပစာသမာဓိကိုရသလို သတိပဋ္ဌာန သုတ်မှာ ပြထားတဲ့အတိုင်း ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးကို ရှုနေရင်းလဲ ဥပစာသမာဓိကို ရနိုင်ပါတယ်။ သမ္ပဗညပိုင်းအရ ရှုနေရင်းလဲ

ရနိုင်ပါတယ်။ ဝေဒနာနုပဿနာ စိတ္တာနုပဿနာတို့အရ ရှုနေရင်းလဲ ရနိုင်ပါတယ်။ ဓမ္မာနုပဿနာပိုင်းက ခန္ဓာ အာယတန စသည်ကို ရှုနေရင်းလဲ ဥပစာသမာဓိကို ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတိပဋ္ဌာနသုတ်အဖွင့် အဋ္ဌကထာမှာ “သေသာနိ၊ အာနာပါနပိုင်းနှင့် ပဋိကူလပိုင်းမှ ကြွင်းသောအပိုင်းတို့သည်။ ဥပစာရကမ္မဋ္ဌာနာနေဝ၊ ဥပစာသမာဓိကိုသာ ရစေနိုင်သော ဥပစာကမ္မဋ္ဌာန်းတို့သာ ဖြစ်သည်”လို့ ပြဆိုထားပါတယ်။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်မှာ အပိုင်း ၂၁-ပိုင်းရှိပါတယ်။ အဲဒီ ၂၁-ပိုင်းထဲက အာနာပါနပိုင်းနှင့် ပဋိကူလမနသိကာရပိုင်း ဆိုတဲ့ ဒီ ၂-ပိုင်းသာလျှင် အပ္ပနာစျာန်ကို ရစေနိုင်တဲ့ အပ္ပနာကမ္မဋ္ဌာန်းများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ၁၉-ပိုင်းကတော့ ဥပစာရသမာဓိလောကံသာ ရစေနိုင်တဲ့ ဥပစာရကမ္မဋ္ဌာန်းများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒီလို အဋ္ဌကထာက ပြဆိုထားပါတယ်။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာလဲ သမာဓိကို ရှေးဦးစွာ မပျိုးစေဘဲ ဝိပဿနာက စ၍ ရှုပုံရှုနည်းကို ဓာတ်-၄-ပါး ရှုပုံက တနည်း၊ ခန္ဓာငါးပါး ရှုပုံက တနည်း၊ အာယတန ၁၂-ပါး ရှုပုံက တနည်း၊ ဓာတ် ၁၈-ပါး ရှုပုံက တနည်း၊ ရုပ်နာမ် ၂-ပါးကို ရှုပုံက တနည်း၊ ဒီလို ၅-နည်းခွဲပြီး ပြထားပါတယ်။ အဲဒီ ၅-နည်းထဲမှာ ဓာတ် ၄-ပါး ရှုပုံဟာ စတုဓာတုဝေဒနာနှင့် အတူတူပါတယ်။ အမည်မျှသာ ကွဲပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ဓာတ် ၄-ပါးကိုရှုရင်း နိဝရဏတွေကို ကင်းစေနိုင်တဲ့ ဥပစာသမာဓိဖြစ်ပြီး စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ပြီးစီးကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ အဲဒီ ဓာတ် ၄-ပါးရှုတာလိုဘဲ ခန္ဓာစသည်ကို ရှုရာမှာလဲ အဲဒီ ဥပစာသမာဓိဖြစ်ပြီး စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ပြီးစီးတယ် ဆိုတာကိုလဲ မှတ်သားရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် သတိပဋ္ဌာနသုတ် အဋ္ဌကထာက အဲဒီ ခန္ဓာစသည်ကို

ရှုတာတွေကိုလဲ ဥပစာကမ္မဋ္ဌာန်းလို့ ဆိုထားတဲ့အပြင် အဲဒါ တွေကို လက်တွေ့ရတဲ့ ယောဂီတွေမှာလဲ နိဝရဏကင်းပြီး ဥပစာသမာဓိဖြစ်ပုံ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ပုံတွေကို ထင်ရှားတွေ့ရတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပါဘဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီအချက် တွေကိုလဲ သေသေချာချာ နက်နက်နဲနဲ စိစစ် ဝေဖန်ပြီးတော့ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်ပါဠိတော်နှင့်အညီ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ် ပေါ်ဆဲ ရုပ်နာမ်ကို ရှုမှတ်ယင် သမာဓိဉာဏ် အားပြည့်လာ သောအခါ ဥပစာသမာဓိနှင့် ညီမျှတဲ့ ဝိပဿနာခဏိက သမာဓိ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီသမာဓိဖြင့် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိလဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို အခါမှာ ရှုမှတ်မိတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ နာမရူပ- ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဖြစ်ပြီး ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိလဲ ဖြစ်တယ် စသည်ဖြင့် ဝိသုဒ္ဓိနှင့် ဝိပဿနာဉာဏ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပုံတွေကို ပါဠိ အဋ္ဌကထာ ကျမ်းဂန်အရရော၊ ယောဂီတို့၏ ကိုယ်တွေ့ ဉာဏ် တွေအရရော ပြတ်ပြတ်သားသား ဟောကြား ပြဆိုတော် မူပါတယ်။ အဲဒါ ကိုယ်တွေ့ ဉာဏ်တွေ ဖြစ်နေတဲ့ တပည့်ယောဂီ တွေအတွက် အင်မတန် ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့လဲ ဒီလို ခိုင်လုံတဲ့ နည်း နိဿယကို ရထားလို့ နည်း မှန် လမ်းမှန်တွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဟောကြားနိုင်ပါ တယ်။ အဲဒီလို ဟောကြားနိုင်တဲ့အတွက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အား ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်အောင်လဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ယခုနေအခါမှာ စျာန် ရအောင် အားထုတ်ဖို့ဆိုတာ အများအားဖြင့် မလွယ်ဘူး ဆိုတာ သိမြင်တော်မူတာကလဲ တကြောင်း၊ စျာန်ရအောင် ရှုမယ်ဆိုယင် အဲဒီလို စျာန်ရအောင် ရှုနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်

ပြီး ဝိပဿနာရှုခွင့်မရဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လို့ မြင်တော်မူတာကလဲ တကြောင်း ဒီအကြောင်း နှစ်ပါးကြောင့် သမာဓိကို သီးသန့်မပွားများဘဲ ဝိပဿနာက စပြီး အားထုတ်ရတဲ့ ဝိပဿနာယာနိကလမ်းကို ညွှန်ပြနေပါတယ်။ ဝိပဿနာဆိုတာ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်ဟူသမျှကို ရှုရပါတယ်။ ဘယ်နားအပိုင်းက ရုပ်တော့ မရှုကောင်းဘူးလို့ ဒီလို အကန့်အသတ်မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် မြင်ရာကဖြစ်စေ၊ ကြားရာကဖြစ်စေ၊ နံရာကဖြစ်စေ၊ စားသိရာကဖြစ်စေ၊ တွေ့ထိရာကဖြစ်စေ၊ ကြံသိရာကဖြစ်စေ ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့တရားကို ရှုဘို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ အဲဒီ တရားတွေထဲမှာလဲ ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရုပ်တရားတွေက စပြီး ရှုဘို့၊ အဲဒီမှာလဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေဆဲမှာ အဲဒီ သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ်ကို ရှုဘို့၊ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်နေတဲ့အခါမှာ ဆိုယင် ဝမ်းပိုက်က တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ်ဟာ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီ ဝါယောဓာတ်ကို ရှုဘို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ အဲဒီမှာလဲ “ဝါယောဓာတ်၊ လေရုပ်၊ တွန်းကန်တယ်” စသည်ဖြင့် ကျမ်းဂန် ဝေါဟာရတွေနဲ့ ရှုရမယ်ဆိုယင် အများအားဖြင့် မလွယ်ကူပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရှုလို့ လွယ်ကူစေရန် (မြန်မာ) လူတိုင်းမှာ နှုတ်တက်နေတဲ့ ဝေါဟာရဖြင့် (ဖောင်းတယ်-ပိန်တယ်)လို့ ဒီလို ရိုးရိုးကလေး ရှုမှတ်စေပါတယ်။

အဲဒါကို သဘောမပေါက် နားမလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ထွက်သက် ဝင်သက်လေကို နှာသီးဖျားကသာ ရှုကောင်းတယ်။ ဝမ်းပိုက်က မရှုကောင်းဘူး။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ဆိုတာလဲ ကျမ်းဂန်ထဲမှာ မရှိဘူး စသည်ဖြင့် အပြစ်ပြောနေကြပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း၏ သဘောကို ကျကျ

နန နားမလည်လို့ စာပေကျမ်းဂန်အရာမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မတတ် မသိလို့ဘဲလို့ ဆိုရမှာဘဲ။ သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်မှာ “သွားယင် သွားတယ်လို့ သိတယ်၊ ကျွေးယင် ဆန့်ယင် ကျွေးတယ် ဆန့်တယ်လို့ သိတယ်” စသည်ဖြင့် ဟောထားတာနဲ့ “ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်”လို့ မှတ်သိတာဟာ သဘောအားဖြင့် တူပါတယ်။ အထူးအားဖြင့် ဓာတုမနသိကာရပိုင်းထဲမှာ အတွင်း ဝင်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာပေကျမ်းဂန်ထဲမှာ မရှိဘူးလို့လဲ မဆိုသင့်ပါဘူး။ ကျမ်းဂန်ဆိုတာ နည်းရရုံလောက်ပဲ ပြဆိုရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် လို့ ရှုမှတ်ရာမှာ တောင့်တဲ့သဘော တင်းတဲ့သဘော လှုပ်ရှားတဲ့သဘောကို သိတဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီလို သိရတာဟာ ဝါယောဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ် ဖြစ်တဲ့အကြောင်းများကိုလဲ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝိပဿနာရှုနည်းကျမ်း ဝိပဿနာအခြေခံကျမ်း စသည်မှာ ပြတ်ပြတ်သားသား ခိုင်လုံတဲ့ သာဓကများနှင့်တကွ ပြဆိုထားပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဥပစာသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိကိုရအောင် အာနာပါနုကို သမထကမ္မဋ္ဌာန်းအဖြစ်ဖြင့် ရှုလိုလျှင် နှာသီးဖျားနှင့် အထက်နှုတ်ခမ်းဆိုတဲ့ တဌာနတည်းကသာ ရှုအပ်ကြောင်း၊ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်အောင် ရှုလိုလျှင်တော့ ဝင်သက် ထွက်သက်လေကို ဘယ်နေရာကမဆို ရှုအပ်ကြောင်းကိုလဲ ရှင်းလင်းပြတော်မူပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဝါယောဓာတ် ၆-မျိုးထဲက ဥဒ္ဓင်္ဂမခေါ်တဲ့ အထက်သို့တက်သောလေ၊ အဓောဂမခေါ်တဲ့ အောက်သို့စုန်သောလေ၊ ကုစ္ဆိသယခေါ်တဲ့ ဝမ်းထဲကလေ၊ ကောဋ္ဌာသယခေါ်တဲ့ အူထဲကလေ၊ အင်္ဂမင်္ဂါနုသာရီခေါ်တဲ့ အင်္ဂါကြီးငယ်လျှောက်ပြီး လှုပ်ရှားပြုပြင်တဲ့လေ ဆိုတဲ့

ဒီလေငါးမျိုးကို ဝိပဿနာရှုလျှင် ဘယ်နေရာက လေမဆို့ ရှု
ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါလိုက် ဒီ ဝင်သက် ထက်သက်လေကိုလဲ
အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ထင်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်အောင် ရှုလို
လျှင် ဘယ်နေရာက လေမဆို့ ရှုသင့်ကြောင်း သဘောပေါက်
နိုင်ပါတယ်။ သမာဓိဖြစ်အောင် ရှုရာမှာတော့ တနေရာတည်း
က စူးစိုက်ပြီး ရှုနေမှသာ နိမိတ်ထင်ပြီး သမာဓိဖြစ်နိုင်တယ်။
ဒါကြောင့် သမာဓိ သက်သက်ဖြစ်အောင် သမထကမ္မဋ္ဌာန်း
အဖြစ်ဖြင့် ရှုလိုလျှင်တော့ နှာသီးဖျားနဲ့ အထက်နှုတ်ခမ်း
ဆိုတဲ့ တနေရာတည်းကသာ ရှုရတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း
ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ကြီးက အကျယ်ဝေဘန်ပြီး ရှင်းလင်း
တော်မူပါတယ်။ အဲဒါဟာ အင်မတန်ပြတ်သားပါတယ်။ အင်
မတန် ယုတ္တိရှိပါပေတယ်။

ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ ပြောရမယ် ဆိုယင်တော့ မြတ်စွာဘုရား၏
သာသနာတော်မှာ ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြစ်အောင်
ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ ယူပုံဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်မျှသာ မဟုတ်ပဲ
အခြားနည်းများလဲ ရှိသေးတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ပဋ္ဌာစာရာ
ထေရီမမှာ ခြေဆေးရေသွားပုံကို အာရုံပြုပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်
ဖြစ်တယ်။ ထေရီကဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးလဲ လောင်ကျွမ်းသွားတဲ့
ဟင်းရှက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ ဓမ္မပဒ
မှာ ရဟန်းငါးရာဟာလဲ မရီစိကမ္မဋ္ဌာန်း တံလုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
ယူလာခဲ့ကြတယ်။ မိုးရွာတဲ့အခါ မိုးပေါက်တွေကြည့်ရင်း
ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ဖြစ်ပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြတယ်လို့ ဆိုပါ
တယ်။ ဒီလို ကမ္မဋ္ဌာန်းအထူးတွေလဲ ရှိပါတယ်။ အထင်ရှားဆုံး
ကတော့ အရှင်စူဠပန်၏ ရဇောဟရဏံ-ဆိုတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပါဘဲ။
အရှင်စူဠပန်ဟာ ဂါထာတပုဒ်ကို လေးလပတ်လုံး ကျက်မှတ်လို့

မရနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့အစ်ကို မဟာပန်မထေရ်က နှင် ထုတ်လိုက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက တံခါးမုခ်ဝမှ အရှင်စူဠပန်ကို ခေါ်လာပြီးတော့ အဝတ်ပိုင်းကလေးတခုကို ပေးပြီး ရဇော-ဟရဏံ ရဇောဟရဏံ-လို့ ရှုတ်ပြီး အဲဒီ အဝတ်ပိုင်းကလေးကို လက်နဲ့ ဆုပ်နယ်နေရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားပါတယ်။

ရဇောဟရဏံ-မြူအညစ်အကြေးကိုဆောင်သည်တဲ့၊ အဲဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ပေးတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်မှာ ဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းထဲ ထည့်ရမလဲ၊ စဉ်းစားကြစမ်း၊ တိုက်ရိုက်ဆိုယင်တော့ ဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းထဲမှ မဝင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်စူဠပန်ဟာ ရဇောဟရဏံ ရဇောဟရဏံ-မြူအညစ်အကြေးကို ဆောင်သည် မြူအညစ်အကြေးကို ဆောင်သည်လို့ ရှုတ်ရင်း လက်နဲ့ ဆုပ်နယ်နေရာက အဝတ်ကလေး ညစ်နွမ်းလာတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိမိ၏ ရုပ်ကိုယ်ကြီးက မစင်ကြယ်လို့ ဒီအဝတ်ကလေး ညစ်နွမ်းရတယ်လို့ ဆင်ခြင်ပြီး မိမိ၏ ကိုယ်အပေါ်မှာ အသုဘသညာ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားကလဲ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ပြီး တရားဟောတယ်။ အဲဒီတရားကိုနာပြီး နှလုံးသွင်းတဲ့အတွက် ဝိပဿနာ ဥာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းဖြစ်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်တော်မူပါသတဲ့။

အဲဒီ ရဇောဟရဏံ-လို့ ဆိုပြီး နှလုံးသွင်းရာက သမာဓိဥာဏ် ဖြစ်ပြီး အရှင်စူဠပန် ရဟန္တာဖြစ်တော်မူတယ် ဆိုတာကတော့ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကို ထောက်ဆကြည့်မယ်ဆိုယင် ဝမ်းပိုက်၏ ဖောင်းရုပ် ပိန်ရုပ်ကို ရှုရာက သမာဓိဥာဏ် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်တယ် ဆိုတာလဲ ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် အမည်ဟာ ဝါယောဓာတ်လို့ခေါ်လဲ အမည်ပညတ်ပါ

ဘဲ၊ အမှန်သိဘို့ လိုတာကတော့ သူဖြစ်ပေါ်တဲ့အတိုင်း တောင်
တာ တင်းတာ လှုပ်တာ၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာ၊ ဒါတွေကို
အမှန်အတိုင်းသိဘို့ လိုပါတယ်။ ဖောင်းခိုက် ပိန်ခိုက်မှာ မပြတ်
လိုက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်နေယင် အဲဒီသဘောတွေကို ထင်ထင်ရှား
ရှားသိရပါတယ်။ အားထုတ်သူတိုင်းပင် သိနိုင်ပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ဆိုတဲ့ အမည်ကလေးလောက်
ကိုစွဲပြီး အငြင်းမပွားသင့်ဘူး ဆိုတာကိုလဲ ဘုန်းကြီးက ဒီပွဲ
တော်ကြီးကနေပြီး ထပ်မံသတိပေးလိုပါတယ်။

ကိံ သူကောပမသုတ်လာ ရဟန်းတပါး

(၄)

အဲဒီလို အမည်လောက် ဝေါဟာရလောက်နဲ့ အငြင်းပွားနေ
လျှင် ကိံ သူကောပမသုတ်ထဲက ရဟန်းတပါးလို ဖြစ်နေပါလိမ့်
မယ်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ရဟန်းတပါးဟာ ရဟန္တာ
ကြီး ၄-ပါးထံ ချဉ်းကပ်ပြီးတော့ မည်မျှ သိမြင်လျှင် အသိအ
မြင် စင်ကြယ်ပါသလဲ၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ပါသလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာကို
မေးပါတယ်။

အဲဒီလို မေးတဲ့အခါ ပဌမရဟန္တာကြီးက မျက်စိ နား နှာ
လျှာ ကိုယ် စိတ် ဆိုတဲ့ ဒီအာယတန ၆-ပါး၏ အဖြစ်အပျက်ကို
သိလျှင် အသိအမြင် စင်ကြယ်တယ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်တယ်လို့
ဖြေလိုက်တယ်။ ဒုတိယရဟန္တာကြီးက ခန္ဓာ ငါးပါး၏ အဖြစ်
အပျက်ကို မြင်လျှင် ရဟန္တာ ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။
တတိယရဟန္တာကြီးက မဟာဘုတ် ၄-ပါး၏ အဖြစ်အပျက်ကို
မြင်လျှင် ရဟန္တာ ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ စတုတ္ထ ရဟန္တာ

ကြီးက ဖြစ်သမျှ ပျက်တတ်တာချည်းဘဲလို့ မြင်လျှင် ရဟန္တာ ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီ အဖြေ ၄-ခုဟာ ဖြေပုံ ဝေါဟာရချင်းတော့ မတူဘူး။ ဒါပေမဲ့ သဘောအားဖြင့်တော့ တူပါတယ်။ အဖြေမှန်ချည်းပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ မေးတဲ့ ရဟန်းကတော့ သူ့မှာ ကိုယ်တွေ့က မရှိတဲ့အတွက် သဘောမကျတတ်ဘူး။ နားမလယ်ဘူး။ ကဲ့လဲ့တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ သူက မြတ်စွာဘုရားထံ သွားပြီးလျှောက်တယ်။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက ပေါက်ပင်အကြောင်း မေးတဲ့သူနဲ့ တူနေတယ်လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

လူတဟောက်ဟာ ပေါက်ပင်ကို သိချင်လို့ လူ ၄-ယောက်ထံ သွားပြီး မေးတယ်။ ပဌမလူက အရွက်ကျနေတုန်း မြင်ဘူးတဲ့ အတွက် ပေါက်ပင်ဆိုတာ အရွက်မရှိဘူး မီးလောင်ငုတ်လို့ဘဲ မဲနေတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဒုတိယလူက ပွင့်နေတုန်း မြင်ဘူးတဲ့အတွက် နီရဲနေတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ တတိယလူက အသီးရှိနေတုန်း မြင်ဘူးတဲ့အတွက် အသီးတွေ တိုးလိုက်လဲ ရှိနေတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ စတုတ္ထလူက အရွက်စည်ကားနေတုန်း မြင်ဘူးတဲ့အတွက် အရွက်တွေပိတ်ပြီး စိမ်းညိုနေတယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ဖြေပုံချင်း မတူတာနဲ့ မကျေနပ်လို့ မူလဆေးဆရာကြီးထံ သွားပြီး မေးပြန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဟိုလူလေးယောက် ဖြေလိုက်တာတွေလဲ အမှန်ချည်းပါဘဲ။ ဒီပေါက်ပင်ကို ပြောတာချည်းပါဘဲ။ မြင်ဘူးတဲ့ အခါကာလချင်း မတူတဲ့အတွက် ဖြေပုံချင်းမတူပဲ ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်ချည်းပါဘဲလို့ ဆရာကြီးက ပြောလိုက်ရပါသတဲ့။

အဲဒါလိုဘဲ ရဟန္တာကြီးလေးပါး၏ အဖြေဟာ သူတို့မြင်တဲ့ အတိုင်း ဖြေကြတာတွေဘဲ။ အဖြေမှန်ချည်းဘဲလို့ မြတ်စွာ

ဘုရားက မိန့်တော်မူလိုက်မှ အဲဒီရဟန်းက သဘောကျ နားလည်သွားပါသတဲ့။ အဲဒီမှာ ပေါက်ပင်တပင်တည်းကိုပင် မဲနေတယ်၊ နီရဲနေတယ်၊ တိုးလိုတဲ့လွဲ ကျနေတယ်၊ စိမ်းညိုနေတယ်လို့ လေးမျိုးလေးထွေ ပြောကြပေမဲ့ ပြောလိုရင်းကတော့ ဒီပေါက်ပင်တပင်တည်း ဖြစ်နေတာလို့ “ဝါယောဓာတ်၊ တွန်းကန်တယ်၊ လှုပ်ရှားတယ်၊ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်” ဆိုတာတွေဟာ ဝေါဟာရစကားလုံးတွေက ကဲ့နေပေမဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် သိရမည့် တရားကတော့ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတဲ့ သဘောတမျိုးတည်းပါတဲ့ ဒါကြောင့် အမှန်ချည်းဘဲ ဆိုတာကို မြဲမြံစွာ မှတ်ထားကြရမယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်ရတာကလဲ သမာဓိဉာဏ် အခြေပြုခါစလောက်ပါတဲ့၊ သမာဓိဉာဏ် အခြေပြုမိလို့ အားရှိတဲ့အခါကျတော့ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်း သိတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်လာသမျှကို အကုန်လုံးလိုက်ပြီး မှတ်သိနိုင်ပါတယ်၊ ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်လာသမျှကို သိနေယင် သိစရာ ကုန်တော့တာဘဲ၊ သိစရာ မကျန်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ ရှုမှတ်နည်းဟာ အကုန်လုံး ထောင့်စေ့ပါတယ်၊ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ အဘိညေယျံ၊ ဉာဏ်ဖြင့် ရှေးရှုပြီး သိရမယ်-ဆိုတဲ့ ဒေသနာတော်နဲ့လဲ အံကျကိုက်ညီနေပါတယ်၊ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ ပရိညေယျံ၊ ပိုင်းခြား သိရမယ်-ဆိုတဲ့ ဒေသနာတော်နဲ့လဲ အံကျကိုက်ညီနေပါတယ်။

တချို့ကမ္မဋ္ဌာန်းက ထိုင်နေတုန်းသာ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှိတယ်၊ ထသွားတဲ့အခါ ကမ္မဋ္ဌာန်းမရှိတော့ဘူး၊ သမာဓိခါးကျိုးသွား

တယ်၊ ဒါကြောင့် တိုးတက်သင့်သလောက် မတိုးတက်နိုင်ဘူး၊ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ညွှန်ပြနေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန် ရှုမှတ်နည်းကတော့ လျောင်း ထိုင် ရပ် သွား ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးလုံးမှာ မပြတ်မစဲ အားထုတ်ရတယ်၊ သမာဓိ ခါးမကျိုးဘူး၊ ဒါကြောင့် တိုးတက်သင့်သလောက် တိုးတက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ရှေးက အားထုတ်ကြတာဟာလဲ ဒီလို မပြတ်မစဲ အားထုတ်ကြတာပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် တချို့က ထိုင်နေရင်း တရားထူးကို ရကြတယ်၊ တချို့က စားသောက်နေရင်း တရားထူးကို ရကြတယ်၊ တချို့က ရပ်နေရင်း တရားထူးကို ရကြတယ်၊ တချို့က လဲလျောင်းရင်း တရားထူးကို ရကြတယ်၊ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ဟာ လျောင်းဘို့ ပြင်နေဆဲမှာ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူတယ်၊ အဲဒါဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုမချဘဲ မပြတ်အားထုတ်နေလို့ပါဘဲ၊ တချို့က သွားနေဆဲမှာ တရားထူးကို ရကြတယ်၊ ဒီနေရာမှာ မယ်ဓမ္မာရဲ့ သင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံပြီး တရားအားထုတ်တဲ့ ရဟန်းအကြောင်းကို ပြောချင်ပါတယ်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းလေးရာကျော်လောက်က ရောဟဏဇနပုဒ် သိဝဆိုတဲ့ရွာမှာ အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မယ်ဓမ္မာ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ မယ်ဓမ္မာက ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်ပြီးရတဲ့ငွေနဲ့ အဝတ်အထည်တခုကို ဝယ်ယူပြီးတော့ တိရိစ္ဆာန်လတ်သတောင်ကျောင်း၌ ဝါကပ်သော ရဟန်းတော်ငါးရာ အပေါင်း သံဃာကို ရည်စူးပြီး အဲဒီကျောင်းက ရဟန်းတပါးထံမှာ လှူလိုက်ပါတယ်၊ မိမိ၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြောင်း ခဲယဉ်းစွာ လှူရကြောင်း စသည်ကိုလဲ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီ သင်္ကန်း ခံယူလာတဲ့ ရဟန်းက သံဃာတော်အား သင်္ကန်းအကြောင်းကို ပြောကြားပြီးတော့ အဲဒီသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံပြီး ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားထုတ်နိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထွက် ပါလို့ ကျေညာလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ရဟန်းတပါးက အဲဒီ သင်္ကန်းကို ဝါတွင်း သုံးလအတွင်း ဝတ်ရုံပြီး ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါမယ်လို့ ဝန်ခံပါတယ်။ နောက်တပါးက ၂-လနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါမယ်လို့ ဝန်ခံပါတယ်။ နောက် တပါးက တလနဲ့ နောက်တပါးက ဆယ့်ငါးရက်နဲ့ နောက်တပါး က ဆယ်ရက်နဲ့ ကိုးရက်နဲ့စသည်ဖြင့် ရက်လျှော့၍ ဝန်ခံကြကာ နောက်ဆုံးကျတော့ တပါးက တရက်နဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်အောင် အားထုတ်ပါမယ်လို့ ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီ ရဟန်းကို သံဃာတော် က ဝတ်ရုံဘို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီ ရဟန်းဟာ သင်္ကန်းလျှာ အဝတ်ကို ချုပ်ဆိုးပြီး ဝတ်ရုံ ပါတယ်။ ဝတ်ရုံပြီးတာနဲ့ စင်္ကြံ သို့ သက်ပြီး တရားအားထုတ်ပါ တယ်။ ရှေးဦးစွာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး မိမိ သီလကိုလဲ ဆင်ခြင်ပါ တယ်။ ငါဟာ ယခုအချိန်ကစပြီး ဒီသင်္ကန်းနဲ့ တရက်အတွင်း ရဟန်းကိစ္စ ပြီးအောင် အားထုတ်ရမယ်လို့ လေးလေးနက်နက် ထက်ထက်ငန့်သန့် နှလုံးသွင်းပြီး စင်္ကြံ ကြွရင်း အားထုတ်ပါ တယ်။ ယခု ဒီက ယောဂီတွေ ရှုမှတ်နေတာမျိုးပါဘဲ။ ဗယ် လှမ်းတယ် ညာလှမ်းတယ်၊ ကြွတယ် လှမ်းတယ် ချတယ် ဆိုတဲ့ ဒီအမှတ်မျိုးနဲ့ စင်္ကြံ လျှောက်ပြီး အားထုတ်လိုက်တာ အဲဒီ ရဟန်းတော်ကလေးဟာ ခုနစ်လှမ်းနဲ့ မဂ် ၄-ပါး ဖိုလ် ၄-ပါး အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူပါတယ်။

ကျောင်းရေစက်ချပဲ့နှင့် စာဂါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း

(၅)

အဲဒီလို ဖြစ်ပုံကို ထောက်ဆကြည့်ယင် ယခုနေအခါ အား ထုတ်လက်စရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အင်မတန် အားတက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ စောစောကတည်းက ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ထိုင်တယ် ထိတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်လို့ သမာဓိဉာဏ်အခြေခံ ရသင့်သလောက် ရထားတဲ့ သူတွေဟာ ယခု တရားနာနေခိုက် မှာ ပေါ်ရာ ပေါ်ရာ တရား တခုခုကို ရှုမှတ်လိုက်ယင် အဲဒီလို ရှုမှတ်နေရင်းလဲ ဉာဏ်ထူး တရားထူးကို ရနိုင်ပါတယ်။ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့တော်ကြီးနှင့် စပ်ပြီး သမာဓိ ပညာဘာဝနာ ထူထောင်ဘို့ အသင့်လျော်ဆုံးကတော့ အနုဿတိ ဆယ်ပါးထဲက စာဂါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းပါဘဲ။ စာဂါနုဿတိ ဆိုတာ မိမိ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းတာတွေ ပေးလှူနေပုံတွေကို အောက်မေ့ နှလုံးသွင်းရတာပါဘဲ။

ဒီမဟာစည် ကျောင်းတော်ကြီးနှင့် စပ်ပြီး ငါတို့ ငွေ ဘယ် လောက် လှူခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို ပစ္စည်းတွေကို လှူခဲ့တယ်၊ ကျောင်းတော်ဆောက်ရာမှာ ဘယ်လို ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက် ခဲ့တယ်၊ ကျောင်းရေစက်ချ ပဲ့တော်ကြီးမှာ ဘယ်လို ဆောင်ရွက် ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လို ရေစက်ချ လှူဒါန်းခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်နေယင် အဲဒါဟာ စာဂါနုဿတိဘဲ။ အဲဒီလို အောက်မေ့ဆင်ခြင်ခိုက်မှာ လှူဒါန်းနေပုံ အခြင်းအရာတွေ စိတ်အာရုံထဲမှာပေါ်ပြီး ဝမ်းမြောက်တဲ့ ပီတိတွေ ဖြစ်တယ်။ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးမှာ ဖြစ်တဲ့ ပီတိမျိုးပါဘဲ။ အဲဒီလို ပီတိ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ နီဝရဏ ကိလေသာတွေ ကင်းနေတယ်။

ဘာဝနာကုသိုလ်စိတ်ချည်း စင်ကြယ်နေတယ်၊ အဲဒီလို ကုသိုလ် စိတ်ချည်း စင်ကြယ်နေတာကို ကေတ္တု ဖြစ်တယ်လို့ ပဋိသမ္ဘိဒါ မဂ်မှာ ဟောထားပါတယ်၊ ကေတ္တု ဆိုတာ ကိလေသာအဖော် တွေနဲ့ မတွဲဘဲ စိတ်တကိုယ်တည်းချင်း တည်နေတဲ့ သဘောပါ ဘဲ၊ အဲဒီ ကေတ္တု-က ၄-ပါးရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ကေတ္တု ၄-ပါးကိုလဲ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပုံနဲ့ စပ်ပြီး ဝိပဿနာရှုနည်းကျမ်းမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်၊ ရှေးက ဆိုယင် ဘယ်ဝိပဿနာကျမ်းမှာမျှ မဖော်ပြဘူးသေးပါဘူး၊ အဲဒါဟာလဲ အင်မတန် အားရစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ပြထားပုံကတော့-

တေ ကေတ္တာ၊ ထို စိတ်တခုတည်း အဖြစ်တို့သည်။ ကတမေ၊ အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ။ ဒါနဝေါသဂ္ဂုပဋ္ဌာနေကတ္တံ၊ ပေးလှူ စွန့်လွှတ်မှုထင်သော ကေတ္တု တပါး။ သမထနိမိတ္တုပဋ္ဌာနေကတ္တံ၊ သမထအာရုံနိမိတ်ထင်သော ကေတ္တုတပါး။ ဝယလက္ခဏုပဋ္ဌာနေကတ္တံ၊ ပျက်ခြင်းလက္ခဏာထင်သော ကေတ္တုတပါး။ နိရောဓုပဋ္ဌာနေကတ္တံ၊ သင်္ခါရတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်ထင်သော ကေတ္တု တပါး။ (ဣတိ၊ ဤလေးပါးတို့တည်း။) ဒါနဝေါသဂ္ဂုပဋ္ဌာနေကတ္တံ၊ ပေးလှူပုံ စွန့်လွှတ်ပုံထင်သော ကေတ္တုသည်။ စာဂါမိမုတ္တာနံ၊ ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းကို နှလုံးသွင်းကုန်သော ယောဂီတို့၏။ ကေတ္တံ၊ စိတ်တခုတည်း အဖြစ်ပေတည်း-စသည်ဖြင့် ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်ကို မြန်မာပြန်ပြီး ပြထားပါတယ်။

အဲဒီမှာ နိမိတ်ထင်ကောင်းတဲ့ ကသိုဏ်း အသုဘ အာနာပါန ပဋိကူလ ဆိုတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေကို နှလုံးသွင်းယင် ကသိုဏ်း အစရှိသော အာရုံနိမိတ် ထူးထူးခြားခြား ထင်တဲ့အခါမှာ ကေတ္တု ဖြစ်တယ်၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်တယ်။ အာရုံနိမိတ် မထင်

ကောင်းတဲ့ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ အစရှိတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းများကို နှလုံးသွင်း
 တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ သူ့ဆိုင်ရာ အာရုံလောက်သာ ထင်တယ်။
 နိမိတ်တော့ မထင်ဘူး၊ အဲဒါဟာ စာဂါနုဿတိနှင့် တူတယ်လို့
 သိစေလိုတဲ့အတွက် စာဂါနုဿတိကို သရုပ်အားဖြင့် ထုတ်ပြီး
 ပြထားပါတယ်။ စာဂါနုဿတိကို နှလုံးသွင်းယင် ရက်ရက်
 ရောရောပေးလှူနေပုံ စွန့်နေပုံအခြင်းအရာတွေသာ ပေါ်နေ
 တယ်။ အဲဒီလို ပေါ်ပြီး ဝမ်းမြောက်တဲ့ ပီတိတွေ ဖြစ်နေယင်
 ဧကတ္ထ ဖြစ်နေတာဘဲ။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်နေတာဘဲ ဆိုတာကို
 ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းရေစက်ချ ပဲ့တော်ကြီးနဲ့ စပ်ပြီး
 အောက်မေ့ဆင်ခြင်လို့ ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိဖြစ်လာတဲ့အခါ အဲဒီ
 ပီတိကို ဝမ်းမြောက်တယ် ဝမ်းမြောက်တယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်
 ရမယ်။ အဲဒီလို ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီ ဝမ်းမြောက်မှုကလေး
 ဟာ ဝမ်းမြောက်ပြီးရင်း ပျောက်သွားရင်း ဝမ်းမြောက်ပြီးရင်း
 ပျောက်သွားရင်းနဲ့ ဒီလို ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရ
 လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို တွေ့တာဟာ ပီတိရဲ့ အပျက်လက္ခဏာကို တွေ့
 တာဘဲ။ ပီတိကို ခယ ဝယ-ကုန်ခြင်း ပျောက်ခြင်း သဘောအား
 ဖြင့် သုံးသပ်တယ်ဆိုတာ ဒီသဘောကို ပြောတာပါဘဲ။ အဲဒါ
 ဟာ ဝိပဿနာရှုတဲ့ ယောဂီတွေရဲ့ ဧကတ္ထတဲ့။ ဒါကြောင့် ဝယ-
 လက္ခဏုပဋ္ဌာနေကတ္တဉ္စ-အပျက်လက္ခဏာထင်သော ဧကတ္ထသည်
 ကား။ ဝိပဿနာနံ၊ ဝိပဿနာရှုသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။
 ဧကတ္ထံ၊ စိတ်တခုတည်း အဖြစ်ပေတည်း-လို့ ဆရာတော်ဘုရား
 ကြီးက မြန်မာပြန်ပြထားပါတယ်။

အဲဒီလို ဝမ်းမြောက်တာကလေးကို ရှုလို့ အပျက်လက္ခဏာ
 ထင်ရာက သမာဓိဉာဏ်အားပြည့်လာယင် သင်္ခါရချုပ်ငြိမ်းတဲ့

နိဗ္ဗာန်အာရုံလဲ ထင်ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အရိယာမဂ်ဖိုလ်ရောက်သွားတဲ့ သဘောပါဘဲ။ အဲဒါဟာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကေတ္တလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒါကိုလဲ နိရောဓပဋ္ဌာနေကတ္တဉ္စ-သင်္ခါရချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ထင်သော ကေတ္တသည်ကား။ အရိယပုဂ္ဂိုလ်နာ၊ မဂ်ဖိုလ်သို့ရောက်ဆဲ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ ကေတ္တံ၊ စိတ်တခုတည်း အဖြစ်ပေတည်း-လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မြန်မာပြန်ပြထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းရေစက်ချပဲ့တော်ကြီးနှင့် စပ်ပြီးတော့ ယခုလဲ ဆင်ခြင်ပြီး ဝမ်းမြောက်ကြရမယ်။ နောင်လဲ ပြန်လည် အောက်မေ့ပြီး ဝမ်းမြောက်ကြရမယ်။ အဲဒီလို ဝမ်းမြောက်တဲ့ အခါမှာ ဝမ်းမြောက်တယ် ဝမ်းမြောက်တယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ် ကြရမယ်။ အဲဒီလို ရှုမှတ်နေရင်း အကြောင်း ညီညွတ်ယင် အရိယာမဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပဲ့တော်ကြီးကို သာမန်အနေလောက်သာ မယူဆကြဘဲ မဂ် ရောက်ဖိုလ်ဝင် ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ဝိသေသ အထူးပဲ့တော်ကြီးလို့ ဒီ လို မှတ်ယူကြစေလိုပါတယ်။ အဲဒီလို မဂ်ရောက်ဖိုလ်ဝင် ဖြစ် အောင်လဲ နှလုံးသွင်းအားထုတ်ကြည့် ဘုန်းကြီးက တိုက်တွန်း ပါတယ်။

ကျောင်းရေစက်ချပဲ့နှင့် ဒေဝတာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း

(၆)

ဒါလောက်သာ မကသေးပါဘူး။ ဒီ ကျောင်းရေစက်ချ ပဲ့ တော်ကြီးနဲ့ စပ်ပြီး ဒေဝတာနုဿတိလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ် လိုလဲ ဆိုယင် ဘုရားလက်ထက်တော်ကလက ကျောင်း

ဆောက်ပြီး လှူကြတဲ့ အနာထပိဏ်သေဋ္ဌေးကြီး ဝိသာခါ
 ကျောင်းအမကြီး နန္ဒိယသုကြွယ် အစရှိတဲ့ ကျောင်းဒကာ
 ကျောင်းအမတွေဟာ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ ကျောင်းစသည်လှူတဲ့
 စာဂ၊ ပညာ ဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်း တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံကြလို့
 သူတို့ဟာ နတ်ပြည်လောကရောက်ပြီး ယခုနေအခါမှာ နတ်
 စည်းစိမ်တွေကို ခံစားနေကြရတယ်။ ငါတို့မှာလဲ အဲဒီ သဒ္ဓါ
 သီလ သုတ စာဂ ပညာ ဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားတွေဟာ
 ရှိနေတာဘဲ။ အထူးအားဖြင့် ယခု ရေစက်ချလှူမည့် မဟာစည်
 ကျောင်းတော် အလှူဒါန စာဂကုသိုလ်တွေ ရှိနေတာဘဲ။ ငါ
 တို့လဲ နောင်တချိန်မှာ သူတို့လိုဘဲ နတ်ပြည်လောကရောက်ပြီး
 နတ်စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို ခံစားကြရပေလိမ့်မယ်လို့ ဒီလို
 ဆင်ခြင်ယင် ဒေဝတာနုဿတိ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်တဲ့
 အခါလဲ ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ပီတိကို
 ရှုမှတ်ပြီးတော့ ဝိပဿနာ ပွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဝိပဿနာကို
 ပွားစေခြင်းဖြင့်လဲ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်
 ပြုနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီပွဲတော်ကြီးကို မဂ်ရောက် ဖိုလ်ဝင်
 ပွဲတော်ကြီးလို့ မှတ်ယူသင့်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်ကာလ
 တုန်းက ဥဂ္ဂါ ဆိုတဲ့ အနာဂါမ် သေဋ္ဌေးကြီးဟာ မြတ်နိုးဘွယ်ကို
 လှူလှူငြိ မြတ်နိုးဘွယ်ကို ရတယ်လို့ဟောတဲ့ တရားကို ကြားနာ
 ရတဲ့အတွက် သူမြတ်နိုးတဲ့ အရဟတ္တမဂ်၊ ဖိုလ်ကို တောင့်တပြီး
 ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား မြတ်နိုးဘွယ် အကောင်း
 အမြတ်တွေကို လှူပါတယ်။ စားသောက်ဖွယ် အကောင်းတွေ၊
 အဝတ်အထည် အကောင်းတွေ၊ နေရာထိုင်ခင်း အကောင်းတွေ
 စုံလို့ပါတဲ့။ ယခု ကျောင်းရေစက်ချမှာ လှူတဲ့ စားသောက်

ဖွယ်သော အဘတ်အသည့်တွေ ကျောင်းအသုံးအဆောင် ခုတင် ကုလားသိုင်း စာပွဲ ကော်ဇော အခင်းကြီးတွေမျိုးပါတ်၊ အဲဒီ လို့ လှူပြီးတဲ့နောက် အသက်အပိုင်းအခြား ကုန်တဲ့အခါ သဒ္ဓါ ဝါသ ဗြဟ္မာသောကကို ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီကို ရောက်ပြီး မကြာခင်ဘဲ သူ့လူလားတဲ့ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုလဲ ရပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီအခါ ဥဂ္ဂါဗြဟ္မာကြီးက မြတ်စွာဘုရားထံ လာရောက်ပြီး ကန်တော့ပါတယ်၊ မြတ်စွာ ဘုရားက မြတ်နိုးဘွယ်ကို လှူလျှင် မြတ်နိုးဘွယ်ကို ရတယ်လို့ ငါ့ဘာဘဲအတိုင်း ရပါရဲ့လားလို့ မေးတော်မူပါတယ်၊ ဥဂ္ဂါ ဗြဟ္မာကြီးက မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့အတိုင်း ရပါ တယ်ဘုရားလို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

အဲဒီ ဥဂ္ဂါ သေဋ္ဌေးလိုဘဲ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော် ဆိုင်းရာ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေလဲ မြတ်နိုးဘွယ်တွေ ကို လှူကြတဲ့အတွက် လောကီဘက်ကလဲ မြတ်နိုးဘွယ်တွေကို ရသွားကြပါလိမ့်မယ်၊ လောကုတ္တရာဘက်ကလဲ မိမိတို့ မြတ်နိုး တဲ့ တရားထူးတွေကို ရသွားကြပါလိမ့်မယ်၊ ယခု ကျောင်း အလှူနဲ့ စပ်ပြီး ထူးခြားတာ တရပ်ကတော့ ယခုဗုဒ္ဓသာသနာ- နှုတ်အဖွဲ့က မြတ်နိုးဘွယ် ကောင်းမြတ်တဲ့ ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ပြီး လှူရုံမျှတွင် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နောင်အစဉ် တည်တံ့သွားရအောင် ထိန်းသိမ်းရေး ရံပုံငွေ သီးသန့် ဖွင့်ထား ပြီး စောင့်ရှောက်သွားပါမည်လို့လဲ အဖွဲ့ ၏ကိုယ်စား အကျိုး တော်ဆောင် ဦးသိမ်းအောင်က ကျေညာသွားပါတယ်၊ အဲဒါ ကတော့ မြတ်နိုးဘွယ်အကောင်းတွေကို ရရုံမျှ မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ ရရသမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ မပျက်မစီးနိုင်ပဲ အမြဲတမ်း တည်တံ့သွားခြင်း၏ အကြောင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး

တော့ ဒီကျောင်းတော်နှင့် စပ်ပြီး နောက်ထပ် ကုသိုလ် အဆက်ဆက် ပွားများသွားဘို့ရာ လမ်းဖွင့်ထားခြင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကျေညာချက်ဟာ အင်မတန်ကို ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းလှပါပေတယ်။ ဒါလဲ ဒီပွဲတော်ကြီးနှင့်စပ်ပြီး ထူးခြားချက်တရပ်ပါဘဲ။

ယခု ကျောင်းရေစက်ချပွဲတော်ကြီးနှင့် စပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကုသိုလ်ဖြစ်ဖွယ်တွေကို ပြောလာတာ တော်တော်လဲ စုံသွားပါပြီ။ အချိန်ကလဲ တော်တော်ကုန်သွားပြီ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောဘို့လဲ အချိန်က ချန်ထားရဦးမယ်။ ဘုန်းကြီးဟာ နယ်လှည့်ပြီး သွားနေရလို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားကို နာခွင့် မရတာ ကြာပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးလဲ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောတဲ့တရားကို နာချင်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးထက် ဒကာ ဒကာမတွေက သာပြီး နာချင်ကြပေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကို ဒီတိုင် ရပ်ပြီး ဝိသုဒ္ဓိ(၇)ပါးဖြစ်စဉ် တရားကို အချိန်ရသလောက် ပြောသွားပါမယ်။

ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးဖြစ်စဉ် တရား

(၇)

ဧကံ၊ တပါးသော။ သမယံ၊ အခါ၌။ အာယသ္မာ သာရိပုတ္တော စ၊ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည်၎င်း။ အာယသ္မာ ပုဏ္ဏော စ၊ အရှင်ပုဏ္ဏမထေရ်သည်၎င်း။ အန္ဓဝနေ၊ သူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းတို့၏ တရားအားထုတ်ရာဖြစ်သော

အန္ဓဝနခေါ် အမှိုက်တော၌။ ဝိဟရတိ၊ သမာပတ်ချမ်းသာ
ဖြင့် မွေ့လျော်ကာ နေတော်မူလေသတည်း။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု)

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြောက်ဖက် မလှမ်း
မကမ်းမှ ဘုရားအားထုတ်စရာ ကောင်းတဲ့ တောတန်းတခု
ရှိတယ်။ အဲဒီ တောကို အန္ဓဝန အမှိုက်အကန်းတောလို့ ခေါ်
တယ်။ အဲဒီတောထဲမှာ အရှင် သာရိပုတြာမထေရ်နဲ့ အရှင်ပုဏ္ဏ
မထေရ်တို့ဟာ နေ့သန့်စင်ပြီး ခေတ္တခဏ သီတင်းသုံးနေတော်
မူကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ ရထဝိနိတသုတ်မှာ လာတဲ့စကားပါဘဲ၊
တပါးနှင့်တပါး မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်တပင်စီအောက်မှာ တနေ့
လုံး သမာပတ်ဝင်စား နေတော်မူကြပါတယ်။ ညနေပိုင်းအချိန်
မှာ အရှင်သာရိပုတြာက သမာပတ်မှ ထပြီး အရှင်ပုဏ္ဏရဲ့ရာသို့
သွားပါတယ်။ သင့်လျော်တဲ့အရပ်မှာ ထိုင်ပြီးတဲ့အခါ အရှင်
ပုဏ္ဏကို ငါ့ရှင်ဟာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာမှာ ကျင့်သုံးနေပါ
သလားလို့ စကားစပြီး မေးပါတယ်။ ဒီ အရှင်နှစ်ပါးဟာ အချင်း
ချင်း တခါမျှ မတွေ့ဘူးကြသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရှင်ဟာ ဘယ်
အရပ်ကပါလဲ၊ ဘယ်လို အမည်ရှိပါသလဲ စသည်ဖြင့် လောက
ရေးရာတွေကို မမေးသေးဘဲ တရားဘက်က လိုရင်းကို စပြီး
မေးပါတယ်။ ဒါဟာ တရားကို အလေးပြုတဲ့ သဘောပါဘဲ။
အဲဒီ ခေတ်တုန်းက ကုရုတိုင်း ကမ္မာသဓမ္မ ဆိုတဲ့အရပ်မှာ
လူတွေဟာ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို အလေ့အကျင့် များကြတယ်။
အမျိုးသမီးတွေဟာ ရေခပ်ရင်း ယက္ကန်းရက်ရင်း လောကီ
အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်းတောင် အချင်းချင်း တွေ့ဆုံကြတဲ့အခါ
ဘယ်တရားအားထုတ်သလဲ ဘယ်သတိပဋ္ဌာန်တရား နှလုံးသွင်း
သလဲ စသည်ဖြင့် တရားအားထုတ်မှုကိုသာ အလေးပြုပြီး မေး

မြန်း ပြောဆိုလေ့ရှိကြတယ်။ အဲဒါလိုဘဲ ယခုခေတ်မှာလဲ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ပဋိပတ္တိ သာသနာတော်ကြီးက နေလန့်စစ်ပါးလို့ ထွန်းလင်းလာတော့ တဦးနဲ့ တဦး တွေ့ကြလို့ရှိယင် တရားအားထုတ်ပြီးပြီလား၊ ဘယ်ဌာနမှာ အားထုတ်ပါသလဲ၊ ဥာဏ်စဉ်တရား နာရပြီလား စသည်ဖြင့် မေးလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါလဲ တရားကိုအလေးပြုတဲ့သဘောပါဘဲ။

အဲဒီလို အရှင်သာရိပုတြာက မေးတော့ အရှင်ပုဏ္ဏက ဟုတ်ပါတယ် ငါ့ရှင်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာမှာ ကျင့်သုံးနေပါတယ်လို့ ဖြေပါတယ်။

ဒါဖြင့် ငါ့ရှင်ဟာ သီလဝိသုဒ္ဓိ-သီလစင်ကြယ်ရန်အတွက် ကျင့်သုံးပါသလားလို့ ထပ်ဆင့်ပြီး မေးပြန်ပါတယ်။ အရှင်ပုဏ္ဏက သီလဝိသုဒ္ဓိအတွက် ကျင့်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖြေပါတယ်။

ဒါဖြင့် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ-စိတ်စင်ကြယ်ရန်အတွက်ပါလား။ မဟုတ်ဘူး ငါ့ရှင်။

ဒါဖြင့် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ-ဥာဏ်အမြင် စင်ကြယ်ရန်အတွက်ပါလား။ မဟုတ်ဘူး ငါ့ရှင်။

ဒါဖြင့် ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ-ယုံမှားကို လွန်မြောက်အောင် အသိစင်ကြယ်ရန်အတွက်ပါလား။ မဟုတ်ဘူး ငါ့ရှင်။

ဒါဖြင့် မဂ္ဂါမဂ္ဂဥာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ-လမ်းမှန် လမ်းမှားသိတဲ့ ဥာဏ်အမြင်စင်ကြယ်ရန်အတွက်ပါလား။ မဟုတ်ဘူး ငါ့ရှင်။

ဒါဖြင့် ပဋိပဒါဥာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ - အကျင့်လမ်းစဉ် အသိအမြင် စင်ကြယ်ရန်အတွက်ပါလား။ မဟုတ်ဘူး ငါ့ရှင်။

ဒါဖြင့် ဥာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ-မဂ်ဉာဏ်အသိအမြင် စင်ကြယ်ရန် အတုတ်ပါလား။ မဟုတ်ဘူးငါ့ရှင်လို့ အရှင်ပုဏ္ဏက ဖြေပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်မှာ သီလဝိသုဒ္ဓိမှ ဥာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိတိုင်အောင် အစဉ်အတိုင်း ကျင့်ရပါတယ်။ ဥာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိဆိုတာ အရိယမဂ်ဉာဏ် ၄-ပါးပါတဲ့ ဒါကြောင့် သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ဆိုသင် သီလဝိသုဒ္ဓိအတုတ် ကျင့်ပါသလားလို့ မေးတဲ့ပြဿနာကို ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဖြေဘို့ရှိပါတယ်။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ အတုတ်လား စသည်ဖြင့် မေးရာတွေမှာလဲ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ချည်း ဖြေဘို့ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ အရှင်ပုဏ္ဏကတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ချည်း ဖြေထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီ ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးအတုတ် မဟုတ်ယင် ဘယ်အတုတ် ကျင့်ပါသလဲလို့ မေးစရာအခွင့် ပေါ် လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်သာရိပုတြာက ဒါဖြင့် ငါ့ရှင်ဟာ ဘယ်အတုတ် ကျင့်သုံးနေပါသလဲလို့ မေးတော်မူပါတယ်။

အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာနတ္ထံ-အကြောင်းကင်းပြီး လုံးဝငြိမ်းရန် အတုတ် ကျင့်သုံးပါတယ်လို့ အရှင်ပုဏ္ဏက ဖြေပါတယ်။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ အစရှိသော အကြောင်း မကင်းသေးယင် တဘဝ တဘဝက သေတဲ့အခါ ဘဝအသစ် ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲတွေ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ အကြောင်းအကျိုး ရုပ်နာမ် အစဉ်အဆက် မပြတ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ် ဆင်းရဲ တွေဟာ မငြိမ်းဘူး။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာ အစရှိသော အကြောင်း ကင်းတဲ့ ရဟန္တာမှာ နောက်ဆုံး စုတိ ရုပ်နာမ်တွေ ပြတ်စဲသွား တဲ့အခါ နောက်ထပ် ရုပ်နာမ်ဆင်းရဲတွေ မဖြစ်လာတော့ဘူး။ လုံးဝငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒီလို လုံးဝ ငြိမ်းသွားအောင် ကျင့် တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် အကြောင်းကင်းပြီး လုံးဝငြိမ်းရန်အတွက် ကျင့်
 ပါတယ် ဆိုတဲ့ ဒီအဖြေဟာ အင်မတန်လေးနက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
 သီလဝိသုဒ္ဓိ အစရှိတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးအတွက် ကျင့်တာမဟုတ်
 ဘူးဆိုတဲ့ အဖြေကို ထောက်ဆပြီးတော့ သုတနည်းတဲ့ သူတွေ
 က ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါး မပါဘဲနဲ့ အကြောင်းကင်းပြီး လုံးဝ ငြိမ်းနိုင်
 တယ်လို့ အထင်လွဲသွားစရာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 အရှင်သာရိပုတြာက ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးနှင့် ကင်းပြီးတော့ အဲဒီ
 အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ပြီးစီးနိုင်ပါသလားလို့ မေးစစ်ပြန်ပါ
 တယ်။ ဒီတော့ အရှင်ပုဏ္ဏက အဲဒီလို ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးနှင့် ကင်းပြီး
 တော့လဲ မပြီးစီးနိုင်ဘူးလို့ ဖြေပါတယ်။ အကြောင်းကတော့
 ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါး ကင်းမဲ့နေတဲ့သူဟာ ဘာမျှ မသိမလိမ္မာတဲ့
 ဗာလပုထုဇဉ်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်ပါတဲ့လို့ အကြောင်းလဲ
 ပြပါတယ်။

အဲဒီလို အကြောင်းပြုပြီး ဖြေလိုက်တော့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်
 အနေနဲ့ဆိုယင် ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးအတွက်လဲ ကျင့်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေ
 ထွက်လာပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်ပုဏ္ဏရဲ့ အလိုကတော့
 ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးက လိုရင်းအကျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်း
 အထောက်အပံ့မျှသာ ဖြစ်တယ်။ အနုပါဒါ ပရိနိဗ္ဗာန်သာလျှင်
 ကျင့်သုံးရခြင်း၏ လိုရင်း ရည်ရွယ်အပ်တဲ့ ပဓာနအကျိုးဖြစ်
 တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ရောဂါရှိလို့ ဆေးစားတဲ့
 သူကို ဆေးအရသာခံစားချင်လို့ စားသလားလို့ မေးယင် မ
 ဟုတ်ပါဘူးလို့ ဖြေရလိမ့်မယ်။ ဘယ်အတွက် စားသလဲလို့ မေး
 ယင် ရောဂါပျောက်ချင်လို့ပါလို့ ဖြေရလိမ့်မယ်။ ဆေးအရသာ
 ကို မခံစားရဘဲနဲ့ ရောဂါပျောက်နိုင်ပါသလားလို့ မေးယင်
 အဲဒီလိုလဲ မပျောက်နိုင်ဘူးလို့ ဖြေရလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ဆေး

အရသာ ခံစားရတာက လိုရင်း မဟုတ်ဘူး၊ ရောဂါပျောက်တာက လိုရင်း ဖြစ်တယ်၊ ဒါလိုပါတဲ့၊ အဲဒီ သဘောကို အများသိနားလည်ရအောင် အရှင်သာရိပုတြာက ငါ့ရှင်ဟာ ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးအတွက် ကျင့်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဝိသုဒ္ဓိတွေနဲ့ ကင်းပြီးတော့လဲ အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန်က မပြီးစီးနိုင်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောပါလဲ၊ ရှင်းပြပါလို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီတော့ အရှင်ပုဏ္ဏက ဒီလို ရှင်းပြပါတယ်၊ သီလဝိသုဒ္ဓိအတွက် ကျင့်တယ်လို့ ဆိုယင် သီလဝိသုဒ္ဓိမျှဖြင့် အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန် ပြီးစီးတယ်၊ သီလဝိသုဒ္ဓိသည်ပင်လျှင် အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန်မည်တယ်လို့ ဆိုရာရောက်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုဆိုယင် သီလဝိသုဒ္ဓိဟာ အကြောင်း ဥပါဒါန် မကင်းသေးပါတဲလျက် အကြောင်းကင်းတယ်လို့ ဆိုရာရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ထို့အတူ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိစသည်အတွက် ကျင့်တယ်လို့ ဆိုယင်လဲ အဲဒီ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိစသည်ဖြင့် အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန် ပြီးစီးတယ်၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိစသည်သည်ပင်လျှင် အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန်မည်တယ်လို့ ဆိုရာရောက်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုဆိုယင် အကြောင်း မကင်းသေးတဲ့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ စသည်ကို အကြောင်းကင်းတယ်လို့ ဆိုရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးနှင့် ကင်းပြီးတော့ အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန် ပြီးစီးတယ်လို့ ဆိုယင်လဲ ဘာမျှ တရားမကျင့်ဘဲ အလကားနေတဲ့ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းလေရာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးနှင့်လဲ ကင်းပြီး အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန်ဟာ မပြီးစီးနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးဟာ အနုပါဒါပရိနိဗ္ဗာန်တော့လဲ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ရှင်းပြပြီးတော့ ဥပမာဖြင့်လဲ ရှင်းပြပါမယ်လို့ ဆိုပြီး ဥပမာဖြင့်လဲ ဒီလို ရှင်းပြပြန်ပါတယ်။

သာဝတ္ထိမြို့မှ ပသေနဒီကောသလမင်းဟာ အကြောင်းကိစ္စ ရှိလို့ သာကေတမြို့ကို သွားယင် မြင်းရထား ခုနစ်စင်းဖြင့် သွားရတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလို သွားရာမှာ ပဌမရထား ခရီး ဆုံးတဲ့အခါ ဒုတိယရထားကို ပြောင်းစီးရမယ်၊ အဲဒီ ရထား ခရီးဆုံးတဲ့အခါ တတိယရထားကို ပြောင်းစီးရမယ်၊ ဒီနည်းဖြင့် စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌ ရထားတွေကို ပြောင်းပြီး စီးရမယ်၊ အဲဒီ ဆဋ္ဌရထား ခရီးဆုံးတဲ့အခါ သတ္တမရထားကို ပြောင်းပြီး စီးရ မယ်၊ အဲဒီ သတ္တမရထားဖြင့် သာကေတမြို့ အိမ်တော်သို့ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီမှာ ပသေနဒီ ကောသလမင်း၏ လိုရင်း ရည်ရွယ်ချက် ဟာ သာကေတမြို့ အိမ်တော်ကို ရောက်ဖို့သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရထား ခုနစ်စင်းကို စီးရတာက လိုရင်း မဟုတ်ပါ၊ သို့သော် အဲဒီ ရထား ခုနစ်စင်းကို အစဉ်အတိုင်း ပြောင်းလဲ မစီးဘဲနဲ့လဲ သာကေတမြို့ အိမ်တော်ကို မရောက်နိုင်ပါ၊ ရထားခုနစ်စင်းကို အစဉ်အတိုင်း ပြောင်းလဲ စီးသွားမှသာလျှင် ရောက်နိုင်ပါ တယ်၊ အဲဒါလိုပါတဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာမှာ တရားကျင့် တာဟာ အနုပါဒါ ပရိနိဗ္ဗာန်အတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သီလဝိသုဒ္ဓိအစရှိတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါးနှင့် ကင်းပြီးတော့ အနုပါဒါ ပရိနိဗ္ဗာန်ကို မရောက်နိုင်ပါ၊ အဲဒီ ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးကို အစဉ်အ တိုင်း ပြည့်စုံအောင် ကျင့်သွားမှသာလျှင် အနုပါဒါ ပရိနိဗ္ဗာန် ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်လို့ ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးအစဉ်အတိုင်း ပြည့်စုံအောင်ကျင့်မှ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နိုင်တယ်၊ ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါး လုံးလုံးမပါဘဲလဲ မရောက်နိုင်ဘူး၊ ခုန်ကျော်ပြီး တက်လို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို

အထူးသတိပြုကြရမယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ခုနက ပြောတဲ့ ဥပမာထဲမှာ ပသေနဒီကောသလမင်းဟာ သာဝတ္ထိမှ သာကေတ သွားရာမှာ ပဌမရထားကိုမစီးဘဲ ဒုတိယစခန်းက ရထားကို ခုန်ကျော်စီးလို့ ဖြစ်ပါမည်လား။ ဒုတိယရထား တတိယရထား စသည်ကိုလဲ ခုန်ကျော်ပြီး နောက်နောက်စခန်းက ရထားတွေကို စီးလို့ ဖြစ်ပါမည်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါလိုဘဲ သီလဝိသုဒ္ဓိ မရှိဘဲ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ မရှိဘဲ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိမရှိဘဲ ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိမရှိဘဲ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကို အထူး သတိပြုကြရမယ်။

တချို့က ရုပ်နာမ်တရားကို ပိုင်းခြားသိအောင်လဲ မရှုရသေးပါဘဲ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ပြီး ဖြစ်နေပုံကိုလဲ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်ဖြင့် သိအောင် မရှုရသေးပါဘဲ ဖြစ်ပျက်က စပြီး ရှုတယ်။ ဖြစ်ပျက်ကို သိမြင်တာက ဉာဏ်အစဉ်အားဖြင့် ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်ကျမှ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝိသုဒ္ဓိအားဖြင့် မဂ္ဂါမဂ္ဂ ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိကျမှ သိမြင်ပါတယ်။ အဲဒီ ဖြစ်ရိုးအစဉ်နဲ့ မကိုက်ပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါကို တိုတိုနဲ့ မှတ်ရအောင် ဒီက ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို ဆိုကြရမယ်။

ဝိသုဓ် ခုနစ်ဖြာ၊ ဖြစ်စဉ်မှာကား၊ ခုန်ကာကျော်လွှား၊
မဖြစ်ပွားဘူး၊ တပါးပြီးလျှင်၊ တပါးပင်တည်း၊ အစဉ်မ
မှား၊ ရှုကာပွားက၊ လိုလားနိဗ္ဗာန်၊ ရောက်ကြောင်းမှန်
သည်၊ ကျင့်ရန် ဝိသုဓ်ခုနစ်တည်း။

နိဗ္ဗာန် လိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို ယခုလက်ငင်း မျက်မှောက် မြင်ချင် တွေ့ချင် သိချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရှေးဦးစွာ

သီလ စင်ကြယ်စေရမယ်၊ သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်စေရမယ်၊ အဲဒီလို သီလစင်ကြယ်ပြီးယင် စိတ်စင်ကြယ်တဲ့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်အောင် အားထုတ်ရမယ်၊ အဲဒီလို အားထုတ်တာက ၂-နည်း ရှိတယ်၊ သမထလမ်းက ဥပစာသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိကို ရအောင် အားထုတ်တာက တနည်း၊ ဝိပဿနာလမ်းက ဓာတ် ၄-ပါး စသည်ကို ရှုပြီး ဥပစာသမာဓိနဲ့ ညီမျှတဲ့ ဝိပဿနာခဏိက သမာဓိကို ရအောင်အားထုတ်တာက တနည်း၊ ဒီလို ၂-နည်းရှိ တယ်၊ ဒီ ၂-နည်းထဲက မိမိအလိုရှိတဲ့နည်းနဲ့ အားထုတ်နိုင်ပါ တယ်၊ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ ဝိပဿနာ လမ်းက ဝိပဿနာခဏိကသမာဓိ ထုတောင်တဲ့နည်းကို အလေး ပေးပြီး ညွှန်ကြားနေပါတယ်၊ အဲဒီလို ညွှန်ကြားရခြင်း၏ အကြောင်းကိုလဲ ရှေ့ပိုင်းက ပြောခဲ့ပါပြီ၊ တောင့်တင်းလှုပ်ရှား တဲ့ ဝါယောဓာတ်ကို ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ် ထိတယ်၊ ဗယ်လှမ်းတယ် ညှာလှမ်းတယ်၊ ကွေးတယ် ဆန့်တယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်ဖို့ ညွှန်ကြားနေပါတယ်၊ အဲဒီလို ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း ရှုမှတ်နေယင် ဝိပဿနာ ခဏိကသမာဓိက အား ကောင်းလာတဲ့အခါ အပြင်ကို ပြေးသွားတဲ့ နီဝရဏတွေ ကင်းသွားတယ်၊ မှတ်စိတ်ချည်း စင်ကြယ်နေတယ်၊ အဲဒီအခါ မှာ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ပါတယ်၊ တရားအားထုတ်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှာ ဒီစိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ပုံဟာ ရှင်းနေပါတယ်၊ ဘာမျှသံသယ ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။

အဲဒီလို စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တဲ့အခါမှာ ရှုမှတ်မိတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို ပိုင်းခြားပြီး သိတယ်၊ မှတ်သိရတဲ့ ရုပ်အာရုံက တခြား၊ မှတ်သိ တဲ့ စိတ်နာမ်က တခြား ကွဲပြားပြီး ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ရုပ်

နာမ် ၂-ပါးကို ပိုင်းခြား သိတာဟာ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ခေါ်တယ်။ သမထလမ်းက စျာန်ရအောင် အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် လဲ စျာန်ရပြီးတဲ့အခါ အဲဒီစျာန်ကို ဝင်စားပြီးတော့ အဲဒီစျာန် မှ ထတဲ့အခါ အဲဒီစျာန်စသည်ကို ရှုရတယ်။ ရှေ့နားပိုင်းကလဲ ပြောခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီလို ရှုရင်း ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြားသိတယ်။ အဲဒါ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ပါဘဲ။

ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးနှင့် ဉာဏ်စဉ်တက်ပုံ

(ဂ)

ခဲဒီဉာဏ် ရင့်တဲ့အခါ ရုပ်နဲ့နာမ် ဒီ ၂-ပါးသာရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကောင်မရှိဘူးလို့ အသိဉာဏ် ရှင်းလာပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဘဲ။ အဲဒီကနောက် ပေါ်ရာ ပေါ်ရာ ရုပ် နာမ်ကို ရှုမှတ်မြဲ ဆက်ပြီး ရှုမှတ်နေလျှင် အကြောင်းနဲ့ အကျိုး မျှ ဆက်စပ်ပြီး ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သိရတယ်။ အဲဒါက ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဘဲ။ အဲဒီဉာဏ်ရင့်တဲ့အခါမှာ ငါဟာ ရှေးကတည်းက ရှိလာခဲ့လေသလား၊ ယခုမှဘဲ စပြီး ဖြစ်လာ တာလေလား၊ ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လာပါလိမ့်မလဲ၊ နောင်လဲ ရှိနေဦးမှာလေလား စသည်ဖြင့် ဖြစ်တတ်တဲ့ ယုံမှား မှုဟာ ကင်းသွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် အကြောင်းနဲ့ အကျိုးမျှသာ ရှိတယ် ဆိုတာ အသိရှင်းသွားလို့ပါဘဲ။ အဲဒီလို အသိရှင်းတာကို ကင်္ခါဝိတရဏာဝိသုဒ္ဓိ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီကနောက် ဆက်ပြီး ရှုမှတ်နေငှာ ွင် ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာကိုသာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အနိစ္စ မမြဲဘူးလို့လဲ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပါတယ်။ ဒုက္ခ ဆင်းရဲတွေဘဲ၊

အနတ္တ - အတ္တကောင် မဟုတ်တဲ့ သဘောတရားမျှဘဲလို့လဲ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ပါတယ်။ အဲဒါက သမ္မသနဉာဏ်ဘဲ။ အဲဒီလို မဆင်ခြင်တော့ဘဲ ပေါ်လာသမျှကို ရှုမှတ်ရုံမျှ ရှုမှတ်နေယင် ခဏမစဲ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတရားတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ မှတ်သိရတဲ့ အာရုံတွေလဲ တရိပ်ရိပ်နဲ့ဖြစ်ပြီး ချက်ခြင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ရှုမှတ်နှလုံးသွင်း တုံ့စိတ်လဲ ဖြစ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို မတွေးမကြံရဘဲ ရှုမှတ်နေရုံမျှနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတာကိုတွေ့သိတာက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဘဲ။ ဒီဉာဏ်ကျမှ ဖြစ်ပျက်ကို အမှန်အတိုင်း သိတာ၊ အားထုတ် ခါစကတဲက ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက်နဲ့ ရှုတ်ဆို့ပြီး ရှုနေကြတာက တော့ ဒီ ရထဝိနီတသုတ်ဒေသနာနဲ့ မညီဘူး၊ အဲဒါ သတိပြုကြရမယ်။

အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မြင်တဲ့အခါမှာ အရောင်အလင်းတွေကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ အလွန်အကဲ ဝမ်းမြောက်တဲ့ ပီတိတွေလဲ ဖြစ်လာတယ်။ အလွန်ထက်မြက်တဲ့ သတိတွေ ဉာဏ်တွေလဲ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်တွေဘဲ၊ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် ဆိုနေရုံနဲ့တော့ ဒီလို အထူးတွေဟာ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလို အထူးတွေ မဖြစ်ပေါ်လာ ယင်လဲ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် မဟုတ်သေးဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားကြရမယ်။ အဲဒီလို အရောင်အလင်း စသည်တွေ ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒါတွေကို တရားထူးလို့ အထင်မှားတတ်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ တရားထူးမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေကို နှစ်သက်နေတာက လမ်းမှားဘဲ၊ ရှုမှတ်ရုံ မပြတ်မှတ်သိနေတာကမှ လမ်းမှန်ဘဲလို့ ဒီလို

ဆုံးဖြတ်ရပါတယ်။ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်သိမြင်တာကို မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏ ဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ခေါ်တယ်။

ယခု ပြောခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်ဟာ ပုထုဇဉ်များ စပြီး ရှုတဲ့အခါ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်ဘဲ။ ဝိသုဒ္ဓိ အစဉ်အားဖြင့် သီလဝိသုဒ္ဓိပြီးမှ စိတ္တ ဝိသုဒ္ဓိ၊ အဲဒါပြီးမှ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ၊ အဲဒါပြီးမှ ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ၊ အဲဒါပြီးမှ မဂ္ဂါမဂ္ဂ ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်တယ်။ ဒီဝိသုဒ္ဓိရောက် မှ ဖြစ်ပျက်ကို သိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါ ပုထုဇဉ်များမှာ ဖြစ်စဉ်ဘဲ။ သောတာပန် အစရှိတဲ့ အရိယာများမှာတော့ ဝိပဿနာရှုယင် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က စပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် အရိယာမှာ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတာ မရှိတဲ့အတွက် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိနဲ့ ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ ဆိုတာတွေ ဖြစ်ဖို့မလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပါ ဘဲ။ အဲဒီတော့ ယခုကာလ ဖြစ်ပျက်က စပြီး ရှုတာတွေဟာ အရိယာ ရှုပုံတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ပုထုဇဉ်က အရိယာရှုပုံရှုလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒါကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြရ မယ်။ သဘောကျကြရဲ့လား။ ဒီအချက်ဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘုန်းကြီးအမြင်နဲ့တော့ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။

နောက်တခုကတော့ ဖြစ်တယ် ပျက်တယ် ဆိုတာ သင်္ခတ ရုပ်နာမ်တရားတွေရဲ့ လက္ခဏာဘဲ။ လက္ခဏာဆိုတာ အထည် ကိုယ်သဘောကို သိပြီးမှ ရှုမြင်နိုင်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် နွား၏ အမေး ချို အစရှိတဲ့ လက္ခဏာဟာ နွားကောင်ကြီးကို မြင်ပြီးမှသာ သိနိုင်ပါတယ်။ နွားကိုမှ မမြင်ရသေးဘဲနဲ့ အမေး နီတယ်၊ ဖြူတယ်၊ ချိုထောင်တယ်၊ ကားတယ် အစရှိတဲ့ လက္ခဏာတွေကို သိနိုင်ပါ့မလား။ မသိနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါလိုဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ အထည်ကိုယ်သဘောကို ရှေးဦး စွာ ရှုမှတ်ပြီး သိဘို့လိုပါတယ်။ အဲဒီ သဘောရင်းကို သိပြီးတော့

မှ ဖြစ်ပေါ်လာတာ ပျောက်ပျက်သွားတာကို သိမြင်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သဘောရင်းကို သိတာက နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဘဲ။ အဖြစ်အပျက် လက္ခဏာကို သိတာက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဘဲ။ ဒီတော့ အဖြစ်အပျက်က စပြီး ရှုတာဟာ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် စသည်ကို ခုန်ကျော်ပြီး ရှုရာ မရောက်ပေဘူးလား။

စပြီး ရှုလျှင် ရှုချင်း အဖြစ်အပျက်ကို သိမြင်တယ် ဆိုတာ အရိယာနဲ့သာ ဆိုင်ပါတယ်။ ပုထုဇဉ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပုထုဇဉ်နဲ့ လုံးဝ မဆိုင်တဲ့ အရိယာတို့နှင့်သာ ဆိုင်တဲ့ မဟာ ပစ္စဝေက္ခဏာ ခုနစ်ပါးထဲက ပဌမ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ် ဖြစ်ပုံကို ကောသမ္ဗိယသုတ်မှ ယူပြီး ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဆောင်ပုဒ် စီထားပါတယ်။ အဲဒါကို လိုက်ဆိုကြစမ်းပါ။

ဆိတ်ငြိမ်ရာတွင်၊ ချဉ်းကပ်ဝင်၍၊ ဆင်ခြင်ရှုကြည့်၊ ဖြစ်ပျက်မိ၊ အသိရှင်းသည်သာ။

ယထာဘူတ၊ မသိရအောင်၊ ထကြလွှမ်းမိုး၊ ကိလေဆိုး၊ ဖြစ်ရိုးမရှိပါ။

ဤသို့ သိရာ၊ ပဌမ၊ ပစ္စဝေက္ခဏာ။

သောတာပန် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရားအားထုတ်လို့ ဖြစ်လောက်တဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်မှာ ဝင်ပြီး မိမိသန္တာန်က ရုပ်နာမ်တွေကို ရှုမှတ်ကြည့်ယင် အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရပါတယ်တဲ့။ အဲဒီလို မသိနိုင်အောင် လွှမ်းမိုးနိုင်စက်တဲ့ ကိလေသာတွေ လွန်လွန်ကဲကဲ မရှိပါဘူးတဲ့။ အဲဒီလို ဆိုယင် သောတာပန်ဘဲ ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဘယ်လောက် ရှင်းသလဲ၊ အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်က စပြီး သိမြင်နိုင်တာဟာ

သောတာပန် အရိယာနဲ့သာ ဆိုင်ပါတယ်။ ပုထုဇဉ်များနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးတဲ့။ ဒါလောက်ဆိုယင် ပုထုဇဉ်များဟာ ဖြစ်ပျက်က စပြီး မရှုကောင်းဘူး။ အဲဒီလို ရှုလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်နိုင်လောက်ပါပြီ။ ကဲ ခုနက ဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်စဉ် ဆောင်ပုဒ် ကလေးကို ဆိုကြပါဦး။

ဝိသုဓ် ခုနစ်ဖြာ၊ ဖြစ်စဉ်မှာကား၊ ခုန်ကာကျော်လွှား၊ မဖြစ် ပွားဘူး၊ တပါးပြီးလျှင်၊ တပါးပင်တည်း၊ အစဉ်မမှား၊ ရှုကာ ပွားက၊ လိုလားနိဗ္ဗာန်၊ ရောက်ကြောင်းမှန်သည်၊ ကျင့်ရန် ဝိသုဓ် ခုနစ်တည်း။

ဒါဟာ ဝိသုဒ္ဓိ ခုနစ်ပါး အစဉ်အတိုင်း တက်ရမယ်၊ ခုန်ကျော် ပြီး တက်လို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာကို ရထဝိနီတသုတ်နှင့် အညီ စိထားတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးပါဘဲ။ အဲဒီမှာ ခုနက ဥဒယဗ္ဗယ ဥာဏ်နဲ့ မဂ္ဂါမဂ္ဂဥာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ထိအောင် ဖြစ်စဉ်ကို ပြောခဲ့ ပြီ၊ အဲဒီကနေဘက် ရှုမြဲ ရှုမှတ်နေလျှင် အသိဥာဏ်တွေဟာ လျင်မြန်လာပါတယ်။ ရှုမှတ်ရတဲ့ အာရုံတွေရဲ့ ဖြစ်ပေါ်မှု ဆိုတဲ့ အစပိုင်း မထင်ရှားတော့ဘဲ ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အဆုံးပိုင်းသဘောသာ ထင်ရှားတွေ့ရတယ်။ မှတ်ရတဲ့ အာရုံ ရော မှတ်သိတဲ့စိတ်ရော ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ လျင်လျင်မြန်မြန် ပျောက်ပျောက်သွားတာကိုသာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလို ပေါ်လာ တဲ့ အာရုံရော မှတ်သိတဲ့စိတ်ရော အတုံ့လိုက် အတုံ့လိုက် တစုံ တစုံ ပျက်ပျက်သွားတာကိုချည်း တွေ့မြင်နေတာက ဘင်္ဂဥာဏ် ဘဲ။

အဲဒီလို အပျက်ချည်း တွေ့နေရတော့ ကြောက်စရာထင် လာတယ်။ အဲဒါက ဘယဥာဏ်ဘဲ။ အပြစ်မြင်လာပြန်တယ်။

အာဒိနဝဉာဏ်ဘဲ။ ငြီးငွေ့ဘယ် ထင်လာပြန်တယ်၊ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ် ဘဲ။ မှတ်သိရတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို စွန့်လွှတ်လိုပြန်တယ်၊ မုဉ္ဇိတု ကမ္ပတဉာဏ်ဘဲ၊ စွန့်လွှတ်နိုင်အောင် တဖန် ရှုပြန်တယ်၊ ပဋိသင်္ခါဉာဏ်ဘဲ။ ပေါ်လာသမျှ သင်္ခါရတွေကို သိရုံ သိရုံမျှ လျစ်လျူရှုနေနိုင်ပြန်တယ်၊ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဘဲ။ အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ဖြစ်ပုံကတော့ အင်မတန်လဲ ကောင်းပါ တယ်၊ အင်မတန်လဲ ငြိမ်သက် သိမ်မွေ့ပါတယ်။ အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်က ရင့်သန်တဲ့အခါမှာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ အခြင်းအရာကို အထူး လျင်မြန်စွာသိတဲ့ အနုလောမဉာဏ် ဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဆီ ရောက်သွားတဲ့ ဂေါတြဘူဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ဆိုတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဉာဏ်တွေထဲမှာ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ပြီးသည်မှ နောက်မှာ အနုလောမဉာဏ်အထိ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဉာဏ်တွေကို ပဋိပဒါဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ခေါ်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်တွေ့တဲ့ မဂ်ဉာဏ် ၄-ပါးကို ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဉာဏ်စဉ် ဝိသုဒ္ဓိ အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်အောင် အချိုးတကျ ကျင့် သွားလို့ရှိရင် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ ရပါလိမ့်၊ စသည် ဖြင့် လိုလားတောင့်တအပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားပါလိမ့် မယ်၊ အဲဒါကြောင့်—

အစဉ်မမှား၊ ရှုကာပွားက၊ လိုလားနိဗ္ဗာန်၊ ရောက်
ကြောင်း မှန်သည်၊ ကျင့်ရန် ဝိသုဓိခန့်စစ်တည်း—
လို့ ဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီ ဉာဏ်စဉ် ဝိသုဒ္ဓိ အစဉ်အတိုင်း အချိုးကျအောင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ညွှန်ကြားပြသတော်မူပါတယ်၊

ဝိပဿနာရှုနည်းကျမ်း စသည်မှာလဲ အထင်အရှား ပြထားပါ
တယ်။ ယနေ့ည ဘုန်းကြီးဟောဘို့ အချိန်ကုန်ပါပြီ၊ ခေတ္တ
လောက် နားပြီးတော့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
ဆက်လက်ဟောတော်မူပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ တရားသိမ်းကြစို့။

တရားသိမ်း ဆုပေး

(၉)

အားလုံးသော ဒကာ ဒကာမတွေ အားလုံးသော သူတော်
စင်တွေ မိမိတို့ ပြုစုပျိုးများ အားထုတ်အပ်သော ဒါနကုသိုလ်
သီလကုသိုလ်အစရှိသော အရပ်ရပ်သောကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံ
စေတနာ၊ တရားနာရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံ စေတနာ၊
ထိုမှတစ်ပါး များပြားစွာသော ကုသိုလ်ကံစေတနာ၊ ဤသို့သော
ကုသိုလ်ကံစေတနာ အဖြာဖြာတို့ကြောင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်
နှစ်သက်အပ် မြတ်နိုးအပ် တောင့်တအပ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မိမိတို့
လိုလားတောင့်တအပ်သော မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် လျင်
မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ဝိသုဒ္ဓိ(၇)ပါး ဖြစ်စဉ်တရားတော်
ဤတွင် ပြီး၏။

ရန်ကုန်မြို့ သာသနာ့ရိပ်သာ၌
မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့အတွက် ကျင်းပသော
အကြံတရားပွဲ ၃-ညတွင် တတိယည ဒုတိယပိုင်း၌

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဟောကြားတော်မူသော

ကျောင်းအလှူ အနုမောဒနာ တရားတော်

တရားပလ္လင်

(၁)

နက်ဖြန်ခါ ကျင်းပမည့် နှစ်ပတ်လည် သြဝါဒခံယူ ပူဇော်
ပွဲနှင့် မဟာစည်ကျောင်းတော် ရေစက်ချပဲ့အတွက် အကြံ
တရားပွဲအနေနဲ့ ၃-ည တိုင်တိုင် ဟောဘို့ရာ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ
၃-ညထဲမှာ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ဟောဘို့ မပါခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီ
၃-ညထဲက တတိယညဖြစ်တဲ့ ဒီကနေ့ညမှာ ဆိုလိုရီယင်
တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက အရှင် ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ
ဟောဘို့ရာ ရည်ရွယ်လဲ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။ စောစောက ကြို
တင်ပြီး ပင့်လဲ ပင့်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အရှင် ဝိစိတ္တ-
က အကြောင်းမညီညွတ်လို့ မလာနိုင်တာနဲ့ ဒီကနေ့ည နောက်
ပိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင်ဘဲ ဟောရတယ်။

ဒါနကထာရော ဝိပဿနာ သြဝါဒရော ဟောမယ်

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်းက ဆိုယင်တော့ နှစ်ပတ်လည် ပူဇော်ပွဲ သြဝါဒခံယူပွဲ သက်သက်ဖြစ်တဲ့အတွက် အချိန်ရသ လောက်ကလေးအတွင်းမှာ ဝိပဿနာပဋိပတ်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ သြဝါဒစကား သက်သက်ကိုဘဲ ဟောခဲ့ပါတယ်။ ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းရေစက်ချ အလှူဒါနပွဲနှင့်လဲ သက်ဆိုင်နေတဲ့အတွက် ဒါနအနုမောဒနာတရားကို ဟောဘို့ရာကလဲ အရေးကြီးလာပါ တယ်။ နက်ဖြန်ခါ ဝေဠုမည့် အစီရင်ခံစာ စာအုပ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးဟောမည့် တရားခေါင်းစဉ်တွေလဲ ပါပါတယ်။ ရေစက် ချ စာတမ်းလဲ ပါပါတယ်။ အရှင်ဝိစိတ္တသာ လာနိုင်ခဲ့လို့ရှိယင် ဒီတရားတွေကို ဘုန်းကြီးက မတိုက်တွန်းတောင်မှ သူ ဟော မှာပါဘဲ။ အဲဒီလိုဆိုယင် အရှင်ဝိစိတ္တ-က အကျယ်ဟောပြီးသား တွေကို ဘုန်းကြီးက အကျဉ်းချုပ်လောက် ညွှန်ပြပြီးတော့ အနုမောဒနာနဲ့ ဝိပဿနာတရားကို အကျဉ်းချုပ်လောက် ဟောဘို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အရှင်ဝိစိတ္တ-က မကြာလာနိုင်တဲ့အတွက် ကနေ့ကစပြီး အနုမောဒနာတရားကို ဘုန်းကြီးကဟောမယ်။

အရှင်သာရိပုတြာ အလှူထက် ဘုရားအလှူက သာပြီး
အကျိုးကြီးတယ်

(၂)

အနုမောဒနာတရား ဆိုတာလဲ ဟောဘို့ ကြားနာဘို့ အရေး ကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် ဒါန၏အကျိုးကို သိပြီး လှူလေလေ အကျိုးကြီးလေလေ ဖြစ်တဲ့အတွက်ပါဘဲ။ ဒီ

အကြောင်းကို နဲ့နဲ့ချဲပြီး ပြောချင်တယ်။ ဒါနကုသိုလ် ပြုရာမှာ အကျိုးအာနိသင်ကို မသိဘဲ လှူတာထက် သိပြီးလှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်။ နဲ့နဲ့ပါးပါးလောက် သိပြီး လှူတာထက် များများ သိပြီး လှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်။ ဒီနေရာမှာ အဋ္ဌကထာက ဒီလို ပြဆိုထားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်သာရိပုတြာကို လှူတဲ့ဒါနက တမျိုး၊ အရှင်သာရိပုတြာက မြတ်စွာဘုရားကို လှူတဲ့ဒါနက တမျိုး- ဒီနှစ်မျိုးထဲမှာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး အကျိုးကြီးနိုင်သလဲဆိုတာ စိစစ်ပြီး ပြထားတယ်။ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်ကကြည့်ပြီး ပြောမယ်ဆိုယင် မြတ်စွာဘုရားကို လှူတဲ့ဒါနက ပိုပြီး အကျိုးကြီးတယ်လို့ ဆိုဘယ်ရာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒါန၏ အကျိုးကို အပြည့်အစုံသိပြီး လှူတာက ပိုပြီး အကျိုးကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကို အရှင်သာရိပုတြာလှူတဲ့ ဒါနထက် မြတ်စွာဘုရားက အရှင်သာရိပုတြာကို လှူတဲ့ဒါနက ပိုပြီး အကျိုးကြီးတယ်လို့ အဋ္ဌကထာဆရာက အဆုံးအဖြတ်ပေးထားပါတယ်။ ဒါလဲ ပရိကပ္ပစကားမျှပါဘဲ။ အကျိုးပေးနိုင်ခဲ့လို့ရှိယင် လို့ ကြံဆပြီး ပြောတဲ့စကားမျှပါဘဲ။ အမှန်စင်စစ်ကတော့ မြတ်စွာဘုရားက လှူတဲ့ဒါနလဲ အကျိုးမပေးဘူး၊ အရှင်သာရိပုတြာကလဲ ရဟန္တာဖြစ်နေတဲ့အတွက် အရှင်သာရိပုတြာက လှူတဲ့ဒါနလဲ အကျိုးမပေးဘူး၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ပြုတဲ့အမှုဆိုတာ အကျိုးမပေးဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် ကိလေသဝဋ်တွေ ကင်းပြတ်နေလို့ပါဘဲ။ ကိလေသဝဋ်ရှိမှ ကမ္မဝဋ်က အကျိုးပေးနိုင်တယ်။ ကမ္မဝဋ်က အကျိုးပေးတော့ ဝိပါကဝဋ်ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေ ပေါ်လာရတယ်။ လူရယ် နတ်ရယ် စသည်ဖြင့် ခေါ်ရတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ အကျိုးတရားတွေ ပေါ်လာ

ရတယ်၊ အကုသိုလ် ကမ္မဝဋ်က အကျိုးပေးယင် အပါယ် ၄-ပါး ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ဒုက္ခတွေ ရောက်သွားရတယ်၊ ကုသိုလ်ကမ္မဝဋ်က အကျိုးပေးယင် လူ့ဘဝ နတ်ဘဝ ဗြဟ္မာဘဝ ဆိုတဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘဝတွေ ရောက်ပြီးတော့ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာတွေကို ထိုက်သင့်သလောက် ခံစားရတယ်။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ လောဘ ဒေါသ မောဟ အစရှိတဲ့ ကိလေသဝဋ်က လုံးဝမရှိတော့ဘူး၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ပြုတဲ့ အမှုတွေဟာ သမ္မဟာ အကျိုးပေးတတ်တဲ့ ကံ မဖြစ်ဘူး၊ ကံ မဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုရားရှိခိုးခြင်း တရားဟောခြင်း တရားနာခြင်း ပေးကမ်းခြင်း စသည်ဖြင့် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ပြုတဲ့ ကောင်းမှုတွေကြောင့် ဘဝသစ် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဆိုတဲ့ အကျိုးတွေ မဖြစ်ပေါ်လာတော့ဘူး၊ အဲဒီလို ဘဝသစ် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ မဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတွက် မအိုရဘူး မနာရဘူး မသေရဘူး ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ အကုန်ငြိမ်းတယ်။ အဲဒါဟာ အကြောင်း အကျိုး သဘာဝတရားတွေရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဘဲ၊ ဒီ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိုလဲ နားလည်ထားကြရမယ်။

ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့တရား

တချို့က ဒီဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကို နားမလည်တဲ့အတွက် ကုသိုလ် အမှုရှိယင်လဲ ဘဝအသစ် ဖြစ်တယ်၊ သံသရာရှည်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်အမှုကိုလဲ ပယ်ရမယ်လို့ ဒီလို မှားမှားယွင်းယွင်း ယူဆပြောဆိုကြတယ်၊ အဲဒီလို ပြောဆိုသံကိုလဲ ကြားရဘူးတယ်၊ တနေ့ တော်တော်ဆီက တယ်မကြာသေးဘူး၊ ဂူတ္တလိတ် ရပ်ကွက်ဆီက အသံချဲ့စက်နဲ့ ဟောနေတာကို ကြားရတယ်၊ ဟောတဲ့သူက လူလား ရဟန်းလား မပြောတတ်ပါဘူး၊

သူဟောနေတဲ့တရားတွေက အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဘယ်နှယ်ဟောသလဲဆိုတော့ “ဒါန သီလ ကုသိုလ်ကို ပြုယင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သည်” တဲ့။ သူက ဒီလို ဟောတယ်။ သူ ဟောတဲ့အတိုင်းဆိုယင် ကုသိုလ်ကို မပြုမှ သဿတဒိဋ္ဌိ ကင်းမယ်။ သဿတဒိဋ္ဌိကင်းကောင် ကုသိုလ်ကို မပြုကြနဲ့လို့ ဆိုရာရောက်တယ်။ တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တရားဘဲ။ အဲဒီမှာ တရားနာပရိသတ်က ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။ ဘုန်းကြီးက ဒီရိပ်သာထဲကနေရင်း သူဟောတာကို ကြားနေရတယ်။ တော်တော်ရက်ရက်စက်စက် ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘဲ။ ကုသလဿပသမ္ပဒါ-ကုသိုလ်အမှု ဟူသမျှကို ပြည့်စုံအောင် ပြုရမည် ဆိုတဲ့ ဘုရားအဆုံးအမ သာသနာတော်နဲ့ ပြောင်းပြန် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ဟောနေတာပါဘဲ။

နောက်ပြီးတော့ သူက “အကုသိုလ်ကို ကြဉ်ရှောင်ယင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သည်” လို့လဲ ဆက်ပြီး ဟောလိုက်ပြန်သေးတယ်။ ဒီတော့ သူဟောတဲ့အတိုင်း ဆိုယင် သတ်ခြင်း ခိုးယူလုယက်ခြင်း လိမ်လည်ခြင်း အစရှိတဲ့ အကုသိုလ်ကို ကြဉ်ရှောင်တဲ့သူတွေမှာ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို အကုသိုလ်တွေကို မကြဉ်ရှောင်ဘဲ ပြုလုပ်နေတဲ့သူတွေမှာမူ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကင်းတယ်လို့ဆိုရာရောက်နေပါတယ်။ အဲဒီလို အဓိပ္ပါယ် မရောက်ပေဘူးလား။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အကုသိုလ် ကြဉ်ရှောင်ယင် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သည်ဆိုတော့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကင်းချင်ယင် အကုသိုလ်ကို မရှောင်ကြနဲ့၊ သတ်တန်ယင် သတ်ရမယ်၊ ခိုးတန်ယင် ခိုးရမယ်၊ လုတန်ယင် လုယက်ရမယ်၊ လိမ်တန်ယင် လိမ်ရမယ်၊ အခါအခွင့်ကြုံတိုင်း မကောင်းမှုတွေကို ပြုရမယ်။ ဒါမှ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိကင်းမယ်လို့ ဆိုရာရောက်တယ်။ ဒါလဲ ပြောင်းပြန် ဆန့်ကျင်ဘက် ဟော

တာဘဲ၊ အမှန်ကတော့ သေပြီးတဲ့နောက် ဘာမျှ မရှိတော့ဘူး၊
 နောက်ဘဝရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးလို့ ယူတာကို ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိခေါ်
 တယ်။ အဲဒီလို နောင်ဘဝ မရှိဘူးလို့ ယူတဲ့သူမှာ ကုသိုလ်လဲ
 ပြုဘို့မလိုဘူး၊ အကုသိုလ်လဲ ရှောင်ဘို့မလိုဘူး၊ နောင်ဘဝ
 ရှိတယ်လို့ ယူတဲ့သူမှာသာ နောင်ဘဝ ဆင်းရဲဒုက္ခ မရောက်ရ
 အောင် မကောင်းမ အကုသိုလ်ကို ရှောင်ရတယ်၊ ဒီတော့
 အကုသိုလ်ကို ရှောင်တဲ့သူမှာ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်
 နိုင်ဘူး၊ မရှောင်တဲ့သူမှာသာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
 မဟုတ်မဟတ်ဟောတဲ့သူက “အကုသိုလ်ကို ကြဉ်ရှောင်ယင်
 ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သည်”လို့ ဇောက်ထိုး ပြောင်းပြန် ဟောတယ်၊
 သူဟာ တော်တော်ကို မဟုတ်တဲ့ တရားတွေပါဘဲ၊ ဒီပြင်လဲ
 ဒီလို မဟုတ်တာတွေကို သူဟောနေတာ အများကြီးပါဘဲ၊
 အဲဒီမှာ အလေးအမြတ်ပြုပြီး တရားနာနေတဲ့ လူကတော့
 ဘယ်လောက်ရှိမယ် မသိပါဘူး၊ ဒီလို မဟုတ်မဟတ် ထင်ရာ
 မြင်ရာ ဟောနေတာကို နာနေတဲ့လူတွေလဲ တော်တော် အ-တဲ့
 လူတွေလို့ ဆိုရမှာဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးစိတ်ထဲမှာ “ဒီလို
 တရားကို ဟောတဲ့လူကလဲ ဟောပါပေ၊ နာတဲ့လူတွေကလဲ
 နာကြပါပေ”လို့တောင် အံ့သြမိပါသေးတယ်၊ အရူးတယောက်
 က ပြောသလိုပါတဲလားလို့လဲ စဉ်းစားမိတယ်။

ထောင်တဲ့သူကလဲ ထောင်ပါပေ

တခါတုန်းက အရူးတယောက်ဟာ ကြိုးဆွဲချပြီး သေနေတဲ့
 လူကို တွေ့ရတော့ မတော်တဆ ကြိုးကွင်းထဲမှာ တိုးမိပြီး သေ
 နေတယ်လို့ သူကထင်တာနဲ့ “အင်း ထောင်တဲ့သူကလဲ သစ်ပင်
 ပေါ်မှာ တက်ပြီး ထောင်ပါပေဗျာ၊ တိုးတဲ့လူကလဲ တိုးပါပေ

ဗျား”လို့ အံ့သြပြီး ပြောသတဲ့။ အဲဒါလိုဘဲ ဒီလို မဟုတ်မဟတ် တရားတွေကို ဟောတဲ့လူကလဲ ဟောပါပေရဲ့။ အဲဒါကို တရား ကောင်းမှတ်ပြီး နာတဲ့လူကလဲ နာပါပေရဲ့။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်း လို့ ဘုန်းကြီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ သံဝေဂတရားတွေ ပျိုးများမိပါတယ်။ လောကမှာ လူတွေက စူးစမ်းဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ အသိအလိမ္မာ ဥာဏ်နည်းကြပါတယ်။ တယောက်ယောက်က နှုတ်စ လျှာစ ကောင်းကောင်းနဲ့ ရဲရဲတင်းတင်း ပြောနေယင် ဟုတ်လိမ့်နိုးနိုး ယုံလွယ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကိုယ်တွေ့ ဥာဏ်တွေ့ပါ လို့ ပြောယင် သာပြီး အထင်ကြီးတတ်သေးတယ်။ ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ရှေ့ကသွားသည့်သူ ရှိယင် နောက် ကလိုက်မည့် သူတွေကတော့ ရှိနေတာဘဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို မဟုတ်မဟတ်ဟောနေတဲ့ တရားကိုလဲ နာတဲ့လူတွေက ရှိနေကြ တာဘဲ။ အရေးကြီးတာကတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရား နယ်ပယ်မှာဆိုယင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ တရား တော်နဲ့ မဆန့်ကျင်ဘို့ ညီညွတ်ဘို့ လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုနက ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်နှင့် အညီ အကြောင်းအကျိုး သဘာဝတရားတွေရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကို သိနားလည်ထားဘို့ရာ လိုပါတယ်။

ကုသိုလ်ကိုပယ်ယင် အကုသိုလ်ချည်း ဖြစ်သွားမယ်

(၃)

ကံက အကျိုးပေးတယ် ဆိုတာ ကိလေသာ ရှိလို့ဘဲ။ ကိလေ သာကို အရိယာမဂ်ဖြင့် မပယ်နိုင်သေးလို့ ကိလေသာ မကင်း သေးတဲ့သူမှာ ကုသိုလ်ကိုပယ်ယင် အကုသိုလ်တွေချည်း ဖြစ်နေ

လိမ့်မယ်၊ ဥပမာ မြေကြီးပေါ် လမ်းလျှောက်နေတဲ့သူဟာ ခြေနှစ်ဖက်ထဲက တဖက်ကတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ နင်းလျက်ရှိနေမှာဘဲ၊ ဗယ်ဘက်ခြေထောက် ကြွထားယင် ညာဘက်ခြေထောက်က မြေကြီးပေါ်မှာ နင်းလျက် ရှိလိမ့်မယ်၊ ညာဘက်ခြေထောက်ကြွထားယင်လဲ ဗယ်ဘက်ခြေထောက်က မြေကြီးပေါ် နင်းလျက်ရှိလိမ့်မယ်၊ ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံး မြေကြီးပေါ် မနင်းဘဲ ကြွထားလို့တော့ မဖြစ်ပေဘူး၊ အဲဒါလိုဘဲ ကိလေသာမကင်းသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ကုသိုလ်ပြုယင် အဲဒီအခိုက်မှာ ကုသိုလ် ဖြစ်တယ်၊ လူ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ရဘို့အကြောင်း တရားကောင်းတွေပေါ့၊ ကုသိုလ်ကို မပြုဘဲ ပယ်စွန့်ထားယင်တော့ အကုသိုလ်တွေချည်း ဖြစ်နေတော့မှာဘဲ၊ အဲဒါတွေဟာ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသူရကာယ ဆိုတဲ့ အပယ် ၄-ပါးရောက်ပြီး ဆင်းရဲဘို့ချည်းပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ကိလေသာ မကင်းသေးပါဘဲနဲ့ ကုသိုလ်ကံကို ပယ်ယင် ဆင်းရဲ တွင်းနက်ဖို့ နစ်နာဖို့ချည်းဘဲ ဆိုတာ ကိန်းသေ မှတ်ထားကြရမယ်။

ပရိကပ္ပစကားမျှပါဘဲ

ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ အလှူဒါန အကျိုးကြီးပုံအကြောင်းကို ပြန်ဆက်လိုက်ကြဦးစို့၊ အရှင်သာရိပုတြာမှလဲ ဘုရားမှာလိုဘဲ ကိလေသဝဋ်မရှိလို့ ကံမဖြစ်တဲ့အတွက် အရှင်သာရိပုတြာက မြတ်စွာဘုရားကို လှူတာလဲ အကျိုးမပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ အဋ္ဌကထာ ဆရာက ပရိကပ္ပအားဖြင့် ကြံဆပြီးတော့ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းထားပါတယ်၊ အကယ်၍သာ အကျိုးပေးနိုင်မယ်ဆိုလို့ရှိယင် ဒါန၏အကျိုးကို အကြွင်းမဲ့သိတဲ့မြတ်စွာဘုရား

က လှူတဲ့ဒါနဟာ အကျိုးအကြီးဆုံးဘဲ၊ အရှင်သာရိပုတြာက မြတ်စွာဘုရားကို လှူတဲ့ဒါနဟာ အဲဒါလောက် အကျိုးမကြီးဘူး၊ အရှင်သာရိပုတြာလဲ ဒါန၏အကျိုးကို သိတန်သလောက်တော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်စွာဘုရားလောက် မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် အရှင်သာရိပုတြာ၏ ဒါနဟာ အကျိုးပေးသင့်သလောက် မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါနကုသိုလ်၏အစွမ်းသတ္တိ ရှိသလောက် အကျိုးမပေးနိုင်ဘူး၊ ဥပမာ လောကမှာ စိုက်ပျိုးရေးတွေဆိုတာ ရှိကြပါတယ်၊ အစိုးရ စိုက်ပျိုးရေးဌာနတွေက စိုက်ပျိုးရေးပညာဘက်မှာ ကျကျနန ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လေ့လာပြီးတော့ စိုက်ပျိုးပုံနည်းလမ်းတွေကို ညွှန်ပြကြတယ်၊ အဲဒီလို စံနစ်တကျ နားလည်ပြီး စိုက်တဲ့ အပင်တွေက သန်စွမ်းသင့်သလောက် အပြည့်အစုံ သန်စွမ်းတယ်၊ အပွင့်အသီးအနှံတွေကို ဖြစ်သင့်သလောက် ဖြစ်ပွားစေတယ်၊ နားမလယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်စိုက်တဲ့အပင်တွေကတော့ သန်စွမ်းသင့်သလောက် မသန်စွမ်းဘူး၊ အပွင့်အသီးအနှံတွေကိုလဲ ဖြစ်သင့်သလောက် မဖြစ်ပွားစေနိုင်ဘူး၊ အဲဒါလိုပါတဲ၊ အကယ်၍ အကျိုးပေးနိုင်မယ် ဆိုလို့ရှိရင် အရှင်သာရိပုတြာက မြတ်စွာဘုရားကို လှူတဲ့ဒါနထက် မြတ်စွာဘုရားက အရှင်သာရိပုတြာကို လှူတဲ့ဒါနဟာ သာပြီးတော့ အကျိုးကြီးတယ်လို့ ဆိုရမယ်တဲ့၊ အဲဒါဟာ ဒါန၏ အကျိုးကို သိပြီး လှူယင် သာပြီး အကျိုးကြီးတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း သိနားလည်ကြဘို့ ကြံဆပြီးပြောတဲ့ ပရိကပ္ပစကားမျှပါဘဲ။

ယခု တရားနာနေကြတဲ့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေကတော့ ဒါန၏အကျိုးကို သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သိသည်ထက် ပိုပြီးသိအောင်လို့ အနုမောဒနာ တရားဆိုတာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဟောရ နာရတယ်။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန်ခါ ကျင်းပ

မည့် ကျောင်းရေစက်ချပဲ့နှင့် စပ်ပြီးတော့ ဝိဟာရဒါန ကျောင်း အလှူရဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကိုဖော်ပြတဲ့ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အနုမောဒနာတရားကို ဒီကနေ့ကစပြီး ဟောရမယ်။ အစပျိုးထား တဲ့သဘောပေါ့။ နက်ဖြန်ခါကျတော့ အပြည့်အစုံဆက်ပြီး ဟောမယ်။ ဒီတရားက ဒီကနေ့က စ-ထားမှ နက်ဖြန်ခါ ကုန် အောင် ဟောနိုင်မှာ။ ဒါတောင်မှ ကုန်အောင် အတော်ကို ဟောရဦးမှာ။ ယခု ဝိဟာရဒါန ဖြစ်ပေါ်လာပုံက စပြီး ဟော ရမယ်။

သာသနာတော် ထွန်းပေါ်ခါစက အခြေအနေ
(၄)

ဘုန်းကြီးတို့၏ ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား အဖြစ်မှ တောထွက်ပြီး ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်တွေကို ကျင့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ အကျင့်နဲ့ တရားထူး တရား မြတ်ကို မရတဲ့အတွက် အဲဒီအကျင့်တွေကို စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါခေါ်တဲ့ အလယ်လမ်းအကျင့်ဖြင့် ကျင့်ပြီးတော့ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး တဲ့နောက် ဘုရားဖြစ်ရာ ဗောဓိပင်အောက်အရပ်နှင့် အဲဒီအနီး အပါးအရပ် ခုနစ်ဌာနမှာ ခုနစ်ရက်စီအားဖြင့် ခုနစ်ရက် ခုနစ် လီ ၄၉-ရက် ကာလပတ်လုံး သမာပတ်များကို ဝင်စားလို့ တရား တွေကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်လို့ သီတင်းသုံးနေတော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ၄၉-ရက်ပတ်လုံး သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ်တော်တိုင်သိထားတဲ့ တရားမြတ်ကို ဘယ်သူ့အား ရှေးဦး စွာ ဟောရမလဲလို့ ဆင်ခြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ရဟန်းငါးပါးကို ဟောသင့်တယ်လို့ မြင်တော်မူပါတယ်။

လက်ဦးတရားပဲ့၌ ကျွတ်တမ်းဝင်သူများ

အဲဒီလို မြင်တော်မူပြီးတဲ့နောက် မြတ်စွာဘုရားဟာ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ နေရာ ဗာရာဏသီမြို့အနီး မိဂဒါဝုန်တော ယခု ဆာရ်နတ်လို့ ခေါ်တဲ့ အရပ်သို့ ကြွတော်မူပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်း ငါးပါးအား ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ဟောကြားတော်မူပါတယ်။ ဒါတွေက အများ သိပြီးသားတွေပါ။ အဲဒီတုန်းက လက်ဦးတရားပဲ့မှာ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို နာကြားပြီးတော့ ဗြဟ္မာတွေ၊ ဘဂ-ကုဋေ တရားထူး တရားမြတ်ကို ရတယ်လို့ အဋ္ဌကထာမှာ ပြဆိုထားပါတယ်။ နတ်တွေ တရားထူး ရတာကိုတော့ အဲဒီအဋ္ဌကထာမှာ ပြဆို မထားဘူး။ မိလိန္ဒပဉ္စာကျမ်းမှာတော့ နတ်တွေလဲ အဲဒီတုန်းက မရေမတွက်နိုင်အောင် တရားထူးကို ရသွားကြသေးတယ်လို့ ပြဆိုထားပါတယ်။ လူသားထဲကတော့ အဲဒီတုန်းက ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးဘဲ တရားနာရတယ်။ အဲဒီ ငါးဦးထဲကလဲ အရှင်ကောဏ္ဍည တပါးတည်းဘဲ အဲဒီ ဓမ္မစကြာတရားကို နာနေရင်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကိုရပြီး သောတာပန်ဖြစ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဓမ္မစကြာတရားကို နာရရုံနဲ့ တရားထူးရတာဟာ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးပါးထဲက အရှင်ကောဏ္ဍညတပါးတည်းဘဲ ဆိုတာကို အထူးသတိပြုထားကြရမယ်။

အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လို့ ဘုရားသာသနာဝင်ပုံ

အဲဒီလို သောတာပန် ဖြစ်သွားတော့ အရှင် ကောဏ္ဍညဟာ ဗုဒ္ဓ အဝေဇ္ဇပသာဒေန သမန္နာဂတော-ဆိုတဲ့အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင် ယုံကြည်သွားပြီ။ အကြွင်းမဲ့ လုံးဝ ယုံကြည်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် အရှင်ကောဏ္ဍည

က မြတ်စွာဘုရားထံမှာ “လဘေယျာဟံ ဘန္တေ ဘဂဝတော သန္တိကေ ပဗ္ဗဇ္ဇံ လဘေယံ ဥပသမ္ပဒံ-မြတ်စွာဘုရား၏ထံမှာ ရှင် အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါတယ်” လို့ လျှောက်ထားတောင်း ပန်တယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိတေဟာ အစကလဲ ရသေ့ရဟန်းတော့ ဖြစ်နေ ကြတာပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက စမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူတဲ့အခါမှာ ဒေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တော-စသည်ဖြင့် ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတို့-လို့ ခေါ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သာသနာတိုင်း ဘိက္ခု-ရဟန်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြုထားတဲ့ သာသနာပ ရသေ့ရဟန်းမျှသာ ဖြစ်နေသေးတယ်၊ အဲဒီ ရသေ့ ရဟန်းအဖြစ်က နေပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သာသနာဝင်ရဟန်းအဖြစ် ရလိုပါတယ်လို့ လျှောက် ထား တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီလို တောင်းပန်တော့ မြတ်စွာ ဘုရားက ဟေိ ဘိက္ခုခေါ်ပြီး ရဟန်းအဖြစ်ကို ပေးတော် မူပါတယ်။

တရားနာရုံမျှနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း သောတာပန်ဖြစ်သလား

(၅)

ကျန်တဲ့ အရှင်ဝပ္ပ အရှင်ဘဒ္ဒိယ အရှင်မဟာနာမ် အရှင် အဿဇိ ဆိုတဲ့ ၄-ပါးကတော့ အဲဒီတုန်းက အရိယာမဂ်ဖိုလ် တရားထူးကို မရသေးလို့ အဝေစ္စပသာဒခေါ်တဲ့ အကြွင်းမဲ့ လုံးဝယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ မပြည့်စုံကြသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့က ဘုရားထံမှာ ရဟန်းအဖြစ်ကို မလျှောက်တောင်းကြ သေးဘူး၊ သူတို့ရဲ့ မူလက အခြေအနေအတိုင်း သာသနာပ ရသေ့ရဟန်း အဖြစ်နဲ့ နေမြဲဘဲ နေကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့

မြတ်စွာဘုရား အပေါ်မှာ ယုံကြည်ကာမျှ သာမန် သဒ္ဓါ တရားနဲ့တော့ ပြည့်စုံနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း တရားတော့ အားထုတ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီလို အားထုတ်နေရင်း သူတို့ရဲ့ အတွေ့အမြင်များကို မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထားကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ကမ္မဋ္ဌာန်း အညစ်အကြေးများကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း ပေး တယ်။ ယခု ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ ယောဂီတွေကို ကမ္မဋ္ဌာနာ စရိယများက စောင့်ရှောက် ပြုပြင်ပေးနေတာမျိုးပါ။ အဲဒီလို အားထုတ်ကြတဲ့အတွက် ဝါဆိုလဆုတ် ၁-ရက်နေ့မှာ အရှင်ဝပ္ပ သောတာပန် ဖြစ်တယ်။ ၂-ရက်နေ့မှာ အရှင်ဘဒ္ဒိယ သောတာပန် ဖြစ်တယ်။ ၃-ရက်နေ့မှာ အရှင်မဟာနာမ် သောတာပန် ဖြစ်တယ်။ ဝါဆိုလဆုတ် ၄-ရက်နေ့မှာ အရှင် အဿဇီ သောတာပန် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို သောတာပန် ဖြစ်ပြီး တဲ့ အခါကျတော့မှ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ အတွက် သူတို့လဲ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ကို အသီးအသီး လျှောက် တောင်းကြတယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားကလဲ အသီးအသီး ဟောတိကျ ခေါ်ပြီး ရဟန်းပြုပေး တော်မူပါတယ်။

ဒီ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်းတော်များ တရားနာရုံနဲ့ တရားထူး ရပုံ၊ ၁-ရက် ၂-ရက် ၃-ရက် ၄-ရက် အားထုတ်ပြီးမှ တရားထူးရပုံတွေ အသေးစိတ် အကျယ် ဟောရတာက ဘာကြောင့်လဲဆိုယင်၊ သောတာပန်ဆိုတာ တရားနာရုံနဲ့ ဖြစ်တာလဲ ရှိတယ်။ တရား အားထုတ်မှ ဖြစ်တာလဲ ရှိတယ် ဆိုတာ သဘောပေါက် နား လည်းစေချင်လို့ပါ။ တချို့က သောတာပန် ဆိုတာ တရား အားထုတ်ဖို့ မလိုဘူး၊ အားထုတ်နည်းကိုသိယင် ပြီးတာဘဲလို့

ပြောဟောနေကြပါတယ်။ တရားအားထုတ်ရမှာ ပျင်းတဲ့လူတွေ အလွယ်ကြိုက်တဲ့ လူတွေအတွက် ဟောတဲ့ တရားလို့ ဆိုရမှာဘဲ။ ဟုတ်တယ်။ လူတွေက တရား အားမထုတ်ရဘဲနဲ့ အလွယ်တကူ တရားရတာကို ပိုပြီး ကြိုက်ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ ဖြစ်နိုင်လို့ရှိယင် အဲဒါကို သဘောကျပါတယ်။ အားမထုတ်ရဘဲနဲ့ တရားရတဲ့နည်းကို ဟောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ အဲဒီလို တရားနာရုံနဲ့ သောတာပန်က မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်တောင်မှ အရှင်ဝပ္ပအစရှိတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂ ၄-ပါးကို တရားအားထုတ်စေခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလို အားထုတ်ကြတာတောင် နာရီပိုင်းလောက်နဲ့ သောတာပန် မဖြစ်ကြသေးဘူး။ ၁-ရက် ၂-ရက် ၃-ရက် ၄-ရက် ကြာမှ အသီးအသီး သောတာပန် ဖြစ်တော်မူကြတယ်။

အဲဒါကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်သင့်ပါတယ်။ အကယ်၍ တရားနာရုံမျှနဲ့ သောတာပန် ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုယင် အဲဒီ ၄-ပါးကို မြတ်စွာဘုရားက တရားအားထုတ်ခိုင်းပါ့မလား။ တကြိမ်ဟောရုံနဲ့ သောတာပန် မဖြစ်သေးယင် နှစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ဟောလိမ့်မယ်။ နှစ်ကြိမ်နဲ့ မဖြစ်သေးယင် ၃-ကြိမ် စသည်ဖြင့် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဟောလိမ့်မယ်။ ၁-ရက် ၂-ရက် ၃-ရက် ၄-ရက် တိုင်တိုင် ပင်ပန်းအောင် အားထုတ်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပေဘူး။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီအရှင် ၄-ပါးဟာ သာမန်အညံ့စား ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ တရားကို သဘောမပေါက် နားမလည်တဲ့ အထူးအထိုင်းတွေလဲ မဟုတ်ဘူး။ သာသနာတော် အဦး အစက လက်ဦး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အရှင် ၄-ပါးဟာ တရားနာရုံနဲ့ သောတာပန် ဖြစ်ဖို့

ဣန္ဒြေနှင့် ပါရမီက မရင့်ကျက်သေးလို့ အားထုတ်ကြရပါတယ်။ အားထုတ်ပြီးမှ သောတာပန် ဖြစ်တော်မူကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားလက်ထက်တော် ကာလကတည်းက တရားနာရုံနဲ့ သောတာပန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်။ တရားအားထုတ်မှ သောတာပန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိတယ် ဆိုတာ မြဲမြဲ မှတ်ထားကြရမယ်။

ရဟန္တာကြီးငါးပါးပေါ်လာပုံ

ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပဉ္စဝဂ္ဂိ ငါးပါးလုံး သောတာပန် ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ ဝါဆိုလဆုတ် ငါးရက်နေ့မှာ မြတ်စွာဘုရားက အနတ္တလက္ခဏသုတ်တရားကို ဟောတော်မူတယ်။ အဲဒီတရားကို နာပြီး ပဉ္စဝဂ္ဂိ ငါးပါးလုံး ရဟန္တာဖြစ်တော်မူကြပါတယ်။ ဒီမှာလဲ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးပါးလုံး တရားနာရုံနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ကြတာကို ထောက်ပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းပင် တရားနာရုံနဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်တယ် အားထုတ်ဖို့ မလိုဘူးလို့ ပြောယင် သဘာဝ မကျဘူး၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီပဉ္စဝဂ္ဂိ အရှင်မြတ်တွေဟာ အဲဒီအချိန်မှာ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ဣန္ဒြေနှင့် ပါရမီက ရင့်ကျက် ပြည့်စုံနေလို့ တရားနာရုံနဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူကြတာ။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ တရားနာရုံနဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ဣန္ဒြေနှင့် ပါရမီက မရင့်ကျက် မပြည့်စုံသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တရားအားထုတ်ရတယ်။ အပြည့်အစုံ အားထုတ်ပြီးမှ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြရတယ်။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဖြစ်ပုံ

အရှင်အာနန္ဒာ ဆိုတာ အများဘဲ သိကြပါတယ်။ သောတာပန်ဘဲ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်တွေ ပြုပြီး

မြတ်စွာဘုရားနောက်က အမြဲတမ်း လိုက်ပါနေခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေကို အကုန်လုံးနီးပါးဘဲ သူက နာကြားရပါတယ်။ နာကြားရုံတွင်တောင် မကသေးဘူး၊ နှုတ်တက်လဲ ဆောင်ထားပါတယ်။ ဗဟုသုတ အများဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ တရားနာရုံနဲ့တော့ ရဟန္တာ မဖြစ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးတဲ့နောက် လေးလခန့်ကျမှ တရားအားထုတ်ပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူရတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တရားနာရုံနဲ့ သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြတယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ တရားနာရုံနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ တရားအားထုတ်မှ ဖြစ်တယ်။ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံပြီးတဲ့ နောက်ကာလမှာဆိုယင် အများအားဖြင့် အားထုတ်မှ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို မြဲမြဲ မှတ်ထားကြရမယ်။

ကျောင်းဒါယကာ မပေါ်သေးခင်က

(၆)

ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးပါး ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ယသသေဋ္ဌေးသား အမှူးရှိသော ငါးဆွဲငါးဦးလဲ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ တရားနာပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂါ ငါးပါးနဲ့ တကွ ဆိုယင် အဲဒီ ပဌမဝါမှာ ရဟန္တာ ခြောက်ဆယ်ရပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားပါ ဆိုယင်တော့ အဲဒီတုန်းက ရဟန္တာ ၆၁-ပါး လောကမှာ ထင်ရှား ပေါ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းဆောက်ပြီး လှူမည့် ဒါယကာတော့ မပေါ်ခဲ့သေးဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီရဟန္တာ အရှင်မြတ်တွေဟာ သစ်ပင်အောက် စသည်မှာ သင့်တော်သလို သီတင်းသုံးနေကြရမှာဘဲ။

ဥရုဝေလတောသို့ကြွတော်မူခြင်း

အဲဒီ ဝါကျွတ်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီ ရဟန္တာ
 ခြောက်ဆယ်ကို ထိုထိုအရပ်ဒေသတွေလှည့်ပြီး တရားဟောဘို့
 သာသနာပြုဘို့ စေလွှတ်တော်မူပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား
 ကိုယ်တော်တိုင်လဲ ဥရုဝေလကဿပ အမှူးရှိသော ရသေ့
 တထောင်ကို ချွတ်ဖို့ရာ ဥရုဝေလတောသို့ ကြွတော်မူပါတယ်။
 ဥရုဝေလတောဆိုတာ ဘုရားအလောင်းတော်ဘဝက ဒုက္ကရ-
 စရိယာ အကျင့်ကို ကျင့်ရာအရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရား ဖြစ်
 တော်မူရာ ဗောဓိမဏ္ဍိုင် အရပ်ဆိုတာလဲ အဲဒီ ဥရုဝေလ
 တောနယ်ထဲကပါ။ အဲဒီ ဥရုဝေလတောကို ကြွတော်မူပြီး
 တော့ အဲဒီမှာ နေရဉှုရာ မြစ်အနီး နေကြတဲ့ ရသေ့တထောင်ကို
 တန်ခိုး အမျိုးမျိုးပြပြီး ချွတ်တော်မူပါတယ်။ ဥရုဝေလကဿပ
 အမှူးရှိသော အဲဒီ ရသေ့တထောင်ဟာလဲ မြတ်စွာဘုရားထံ
 ရဟန်းပြုပြီးတော့ အာဒိတ္တသုတ်တရားကို နာရတဲ့အခါ ရဟန္တာ
 ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီ ရဟန္တာ တထောင် အခြံအရံနှင့်တကွ
 မြတ်စွာဘုရားဟာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို ကြွတော်မူပါတယ်။ အဲဒီလို
 ကြွလာတဲ့အခါမှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက တသိန်းနှစ်သောင်း
 သော လူထူပရိသတ်နှင့်တကွ မြို့က ထွက်ပြီး ကြိုဆိုပါတယ်။
 အဲဒီ ကြိုဆိုတဲ့ ပဲ့မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဒါနကထာ သီလကထာ
 စသည်ဖြင့် သစ္စကထာတိုင်အောင် တရားကို ဟောတော်မူတဲ့
 အတွက် အဲဒီတရားကို ကြားနာပြီး ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့်
 တကွ တသိန်းတသောင်းသော လူတွေဟာ သောတာပန်
 ဖြစ်ကြပါတယ်။ အင်း သာသနာအဦးအစက ကျွတ်တမ်းဝင်
 မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုတော့ ပါရမီထူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေတဲ့။

ဒါကြောင့် တရားနာရုံနဲ့ တရားနာနေရင်း နှလုံးသွင်းရုံ ရှုရုံနဲ့ သောတာပန် ဖြစ်သွားကြပေတာဘဲ။ ကျန်တဲ့ လူတသောင်း ကတော့ သရဏဂုံလောက်ပဲ တည်ကြပါတယ် တဲ့။

ပဌမဆုံးကျောင်းတိုက် အာရာမပေါ်လာတယ်

အဲဒီလို ကြွရောက်တော်မူပြီးတဲ့နောက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တော်ကို လှူဒါန်းတဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရား ဟာ အဲဒီ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက် အာရာမ ဥယျာဉ်တော်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ် ထဲမှာ အဆောက်အဦတွေတော့ ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ကျောင်းအဆောက်အဦနဲ့နေဘို့ ခွင့်မပြုသေးတဲ့အတွက် ရဟန်းတော်တွေဟာ တောအရပ် သစ် ပင်အောက် အစရှိတဲ့ သင့်လျော်ရာ ဌာနတွေမှာ နေပြီး တရား ကို နှလုံးသွင်း အားထုတ်နေကြတယ်။ တချို့က တောင်စောင်း မှာ၊ တချို့က တောင်ချိုင့်ချောက်ထဲမှာ၊ တချို့က တောင် ခေါင်းထဲမှာ၊ တချို့က သုသာန်မှာ၊ တချို့က တောအုပ် တော နက်ထဲမှာ နေကြတယ်။ တချို့ကတော့ အရိပ်အကာ မရှိတဲ့ ဟင်းလင်းပြင်အရပ်မှာ တချို့ကလဲ ကောက်ရိုးပုံမှာ နေကြ တယ်။ ယခုလို နေရာဌာနတွေ အသေးစိတ် ဖော်ပြရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ယခုအခါလို နေစရာ ကျောင်းရယ်လို့ မရှိသေးတာ သရုပ်ပေါ်အောင်လို့ပါဘဲ။

ကြည်ညိုဘွယ်တွေကို တွေ့ရတယ်

တနေ့သောအခါမှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ထဲက သေဋ္ဌေးတဦးဟာ ကိစ္စရှိတာနဲ့ နံနက်စောစော မြို့ပြင် ထွက်လာတယ်။ ထွက်လာ

တော့ အဲဒီကိုယ်တော်တော့ သူတို့နေရာ အသီးအသီးမှ ဆွမ်းခံ ကြမယ်လို့ ထွက်လာကြတာကို တွေ့ရတယ်။ သင်္ကန်းကို သပ္ပာယ်စွာ ရုံလို့ သပိတ်ကို သင့်လျော်စွာ လွယ်ပြီး ကြည်ညိုဘွယ် အမူအရာတွေနဲ့ ထွက်လာကြတာကို တွေ့မြင်ရတယ်။ ပါသဒ္ဓါကေန အဘိက္ကန္တနန္ဒ-ရှေ့ကို တက်သွားရာမှာလဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကြည်ညိုဘွယ်ကောင်းတယ်။ ပါသဒ္ဓါကေန ပဋိက္ကန္တနန္ဒ-အကြောင်းရှိလို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ရာမှာလဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကြည်ညိုဘွယ် ကောင်းတယ်။ အာလောကိတေန-ရှေ့ကို တည့်တည့် ကြည့်ရာမှာလဲ ကြည်ညိုဘွယ်ကောင်းတယ်။ အကြောင်းအထူး မရှိတဲ့အခါ ဆူးငြောင့် ခလုတ်ကို မြင်ရုံ လေးတောင်လောက် သာကြည့်တယ်။ အကြောင်းအထူးရှိလို့ ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်တဲ့ အခါလဲ အမှတ်သတိနဲ့ ဣန္ဒြေရရဘဲ ကြည့်တယ်။ ဒါကြောင့် ကြည်ညိုဘွယ် ကောင်းတယ်။ ဝိလောကိတေန-အကြောင်းရှိလို့ စောင်းငဲ့ကြည့်တဲ့အခါလဲ အမှတ်သတိနဲ့ ဣန္ဒြေရရကြည့်လို့ ကြည်ညိုဘွယ်ကောင်းတယ်။ ပါသဒ္ဓါကေန သမိဉ္စိတေန ပဿာရိတေန-လက်ခြေများကို ကျွေးရာ ဆန့်ရာမှာလဲ ကြည်ညိုဘွယ် ကောင်းတယ်။ ကျွေးချင်ဆန့်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေကိုပါ မှတ်သိပြီးတော့ ကျွေးတဲ့ဆန့်တဲ့အတွက် သိမ်မွေ့ပြီး ကြည်ညိုဘွယ် ကောင်းနေတာပါ။ ယခု ဘုန်းကြီးတို့တပည့် ယောဂီတွေလို နေမှာပေါ့။ စိတ်အမူအရာတိုင်း ကိုယ်အမူအရာတိုင်းမှာ အမှတ်သတိက ပါနေတော့ ပြာရိပြာရာနဲ့ ဣန္ဒြေမဲ့တာရယ်လို့ မရှိဘဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ဣန္ဒြေရပြီး ကြည်ညိုဘွယ်ချည်း ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီ ပါသဒ္ဓါကေန အဘိက္ကန္တနန္ဒ-အစရှိတဲ့ ပါဠိတော်ဟာ ဒကာ ဒကာမတွေ အနေနဲ့လဲ အထူးသတိပြုစရာ ကောင်းတယ်။ ကြည်ညိုဘွယ်ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန်းတော်များကို ကြည်ညို

တတ်ဖို့ပါဘဲ၊ ရဟန်းတော်များ အနေနဲ့လဲ အထူးသတိပြုစရာ ကောင်းပါတယ်၊ မိမိတို့မှာ ကြည်ညိုဘွယ်ကုန်နှင့် ပြည့်စုံအောင် နေတတ် ထိုင်တတ်ဖို့ပါဘဲ။

အဲဒီလို ကြည်ညိုဖွယ် အမှုအရာတွေနဲ့ သူနေရာမှသူ အသီး အသီး ထွက်လာကြတဲ့ ရဟန်းတော်များကို မြင်တွေ့ရတော့ အဲဒီ ရာဇဂြိုဟ်သေဌေးမှာ ကြည်ညိုတဲ့သဒ္ဓါတရားတွေ ဖြစ်လာ တယ်၊ ဘုရား တရား သံဃာအကြောင်းတော့ ဒီသေဌေးဟာ ဘာမျှ သိပုံမရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရဟန်းတော်တွေရဲ့ ကြည် ညိုဘွယ် အမှုအရာတွေကို မြင်ရတော့ သူက ကြည်ညိုတယ်။ ရှေးရှေးသော ဘဝတွေက ပါရမီအထုံကလေးတွေ ရှိခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် က ကြည်ညိုစရာတွေယင် ကြည်ညိုတတ်တယ်၊ ပါရမီအထုံမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ကြည်ညိုစရာကို တွေ့ပေမဲ့ မကြည်ညိုတတ် ဘူး၊ တချို့ကတော့ မကြည်ညိုရုံတင်တောင် မကသေးဘူး၊ ကဲ့ရဲ့ တောင် ကဲ့ရဲ့တတ်သေးတယ်၊ အဲဒါဟာ ပါရမီနည်းတဲ့ လက္ခဏာ တွေပါဘဲ။

ကြည်ညိုဘွယ်နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းအကျင့်

အဲဒီမှာ ကြည်ညိုဘွယ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတယ် ဆိုတာ တခြား ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားဆုံးမထားတဲ့ အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးတရားတွေကို မပြတ်နှလုံးသွင်း အားထုတ်နေကြလို့ပါဘဲ၊ ယခု ဘုန်းကြီးတို့ဆီက တပည့် ယော ဂီကိုဘဲ စံနမူနာအဖြစ်နဲ့ ကြည့်ပါ၊ ကိုယ်အမှုအရာ စိတ်အမှု အရာဟူသမျှကို အမြဲမပြတ် ရှိရှိသေသေနဲ့ ရှုမှတ်နေကြတဲ့အ တွက် သူတို့ဟာ သွားရာ လာရာမှာလဲ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ဣန္ဒြေ ရနေတယ်၊ ကြည့်ရှုရာမှာလဲ ဣန္ဒြေရနေတယ်၊ ကျွေးရာ ဆန့်ရာ

လှုပ်ရှားရာမှလဲ ဣန္ဒြေရနေတယ်။ စားသောက်ရာမှလဲ ဣန္ဒြေရနေတယ်။ ထိုင်နေရာမှာတော့ အထူးပြောဘို့ မလိုပါဘူး။ အမှတ်ကောင်းနေတဲ့ ယောဂီတွေဟာ တနာရီ နှစ်နာရီ စသည် ကြာအောင် ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေနိုင်ကြတယ်။ ယခုလို တရားနာရာမှာ ဆိုယင် အင်မတန်ကို တည်ငြိမ်ပြီး ဣန္ဒြေရနေကြပါတယ်။

ကျောင်းဒါယကာ ပေါ်စက

(၇)

ဒါကြောင့် ဒီလို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ဣန္ဒြေရနေတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို မြင်ရတော့ အဲဒီ ရာဇဂြိုဟ်သေဋ္ဌေးက သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ်ပြီး ကျောင်းဆောက် လှူဘို့ ကြံစည်တယ်။ ဩော်-ဒီရဟန်းတော်တွေဟာ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်း အစရှိသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ဖို့ တရားကျင့်သုံး အားထုတ်နေကြတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ နေထိုင်စရာက မပြည့်စုံရှာကြဘူး။ တောထဲမှာ သစ်ပင်အောက်မှာ တောင်စောင်း တောင်ချိုင့် စသည်မှာ နေတယ် ဆိုတော့ အအေး အပူ အစရှိတဲ့ ဘေးရန်တွေလဲ ရှိနေတယ်။ မြေ ကင်း သစ် ကျား အစရှိတဲ့ ဘေးရန်တွေလဲ ရှိနေတယ်။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဝင်ပြီး အားထုတ်နေယင်တော့ အဲဒီလို ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေ ကင်းနိုင်တယ်။ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကင်းပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်အောင် ကျောင်းတွေဆောက်လှူ ရယင် ကောင်းမှာဘဲလို့ အဲဒီသေဋ္ဌေးက စေတနာ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပြီး ကြံစည်မိပါတယ်။ ရှေးရှေးသော ဘဝတွေက ပါရမီ ကုသိုလ် အထုံပါလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီလိုပါဘဲ။ ကြည်ညို

ဘွယ်ကို တွေ့ရယင် ကုသိုလ်စေတနာ ဖြစ်လွယ်တတ်ပါတယ်။
အဲဒါဟာ ပုဗ္ဗေ စ ကတပုညတာ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံလို့ပါ။

ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးကာလ၌။ ကတပုညတာ စ၊ ပြုခဲ့ဘူးသောကောင်း
မှုရှိသည်၏ အဖြစ်ဟာလဲ မင်္ဂလာတပါးပါတဲ့။ ရှေးဘဝ ရှေး
ကာလတွေက ကောင်းမှုကိုပြုခဲ့ယင် နောက်ဘဝ နောက်ကာလ
တွေမှာ ကောင်းကျိုးကိုရတယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလိုတဲ့
စိတ်လဲ ဖြစ်လွယ်တတ်တယ်။ သူတော်ကောင်း ပညာရှိတွေကို
မှီဝဲလာခဲ့တဲ့သူဟာ သူတော်ကောင်းပညာရှိတွေကို တွေ့မြင်
ယင် ကြည်ညိုတတ်တယ်။ အလေ့အလာ ဆိုတာ အင်မတန်
အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလို ကောင်းတဲ့ အလေ့အလာတွေ
ရှိလာခဲ့လို့ ဒီသေဌေးမှာ ကျောင်းဆောက်လှူလိုတဲ့ စိတ်
စေတနာတွေဖြစ်ပေါ်လာတာ။ အဲဒီလို စေတနာတွေ ဖြစ်ပြီး
တော့ ဆက်စဉ်းစားပြန်တယ်။ ဩဝါ-ငါက ကျောင်းဆောက်
လှူပေမယ်လို့ ဒီကိုယ်တော်တွေက ကျောင်းနဲ့ နေမှ နေကြပါ
မလား၊ စုံစမ်းမေးမြန်းဦးမှတ်လို့ စဉ်းစားပြီးတော့ အဲဒီ
သေဌေးက ရဟန်းတော်များထံ ချဉ်းကပ်ပြီး မေးမြန်းပါတယ်။
အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်က ကျောင်းဆောက်လှူချင်တယ်။
အဲဒီ ကျောင်းများမှာ အရှင်ဘုရားတို့ သီတင်းသုံး နေကြပါ
မည်လားလို့ မေးပါတယ်။

ဒကာ သေဌေးကြီး ယခု ထိအောင်တော့ မြတ်စွာဘုရားက
ကျောင်းနဲ့နေဘို့ ခွင့်ပြုချက် မရှိသေးဘူးလို့ ရဟန်းတော်များ
က ဖြေကြားကြတယ်။ ကျောင်းနဲ့နေကောင်းသလား မနေ
ကောင်းသလား မသိဘူး။ မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထားပြီး
တော့မှ ခွင့်ပြုယင်လဲ နေရမှာဘဲ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ဖြေကြ
တာပါ။ အလိုရမက် နည်းကြတဲ့သဘောပါ။ အလိုရမက်

ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုယင်တော့ ဘုရားကို ပန်ကြားဘို့ စဉ်းစား
မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းနဲ့နေယင် ကောင်းတာဘဲ ဆိုပြီး
တော့ သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ လက်ခံကြဘယ် ရှိပါတယ်၊
အဲဒီလို လက်မခံဘဲ ဖြေကြားကြတာဟာ သာသနာတော်
အစပိုင်းက အရှင်မြတ်တွေရဲ့ ကြည်ညိုဘယ်ဂုဏ်ပါဘဲ၊ နောက်
ကာလမှာ ဆဗ္ဗဂိုရုဟန်းတွေကျတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့
သဘောအတိုင်း ရဟန်းများနဲ့ မအပ်စပ်တာတွေကို လက်ခံ
ပြီး သုံးဆောင်ကြလို့ မြတ်စွာဘုရားက သိက္ခာပုဒ်တွေ ပညတ်
ပြီး တားမြစ်တော်မူရတာတွေ များစွာဘဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါလဲ
ရဟန်းတော်များဘက်က သိက္ခာပုဒ်တွေကို ရှိသေလေးစား
ပြီး အလိုနည်းအောင်ကျင့်ဘို့ အထူးသတိပြုစရာ အချက်
တွေပါဘဲ။

ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ခွင့်ပြုတော်မူချက်

ဒီတော့ သေဋ္ဌေးက “အဲဒီ ကျောင်းဆောက်လှူလိုတဲ့ အ
ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထားပြီးတော့ ခွင့်ပြု မပြု
ပြန်ကြားတော်မူကြပါ” လို့ လျှောက်ပါတယ်။ ကောင်းပါပြီလို့
လက်ခံပြီး ရဟန်းတော်များက အဲဒီ အကြောင်းကို မြတ်စွာ
ဘုရားအား လျှောက်ထားကြပါတယ်၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား
က—

အနုဇာနာမိ ဘိက္ခဝေ ပဉ္စ လေဏာနိ ဝိဟာရံ အနု-
ယောဂံ ပါသာဒံ ဟမ္ပိယံ ဂုဟံ—
လို့ မိန့်တော်မူပြီး အခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ပါတယ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝိဟာရံ၊ လေးဘက်မိုး ၂-ဘက်မိုး
သော ကျောင်းကို၎င်း၊ အနုယောဂံ၊ တဖက်စောင်းမိုးသော

ကျောင်းကို၎င်း၊ ပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ကို၎င်း။ ဟဗ္ဗိယံ၊ ပြာသာဒ်ဦးပြီး တိုက်ကတုံးကို၎င်း။ ဂဟံ၊ လိုဏ်ဂူကို၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့အားဖြင့်။ ပဉ္စ လေဏာနိ၊ ငါးမျိုးသော ခိုအောင်းနေစရာ အဆောက်အဦတို့ကို။ အနုဇာနာမိ၊ ခွင့်ပြုတော်မူ၏တဲ။

အဲဒါဟာ ကျောင်းအမျိုးမျိုး ဆောက်လှူ၍ ဒကာက လှူတဲ့ကျောင်းမှာ နေလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ သိတင်းသုံးနေထိုင်၍ ပဌမ အဆုံး မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ။ ဒီလို ခွင့်ပြုတော်မူတဲ့အတွက် သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ ကျောင်းဆောက်ပြီး လှူတဲ့ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ပွားရတယ်။ ရဟန်းတော်တွေမှာလဲ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေထိုင်ကြရတယ်။ ဒကာ ဒကာမများဘက်ကရော ရဟန်းတော်များဘက်ကရော အလွန်ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီခွင့်ပြုတော်မူတဲ့ စကားကို သာဓု ခေါ်ကြရအောင် ဘုန်းကြီးက တခါထပ်ပြီး ရွတ်ပြလိုက်ဦးမယ်။ အဆုံး ကျတော့ သာဓုသံ ကျယ်ကျယ် ခေါ်ကြရမယ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝိဟာရံ၊ ကျောင်းကို၎င်း။ (ပ) ပဉ္စ လေဏာနိ၊ ခိုအောင်းနေစရာ ငါးဖြာသောကျောင်း အဆောက်အဦတို့ကို။ အဟံ၊ မဟာကရုဏာသခင် ငါဘုရား ရှင်သည်။ အနုဇာနာမိ၊ ကျောင်းဒကာ ဒကာမတို့အား ကုသိုလ်ဖြစ်ပွားရေး၊ ရဟန်းတော်တို့အား ချမ်းသာစွာနေရရေး၊ သာသနာတော် ရှည်စွာ တည်တံ့ရေးတို့ကို အလေးဂရု မြှင့်တင်ပေး၍ အခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ပါသည်။

(သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ကျောင်းပေါင်းခြောက်ဆယ်

(၈)

အဲဒါဟာ သစ်ပင်အောက် ဟင်းလင်းပြင်အရပ်များမှာ နေလို့ သပ္ပာယ်မဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတော်များအတွက် အလို့ရှိယင် ကျောင်း အဆောက်အဦထဲမှာ နေရန် မြတ်စွာဘုရားက သနား သဖြင့် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ခြင်းပါဘဲ။ အဲဒီလို ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ အကြောင်းကို ရဟန်းတော်များက ရာဇဂြိုဟ် သေဌေးအား ပြန်ကြားလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီ သေဌေးက တနေ့တည်းနဲ့ ကျောင်း ပေါင်း ၆၀ ပြီးအောင် ဆောက်လုပ်စေပါသတဲ့။ ကျောင်း ပေါင်း ၆၀-ကို တနေ့တည်းနဲ့ ပြီးအောင် ဆောက်နိုင်တယ် ဆိုတော့ အဲဒီ ကျောင်းတွေဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပေဘူး၊ မနွေက ရွှေစေတီဆရာတော် ပြောသွားတာလို မဒမတိုင်ကလေးတွေနဲ့ နေို သက်ကယ် မိုးကာထားတဲ့ လယ် လုပ်သမား တဲကလေးများလို တော်ရုံ သင့်ရုံ ကျောင်းကလေး တွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီ ကျောင်းကလေးမျိုးကတော့ လူ အား များယင် များသလောက် ပြီးနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်း ကောင်းကြီးတွေ ဆောက်မယ် ဆိုယင်တော့ ရက်အနည်းငယ်နဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး၊ လအနည်းငယ်နဲ့လဲ မပြီးနိုင်ပါဘူး၊ ယခုနေအခါ မှာဆိုယင် ၂-နှစ် ၃-နှစ်နဲ့တောင် ပြီးဘို့ရာ မလွယ်ပါဘူး၊ ဘုန်း ကြီးတို့ သာသနာ့ရိပ်သာထဲမှာ သုံးသောင်းခန့်တန်တဲ့ ဇရပ် ကလေးတွေဟာ တချို့က ၂-နှစ်လောက်ကြာမှ ပြီးတယ်၊ တချို့က ၃-နှစ်လောက်ကြာတာတောင် မပြီးသေးဘူး။ ဒါ ကြောင့် တသိန်းခွဲ ၂-သိန်းအကုန်ခံပြီး ဆောက်မည့် မဟာစည်

ကျောင်းတော်ဟာ ၃-နှစ်လောက်ကြာမှ ပြီးလိမ့်မယ်လို့ ဘုန်းကြီးက ခန့်မှန်း ထားခဲ့မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂ္ဂဟအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတွေက အင်မတန် ထက်သန်တဲ့ သဒ္ဓါ ဆန္ဒ ဝီရိယ ဇွဲလုံ့လ စေတနာ တွေနဲ့ ကြိုးကြိုးစားစား မနေမနား ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ အတွက် တနှစ်အတွင်းမှာ ဒီကျောင်းတော်ကြီး ပြီးစီးသွားတယ်။ တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းလို့ မြေပြင်က တဏှာချင်း ဘုံဗိမာန်ကြီး ပေါက်လာသလိုဘဲ ခမ်းနား တင့်တယ်စွာနဲ့ ပြီးစီးသွားတယ်။ အမှိုက်ပုံထဲက နေပြီး ပဒုမ္မာကြာပန်းကြီး ပေါ်လာသလို ပတ္တမြားရတနာကြီး ပေါ်လာသလိုဘဲ။ အင်မတန် အံ့ဩစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလို တနှစ်အတွင်းမှာ ဒါလောက် ခမ်းနား ကြီးကျယ်ပြီး တင့်တယ်တဲ့ ကျောင်းကြီး ပြီးစီးသွားတာကို အများကလဲ အံ့ဩနေကြပါတယ်။ အင်မတန်လဲ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလို ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ ကျောင်းထဲမှာ အလှူဒါန ပါဝင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ပါဝင်တဲ့ သူတွေလဲ အတော်အသင့်တော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် များများ ပါဝင်နိုင်တဲ့သူတွေက သိပ်မများလှပါဘူး။ ငါးကျပ် တဆယ် တရာ စသည် ပါဝင်နိုင်တဲ့သူတွေကဘဲ များပါတယ်။ အဲဒီထက် နည်းပြီး ပါဝင်တဲ့သူလဲ ရှိပါတယ်။ အားလုံးကုသိုလ် ပါဝင်ကြတဲ့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမ ဦးရေဟာ တထောင်ငါးရာမက ရှိပါတယ်။ အဲဒီကုသိုလ်ရှင်တွေ အားလုံးဟာ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။ ငါတို့ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းတဲ့ တကျပ်နဲ့ ငါးကျပ်နဲ့ တဆယ်နဲ့ တရာနဲ့ တထောင်နဲ့ တသောင်းနဲ့ ဒါလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ခေတ်မှီ ကျောင်းတော်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ဒီကျောင်းတော်ကြီးထဲမှာ

ငါတို့၏ ကုသိုလ်လဲ ပါတယ်ယို့ အာရုံပြုပြီး ဝမ်းသာစရာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ကျောင်းဆောက်ပုံချင်း နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောနေတာနဲ့ စကားက တော်တော် ကျယ်ပြန့်သွားတယ်။ ရာဇဂြိုဟ် သေဌေး အကြောင်း ပြန်ဆက်ကြဦးစို့။

ဘုရားအလိုတော်ကျ ကျောင်းရေစက်ချ

(၉)

ကျောင်းပေါင်း ၆၀-ကို ဆောက်ပြီးတော့ အဲဒီ ရာဇဂြိုဟ် သေဌေးဟာ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်ကိုပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်ပါတယ်။ ဆွမ်းကပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ရာဇဂြိုဟ်သေဌေးက မြတ်စွာဘုရားကို ဒီလို မေးမြန်း လျှောက်ထားပါတယ်။

ဧတေ မေ ဘန္တေ သဌိ ဝိဟာရာ ပုညတ္ထိကေန သဂ္ဂတ္ထိကေန ကာရာပိတာ၊ ကထာဟံ ဘန္တေ တေသု ဝိဟာရေသု ပဋိပဇ္ဇာမိ။

ဘန္တေ၊ မြတ်စွာဘုရား။ မေ၊ တပည့်တော်သည်။ ပုညတ္ထိကေန၊ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ သဂ္ဂတ္ထိကေန၊ နတ်ပြည် နတ်ချမ်းသာကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဧတေ သဌိ ဝိဟာရာ၊ ထိုခြောက်ဆယ်သော ကျောင်းတို့ကို။ ကာရာပိတာ၊ ပြုစေအပ်ပါကုန်၏။ (ဒီ သေဌေး လျှောက်တဲ့စကားထဲမှာ နတ်ပြည်ချမ်းသာလိုချင်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြ စကားကလေး ပါတယ်နော်၊ အဲဒါကို အထူးသတိပြုကြရမယ်၊ အဲဒါဟာ လူအများ၏ ရည်ရွယ်ရိုးပါတဲ့၊ အဲဒါကို မြတ်စွာဘုရားကလဲ ပြင်ပြီး ဆုတောင်းဘို့ အမိန့်မရှိဘူး၊ ဒါကိုလဲ အထူးသတိပြုရမယ်။) ဘန္တေ၊ မြတ်စွာဘုရား။ အဟံ၊ တပည့်တော်သည်။ တေသု ဝိဟာရေသု၊

ထိုခြောက်ဆယ်သော ကျောင်းတို့၌။ ကထံ ပဋိပဇ္ဇာမိ၊ ဘယ်
လို ပြုကျင့်ရပါမည်လဲ ဘယ်လို လှူရပါမည်လဲဘုရား-လို့ မေး
လျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက—

တေန ဟိ တံ ဂဟပတိ တေ သဋ္ဌိ ဝိဟာရေ အာဂ-
တာနာဂတဿ စာတုဒ္ဓိသဿ သံဃဿ ပတိဋ္ဌာပေဟိ—
လို့ ညွှန်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဂဟပတိ၊ ဒါယကာ သေဋ္ဌေး။ တေန ဟိ၊ ထိုသို့ ဖြစ်ပါမူ။
တံ၊ သင်သည်။ တေ သဋ္ဌိ ဝိဟာရေ၊ ထို ခြောက်ဆယ်သော
ကျောင်းတို့ကို။ အာဂတာနာဂတဿ၊ ရောက်ပြီး ရောက်လာ
လတံဖြစ်သော။ စာတုဒ္ဓိသဿ၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ရှိသော။
သံဃဿ၊ ရဟန်းအပေါင်းသံဃာအား။ ပတိဋ္ဌာပေဟိ၊ တည်
စေလော့၊ လှူလေလော့။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမျှ မရည်ဘဲ အရပ်
လေးမျက်နှာမှ ရောက်လာပြီးရော ရောက်လာလတံရော ရဟန်း
အပေါင်း သံဃာအားလုံးအား လှူရမယ်လို့ ညွှန်ကြားတော်
မူပါတယ်။

အဲဒီ ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်းဘဲ သေဋ္ဌေးက ကျောင်း ၆၀-ကို
သံဃာအား လှူပါတယ်။ အဲဒီ ကျောင်းအလှူဒါနကို အ
ကြောင်းပြုပြီး မြတ်စွာဘုရားက ကျောင်းအလှူအနုမောဒနာ
တရားကို ဟောတော်မူပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်
ဟောထားတဲ့ အဲဒီ အနုမောဒနာတရားဟာ အကောင်းဆုံးဘဲ၊
အဲဒီ အနုမောဒနာတရားကို ယနေ့ညက စပြီး ဟောရမယ်၊
အဲဒါကို ဟောဘို့ရာ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေလဲ
ဘာသာပြန်အနေနဲ့ စီထားပါတယ်။

ဘုရားဟောအနုမောဒနာ

သီတံ ဥဏှံ ပဋိဟန္တိ၊ တတော ဝါဠမိဂါနိ စ။

သရီသပေ စ မကသေ၊ သိသိရေ စာပိ ဝုဠိယော—
စသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူပါတယ်။ ဒီအနုမော
ဒနာတရားဟာ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော် အလှူဒါယကာ
တွေနဲ့လဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်။

ဝိဟာရော၊ ကျောင်းသည်။ သီတံ၊ အအေးကို၎င်း။ ဥဏှံ၊
အပူကို၎င်း။ ပဋိဟန္တိ၊ ပယ်ရှားတတ် ကာကွယ်တတ်၏။
ကျောင်းအဆောက်အဦဆိုတာ အအေးကိုလဲ ကာကွယ်တတ်
ပယ်ရှားတတ်တယ်။ အပူကိုလဲ ကာကွယ်တတ် ပယ်ရှားတတ်
တယ်။ အေးတဲ့ ဥတုရာသီ အခါကာလမှာ မအေးရအောင်၊
ပူတဲ့ ဥတုရာသီအခါကာလမှာ မပူရအောင် ကျောင်းက ကာ
ကွယ်တတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဇာတိအရပ် ရွှေဘိုတို့ မန္တလေး
တို့ဆိုတဲ့ ဗမာပြည်အလယ်ပိုင်း အရပ်တွေမှာ ယခုလို ဆောင်း
ဥတု ပြာသိုလ ဆိုယင် တော်တော်အေးပါတယ်။ အဲဒါထက်
ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပေါ်အရပ်တွေက ပိုပြီး အေးတယ်။ အဲဒီ
လို အရပ်တွေမှာ အကွယ်အကာမရှိတဲ့ ဟင်းလင်းပြင်အရပ်တို့
သစ်ပင်အောက်တို့မှာ နေနိုင်ဖို့ တော်တော် ခဲယဉ်းပါတယ်။
ဒီရန်ကုန်မှာတော့ အအေးက တော်တော်သက်သာနေပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ တခါတရံမှာတော့ အပြင်မှာ မနေနိုင်လောက်အောင်
အေးတဲ့အခါတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီလို အေးတဲ့အခါ
အအေးဒဏ်ကြောင့် တရားအားထုတ်ရာမှာ အနှောက်အယှက်
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဝင်နေယင်တော့ အဲဒီလို
အအေးဒဏ်က မနှိပ်စက် မနှောက်ယှက်နိုင်ဘူး။ ယခု ဗုဒ္ဓ

သာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့က ခေတ်မှီ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ဒီမဟာစည် ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဝင်နေမယ်ဆိုယင်တော့ အဲဒီ အအေးဓာတ်ဟာ နှိပ်စက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန် လုံခြုံတဲ့ ကျောင်းပါဘဲ။

နောက်ပြီးတော့ အပူကလဲ ဘုန်းကြီးတို့ ရွှေဘို မန္တလေး ဆီမှာ အလွန်ပြင်းထန်ပါတယ်။ ကဆုန် နယုန်လဆီမှာဆိုယင် အနေအထိုင်ကြပ်လောက်အောင်ကို ပူပါတယ်။ ဒီရန်ကုန်မှာလဲ တပေါင်း တန်းခူး ကဆုန်လဆီမှာ တော်တော်ပူတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပူနေတဲ့အခါမှာ အပူဒဏ်ကြောင့် တရားအားထုတ်လို့ မကောင်းဘဲလဲ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါကလဲ အားထုတ်ခါစ ယောဂီတွေအတွက်ပေါ့လေ။ သမာဓိဉာဏ် ထက်သန်အားကောင်းပြီး အမှတ်ကောင်းနေတဲ့ ယောဂီတွေကျတော့လဲ အေးတာ ပူတာ တွေက သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူး။ အဲဒီလို အမှတ်ကောင်းနေတဲ့ ယောဂီတွေမှာတော့ ရာသီဥတုက အေးနေပေမဲ့ အေးမှန်း မသိဘူး။ ရာသီဥတုက ပူနေပေမဲ့ ပူမှန်းမသိဘူး။

ဘုန်းကြီး ရွှေဘို ဆိပ်ခွန် မဟာစည် ကျောင်းမှာ နေတုန်းက ဝိပဿနာလုပ်ငန်းကို စပြီး ပြခါစတုန်းကပေါ့လေ။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တိုင်ဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်း မေးရ စစ်ရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကဆုန်လလား နယုန်လလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အလွန် ပူတဲ့ နေ့တနေ့မှာ ယောဂီတယောက်ကို ဘယ်နှယ်လဲ ဒီကနေ့ မပူဘူးလား ကောင်းကောင်းမှ အားထုတ်နိုင်ပါရဲ့လားလို့ မေးကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီ ယောဂီက တပည့်တော်မှာတော့ မပူပါဘူး ဘုရား၊ ပူမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ တနေ့လုံးမှတ်ရတာ သိပ်ကောင်း နေတာဘဲ။ အချိန်က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တရားအားမထုတ်ပဲ အလွတ်နေတဲ့လူတွေ

အားထုတ်သော်လဲ အမှတ်မကောင်းသေးတဲ့ လူတွေမှာတော့ ပုလုန်းလို့ ညည်းလိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့တော့။ အဲဒီ အမှတ်ကောင်းနေတဲ့ ယောဂီမှာတော့ တရားအရသာတွေနဲ့ သူ့မှာ အေးငြိမ်းနေတယ်။ သူတရားနဲ့သူ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်ပြီး ကောင်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် သမာဓိဉာဏ် အားကောင်းတဲ့ အခါကျတော့လဲ အအေးအပူတွေက သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားထုတ်ခါစ သမာဓိဉာဏ် အားမကောင်းသေးခင်မှာတော့ အအေးအပူတွေကြောင့် တရားအားထုတ်ရာမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်နေယင်တော့ အပူလဲ သက်သာတတ်ပါတယ်။ ယခု ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့က ခေတ်မှီနည်းဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ဒီမဟာစည် ကျောင်းတော်ကတော့ နေ့ရာသီအပူဓာတ်ကို ကောင်းကောင်း ကာကွယ်နိုင်မည့် လက္ခဏာရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်-ဝိဟာရော၊ ကျောင်းသည်။ သီတံ၊ အအေးကို၎င်း။ ဥဏ္ဍံ၊ အပူကို၎င်း။ ပဋိဟန္တံ၊ ပယ်ဖျောက်တတ် ကာကွယ်တတ်၏-လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားပါတယ်။

အဲဒီမှာ သီတံ-ပုဒ်ကို အချမ်းလို့လဲ ဘာသာပြန်ကြပါတယ်။ ချမ်းတယ်ဆိုတာ အေးတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံနဲ့ တွေ့ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာဘဲ။ ယခု ဒီမှာ ဆိုလိုတာကတော့ အဲဒီ ဒုက္ခဝေဒနာကို မဆိုလိုပါဘူး။ ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ်ကြောင်း အေးတဲ့အနိဋ္ဌာရုံကိုသာ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်-သီတံ၊ အအေးကို၎င်း-လို့ အနက်ပြန်ထားပါတယ်။ ဆောင်ပုဒ်ထဲမှာလဲ-အေးပူစသား-လို့ စီထားပါတယ်။ အဲဒါဟာ-သီတံ ဥဏ္ဍန္တံ ဥတုဝိသဘာဝသေန ဝုတ္တံ-သီတံ ဥဏ္ဍံ-အအေး အပူ ဟူသော စကားကို ဥတုသဘောမတူ

သည့် အလိုအားဖြင့် ဟောအပ်သည်-လို့ ဖွင့်ပြတဲ့ အဋ္ဌကထာ နှင့်လဲ ညီပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ကျောင်းက သက်မဲ့ဘေးရန်ကိုသာ ကာ ကွယ်တတ်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သက်ရှိဘေးရန်တွေကိုလဲ ကာ ကွယ်တတ်သေးတယ်။ ဒါကြောင့်-တတော၊ ထိုမှတပါး။ (ဒီပုဒ် ကိုလဲ ပဌမာဝိဘတ် အနက် ကြံဆပြီး ထိုကျောင်းသည် ဟူ၍ လဲ အနက်ပြန်ကြပါသေးတယ်။ ရှေး၌ ဝိဟာရော-ဆိုတဲ့ ပုဒ်ကို တိုက်ရိုက် မပြခဲ့သေးဘဲ အဲဒီပုဒ်ရဲ့အစား ဒီနေရာမှာ သဗ္ဗနာမ် ပုဒ်ကို ပြဆိုထားတယ်လို့ မယူသင့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ လဲ ဝိဟာရော-ပုဒ်ကို မြှုပ်ထားတယ်လို့ ယူပြီးတော့ ထိုမှတပါး လို့ အနက်ပြန်ပါတယ်။ နောက်ဂါထာမှာ တတော ကျတော့လဲ နည်းတူဘဲ မှတ်ရမယ်။) တတော၊ ထိုမှတပါး။ ဝါဠုမိဂါနိ စ၊ သားရဲတို့ကိုလဲ။ ပဋိဟန္တိ၊ ကာကွယ်တတ်၏။

ရှေးတုန်းက ရဟန်းတွေ တရားအားထုတ်နေကြတယ် ဆို တာဟာ ဣန္ဒြိယနိုင်ငံမှာ လူသူမနီးတဲ့ တောအရပ်မှာဘဲ များ ပါတယ်။ အဲဒီလို တောထဲမှာ ခြင်္သေ့တို့ ကျားတို့ သစ်တို့ ဝက်ဝံတို့ ဆိုတာတွေက ရှိတတ်ပါတယ်။ ဗမာပြည်မှာလဲ တချို့ တောအရပ်တွေမှာ ကျားတို့ သစ်တို့ ဝက်ဝံတို့ ဆိုတဲ့ ဒီလိုသားရဲ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ သားရဲတွေက ဘေးရန် အန္တရာယ်ပြုတတ်ပါတယ်။ ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်နေယင်တော့ အဲဒီလို သားရဲဘေးရန်တွေဟာ ကင်းနိုင်ပါတယ်။ အနေနှင့် အယှက်မရှိဘဲ စိတ်ချလက်ချနဲ့ တရားကို အားထုတ်နိုင်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့—

သရီသပေ စ၊ မြွေကင်းတို့ကို၎င်း၊ မကသေ စ၊ ခြင်္သေ့တို့ကို ၎င်း၊ ပဋိဟန္တိ၊ ကာကွယ်တတ်၏။ တောထဲက မြေပြင်မှာ

နေယင် မြေတို့ ကင်းတို့ ဆိုတာ ကိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းပေါ် အခန်းထဲ ဝင်နေယင် အဲဒီ မြေ ကင်း အစရှိတဲ့ ဘေးရန်တွေမှ လွတ်ကင်းနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ချ လက်ချနဲ့ တရားကို အားထုတ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်နေယင် ခြင်တွေ မှက်တွေ ကိုက်ခြင်းမှလဲ လုံးလုံးမကင်းတောင် သက်သာနိုင်ပါတယ်။ ယခု ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့ကြီးက စံနစ်တကျ ခေတ်မှီ ဆောက်ထားတဲ့ မဟာစည်ကျောင်းတော်မှာတော့ ခြင်တွေ ယင်တွေ မဝင်နိုင်အောင် ခြင်ဆန်ကတံခါးတွေပါ တပ်ဆင်ထားတဲ့အတွက် ကောင်းကောင်းလုံခြုံပါတယ်။ အဲဒီ ခြင်တွေ ယင်တွေ မှက်တွေဟာ မဝင်နိုင်တဲ့အတွက် သူတို့ကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပဲ ကောင်းကောင်း အေးငြိမ်းနေမှာဘဲ။ အဲဒီ ကျောင်းအောက်က မမ္မာရုံခန်းထဲမှာ တရားနာနေကြတဲ့ ပရိသတ်တွေမှာလဲ အဲဒီ ခြင်ဘေးမှ ကင်းဝေးပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ တရားနာရ နှလုံးသွင်းကြရပါလိမ့်မယ်။ အလွန်ကောင်းတဲ့ ကျောင်းပါဘဲ။

နောက်ပြီးတော့-သိသိရေ စ၊ အလွန်အေးမြသော နှင်းလေတို့ကို၎င်း။ ဝုဠိယော စ၊ မိုးရေအယဉ်တို့ကို၎င်း။ ပဋိဟန္တိ၊ ကာကွယ်တတ်၏။ ဆီးနှင်းတွေကျတဲ့ အရပ်ဒေသတွေမှာ အမိုးအကာမရှိဘဲ အပြင်မှာနေမယ်ဆိုယင် အအေးမိပြီး သေနိုင်ပါတယ်။ ဒီရန်ကုန်လို မိုးများတဲ့အရပ်မှာလဲ ကျောင်းမရှိဘဲ နေမယ်ဆိုယင် မိုးကာလမှာ မိုးစိုရွှဲပြီး ရောဂါဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သေလဲ သေနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဝင်နေယင်တော့ အဲဒီဘေးရန်တွေမှ ကင်းလွတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ဘေးရန်တွေမှ ကင်းပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ တရားကို နှလုံးသွင်း အားထုတ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ကျောင်း

အလှူဒါနကြောင့် ရဟန်းတော်များမှာ လက်ငင်းရတဲ့ အကျိုးတွေ့တယ်။ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေမှာလဲ အဲဒီလို အကျိုးတွေ့ကို ရအောင်လှူဒါန်းတဲ့အတွက် အဲဒီလို ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး မိမိတို့အလိုရှိတဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကို မကြောင့်ကြရ မတောင့်တရဘဲ ရသွားနိုင်ပါတယ်။ လူတွေဟာ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်းချင်ကြတယ်၊ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာနဲ့ နေချင်ကြတယ်၊ စား ဝတ် နေရေး အစစ အရာရာ ပြည့်စုံပြီး နေချင်ကြတယ်၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကင်းပြီး ချမ်းသာစေနိုင်တဲ့ ကျောင်းကို လှူတဲ့အတွက် အဲဒီ မိမိတို့အလိုရှိတဲ့အတိုင်း ဘေးရန်အန္တရာယ်ကင်းပြီး လိုလားအပ်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ ယခုမျက်မှောက်မှာရော နောင်သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်မှာရော ပြည့်စုံသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီလို သင့်လျော်တဲ့ အကြောင်းအား လျော်စွာ သင့်လျော်တဲ့ အကျိုးတွေ့ကို ရသွားတယ်ဆိုတာကို ဒီဒေသနာတော်က သိစေပါတယ်။ အဲဒီ ပါဠိဂါထာကို ဘုန်းကြီးက- အေးပူစသား၊ ဘေးရန်များ၊ ပယ်ရှားကင်းစေသည်-လို့ ဆောင်ပုဒ်ကလေး စီထားပါတယ်။ အအေး အပူအစရှိတဲ့ ဘေးရန်တွေကို ကျောင်းက ကာကွယ်တတ်တယ်၊ ကင်းစေတတ်တယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီမှာ စသား-အစရှိသော ဆိုတဲ့စကားဖြင့် သားရဲ မြွေ ကင်း ခြင် မှက် နှင်းလေ မိုးရေယဉ် အစရှိတဲ့ ဘေးရန်တွေကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြထားပါတယ်။ ကဲ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

အေးပူ စသား၊ ဘေးရန်များ၊ ပယ်ရှား ကင်းစေသည်။ (ဆို)

နောက်ပြီးတော့—

တတော ဝါတာတပေါ သောရော၊ သဉ္ဇာတော ပဋိ-
ဟညတိ-တဲ့

တတော၊ ထိုပြင်။ သဉ္ဇာတော၊ ဖြစ်ပေါ်လာသော။ သော-
ရော၊ ကြမ်းတမ်းသော။ ဝါတာတပေါ၊ လေပြင်း နေပူကို။
ပဋိဟညတိ၊ ပယ်ဖျောက် ကာကွယ်အပ်သေး၏-တဲ့။ လေပြင်း
လေကြမ်းတွေ၊ အလွန်ပူပြင်းတဲ့ နေရောင်ခြည် အပူတွေကိုလဲ
ကျောင်းက ကာကွယ်ပေးတတ်ပါသေးတယ်-တဲ့။ အဲဒါကတော့
အလွန်ဘဲ ထင်ရှားနေပါတယ်။ ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်နေယင်
လေပြင်းဒဏ်မှလဲ လွတ်ကင်းတယ်။ နေပူ ရောင်ခြည်ဒဏ်မှလဲ
လွတ်ကင်းတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရွှေပိုင်းက ဆိုခဲ့တဲ့ ဥဏှ အပူနဲ့
ဒီက အာတပ နေပူဟာ ဘယ်လို ထူးသလဲ ဆိုယင် ဥဏှ အပူဖြင့်
မြေမှတက်လာတဲ့ ရာသီဥတုအပူကို ဆိုလိုပါတယ်။ အာတပ
နေပူဖြင့် နေရောင်ခြည်နဲ့ ထိပြီး ပူတာကို ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီလို
ထူးတယ်လို့ ယူသင့်ပါတယ်။ သုတ်အဋ္ဌကထာများမှာတော့
ဥဏှ အရ မီးပူကို ယူပြီး တောမီးလောင်တဲ့အခါ စသည်မှာ
မီးပူကို ကျောင်းက ကာကွယ်တယ်လို့ ဒီလို ပြဆိုထားပါတယ်။
အဲဒါကတော့ တောမီးလောင်တာက ကြုံခဲ့တဲ့အတွက် နယ်
ကျဉ်းလွန်းပါတယ်။ မြေကြီးမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရာသီဥတု
အပူတွေလဲ ကြွင်းကျန်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဥတုဝိသဘာက-
ဝသေန ဝုတ္တံ-လို့ ဖွင့်ပြထားတဲ့ ဒီဝိနည်းအဋ္ဌကထာနှင့်အညီ
ရာသီဥတုအပူကို ဥဏှအရ ယူတာက ပိုပြီး သင့်လျော်ပါတယ်။
အဲဒီ လေပြင်း နေပူ ဘေးရန်တွေကိုလဲ ဆောင်ပုဒ်မှာ စသား
အရဖြင့် ယူရမယ်။

နောက်ပြီးတော့—

လေဏတ္ထဉ္စ သုခတ္ထဉ္စ၊ ဈာယိတုဉ္စ ဝိပဿိတုံ-တုံ။

လေဏတ္ထဉ္စ၊ ကိန်းအောင်းနေရန်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျောင်း ဆိုတာ ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် အေးအေး ချမ်းချမ်းနဲ့ ကိန်း အောင်းနေဘို့ရာလဲ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ သုခတ္ထဉ္စ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ် ဖြာ ချမ်းသာရန်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်နေလို့ရှိယင် ကိုယ်ရော စိတ်ရော ချမ်းသာ နေပါတယ်။ ဒါကတော့ အလွန်ထင်ရှားပါတယ်။ ယခု ဗုဒ္ဓသာ သနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့ကြီးက ခေတ်မှီ စံနစ်တကျ ဆောက်လုပ်ထား တဲ့ မဟာစည်ကျောင်းတော်ကတော့ ဘေးကနေပြီး မြင်ရရုံနဲ့ တောင် ကြည့်ရှုတဲ့သူတွေမှာ စိတ်ရှင်လန်းပြီး ချမ်းသာကြရ တယ်။ ကျောင်းခန်းထဲမှာဆိုယင်တော့ ထိုင်နေစရာတွေရော စင်္ကြံလျှောက်နေစရာတွေရော လဲလျောင်း နေစရာတွေရော ရေချိုးစရာတွေရော အကုန်လုံး စုံနေတာပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ဝင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထိုင်နေယင်လဲ ချမ်းသာမယ်၊ စင်္ကြံ လျှောက်နေယင်လဲ ချမ်းသာမယ်၊ စာကြည့် စာရေးနေယင်လဲ ချမ်းသာမယ်၊ လဲလျောင်းနေယင်လဲ ချမ်းသာမယ်၊ နေရာ တကာမှာဘဲ ချမ်းသာနေမယ်၊ ဓမ္မာရုံခန်းထဲမှာ တရားနာကြ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ချမ်းသာမယ်၊ ခဏတဖြုတ် ဝင်ကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင် ချမ်းသာကြမှာဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်း တော်ကြီးကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းတာဟာ ချမ်းသာ အပင် ကြီး စိုက်ပေးထားသလို ချမ်းသာတွေကို အမြဲတမ်း လှူရာလဲ ရောက်ပါတယ်။ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကို ဘုန်းကြီးက-ကိန်းအောင်းနေရန်၊ ချမ်းသာရန်၊ အမှန်

ဖြစ်ပေသည်-လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ကိန်းအောင်းနေရန်၊ ချမ်းသာရန်၊ အမှန် ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ပြီးတော့-ဈာယိတုဉ္စ ဝိပဿိတုံ။

ဈာယိတုဉ္စ၊ သမထဈာန်ကို ဝင်စားရန် အလို့ငှာလည်း ဖြစ်ပေ၏။ အပြင်ဘက်မှာ ဆိုယင် ဟိုအာရုံ ဒီအာရုံတွေဆီကို ရောက်ပြီး စိတ်ပျံ့လွင့်တတ်တယ်။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဝင်ပြီး နှလုံးသွင်းနေယင်တော့ အပြင်အာရုံတွေကို မမြင်ရ မကြားရတဲ့အတွက် သမာဓိရလွယ်တယ်။ ယခု ယောဂီတွေလဲ ဒီလိုပါဘဲ၊ အပြင်မှာ အားထုတ်တာနဲ့ ကျောင်းခန်းထဲမှာ အားထုတ်တာဟာ မတူဘူး၊ အခန်းထဲမှာ အားထုတ်နေလို့ရှိယင် စိတ်ပျံ့လွင့်မှု သက်သာပြီးတော့ သမာဓိ ရလွယ်တယ်။

နောက်ပြီးတော့-ဝိပဿိတုံ စ၊ ဝိပဿနာရှုရန် အလို့ငှာလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ဝိပဿနာ ဆိုတာ ရုပ်နာမ် တရားတွေကို အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ အခြင်းအရာတို့ဖြင့် အမှန်အတိုင်း သိအောင် ရှုရတာဘဲ၊ အဲဒီလို သိတဲ့ဥာဏ်ကလဲ သမာဓိရမှ ဖြစ်တာ၊ အပြင်ဘက်မှာ ဆိုတော့ ဟိုမြင် ဒီမြင် ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့ သမာဓိ မဖြစ်ပဲလဲ ရှိတတ်တယ်။ သမာဓိ မဖြစ်တော့ ဥာဏ်ကလဲ ကောင်းကောင်း မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ အပြင်ဘက်မှာ ဆိုယင် အအေး အပူ ခြင် ယင် အစရှိသော ဘေးရန်တွေကြောင့်လဲ ရှုမှတ်လို့ မကောင်းဘဲ ရှိနေတတ်တယ်။ ကျောင်းခန်းထဲမှာတော့ အဲဒီအန္တရာယ်တွေ ကင်းနေတဲ့ အတွက် သမာဓိရပြီး ဥာဏ်လဲ ဖြစ်လွယ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာ ရှုဖို့လဲ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီ နှစ်ပိုဒ်ကိုလဲ-ဈာန်ဝင်စားရန်၊ ရှုမှတ်ရန်၊ ကေန့် သင့်ပေ
သည်-လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားပါတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ဈာန်ဝင်စားရန်၊ ရှုမှတ်ရန်၊ ကေန့် သင့်ပေသည်။

သမထ ဝိပဿနာ အကြောင်းတွေကိုတော့ နက်ဖြန်ခါကျမှ
အချိန်ရသလောက် ထည့်သွင်းပြီးတော့ ပြောရမယ်။

နောက်ပြီးတော့—

ဝိဟာရဒါနံ သံဃဿ၊ အဂ္ဂံ ဗုဒ္ဓေန ဝဏ္ဏိတံ-တဲ့။

သံဃဿ၊ သံဃာတော်အား။ ဝိဟာရဒါနံ၊ ကျောင်းလှူ
ခြင်းကို။ အဂ္ဂံ၊ အမြတ်ဆုံးဟူ၍။ ဗုဒ္ဓေန၊ မြတ်စွာဘုရားက။
ဝဏ္ဏိတံ၊ ချီးကျူးတော်မူအပ်၏။ သံဃာတော်အား ကျောင်း
ဆောက်ပြီး လှူတာကို အမြတ်ဆုံးဘဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက
ချီးကျူးတော် မူပါတယ် တဲ့။ ရှေးရှေးက မရေမတွက်နိုင်သော
ဘုရားရှင်တွေကလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ချီးကျူးတော် မူကြတယ်။
နောင်ကာလမှာ ပွင့်တော်မူကြမဲ့ ဘုရားရှင်တွေကလဲ ဒီအတိုင်း
ဘဲ ချီးကျူးတော်မူကြမယ်။ ဘုရားတိုင်းက အမြတ်ဆုံးလို့
ချီးကျူးအပ်တဲ့ အလှူဒါန ဖြစ်ပါတယ် တဲ့။ သင်္ကန်းလှူတာ
လဲ အကျိုးကြီးတာဘဲ၊ ဆွမ်း လှူတာလဲ အကျိုးကြီးတာဘဲ၊
ဆေးပစ္စည်း လှူတာလဲ အကျိုးကြီးတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်း
လှူတဲ့ ဒါနကိုတော့ အမြတ်ဆုံးလို့ ဘုရားရှင်တွေက ချီးကျူး
တော်မူကြပါတယ် တဲ့။ အဲဒါကို နက်ဖြန်ခါကျမှ အကျယ်ချဲ့ပြီး
ဟောရမယ်။ ဒီကနေ့တော့ တရားအစဉ်ကလေး စဉ်မီရုံ
အကျဉ်းလောက် ပြောသွားရမှာဘဲ။ အဲဒါကိုလဲ ဘုန်းကြီးက—

ကျောင်းလှူဒါန၊ ကျိုးကြီးလှ၊ ဗုဒ္ဓချီးကျူးသည်-လို့ ဆောင်
ပုဒ် စီထားပါတယ်။ ကဲ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ကျောင်းလှူဒါန၊ ကျိုးကြီးလှ၊ ဗုဒ္ဓ ချီးကျူးသည်။

မြတ်စွာဘုရား ချီးကျူးတော်မူပုံ (၁၀)

အမြတ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း အကျိုးကြီးကြောင်း ဘယ်လို
ချီးကျူးထားသလဲ ဆိုယင်—

သော စ သဗ္ဗဒဒေါ ဟောတိ၊ ယော ဒဒါတိ ဥပဿယံ-
လို့ ဒီလိုလဲ ချီးကျူးထားပါတယ်။

ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဥပဿယံ၊ မှီခိုနေထိုင်စရာ
ကျောင်း အဆောက်အဦကို။ ဒဒါတိ၊ ပေးလှူ၏။ သော စ၊
ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ သဗ္ဗဒဒေါ၊ အလုံးစုံကို ပေးလှူသည်
မည်ပေ၏။ ဆွမ်းကို ပေးလှူယင် ခွန်အား ဗလကို ပေးလှူ
သည် မည်တယ်၊ သင်္ကန်းကို ပေးလှူယင် အရပ်အဆင်း လှပ
တင့်တယ်ခြင်းကို ပေးလှူသည် မည်တယ်၊ ယာဉ်ရထားကို
ပေးလှူယင် ချမ်းသာကို ပေးလှူသည် မည်တယ်၊ ဆီမီးကို
ပေးလှူယင် မျက်စိအမြင်ကို ပေးလှူသည် မည်တယ်၊ အဲဒီလို
ပစ္စည်းတမျိုးတမျိုးကို လှူယင် အကျိုးတမျိုးတမျိုးကိုသာ
လှူရာရောက်တယ်၊ ဟောဒီကျောင်းကို လှူလိုက်ယင်တော့
အဲဒီအကျိုးလေးမျိုးစလုံးကို အကုန်လုံး လှူရာရောက်ပါတယ်
တဲ့၊ ဒီလိုလဲ ချီးကျူးထားပါတယ်။ အဲဒါကို—ကျောင်းလှူ
သူဟာ၊ လုံးစုံပါ၊ လှူရာရောက်ပေသည်- လို့ ဆောင်ပုဒ်
စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ကျောင်းလှူသူဟာ၊ လုံးစုံပါ၊ လှူရာရောက်ပေသည်။

နောက်ပြီးတော့—

တေသံ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ သဒါ ပုညံ ပဝနုတိ—
လ္လိ ဒီလိုလဲ ချီးကျူးထားပါတယ်။

တေသံ၊ အစဉ်ထာဝရတည်သော ကျောင်းအဆောက်အဦ
စသည်ကို လှူသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ ဒိဝါ စ၊ နေ့၌၎င်း။
ရတ္တော စ၊ ည၌၌၎င်း။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပုညံ၊ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်သည်။ ပဝနုတိ၊ တိုးပွားလေတော့၏။ ကျောင်းကို
လှူတဲ့သူတွေမှာ နေ့ရော ညရော အခါခပ်သိမ်း ကောင်းမှု
ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ပွားနေတယ်၊ ဘယ်အချိန်မဆို မိမိတို့ လှူထား
တဲ့ ကျောင်းကို အာရုံပြုပြီး ကုသိုလ်တွေ ပွားနေတယ်၊ အဲဒီ
ကုသိုလ်တွေဟာ လူ့ ချမ်းသာရဘို့ နတ်ချမ်းသာရဘို့ နိဗ္ဗာန်
ချမ်းသာရဘို့ ဒီချမ်းသာ ၃-မျိုးကို ရဘို့ အကြောင်းတရားတွေ
ဘဲ၊ ချမ်းသာဆိုတာ လူတိုင်း လူတိုင်း လိုချင်ကြတယ်၊ ချမ်း
သာလိုချင်ယင် ချမ်းသာကြောင်းတရားကို အားထုတ်ရလိမ့်
မယ်၊ အဲဒီ ချမ်းသာကြောင်းဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊
ကုသိုလ်တရားတွေဘဲ၊ ဒီကုသိုလ်တရားတွေဟာ ကျောင်းလှူ
တဲ့သူမှာ နေ့ရော ညရော အခါခပ်သိမ်း သူ့ အလိုလို ဖြစ်ပွား
နေတယ် ဆိုတော့ သိပ်နေရာကျတာဘဲ။ အဲဒါကိုလဲ-နေ့ည၌
မခြား၊ ကုသိုလ်များ၊ ဖြစ်ပွားလေတော့သည်-လို့ ဆောင်ပုဒ်
စီထားပါတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

နေ့ည၌ မခြား၊ ကုသိုလ်များ၊ ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။

အဲဒီလို ကျောင်းအလှူဟာ အကျိုးအကြီးဆုံး အမြတ်ဆုံး
ဖြစ်တဲ့အတွက် သံသရာတလျှောက်လုံး ချမ်းသာဘို့အရေးကို
မြှော်တွေးသိမြင်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျောင်းများကို ဆောက်

လုပ်ပြီး လှူရမယ်၊ အဲဒီ ကျောင်းတွေမှာ အကြားအမြင်များ
ပြီး ကြည်ညိုဘယ်ဂုဏ်တွေနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန်းတော်တွေကို
ပင့်တင်ပြီး ကိုးကွယ်ရမယ်၊ ဆွမ်း အဖျော် သင်္ကန်း နေရာ
အိပ်ရာတို့ကိုလဲ လှူရမယ်။ ဒါကြောင့်—

တဿှာ ဟိ ပဏ္ဍိတော ပေါသော၊ သမ္ပဿံ အတ္ထမတ္တနော။

ဝိဟာရေ ကာရယေ ရမ္မေ၊ ဝါသယေတ္ထ ဗဟုဿုတေ။

တေသံ အန္ဓဉ္စ ပါနဉ္စ၊ ဝတ္ထသေနာသနာနိ စ။

ဒဒေယျ ဥဇ္ဇဘူတေသု၊ ဝိပ္ပသန္ဓေန စေတသာ။

ဒီလိုလဲ တိုက်တွန်းတော်မူပါတယ်။

တဿှာ၊ ထိုသို့ အမြတ်ဆုံးဒါန ဖြစ်သောကြောင့်။ ပဏ္ဍိ-
တော၊ မြော်မြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာရှိသော။ ပေါသော၊ ပုဂ္ဂိုလ်
သည်။ အတ္တနော အတ္ထံ၊ မိမိ၏အကျိုးကို။ သမ္ပဿံ၊ မြော်မြင်
လျက်။ ရမ္မေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကုန်သော။ ဝိဟာရေ၊
ကျောင်းတို့ကို။ ကာရယေ၊ ဆောက်လုပ်စေ၍ ပေးလှူရာ၏။
တ္ထေ၊ ဤကျောင်းတို့၌။ ဗဟုဿုတေ၊ အကြားအမြင်များကုန်
သော ရဟန်းတို့ကို။ ဝါသယေ၊ သီတင်းသုံး နေထိုင်စေရာ၏။
တေသံ၊ ထိုကျောင်းနေရဟန်းတို့အား။ အန္ဓဉ္စ၊ ဆွမ်းကို၎င်း။
ပါနဉ္စ၊ အဖျော်ကို၎င်း။ ဝတ္ထသေနာသနာနိ စ၊ သင်္ကန်း နေထိုင်
စရာ အိပ်စရာ အသုံးအဆောင်တို့ကို၎င်း။ ဥဇ္ဇဘူတေသု ဝိပ္ပ-
သန္ဓေန စေတသာ၊ ဖြောင့်စွာဖြစ်သော အရိယာတို့၌ ကြည်
ညိုသော စိတ်ဖြင့်။ ဒဒေယျ၊ ပေးလှူရာ၏-တဲ့။ ဒါဟာ မြတ်စွာ
ဘုရားက ကျောင်းဆောက်လှူ၍ တိုက်တွန်းတဲ့ စကားဘဲ။

ဗဟုသုတရှိတဲ့ဘုန်းကြီး ကိုးကွယ်ရမည်တဲ့

(၁၁)

အဲဒီထဲမှာ အရေးကြီးတာက ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ရဟန်းများ ကိုးကွယ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကလေးဘဲ။ အဲဒါက အရေးကြီးလို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင်က ညွှန်ပြတော်မူခဲ့တာ။ ငွေတွေ အမြောက်အမြား အကုန်ခံပြီး ကျောင်းဆောက်၊ အဲဒီကျောင်းမှာ ပင့်တင်ပြီး ဆရာအဖြစ်နဲ့ ကိုးကွယ်တယ်ဆိုတာ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်။ လူ့ ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရချင်လို့၊ အဲဒီ ချမ်းသာတွေရကြောင်း ကုသိုလ်တည်းဟူသော ဥစ္စာတွေကို ရချင်လို့ ကိုးကွယ်ကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေကို အသိအလိမ္မာပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်ပွားအောင် ညွှန်ကြားဟောပြောနိုင်တဲ့ ဆရာရဟန်းကို ကိုးကွယ်ဘို့ရာ အလွန်ဘဲလိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာ ဆရာက ဒီနေရာမှာ-ပရိယတ္တိဗဟုသုတေ စ၊ စာပေပရိယတ် အကြားသုတရှိသော ရဟန်းတို့ကို ၎င်း။ ပဋိဝေဓဗဟုသုတေ စ၊ ဉာဏ်တွေ့ အမြင်သုတရှိသော ရဟန်းတော်တို့ကို၎င်း။ ဝါသယေ၊ သီတင်းသုံးနေထိုင်စေရမယ်လို့ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ကြီး ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

စာပေပရိယတ် ဗဟုသုတ ဆိုတာ စာပေကျမ်းဂန် တတ်သိတာကို ဆိုပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တွေ့တာ မဟုတ်သေးဘူး။ တဆင့်ကြား သဘောမျှသာ ဖြစ်လို့ အဲဒါကို ရှေးဆရာတွေက အကြားလို့ ပြန်ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ ပဋိဝေဓသုတ ဆိုတာ ဉာဏ်ဖြင့် တွေ့သိတာကို ဆိုပါတယ်။ အဲဒါဟာ အမြင့်အမြတ်ဆုံး ဆိုယင်တော့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် အတွေ့အမြင်ပါ

ဘဲ၊ ဩမကနည်းအရ ဆိုယင် ဥပစာ အပ္ပနာစျာန်သမာဓိတွေ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေကိုလဲ ယူရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်း ထိုင်ဘုန်းကြီး အဖြစ်ဖြင့် တင်ထားကိုးကွယ်ရမည့် ရဟန်းတော် ဟာ စာပေကျမ်းဂန်တတ်ဖို့လဲ လိုပါတယ်။ သမထဝိပဿနာ တရားကို ထိထိမိမိ အားထုတ်ဘူးဘို့လဲ လိုပါတယ်။ ပြည့်စုံနိုင် မယ်ဆိုယင် မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံဘို့လဲ လိုပါတယ်။ အဲဒီ ထဲမှာ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံတယ် မပြည့်စုံဘူး ဆိုတာကို တော့ သိဘို့ မလွယ်ပါဘူး။ သမထဝိပဿနာအလုပ်ကို အချိုး တကျ အားထုတ်ဘူးတယ် အားမထုတ်ဘူးဘူး ဆိုတာကတော့ သိဘို့လွယ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာပေကျမ်းဂန်အရာမှာ လမ်း မှန်ကို ဟောနိုင်လောက်အောင် တတ်သိတဲ့ဂုဏ်၊ သမထ ဝိပဿ နာအလုပ်ကို ထိထိမိမိ ကျကျနန အားထုတ်ဘူးတဲ့ဂုဏ် ဒီဂုဏ် ၂-မျိုးနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးကို မိမိတို့ကျောင်းမှာ ပင့် တင်ပြီး ကိုးကွယ်ဘို့လိုပါတယ်။ ဒါမှ-တေ တဿ ဓမ္မံ ဒေသေန္တိ၊ သဗ္ဗဒုက္ခပနုဒနံ-လို့ ဟောထားတဲ့ အကျိုးကိုလဲ ရနိုင်မှာ။

တေ၊ ထိုကျောင်း၌ နေထိုင်သော ဆရာရဟန်းတော်တို့ သည်။ တဿ၊ ထိုကျောင်းဒါယကာအား။ သဗ္ဗဒုက္ခပနုဒနံ၊ အလုံးစုံသောဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော။ ဓမ္မံ၊ တရား ကို။ ဒေသေန္တိ၊ ဟောကြားလေကုန်၏-တဲ့။ ကျောင်းနေဘုန်း ကြီးက ကျောင်းဒကာကို တရားဟောပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဘယ်လို တရားကို ဟောမလဲဆိုယင် ဆင်းရဲအလုံးစုံကို ပယ်ဖျောက်နိုင် တဲ့တရားကို ဟောပါလိမ့်မယ်။ အင်း-ဒါဟာ တယ်မလွယ်ဘူး၊ တရားဟောတယ်ဆိုတာက ကိုယ်သန်ရာ ကိုယ်ဟောတတ်ကြ တာဘဲ၊ တချို့က ပေးလှူချင်အောင် ဒါနကထာလောက် ဟောတတ်ကြတယ်။ သီလကျင့်သုံးချင်အောင်တောင် မဟော

တတ်ဘူး၊ တချို့က နာကြားကောင်းရုံလောက်သာ ဟောတတ်တယ်၊ တချို့က ဗဟုသုတဖြစ်ရုံသာ ဟောတတ်တယ်၊ အဲဒါလောက်နဲ့တော့ ဆင်းရဲအလုံးစုံကို မပယ်နိုင်သေးပေဘူး၊ မဂ်ရောက် ဖိုလ်ရောက် သမထဝိပဿနာအလုပ်ကို ကျကျနန ဟောနိုင်ဘို့လိုပါတယ်၊ တချို့ကလဲ ကိုယ်တွေ့ဆုံပြီး ထင်ရာ မြင်ရာတွေကို ဟောတတ်တယ်၊ ဗုဒ္ဓစာပေနဲ့ မညီယင် ကိုယ်တွေ့ ဆိုတာတွေကလဲ အသုံးမကျဘူး၊ အရေးကြီးပါတယ်။

ဒီတော့ ကိုယ်တွေ့လဲ ရှိတန်သမျှ ရှိရမယ်၊ စာပေနဲ့လဲ ညီရမယ်၊ အဲဒီလို တရားကိုဟောဘို့ လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို ဟောတော့ ဆင်းရဲငြိမ်းကြောင်း တရားကိုလဲ ကျောင်းဒကာမှာ နာကြားရပါတယ်တဲ့။ အဲဒါကိုလဲ ဆင်းရဲပယ်ရှား၊ မြတ်တရား၊ နာကြားရပြန်သည်-လို့ ဆောင်ပုဒ်စီထားပါတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။
ဆင်းရဲပယ်ရှား၊ မြတ်တရား၊ နာကြားရပြန်သည်။

အမြင့်အမြတ်ဆုံးအကျိုး

အဲဒီလို တရားကောင်းကို နာကြားရတော့ ဘာဖြစ်တုံး ဆိုယင်—

ယံ သော ဓမ္မံ ဣဉ္ဇညာယ၊ ပရိနိဗ္ဗာတိ နာသဝေါ-တဲ့။

ယံ၊ ကျောင်းနေရဟန်းတော်တို့က ဟောသော ဆင်းရဲငြိမ်းကြောင်း ယင်းတရားကို။ သုတွာ၊ ကြားနာရ၍။ သော၊ ထိုကျောင်းဒါယကာသည်။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို။ ဣဉ္ဇ၊ ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်။ အညာယ၊ သိ၍။ အနာသဝေါ၊ အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်၍။ ပရိနိဗ္ဗာတိ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းလေတော့၏-တဲ့။

ကျောင်းနေရဟန်းတော်က ဟောတဲ့ သမထဝိပဿနာ တရားကို ကြားနာပြီးတော့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေ ဟာ တရားအားထုတ်မယ်၊ အဲဒီလို အားထုတ်တော့ ယခုဘဝ တွင်ဘဲ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်တွေ့နိုင်လောက်အောင် ပါရမီ ဣန္ဒြေ ရင့်ကျက်နေတဲ့သူတွေဖြစ်လို့ ရှိယင် ယခုဘဝတွင် ဘဲ မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ သိမြင်ပါလိမ့်မယ်၊ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်ပြီး အာသဝေါက္ကန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရပါလိမ့်မယ်- တဲ့။ ဒါက ဥက္ကဋ္ဌနည်းအားဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားက အမြင့်အမြတ်ဆုံး အကျိုးအထိ ဟောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ဆိုတာက တယ်မလွယ်ပါဘူး၊ ဒီ တော့ ရဟန္တာမဖြစ်ယင် အနာဂါမ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အနာဂါမ် မဖြစ်နိုင်ယင်လဲ သကဒါဂါမ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သကဒါဂါမ်မဖြစ် ယင်လဲ သောတာပန်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါလောက်တော့ ဖြစ် အောင် အားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ သောတာပန်လောက် ဖြစ် ယင်လဲ အပါယ်ဆင်းရဲတွေ ခုနစ်ဘဝထက် ပိုလွန်ပြီး ဖြစ်မည့် ဆင်းရဲတွေ အများကြီး ငြိမ်းသွားပါပြီ၊ အဲဒါကတော့ ယခု ခေတ် လူတွေရဲ့ အခြေအနေအရ လျော့ပြီးယူတဲ့ ဩမကနည်း တဲ့။ သောတာပန်တောင် မဖြစ်နိုင်သေးယင်တော့ စူဠသော တာပန်လောက်ကတော့ အားထုတ်တဲ့သူမှာ ဖြစ်ဖို့ သေချာပါ တယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက—

ယံ၊ ကျောင်းနေရဟန်းတော်တို့က ဟောသော ဆင်းရဲ ငြိမ်း ကြောင်း ယင်းတရားကို။ သုတံ၊ ကြားနာရ၍။ သော၊ ထိုကျောင်းဒါယကာသည်။ ဓမ္မံ၊ သစ္စာ ၄-တန် တရားမှန်ကို။ ဣဓ၊ ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်။ အညာယ၊ သိ၍။ အနာ

သဝေါ၊ အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်၍။ ပရိနိဗ္ဗာတံ၊ ဆင်း
ရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းလေတော့သတည်း-လို့ ဟောတော်မူပါတယ်။
အဲဒါကိုလဲ - ကျောင်းအလှူရှင်၊ တရားမြင်၊ ခုပင် ငြိမ်းနိုင်
သည်-လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားပါတယ်။ ကဲ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ကျောင်းအလှူရှင်၊ တရားမြင်၊ ခုပင် ငြိမ်းနိုင်သည်။

ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမ ဖြစ်တဲ့သူဟာ ဆရာဘုန်းကြီး
ထံမှ တရားနာပြီး နှလုံးသွင်း အားထုတ်သဖြင့် အဲဒီတရား
ကို ကိုယ်ဘိုင်တွေ သိမြင်ပြီး ယခုဘဝမှာဘဲ ဆင်းရဲငြိမ်းနိုင်ပါ
တယ်။ အဲဒီအကျိုးကိုလဲ ရပါတယ်- တဲ့။ အဲဒီမှာ ခုပင် ငြိမ်း
တယ် ဆိုတာကတော့- ဣမ အညာယ-ဆိုတဲ့ ပါဠိအရ ဥက္ကဋ္ဌ
နည်းပေါ့။ ယခုဘဝတွင် မငြိမ်းနိုင်သေးယင် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့
ဩမကနည်းအရ ယခုဘဝက သိတန်သမျှ သိပြီး နောင်တခုခု
သော ဘဝမှာ ငြိမ်းပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ ယခုယောဂီတွေ
မှာ ဆိုယင် ကိုယ်တွေ့သဘောဖြစ်ပြီး ထင်ရှားနေပါတယ်။

ဝေလာမအလှူထက်လဲ အကျိုးကြီးတယ်

(၁၂)

ဝေလာမသုတ်မှာ အဆင့်ဆင့် အကျိုးကြီးပုံတွေကို ဒီလို
ဟောထားပါတယ်။ ရှေးက ဝေလာမ ဆိုတဲ့ ဘုရားအလောင်း
ပုဏ္ဏားသေဌေးကြီးဟာ တဆယ့် နှစ်ယူဇနာကျယ်တဲ့ နယ်ပယ်
အတွင်းမှာ ထမင်းချက်ရုံတွေ နေသားတကျ ပြုလုပ်ပြီးတော့
၇-နှစ် ၇-လ ပတ်လုံး လာလာသမျှ လူတွေကို ချက်ပြုတ်ကျွေး
မွေး လှူဒါန်းနေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကုဋေကုဋာ များစွာ
သော ရွှေငွေ အဝတ်အထည် စသည်တွေကိုလဲ လှူဒါန်းတယ်။

အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ အလှူကြီးပါဘဲ၊ အဲဒီ ဝေလာမအလှူထက် သောတာပန်တပါးကို ကျွေးလှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်၊ သောတာပန်တရာကို ကျွေးလှူတာထက် သကဒါဂါမ်တပါးကို ကျွေးလှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်၊ သကဒါဂါမ်တရာထက် အနာဂါမ်တပါးကို ကျွေးလှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်၊ အနာဂါမ်တရာထက် ရဟန္တာတပါးကို ကျွေးလှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်၊ ရဟန္တာတရာထက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတပါးကို ကျွေးလှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတရာထက် မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းကပ်လှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်၊ ဘုရားတပါးတည်း ကပ်လှူတာထက် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ဆွမ်းကပ်လှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်၊ အဲဒီ ဝေလာမအလှူမှ စပြီး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအထိ ကျွေးမွေးကပ်လှူတဲ့ ဆွမ်းအလှူဟူသမျှထက် လေးပင်တိုင်မျှ သံဃိကကျောင်းအလှူက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်လို့ ဟောထားပါတယ်၊ အဲဒါကို နက်ဖြန်ခါကျမှ အချိန်ရသလောက် အကျယ်ဟောရမယ်၊ ဒီကနေ့တော့ အဲဒီ အလှူတွေနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို ဆိုရုံဘဲ ဆိုသွားကြစို့။

ခုနစ်နှစ် ခုနစ်လ၊ ဝေလာမ၊ ကြီးစွာ ပေးလှူသည်။

ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ ကျယ်ပြန့်စွာ၊ ချက်ကာ ကျွေးမွေးသည်။
ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီ၊ ဝတ်ကိုးမည်၊ လှူသည် ရက်ရောစွာ။

ရွှေခွက် ငွေခွက်၊ ကြေးစင်ခွက်၊ ဆင်နက် ရထားပါ။

နှို့စား နွားမ၊ ပလ္လင်္က၊ ကည ဝတ်ထည်ပါ။

ထိုတွင် ဝတ်ထည်၊ ကုဋေချီ၊ လှူသည် များလှစွာ။

သောတာပန်တပါး၊ ကျွေးလှူငြား၊ ကျိုးများ ထိုထက်သာ။

သောတာပန်တရာထက် သကဒါဂါမ်တပါး ကျွေးတာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။ သကဒါဂါမ် တရာထက် အနာဂါမ် တပါး ကျွေးတာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။ အနာဂါမ်တရာ ထက် ရဟန္တာတပါး ကျွေးတာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။ ရဟန္တာတရာထက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတပါး ကျွေးတာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတရာထက် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်း လှူတာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။ ဘုရားတပါးတည်းထက် ဘုရားအမှူးရှိသံဃာ ဆွမ်းလှူတာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။ ဘုရားအမှူးရှိ သံဃာ ဆွမ်းလှူတာထက် သံဃိက ကျောင်း အလှူက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

အဲဒီမှာ သံဃိကကျောင်း ဆိုတာက ဘယ်လောက် ကြီး ကျယ်တဲ့ ကျောင်းပါလဲလို့ ဆိုယင် တိုင်ကလေး ၄-တိုင်နဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ၄-တောင်ခန့်သာကျယ်တဲ့ တပါးနေလောက်ရုံ ကျောင်းကလေး ဆိုယင်လဲ အဲဒီ ကျောင်းအလှူဟာ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ဝေလာမ အလှူမှ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့သံဃာ ဆွမ်း အလှူအထိ အားလုံးထက် အကျိုးကြီးပါတယ်လို့ အဋ္ဌကထာ က ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဘယ်လောက်အားရစရာ ကောင်းသလဲ၊ အင်မတန်ကို အားရစရာ ကောင်းပါတယ်။ ယခု ဗုဒ္ဓသာသနာ- နဂူဟအဖွဲ့က ဦးဆောင်ပြီး အများကောင်းမှုဖြင့် ဆောက် လုပ်ပြီးလို့ နက်ဖြန်ခါ ရေစက်ချမည့် မဟာစည် ကျောင်းတော် ကတော့ မူလက တသိန်းခွဲနဲ့ ခန့်မှန်းပြီး ဆောက်လုပ်လာခဲ့တာ ယခုတော့ နှစ်သိန်းလောက် ကုန်နေပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီတော့

ဒီနှစ်သိန်းတန် အင်မတန် ခမ်းနားတင့်တယ်တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးကို လှူဒါန်းရတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ ကျောင်းအလှူဒါန၏ အကျိုးကြီးပုံတွေကိုတော့ ပြောလို့တောင် မကုန်နိုင်တော့ပါဘူး။ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တချို့က ဒီလိုလဲ စဉ်းစားကောင်း စဉ်းစားလိမ့်မယ်၊ ယခု ရေစက်ချမည့်ကျောင်းက မဟာစည်ကျောင်းတော်လို့ အမည်တပ်ထားတော့ သံဃိက ဖြစ်ပါမည်လားလို့ စဉ်းစားကောင်း စဉ်းစားလိမ့်မယ်။ အမည်ကတော့ ဝေါဟာရသုခတ္ထိ-ခေါ်လွယ်ခြင်း အကျိုးရှိတယ် ဆိုတဲ့ အတိုင်း ခေါ်လွယ်ရုံမျှ သင့်လျော်အောင် တတ်ထားတာပါ။ မဟာစည်ဆရာတော် သီတင်း သုံးဘို့လို့ ဒကာ ဒကာမအများက ရည်ရွယ်ရင်း ရှိပေမဲ့ ရေစက်ချတဲ့အခါကျတော့ ဘုန်းကြီးက ပုဂ္ဂလိကအနေနဲ့ ရေစက်မချပါဘူး။ ဘုန်းကြီးက ကျောင်းကို ပုဂ္ဂလိကအနေနဲ့ အလှူမခံပါဘူး။ သံဃိကအနေနဲ့သာ ရေစက်ချ အလှူခံပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေ အကျိုးများသည်ထက် များစေချင်လို့ပါ။ နက်ဖြန်ခါ ဝေငှမဲ့ အစီရင်ခံစာ စာအုပ်ထဲမှာ ကျောင်းရေစက်ချစာတမ်းလဲ ပါပါတယ်။ အဲဒါ စောစောကတည်းက သေသေချာချာ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းအထက်ထပ်ကို သံဃိကလှူရန် အောက်ထပ်ကျတော့ လူဝတ်ကြောင် ယောဂီများလဲ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေခွင့်ရအောင် ဂဏိက လှူရန် စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းအလှူဟာလဲ သံဃိကပါ။ သံဃိကဖြစ်တဲ့အတွက် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဝေလာမအလှူကြီးအစ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာ ဆွမ်းအလှူအထိ အလှူတွေထက် အကျိုးကြီးတယ် ဆိုတာ သေချာပါတယ်။

အဲဒီလို အကျိုးကြီးတဲ့ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျောင်းအလှူကို အောင်မြင်စွာလှူရတော့မယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ယနေ့ကတည်းက ဝမ်းမြောက်နေကြရမယ်။ အဲဒီလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ အာရုံပြုနိုင်ကြရအောင် ဘုန်းကြီးက ယနေ့ညကတည်းက စပြီး အနုမောဒနာတရားကို ဟောပါတယ်။

နက်ဖြန်လဲ ထပ်ပြီး ဟောရဦးမယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ကျောင်းအလှူထက် အကျိုးကြီးတဲ့ သရဏဂုံသီလ၊ အဲဒါထက် အကျိုးကြီးတဲ့ မေတ္တာ ဘာဝနာ၊ အဲဒါထက် အကျိုးကြီးတဲ့ အနိစ္စာနုပဿနာ အစရှိသော ဝိပဿနာ၊ အဲဒါတွေကိုလဲ အချိန်ရသလောက် ဟောရမယ်။ ဒီကနေ့ညတော့ အချိန်က ကုန်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ယနေ့ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့ကို အမျှဝေပြီး တရားသိမ်းကြစို့၊ လိုက်ဆို့ကြရမယ်။

နိဂုံးချုပ် အမျှဝေခဏ်း

(၁၃)

ယနေ့ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ပြုစုပျိုးများ အားထုတ်အပ်သော ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ် ဘာဝနာကုသိုလ် တရားဟောရသောကုသိုလ် တရားနာရသောကုသိုလ် ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်ရသော ကုသိုလ် အစရှိသော ဤကောင်းမှုအပေါင်း၏ အဖို့ဘာဂကို အမိအဘ ဆရာသမားတို့အား၎င်း အဆွေအမျိုးတို့အား၎င်း ဤအရပ်၌ ရောက်ရှိနေသော လူပရိသတ် နတ်ပရိသတ်အပေါင်းအား၎င်း ရှေးဦးစွာ အထူးသဖြင့် အမျှပေးဝေပါကုန်၏။ အမျှ ပေးဝေပါကုန်၏။ သိကြားမင်းကြီးမှစ၍ အလုံးစုံသော နတ်အပေါင်းတို့အားလဲ အမျှပေးဝေပါ

ကုန်၏။ အမျှပေးဝေပါကုန်၏။ အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်း
တို့အားလုံး အမျှပေးဝေပါကုန်၏။ အမျှပေးဝေပါကုန်၏။ အမိ
အဘတို့မှ စ၍ အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်
တို့၏ ဤကောင်းမှုအဖို့ကို အညီအမျှ ရကြ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ
ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

အကြံတရားပွဲ တတိယည

ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

အနုမောဒနာ တရားတော်

ဤတွင် ပြီး၏။

၁၃၃၀-ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း ၄-ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
ရန်ကုန်မြို့၊ သာသနာ့ရိပ်သာ၌ ကျင်းပသော
ကျောင်းရေစက်ချပွဲနှင့် နှစ်ပတ်လည် သြဝါဒ ခံယူပူဇော်ပွဲတွင်
ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဟောကြားတော်မူသော

အနုမောဒနာ နှင့် သြဝါဒ တရားတော်

သြဝါဒအကျဉ်း

(၁)

သာသနာ့ရိပ်သာမှာ နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်တဲ့ နှစ်ပတ်
လည် သြဝါဒခံယူပူဇော်ပွဲနှင့် ကျောင်းသစ် ရေစက်ချပွဲ ဒီပွဲ
နှစ်ခုကို ယနေ့ ပူးတွဲပြီး ကျင်းပတယ်။ ဒီပွဲမှာ ကျောင်းသစ်
အလှူအတွက် အနုမောဒနာ တရားကိုလဲ တော်တော်
များများ ဟောရဦးမယ်၊ ယခုအချိန်မှာတော့ သြဝါဒစကားကို
အနည်းငယ်လောက် ပြောပြီး၊ အနုမောဒနာတရား ဟောပြီး
တဲ့နောက်ကျတော့မှ အချိန်ရှိရင် ရှိသလောက် အဲဒီ သြဝါဒ
စကားကို တခါ ထပ်ပြောဘို့ရာ အစီအစဉ် လုပ်ထားပါတယ်။
ယခုတော့ အခါတိုင်း ပေးနေကျ သြဝါဒ အကျဉ်း ၃-ပုဒ်ကို
ရွတ်ဆိုပြီးတော့ ဒါလောက်ပဲ သြဝါဒ ပေးမယ်။

ယခုနေအခါ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အရေးကြီး
တာက ဘာတုံး ဆိုလို့ရှိရင် အပါယ် ဘေးကြီး ငြိမ်းဘို့ရာဟာ

အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီအပါယ်ဘေးကြီး ငြိမ်းမှတ် ဘုရား သာသနာနဲ့ တွေ့တယ်လို့ ဆိုလောက်ပါတယ်။ ဒီပြင် လူဖြစ်ကြောင်း နတ်ဖြစ်ကြောင်း ဗြဟ္မာဖြစ်ကြောင်း ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ် သာမန် ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံနေပေမဲ့ ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့ရပြီလို့ အားရဘွယ် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်တုံး ဆိုယင် လူ နတ် ဗြဟ္မာ ဖြစ်ကြောင်း ကုသိုလ်တွေဟာ သိန်း သန်း ကုဋေ အသင်္ချေ ရှိနေပေမယ်လို့ ဘဝပေါင်း များစွာကြာတော့ အဲဒီ ကုသိုလ် ကောင်းမှု အရှိန် အဝါတွေဟာ ကုန်သွားနိုင်တယ်။ ကုသိုလ် အရှိန် ကုန်သွားတဲ့အခါမှာ အကုသိုလ်က အကျိုးပေးလို့ အပါယ်လေးပါးကိုလဲ ကျသွားနိုင်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် အပါယ်ဘေး ငြိမ်းတဲ့ တရားကို မရသေးယင် သာမန်ကုသိုလ် ကောင်းမှု ပြည့်စုံရုံလောက်နဲ့တော့ အားရဘို့ မဟုတ်သေး ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရား အလိုတော်အားဖြင့်လဲ အဲဒါလောက်နဲ့ တော့ အားရနေဘို့ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် အရေးကြီးတဲ့ အဲဒီသြဝါဒကို ရှေးဦးစွာ ပေးရ မယ်။

အပါယ်ဘေးငြိမ်းခွင့်၊ ဥာဏ်အဆင့်၊ အသင့် ရောက်ပါ စေ - တဲ့။

အပါယ်ဘေး ငြိမ်းတဲ့ ဥာဏ်အဆင့် ဆိုတာ ဘာတုံး ဆိုလို့ ရှိယင် သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ဥာဏ်အဆင့်ပါတဲ့၊ အဲဒီ ဥာဏ် အဆင့်ကို ရောက်အောင် အားထုတ်ရမယ်၊ ဒါပါတဲ့။ ကဲ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

အပါယ်ဘေး ငြိမ်းခွင့်၊ ဥာဏ်အဆင့်၊ အသင့် ရောက်ပါစေ။
(ဆို)

အပါယ်ဘေးငြိမ်းခွင့် ဥာဏ်အဆင့် ရောက်ပါပြီဘုရား။
တော်လောက်ပါပြီလားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီး အနေ
အားဖြင့်တော့ တော်လောက်ပြီလို့ဘဲ ဆိုချင်ပါတယ်။ ဒါ
လောက် အားထုတ်ယင်ကို ဘုန်းကြီးကတော့ ကျေနပ်လှပါပြီ။
သဘောကျလှပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဒါလောက်
နဲ့ အားရတော် မမူသေးဘူး။

ဘိက္ခု ဝိဿာသ မာပါဒိ၊ အပ္ပတ္တော အာသဝက္ခယံ။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ အာသဝက္ခယံ၊ အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ရာ
အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ အပ္ပတ္တော၊ မရောက်သေးပါဘဲ။ ဝိဿာသံ၊
စိတ်ချ လက်ချ အားရနေခြင်းသို့။ န အာပါဒိ၊ မရောက်လေ
လင့်-တဲ့။ အနာဂါမိဖိုလ်ရလို့ အနာဂါမိ ဖြစ်နေစေကာမူ အား
မရနဲ့ဦး၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ် မရောက်မချင်း အားမရနဲ့၊ မရပ်
မနားနဲ့၊ အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်အောင် အားထုတ်ပါလို့ မြတ်စွာ
ဘုရားက တိုက်တွန်းထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးကလဲ
ဘုရား အလိုတော်ကျအတိုင်း တိုက်တွန်းရမှာဘဲ၊ မဖြစ်တာ
ဖြစ်တာကတော့ ပါရမီအားလျော်စွာ ပေါ့လေ၊ ပါရမီ ပြည့်စုံ
ယင် ဖြစ်မှာဘဲ၊ မပြည့်စုံသေးယင်လဲ ပါရမီ ပြည့်စုံကြောင်း
တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားအလိုတော်အတိုင်း-

ထိုဥာဏ်ဖြင့်လဲ၊ မတော်ဘဲ၊ ဆင်းရဲငြိမ်းပါစေ။

အဲဒီ အပါယ်ဘေးငြိမ်းတဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ဥာဏ်
လောက်နဲ့လဲ အားမရပါနဲ့ဦး၊ ရပ်မနေပါနဲ့ဦး၊ သွားပါဦး၊
ဘယ်ထိအောင် သွားရမတုံးဆိုယင် ဆင်းရဲငြိမ်းပါစေ၊ ဆင်းရဲ
ခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ အရဟတ္တဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် သွားပါ

တဲ့၊ ဒါက ဒုတိယသြဝါဒ၊ အခါတိုင်း ပေးနေကျပါဘဲ၊ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ထို့ညာဏ်ဖြင့်လဲ၊ မတော်ဘဲ၊ ဆင်းရဲ ငြိမ်းပါစေ။

အဲဒီတော့ အထက် မဂ်ဖိုလ်ညာဏ်တွေ ရောက်အောင် တပည့်တော် အားထုတ်ပါပြီဘုရား၊ ဒါပေမယ့် မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်လို့ ဆိုခဲ့လို့ရှိသင် ဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို နောက်ဆုံး ညွှန်ကြားပါတယ်။ အေး ပါရမီ မပြည့်စုံသေးလို့ ညာဏ်မရင့် သေးလို့ အထက် မဂ်ဖိုလ်ညာဏ် မရောက်သေးသင်လဲ မတတ် နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာတော့ အားထုတ်ပါဦး၊ ဘာလဲဆိုသင် မိမိသန္တာန်မှာ မကင်းသေးတဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟ အကြမ်းစားတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသင် ပယ်ဖို့ရာပါဘဲ။ ဒါကတော့ တတ်နိုင်ပါတယ်၊ မပယ်ချင်သင်သာဘဲ၊ ပယ်ချင် သင် ပယ်လို့ရပါတယ်၊ လောဘတွေ ဒေါသတွေ မောဟတွေ ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်ကကြိုက်လို့ လက်ခံထားတာဘဲ၊ ဒါတွေကို တမင်ခေါ်ယူနေသလို ဖြစ်နေတာ၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ လောဘ ဒေါသတွေကို လက်မခံဘူး ပယ်မယ်ဆိုသင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာနဲ့ ဘယ်လို ပယ်ရမတုံး ဆိုသင် သတိပဋ္ဌာန်မှာ မြတ်စွာ ဘုရား ပေးထားတဲ့အတိုင်း သိပြီးတော့ ပယ်ရမှာဘဲ၊ သရာဂံ ဝါ စိတ္တံ သရာဂံ စိတ္တန္တိ ပဇာနာတိ-စသည်ဖြင့် ဟောထားတယ်၊ ရာဂစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသင် အဲဒီရာဂစိတ်ကို မှတ်၊ ဒေါသစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသင် အဲဒီဒေါသစိတ်ကို မှတ်၊ မောဟစိတ် ဖြစ်ပေါ် လာသင် အဲဒီမောဟစိတ်ကို မှတ်၊ မှတ်သင် ပျောက်သွားတယ်၊ မရှုလို့ မမှတ်လို့ ဒီကိလေသာတွေဟာ ပျိုးနေတာ၊ ရှုလိုက်သင် ပျောက်သွားတာဘဲ၊ ဥပမာအားဖြင့် ဘာနဲ့တူသလဲဆိုသင် အ ရပ်ထဲမှာ ခိုးဆိုးနေတဲ့ သူခိုး သူဝှက်တွေ ဆိုတာ ရှိတယ်၊

အဲဒါ ရဲပုလိပ်နဲ့ မတွေ့လို့ရိယင် သူတို့က ခိုးဆိုးနေတာဘဲ၊
 ရဲပုလိပ်နဲ့တွေ့ယင် ချက်ခြင်း ပျောက်သွားတယ်၊ သူတို့ ဆက်ပြီး
 တော့ မခိုးနိုင်တော့ဘူး။ ဒါလိုက် လောဘ ဒေါသ မောဟတွေ
 ဟာ ခိုးဆိုးနေတဲ့ သူခိုး သူဝှက်တွေ သဘောရှိပါတယ်၊ ရှုမှတ်တဲ့
 စိတ်က ရဲပုလိပ်သဘောရှိပါတယ်၊ ရှုမှတ်တဲ့ စိတ်က ရှုမှတ်ပြီး
 သိလိုက်တာနဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟတွေက ပျောက်သွား
 တာဘဲ၊ မယုံယင် မှတ်ကြည့်ပါ၊ လောဘဖြစ်ယင် လောဘကို
 မှတ်ကြည့်၊ ဒေါသဖြစ်ယင် ဒေါသကို မှတ်ကြည့်၊ ချက်ခြင်းဘဲ
 ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်၊ မသိလို့ဖြစ်နေတာတွေဘဲ၊ ဒါကြောင့်-
 ဖြစ်ပေါ်လာငြား၊ စိတ်ကြမ်းများ၊ ပယ်ရှားနိုင်ပါစေတဲ့။
 လောဘ ဒေါသ မောဟ အကြမ်းစားစိတ်တွေကို ပြောပါတယ်၊
 အနုစားတော့ ဘုန်းကြီးက မပြောပါဘူး၊ အနုစားတွေကတော့
 ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ထင်ထင်
 ရှားရှား ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟ အကြမ်း
 စားတွေကို တခြားလူတွေက အရိပ်အခြေကြည့်ပြီးတော့
 ဒီပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ လောဘ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒေါသ ဖြစ်နေပြီလို့
 သိနိုင်လောက်တဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟ အကြမ်းစားတွေ၊
 အဲဒါတွေကို ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်ပါလို့ ဘုန်းကြီးက တတိယ
 သြဝါဒ ပေးပါတယ်၊ အင်မတန်လဲကောင်းပါတယ်၊ ဆိုရမယ်။

ဖြစ်ပေါ်လာငြား၊ စိတ်ကြမ်းများ၊ ပယ်ရှားနိုင်ပါစေ။

ဒီသြဝါဒ ၃-ချက်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်၍ မိမိတို့ အလို
 ရှိအပ်သော မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ
 မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။ (သာဓု-သာဓု-သာဓု)

ကျောင်းအလှူ အနုမောဒနာတရားတော်

(၂)

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီး တည်တံ့ရာမှာ ဒကာ ဒကာမတွေက ပစ္စယာနုဂ္ဂဟဖြင့် ချီးမြှောက်ရတယ်။ ရဟန်းတော်တွေက ဓမ္မာနုဂ္ဂဟဖြင့် ချီးမြှောက်ရတယ်။ နှစ်ဦး နှစ်ဖက်လုံး ပစ္စယာနုဂ္ဂဟ ဓမ္မာနုဂ္ဂဟဖြင့် ချီးမြှောက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကြီးဟာ တည်မြဲတည်တံ့ပြီးတော့ နေတယ်။ ထွန်းကားပြီးတော့လဲ သွားနိုင်ပါတယ်။

ဒကာ ဒကာမတွေက ပစ္စယာနုဂ္ဂဟဖြင့် ချီးမြှောက်တယ်ဆိုတာ ရဟန်းတော်များ အသုံးကျတဲ့ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းတာပါဘဲ။ သင်္ကန်းရယ် ဆွမ်းရယ် ကျောင်းရယ် ဆေးရယ်၊ ဒီ ပစ္စည်းလေးပါးကတော့ ရဟန်းတော်များမှာ ရှိမှဖြစ်မှာ၊ နေ့စဉ် နေ့စဉ် ဝတ်စရာ သင်္ကန်းလဲ ရှိမှစားစရာ ဆွမ်းကလဲ ရှိမှ နေ့စရာ ကျောင်းကလဲရှိမှ နေမကောင်းထိုင်မသာရှိယင် ဆေးပစ္စည်းကလဲရှိမှ ဒီပစ္စည်းလေးပါး ပြည့်စုံမှဘဲ သာသနာ့ဓမ္မတွေကို ကောင်းကောင်း ကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။ ပစ္စည်းလေးပါး မပြည့်စုံလို့ ရရာနည်းနဲ့ ရှာဖွေရလို့ရှိယင် စားစရာ ရှာခြင်းကြောင့်လဲဘဲ ရဟန်းမှာ သိက္ခာပုဒ်တွေပျက်ပြီးတော့ သီလမစင်ကြယ်ဘဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဝတ်စရာ သင်္ကန်း ရှာတဲ့အတွက်လဲ သီလမစင်ကြယ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ နေ့စရာ ကျောင်းကို မတရားသဖြင့် ရှာမှီးတဲ့အတွက်လဲ သီလမစင်ကြယ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆေးပစ္စည်းတွေကို မတရားသဖြင့် ရှာမှီးတဲ့အတွက်လဲ သီလပျက်စီးခြင်း ညှိုးနွမ်းခြင်း ဖြစ်နိုင်တာဘဲ။

သီလမှ မစင်ကြယ်လို့ရှိယင် သမာဓိ ပညာတွေ အားထုတ်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် သဒ္ဓါတရားနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေက ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် လှူဒါန်းပြီးတော့ သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက် ကြရတယ်။ အဲဒီလို ချီးမြှောက်တဲ့ အခါကာလ မှာ ရဟန်းတော်တွေကလဲ တုံ့ပြန်ပြီးတော့ ဓမ္မာနုဂ္ဂဟဖြင့် ချီးမြှောက်ရတယ်။ အနုမောဒနာ တရားဆိုတာ ဟောရတယ်။ အနုမောဒနာ တရားဆိုတာ ဟောကို ဟောရမယ်လို့ မြတ်စွာ ဘုရားကိုက တိုက်တွန်း ထားပါတယ်။ ယခုလို အင်မတန် ကြောင့်ကြ စိုက်ပြီးတော့ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ကျောင်း အလှူဒါနကို မပြောနဲ့တော့ သာမန် စားဘွယ် သောက်ဘွယ် ကလေး လှူတဲ့အခါလဲ အကျဉ်းချုပ် အတိုချုပ်တော့ ဟော ရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ယခု အနုမောဒနာတရား ဟောဖို့ အချိန် ရောက်လာပါပြီ။

အဲဒီ အနုမောဒနာ တရားကတော့ ဟောမယ်ဆိုယင် တော် တော် ရှည်ရှည် ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ဟောဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်တွေ ထိုင်နေရတာကြာလို့ ညောင်းတာက အကြောင်း တခု၊ အစီအစဉ်အရ ပြောသင့်တာတွေ ပြောနေရလို့ အချိန် ကြာမြင့်သွားတာက အကြောင်းတခု၊ ဒီအကြောင်း ၂-ခု ကြောင့် အကျဉ်းချုံးပြီးတော့ ဟောရမယ်။ ဘုန်းကြီး ဟောဖို့ ရာ စီစဉ်ထားတာကလဲ ဒီမှာ ဆောင်ပုဒ်တွေ ပေးထားတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အစီရင်ခံစာ စာအုပ်ထဲမှာ ပါပါတယ်။ အဲဒါကို မနေ့ညက ဟောတာလဲ ဘာမှ မပြီးသေးဘူး၊ နဲ့နဲ့ဘဲ ပြီးသေး တယ်။ ဒီကနေ့ နေ့လယ်လဲ များများ ဟောလို့ ဖြစ်ပုံမရဘူး။

အချိန်က အတော် ကုန်သွားပြီ၊ အဲဒီတော့ ခေါင်းစဉ်လောက် အတိုချုပ်ကလေး လျှောက်ပြီး ပြောသွားရမယ်။

ဒီလို အနုမောဒနာတရား ဟောရတာကလဲ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ မိမိတို့ ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေရဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေ သိပြီးတော့ ကုသိုလ် ဇောတွေ ထက်သန်အောင်လို့ ဟောရပါတယ်၊ ဓားများဟာ ခုတ်စရာရှိယင် ခုတ်ရအောင် သွေးထားရတယ်၊ ကျောက် ကောင်းကောင်းနဲ့ သွေးထားရတယ်၊ အထူးအားဖြင့် ခေါင်း ရိတ်ဓားများ သာပြီး အရေးကြီးတာပေါ့၊ ခေါင်းရိတ်ဓား တုံးနေလို့ရှိယင် ဆံပင်မပြတ်တော့ဘူး၊ ရိတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျောက် ကောင်းကောင်းနဲ့ သွေးလို့ ဓားဟာ ကောင်းကောင်း ထက်နေလို့ရှိယင် ခုတ်ချင်လဲ ခုတ်၊ ခေါင်းရိတ်ချင်လဲ ရိတ်၊ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပြတ်ပြတ် သွားတယ်၊ အပြတ်ရဲတယ်လို့ ဆိုရတာပေါ့။

အဲဒါလိုဘဲ ကုသိုလ် ကောင်းမှု ပြုလုပ်ရာမှာ ထက်ထက် သန်သန်နဲ့ ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ဟာ အကျိုးပေးထက်သန်တယ်၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှု ထက်သန်အောင်ဟာလဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ရဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေကို သိမှ စေတနာက ထက်ထက်သန် သန် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုရဲ့ အကျိုးတွေကို သိသည်ထက် သိအောင် မြတ်စွာဘုရားက လှူဒါန်းတဲ့ ကာလ မှာ အနုမောဒနာတရား ဟောရမယ်လို့ ခွင့်ပြုထားပါတယ်၊ တိုက်တွန်းထားပါတယ်။

ဘုရားဟော အနုမောဒနာ

သီတံ ဥဏှံ ပဋိဟန္တိ၊ တတော ဝါဠုမိဂါနိ စ။
 သရီသပေ စ မကသေ၊ သိသိရေ စာပိ ဝုဠိယော။
 တတော ဝါတာတပေါ သောရော၊ သဉ္ဇာတော ပဋိ-
 ဟညတိ - တဲ့။

ဒါဟာ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဟောဟောထားတဲ့ ကျောင်း အနုမောဒနာ တရားတော်ပါဘဲ။ မနေ့ညက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်သေဌေးက ကျောင်းပေါင်း ၆၀-ကို လှူတဲ့ အခါတုန်းကလဲ ဒီအနုမောဒနာကို ဟောခဲ့တယ်၊ အနာထပိဏ်သေဌေးက ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို လှူတဲ့ အခါလဲ ဟောခဲ့တယ်၊ ငိသာခါ ဒကမကြီးက ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို လှူတဲ့ အခါလဲ ဒီ အနုမောဒနာကို ဟောခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းအလှူတိုင်းနဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်၊ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော် အလှူနဲ့လဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါဟာ ဘုရား အမိန့်တော်လို့လဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို အမတ်ကြီးများက ဖတ်ပြသလို အဲဒီ ဘုရားအမိန့်တော် အနုမောဒနာ တရားကို ဘုန်းကြီးက ရွတ်ပြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပါဠိ သက်သက်ကိုတော့ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ မှတ်လဲ မှတ်မိမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက အဲဒီပါဠိကို မြန်မာလဲ ပြန်ပြမယ်၊ လွယ်လွယ်နဲ့ မှတ်ရအောင် ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေလဲ တော်တော်ကြာတော့ ရွတ်ပြမယ်။

သီတံ၊ အအေးကို၎င်း။ ဥဏှံ၊ အပူကို၎င်း။ ပဋိဟန္တိ၊ ကျောင်းက ပယ်ဖျောက်တတ် ကာကွယ်တတ်၏။ ကျောင်းက

အအေး အပူကို ပယ်ဖျောက်တတ် ကာကွယ်တတ်တယ်။ အေး တဲ့အခါ မအေးရအောင် ပူတဲ့အခါလဲ မပူရအောင် ပယ်ဖျောက် တတ် ကာကွယ်တတ်တယ်။

တတော ဝါဠုမိဂါနိ စ၊ ထို့ပြင် သားရဲ ဘေးရန်တွေကိုလဲ ကာကွယ်တတ်တယ်။ ကျားတို့ သစ်တို့ ငှက်ဝံတို့ အစရှိတဲ့ ဒီလို သားရဲတိရစ္ဆာန် ဘေးရန်တွေကိုလဲ ကျောင်းက ကာကွယ် တတ်တယ်။ တောကျောင်းတွေကို ရည်ပြီး ဟောပါတယ်။ ဒီလို မြို့ထဲမှာတော့ အဲဒီ သားရဲဘေးရန်တွေ မရှိပါဘူး။

သရီသပေ စ မကသေ၊ မြေတွေ ကင်းတွေကိုလဲ ကျောင်းက ကာကွယ်တတ်တယ်။ ခြင်တွေ မှက်တွေကိုလဲ ကာကွယ်တတ် တယ်။ ယခု မဟာစည် ကျောင်းတော်ကတော့ ဒီက ဗုဒ္ဓ သာသနာ့နဂ္ဂဟ အဖွဲ့ဝင် ဒကာကြီးတွေက စံနစ်တကျ ခေတ် မှီ စီမံပြီး ဆောက်လုပ်ထားတဲ့အတွက် ခြင်တို့ ယင်တို့ ဒီလို အကောင်တွေဟာ ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မဝင်နိုင် အောင် ခြင်ဆန်ခါ တံခါးတွေပါ တပ်ထားတယ်။ အင်မတန် လုံခြုံတဲ့ ကျောင်းပါဘဲ။ ရှေးတုန်းက ကျောင်းတွေကတော့ ဘယ်လို ကောင်းအောင် ဆောက်ပေမယ်လို့ ခြင်တွေ ယင်တွေ ကတော့ ဝင်နိုင်သေးတာဘဲ။ ယခု ကျောင်းကတော့ တံခါးတွေ ကို ရိုရိုသေသေပိတ်ပြီး နေမယ် ဆိုယင် ခြင်တွေ ယင်တွေဟာ ဝင်လို့ကို မရနိုင်ပါဘူး။ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ကျောင်းပါဘဲ။ ယခုဟောတဲ့ ဒေသနာတော်နဲ့ အညီဆုံးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

သိသိရေ စာပိ ဝုဠိယော၊ အလွန်အေးတဲ့ ဆီးနှင်းအေးနှင့် မိုးရေအယဉ်တို့ကိုလဲ ကာကွယ်တတ်ပါတယ်။ တတော ဝါတာ- တပေါ သောရော၊ သဉ္ဇာတော ပဋိဟညတိ၊ ပြင်းထန်တဲ့လေနှင့် နေပူရောင်တို့ကိုလဲ ကာကွယ်တတ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါတွေကတော့

ထင်ရှားပါတယ်။ အဲဒီလို ဘေးရန်အန္တရာယ် ဟူသမျှကို ကျောင်းက ကာကွယ်တတ်တယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ရည်ပြီး တော့—အေးပူ စသား၊ ဘေးရန်များ၊ ပယ်ရှား ကင်းစေသည်- လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားပါတယ်။ ကျောင်းက အအေး အပူ အစ ရှိတဲ့ ဘေးရန်ဟူသမျှကို ပယ်ရှားတတ်တယ် ကင်းစေတတ်တယ် လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီလို ဘေးရန်တွေကို ပယ်ရှားတတ် ကင်းစေ တတ်တဲ့ ကျောင်းကို လှူတဲ့ဒါယကာတွေမှာလဲ ဘေးရန်ကင်း တဲ့ အလားတူ အကျိုးတွေကို ရနိုင်ပါတယ်။ သဒိသံ ပါကံ ဇနေတိ-တဲ့၊ သဒိသံ၊ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သော။ ပါကံ၊ ကောင်း ကျိုးကို။ ပုညံ၊ ကုသိုလ်ကံ။ ဇနေတိ၊ ဖြစ်စေတတ်၏-တဲ့။ ကုသိုလ်ဆိုတာ အလားတူ အကျိုးတွေကို များသောအားဖြင့် အကျိုးပေးပါတယ်။ ဆုတောင်းမယ် ဆိုယင်တော့ အလားတူ ထက် ပိုပြီး တောင့်တတဲ့ အဘိုင်းလဲ အကျိုးတွေကို ရစေနိုင်ပါ တယ်။ ဒါကြောင့် ဝိဟာရ-ကျောင်းက ဒီဘေးရန်တွေကို ပယ် တတ်တယ် ဆိုတော့ ဒီဘေးရန်တွေကို ပယ်နိုင်တဲ့ကျောင်းကို လှူတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ အဲဒီ ကုသိုလ်တွေကြောင့် ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ ကင်းကွာတတ်ပါတယ်။ ယခု မျက်မှောက် မှာလဲ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်းတယ်။ နောင်သံသရာဘဝတွေ မှာလဲ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်းသွားမယ်။ ဒီလို အကျိုးတွေကို ရသွားပါတယ်။ ကဲ ဆိုရမယ်။

အေး ပူ စသား၊ ဘေးရန်များ၊ ပယ်ရှား ကင်းစေသည်။

လေဏတ္ထု သုခတ္ထု၊ စျာယိတု ဝိပဿိတုံ။

လေဏတ္ထု၊ ကိန်းအောင်းမွေလျော်နေရန် အလို့ငှါလဲ ဖြစ် ပါတယ်တဲ့။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ဦးတော့၊ တရား

တော့ ဘာတော့ အားမထုတ်နဲ့ဦးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့
 ကိန်းအောင်းပြီး နေဘို့ရာလဲ ကောင်းပါတယ်တဲ့။ သုခတ္ထဉ္စ၊
 ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာရန် အလို့ငှါလဲ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။
 ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်နေလို့ရှိယင် ကိုယ်ရော စိတ်ရော ချမ်းသာ
 တယ်။ စပျာယ်တုံ စ၊ သမထစျာန် ဝင်စားရန် အလို့ငှါလဲ ဖြစ်
 ပါ၏။ ဝိပဿိတုံ စ၊ ဝိပဿနာရှုရန်အလို့ငှါလဲ ဖြစ်ပါ၏။
 ကျောင်းခန်းထဲ ဝင်ပြီးတော့ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများလို့
 ရှိယင်လဲ သမာဓိ ရလွယ်တယ်။ ဝိပဿနာ ပွားများလို့ရှိယင်လဲ
 ဝိပဿနာဉာဏ်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်
 နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အရေးကြီးပါတယ်။ မနေ့ညက ပြောခဲ့တဲ့
 ရာဇဂြိုဟ် သေဋ္ဌေးက ရဟန်းတော်တွေဟာ ထိုထိုအရပ်က
 အရှိုအရှို ထွက်လာတာ မြင်ရတော့ ဒီကိုယ်တော်တွေ တရား
 ကျင့်သုံးနေတာ နေရာထိုင်ခင်းက မကောင်းသေးဘူး၊ ကျောင်း
 ရှိယင် ကျောင်းနဲ့ အားထုတ်ရယင် ကောင်းမှာဘဲလို့ သဒ္ဓါတရား
 ဖြစ်ပြီးတော့ ကျောင်းဆောက်ဖို့ရာ လျှောက်ထားတယ်။
 မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုလို့ ကျောင်းတွေ ဆောက်လှူတယ်။
 တနေ့ထဲနဲ့ ကျောင်းပေါင်း ၆၀-ဆောက်လှူတယ် ဆိုတာ ညက
 ပြောခဲ့ပြီ။ အဲဒီ ကျောင်းတွေ လှူဒါန်းတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို
 လှူဒါန်းရမလဲလို့ လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက
 သံဃိက လှူရမယ်လို့ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သံဃာအား
 လှူဒါန်းပါတယ်။ ဒီကနေ့ လှူမည့်ကျောင်းကလဲ သံဃာလှူရ
 မှာပါတဲ။ တော်တော်ကြာမှ အဲဒီအပိုဒ်ကျမှ ဘုန်းကြီးက
 ဒီအကြောင်းကို ပြောရမယ်။ ဒါက အရေးကြီးတဲ့ အလှူ
 ဒါနဘဲ။

ဆောင်ပုဒ်မှာ—ကိန်းအောင်းနေရန်၊ ချမ်းသာရန်၊ အမှန်
ဖြစ်ပေသည်-တဲ့။ ကျောင်းဆိုတာဟာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့
ကိန်းအောင်းနေဖို့အလဲ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ဈာန်ဝင်စားရန်၊ ရှုမှတ်ရန်၊ ကေန သင့်ပေသည်-တဲ့။
ကျောင်းဟာ သမာဓိဈာန် ဝင်စားဖို့အလဲ အသုံးကျပါတယ်။
ဝိပဿနာရှုမှတ်ဖို့အလဲ အသုံးကျပါတယ်တဲ့။ ဒါကတော့ တရား
အားထုတ်နေတဲ့ ဟောဂီတို့နဲ့ (ဒီဒေသနာဟာ) အင်မတန်
ကိုက်ညီနေတာဘဲ၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဘဲ၊ ကျောင်းအဆောက်အဦ
က ကောင်းလေလေ တရားအားထုတ်ရာမှာ အကျိုးများလေ
လေဘဲ၊ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာဟာ ၁၃၁၁-ခုနှစ်က စပြီးတော့
ဘုန်းကြီးတို့ တည်ထောင်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ ၁၁-ခုနှစ် ရောက်ခါ
စဘုန်းကတော့ စခါစခို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဆောင်ရွက်နိုင်သေးဘူး၊
ပဌမ စခါစက ဘာနဲ့ စတည်ရတုံးဆိုတော့ ဓနိတဲကြီးတွေနဲ့
စပြီး တည်ရတယ်။ အောက်ဘက်က ယောဂီမတွေ့မှာ သီလရှင်
ဒေါ်ဉာဏစာရီတို့က ခေါင်းဆောင်ပြီးတော့ လာအားထုတ်
ကြတယ်။ အဲဒီအခါတုန်းက ဓနိတဲကြီးတွေနဲ့ လမ်းပန်းတွေက
လဲ ရှုံတွေ့ ဗွက်တွေနဲ့ ဒီလို သွားလာနေကြရတယ်။ ကုန်းပေါ်
ဘက်မှာ ကိုယ်တော်တွေလဲ ဓနိတဲကြီးတွေနဲ့ဘဲ အားထုတ်ကြရ
တယ်။ အဲဒီလို အခြေအနေက စလာတယ်။ သစ်သားနဲ့ အုတ်နဲ့
အဆောက်အဦကလေးတွေကတော့ နဲနဲပါးပါး ၆-ခုလောက်ပဲ
ရှိပါတယ်။ နောက်တော့ ဓနိတဲကြီးတွေနေရာမှာ အုတ် အင်္ဂ-
တေနဲ့ အဆောက်အဦတွေ ဆောက်ပြီးတော့ လာတယ်။ ယခု
အချိန်မှာတော့ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ အဆောက်အဦတွေက
အင်မတန် ကောင်းနေပါတယ်။ အတော်ကို ကောင်းနေပါပြီ။

အဆောက်အဦတို့ ကောင်းသလောက် တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ချမ်းသာတယ်၊ သမာဓိဉာဏ်တွေ ဖြစ်လွယ်တယ်၊ အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်။ ဒါကြောင့်-ဈာန်ဝင်စားရန်၊ ရှုမှတ်ရန်၊ ကေန့်သင့်ပေသည်·တဲ့။ ကံ ဆို။

ဈာန်ဝင်စားရန်၊ ရှုမှတ်ရန်၊ ကေန့်သင့်ပေသည်။

ဝိဟာရဒါနံ သံဃဿ၊ အဂ္ဂံ ဗုဒ္ဓေန ဝဏ္ဏိတံ။

သံဃဿ၊ သံဃာတော်အား။ ဝိဟာရဒါနံ၊ ကျောင်းအလှူကို။ အဂ္ဂံ၊ အမြတ်ဆုံးဟူ၍။ ဗုဒ္ဓေန၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝဏ္ဏိတံ၊ ချီးကျူးတော်မူအပ်၏။ ဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောတဲ့တရားဘဲ။ အဋ္ဌကထာဆရာ ဋီကာဆရာတွေ ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဖွဲ့နွဲ့ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားကိုယ်တိုင် ဟောထားတဲ့ အနုမောဒနာ တရားဘဲ၊ အဲဒီ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင် ဟောထားတဲ့ တရားကို ဘုန်းကြီးက ရွတ်ဖတ်ပြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆောင်ပုဒ်မှာ-ကျောင်းအလှူဒါန၊ မြင့်မြတ်လှ၊ ဗုဒ္ဓချီးကျူးသည်·လို့ ဆိုထားပါတယ်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက ကျောင်းအလှူဒါနဟာ အမြင့်မြတ်ဆုံးလို့ ချီးကျူးတယ်၊ သင်္ကန်းလှူဒါလဲဘဲ အကျိုးကြီးတာပါဘဲ၊ သင်္ကန်းအလှူဘက်ကနေပြီး ပြောမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အကျိုးကြီးတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောလို့မကုန်နိုင်ဘူး၊ တနေ့တုန်းက ရွှေစေတီ ဆရာတော်က ဟောသွားတယ်၊ မဟာလတာ တန်းဆာ ဆိုတာ အမျိုးသမီးများမှာ အမြင့်မြတ်ဆုံး အကောင်းဆုံး အဆင်တန်းဆာဘဲ၊ စိန်တွေ ရွှေတွေ ပုလဲ ပတ္တမြားတွေ အဲဒါတွေနဲ့ လုပ်ထားတာ၊ ခုလို ချည်မျှင်တွေ ဘာတွေ မပါဘူး၊ ပိုးမျှင်တောင် မပါဘူး၊

ရွှေနန်းမျှင်တွေနဲ့ ယက်လုပ်ထားတာ၊ ရှေးက ဒီလိုလဲ လုပ်လေ့ လုပ်ထလဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီ ရှေးခေတ် ဘုရားလက်ထက်က မပြောနဲ့တော့ ယခု ဗမာပြည်မှာကိုဘဲ တော်တော်ဆီတုန်းက ဘုန်းကြီးတောင်ကြီး သွားတုန်းက တွေ့ခဲ့တယ်၊ မြတ်ဘက်တဲ့၊ သူတို့ ခေါ်တယ်၊ အမှန်ကတော့ ရွှေတဘက်ပါတဲ့၊ ရွှေနန်းချည်ကလေးတွေနဲ့ ခက်ပြီးတော့ လုပ်ထားတယ်၊ ရှေးက မဟာဒေဝီတွေရဲ့ အသုံး အဆောင် ဖြစ်ဟန် ရှိပါတယ်၊ ခုနေအခါမှာတော့ ဒါမျိုးကို ဘယ်သူမှ လုပ်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ တော်တော် အဘိုး တန်မဲ့ ရွှေတဘက်ကြီးပါတဲ့။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ဝိသာခါ ဒကာမကြီး ဝတ် ဆင်တဲ့ အဝတ်ဟာ မဟာလတာ တန်းဆာတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ရွှေနန်းချည်တွေနဲ့ ခက်ပြီးတော့ စိန်တွေ ပုလဲတွေ ကျောက် ပတ္တမြားတွေ စိပြီးတော့ လုပ်ထားတဲ့ အထည်ဘဲ၊ သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝတ်လဲ မဝတ်နိုင်ပါဘူး၊ အလေးချိန်က အများကြီး ပါ၊ သာမန် မိန်းမဆိုယင် အဲဒါကို မ-တောင် မမနိုင်ဘူး၊ သူ့မှာ တော့ အင်အား အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဘုန်းကံရှိတဲ့ အမျိုးသမီး မှီ ဝတ်လို့ရတာ၊ အဲဒီလို အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ မဟာလ တာ တန်းဆာ ဝတ်နိုင်အောင် ဝတ်ရအောင်လို့၊ ဒီအခွင့်အရေး တွေ ရတာဟာ ဘာကြောင့်တုံး ဆိုတော့ သင်္ကန်း လှူခဲ့လို့ တဲ့၊ ဒီလိုဟာတွေ လျှောက်ပြီးဟောမယ်ဆိုယင် သင်္ကန်းအကျိုး တွေကလဲ အင်မတန် ကြီးပါတယ်။

ဆွမ်းအကျိုးတွေကလဲဘဲ အင်မတန် ကြီးပါတယ်၊ ဆေး ပစ္စည်းအကျိုးဆို ပြောစရာ မရှိဘူး၊ ဒါလဲ အကျိုးကြီးတာဘဲ။ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီလို အကျိုးကြီးတာတွေထဲမှ ဝိဟာရဒါန-

ကျောင်းအလှူကတော့ အကျိုးအကြီးဆုံး အမြတ်ဆုံးဘဲလို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက ချီးကျူးထားပါတယ်။ ဘယ်လို ချီးကျူးလဲဆိုယင်—ကျောင်းလှူသူဟာ၊ လုံးစုံပါ၊ လှူရာ ရောက်ပေသည်-တဲ့၊ ကျောင်းလှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အလုံးစုံကိုလဲ လှူသည်မည်တယ်။ ကျောင်းတမျိုးတည်းကိုသာ မဟုတ်ပဲ ကျောင်းမှတစ်ပါး အခြားသော အသုံးကျတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေလဲ အကုန်လုံး လှူရာ ရောက်ပါတယ်တဲ့။ ဆွမ်းလှူလို့ရှိယင် ခုန့်အားဗလကို လှူရာရောက်တယ်။ သင်္ကန်းလှူလို့ရှိယင် အဆင်းကို လှူရာရောက်တယ်။ သင်္ကန်းဝတ်ထားမှ တင့်တင့်တယ်တယ်။ ကြည်ညိုဘွယ် ဖြစ်တယ်။ သင်္ကန်း မဝတ်ပဲနဲ့ အခြားတစ်ပါးအဝတ် ဝတ်ထားမယ်ဆိုယင် ရဟန်းမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သာမန် လူတယောက် ထင်မှာဘဲ၊ ဒါကြောင့် သင်္ကန်းလှူယင် ရုပ်အဆင်းကို လှူသည် မည်တယ်။ ယာဉ်ရထား လှူလို့ရှိယင် ချမ်းသာကို လှူသည်မည်တယ်။ ဆီမီးလှူလို့ရှိယင် မျက်စိအမြင်ကို လှူသည်မည်တယ်။ ကျောင်းလှူလို့ရှိယင်တော့ ကျောင်း လှူရုံတွင် မကဘူး။ အဲဒီလေးပါးသော အကျိုးတွေကိုလဲ အကုန်လုံး လှူသည် မည်ပါတယ် တဲ့။ ဒါကြောင့်—

သော စ သဗ္ဗဒဒေါ ဟောတိ၊ ယော ဒဒါတိ ဥပဿယံ။

ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဥပဿယံ၊ နေရာကျောင်းကို။ ဒဒါတိ၊ ပေးလှူ၏။ သော စ၊ ထိုကျောင်းကို လှူသော ဒါယကာသည်ကား။ သဗ္ဗဒဒေါ၊ အလုံးစုံကို ပေးလှူသည်မည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏-လို့ မြတ်စွာဘုရားက ချီးကျူးထားပါတယ်။ အဲဒါဟာ-ကျောင်းအလှူဒါန၊ မြင့်မြတ်လှ၊ ဗုဒ္ဓချီးကျူးသည်-လို့ ဆိုရာမှာ မြင့်မြတ်ခြင်းတရပ်ပါဘဲ။

အဲဒီမှာ ဆောင်ပုဒ်က ဆိုထားပါတယ်။ ကျောင်းလှူသူဟာ၊ လုံးစုံပါ၊ လှူရာရောက်ပေသည်-လို့ ကျောင်းလှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ခုန်အားကိုလဲ လှူပြီးသားဖြစ်ပါတယ်။ အရပ်အဆင်းကိုလဲ လှူပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ချမ်းသာကိုလဲ လှူပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ မျက်စိအမြင်ကိုလဲ လှူပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ အလုံးစုံကို လှူပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကဲ ဒါလေး ဆိုရမယ်။ -

ကျောင်းလှူသူဟာ၊ လုံးစုံပါ၊ လှူရာရောက်ပေသည်။

တေသံ ဒိဝါ စ ရတ္တော စ၊ သဒါ ပုညံ ပဝစုတိ-လို့ ဒီလိုလဲ မြတ်စွာဘုရားက ချီးကျူးထားသေးတယ်။ တေသံ၊ ထို ထာဝရနိဗ္ဗာန် ဖြစ်သော ကျောင်း အဆောက်အဦစသည်ကို လှူသော အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့အား၊ ဒိဝါ စ၊ နေ့၌၎င်း။ ရတ္တော စ၊ ည၌၌၎င်း။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပုညံ၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုသည်။ ပဝစုတိ၊ တိုးပွားလေတော့၏။ အဆောက်အဦ လှူဒါန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမြဲတမ်း ကုသိုလ် ပွားနေတယ်။ ဒါက ဘာကြောင့်တုံး ဆိုလို့ရှိယင် မိခင်တို့ လှူထားတဲ့ အဆောက်အဦက အမြဲရှိနေတဲ့အတွက် စဉ်းစားတိုင်း စဉ်းစားတိုင်း ကိုယ့်ကုသိုလ်က ရှိနေတော့ အဲဒီမှာ ကုသိုလ်တွေ ပွားနေတယ်။ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ဒီကျောင်းထဲမှာလေ ကုသိုလ်ပါဝင်ကြတဲ့ သူတွေဟာ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချီပြီး ပါဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိတန်သမျှ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါထက် ရာနဲ့ ဆယ်နဲ့ ပါဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကဘဲ များပါတယ်။ ဒီအောက်လဲ ၁-၂-စသည် ပါဝင်တဲ့ပုဂ္ဂို လ်တွေလဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးဟာ

ဒီကျောင်း အဆောက်အဦရဲ့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမ
တွေဘဲ၊ တကျပ်ထည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ တကျပ်နဲ့ ဒီလို ကျောင်း
ကြီးဖြစ်လာတာ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။
တကျပ် နှစ်ကျပ်နဲ့ ကျောင်းတခု ဖြစ်အောင်ဟာ ဘယ်တတ်
နိုင်မှာတုံး။ ယခု ဒီက ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂ္ဂဟ အဖွဲ့ဝင် ဒကာကြီး
တွေက အများသောပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပွားရအောင်
လို့ အများစုပေါင်းပြီးတော့ ဘုံကျောင်း ဆောက်လိုက်လို့
ဒီလို ဝိ-နဲ့ ကျောင်းဒကာ ဖြစ်တာ၊ အကယ်၍ တဦးတယောက်
က တတ်နိုင်သလောက်နဲ့ ဆောက်လို့ရိယင် ဒီလို ဝိ-စသည်နဲ့
ကုသိုလ် ပါဝင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ယခု ကုသိုလ် ပါဝင်ခွင့် ရတော့
၁၀၀-လောက် ထည့်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဒီလို ကျောင်းကောင်း
ကြီး လှူရတယ်၊ အဲ ၅၀-လောက် ထည့်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ
လှူရတယ်၊ ၁၀-လောက် ထည့်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ လှူရတယ်၊
၅-လောက် ထည့်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ လှူရတယ်၊ ဒီကျောင်း
ကြီးဟာ မိမိတို့ ကျောင်းအဖြစ်နဲ့ လှူရတယ်၊ အင်မတန်
ဝမ်းမြောက်စရာကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါ နောက်ပြန်ပြီးတော့
စဉ်းစားတိုင်း စဉ်းစားတိုင်း ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ ပွားနေ
မယ်၊ နေ့လဲ စဉ်းစားမိယင် ကုသိုလ်ပွားမယ်၊ ညလဲ စဉ်းစား
မိယင် ကုသိုလ်တွေ ပွားမယ်၊ စဉ်းစားမိတိုင်း စဉ်းစားမိတိုင်း
နေ့ရောညဉ့်ပါ အခါခပ်သိမ်း ကုသိုလ်တွေ ပွားနေမယ်၊ ဘာ
ကြောင့်တုံးဆိုယင် မိမိတို့ လှူထားတဲ့ ကုသိုလ်ဝတ္ထုက တည်ရှိ
နေလို့ပါဘဲ။

ဆွမ်းဆိုတာကတော့ စားပြီးတဲ့နောက် မရှိတော့ဘူး၊
သင်္ကန်း ဆိုတာလဲ မစုတ်ခင်ဘဲ ရှိတယ်၊ စုတ်လို့ စွန့်ပစ်လိုက်
ယင် မရှိတော့ဘူး၊ ဆေးပစ္စည်း ဆိုတာလဲ သုံးစွဲတုန်းဘဲ ရှိ

တယ်၊ သုံးစွဲပြီးတဲ့နောက်ကျယ် မရှိတော့ဘူး၊ ကျောင်းက
 တော့ တော်တော်နဲ့ မပျက်နိုင်ဘူး၊ ဒီမဟာစည်ကျောင်း ဆိုလို့
 ရှိယင် ဗိသုကာဆရာ ဗိုလ်ကြီး ကြူးကျော်ကလဲ အချိုးတကျ
 ပုံဆွဲလို့၊ အင်ဂျင်နီယာ ဦးဦးခိုင်ကလဲ နေရော ညဉ့်ပါ ကြည့်ရ
 စီမံလို့ သူတဲတတ်နိုင်ပေတယ်၊ ဘုန်းကြီးမြင်နေတယ်၊ မတ်တတ်
 မတ်တတ်နဲ့ အမြဲတမ်းလိုက်ကြည့်ပြီးတော့ စောင့်ရှောက်နေ
 တယ်၊ လက်သမားဆရာတွေ အလုပ်သမားတွေကလဲဘဲ ကြိုးကြိုး
 စားစား အားထုတ်လို့ အင်မတန် ခိုင်ခံ့တဲ့ ကျောင်းပါဘဲ၊
 တော်တော်နဲ့ ပျက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်မတန် ကြီးကျယ်
 တဲ့ ဘေးရန်တွေများ ပေါ်လာယင်ဖြင့် မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့
 သဘာဝအတိုင်း ဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့် နှစ်ပေါင်း တရာနဲ့လဲ ဘာမှ
 ချို့ယွင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ပေါင်းတရာ ဆိုတော့ ဒီလူတွေ
 မရှိတော့ဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့လဲ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်ပေါင်း
 နှစ်ရာ သုံးရာနဲ့လဲ ဘာမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် ခိုင်ခံ့တဲ့
 ကျောင်းဘဲ၊ အဲဒီတော့ ယခု အလှူ၊ ဒကာ အလှူ၊ အမတွေ
 တသက်မှာ ဆိုလို့ရှိယင် ဒီကျောင်းဟာ တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့
 သစ်သစ်လွင်လွင်နဲ့ ဒီလိုရှိနေမှာဘဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဒီကျောင်း
 မှာ ဆိုင်ရာဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတော် သံဃာတော်တွေကလဲ ထိုက်
 သည်အားလျော်စွာ သီတင်းသုံးနေကြမယ်၊ ဒါတွေက အလ
 ကား အိပ်စားနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တရားဟောမယ်၊ လူတွေ
 အကျိုးများအောင် သီလ သမာဓိ ပညာတွေ ပွားများအောင်
 တိုက်တွန်း နှိုးဆော် ဟောပြောပြီးတော့ နေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ချည်း
 ဘဲ၊ ဘုန်းကြီးမရှိလဲဘဲ ဘုန်းကြီးနဲ့ အလားတူဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 တွေ ဆက်လက်ပြီးတော့ နေထိုင်သွားမှာဘဲ။ အဲဒီတော့ ဒကာ

ဒကမတေ အောက်မေ့တိုင်း အောက်မေ့တိုင်း ဆင်ခြင်တိုင်း
ကုသိုလ်တွေပွားမယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက—

တေသံ ဒီဝါ စ ရတ္တော စ၊ သဒါ ပုညံ ပဝခုတိ-လ္လိ ဟောတော်
မူပါတယ်။

ပါဠိလိုက ဘုန်းကြီးတို့အတွက် အနက်လဲ ထင်ရှားတယ်၊
ရှုတ်လို့လဲ ကောင်းတယ်၊ နှုတ်တက်နေတယ်၊ မေ့လဲ မမေ့ဘူး၊
ဗမာလိုဆိုယင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေးထားတာပေမဲ့ တော်တော်
ကြာ ပြန်ရှုတ်ယင် တမျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ပါဠိက
ရှုတ်လို့ နေရာကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပါဠိမတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖို့
ကတော့ ဗမာလိုမှ နားလည်တယ်။ ဒါကြောင့်-နေ့ညဉ့်မခြား
ကုသိုလ်များ၊ ဖြစ်ပွားလေတော့သည်-လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထား
တယ်။ ကဲ ဒဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

နေ့ညဉ့်မခြား၊ ကုသိုလ်များ၊ ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။

ကျောင်းအလှူဟာ အမြင့်အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပြီး အဲဒီလို
အကျိုးကြီးတဲ့အတွက် ကျောင်းဆောက်လှူဘို့ရာလဲ မြတ်စွာ
ဘုရားက ဒီလို တိုက်တွန်းတော်မူပါသေးတယ်။

တဿှာ ဟိ ပဏ္ဍိတော ပေါသော၊ သမ္ပဿံ အတ္တမတ္တနော။
ဝိဟာရေ ကာရယေ ရမ္မေ၊ ဝါသယေတ္ထ ဗဟုဿုတေ။

တဿှာ၊ ထိုသို့ အမြတ်ဆုံး ဒါန ဖြစ်သောကြောင့်။ ပဏ္ဍိ-
တော၊ မြော်မြင်နိုင်သည့် ဉာဏ်ပညာရှိသော။ ပေါသော၊
ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနော အတ္ထံ၊ မိမိ၏အကျိုးကို။ သမ္ပဿံ၊
မြော်မြင်လျက်။ ရမ္မေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကုန်သော။
ဝိဟာရေ၊ ကျောင်းတို့ကို။ ကာရယေ၊ ဆောက်လုပ်စေ၍
ပေးလှူရာ၏။ ဧတ္ထ၊ ဤကျောင်းတို့၌။ ဗဟုဿုတေ၊ အကြား

အမြင်များကုန်သော ရဟန်းတို့ကို။ ဝါသယေ၊ သီတင်းသုံး နေထိုင်စေရာ၏-တဲ့။

အဲဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် တိုက်တွန်းတဲ့စကား ပါဘဲ၊ ယခု ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျောင်းအလှူဟာ အမြင့် အမြတ်ဆုံး အကျိုးအကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ် တာ နောင်သံသရာအကျိုးကို မြှော်မြင်နိုင်တဲ့ ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ကျောင်းဆောက်ပြီး လှူရမယ်တဲ့။ အဲဒါတောင် ရိုးရိုးကျောင်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ရမ္မေ၊ စိတ်နှလုံး မေ့လျော့ဘွယ် ကောင်းတဲ့ ကျောင်းကို ဆောက်ပြီး လှူပါတဲ့။ ယခု ဗုဒ္ဓ သာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့က ကြီးမှူးပြီး ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ မဟာ စည် ကျောင်းတော်မျိုးကို ဆိုလိုတာပါဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှေးခေတ် တုန်းကတော့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ကျောင်းကို ဆောက်ဖို့ သင့် လျော်တဲ့ ပစ္စည်းကောင်းတွေက မရှိသေးပေဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ ခေတ်အလိုက် နှလုံးမေ့လျော့ဘွယ်ကျောင်းကို ဆောက်ပြီး လှူ၍ တိုက်တွန်းတာပါဘဲ။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီကျောင်းမှာ-ဗဟုဿုတေ-အကြားအ မြင်များတဲ့ ရဟန်းတို့ကို သီတင်းသုံးပါစေတဲ့။ ဒါဟာ အရေး ကြီးလို့ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ညွှန်ပြထားတာဘဲ၊ အဋ္ဌကထာကလဲ ဒီနေရာမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖွင့်ပြထားတယ်၊ ပရိယတ္တိ- ဗဟုဿုတေ စ၊ စာပေ ပရိယတ် အကြားသုတ ရှိသော ရဟန်း တို့ကို၎င်း၊ ပဋိဝေဓဗဟုဿုတေ စ၊ ဉာဏ်တွေ အမြင်သုတ ရှိသော ရဟန်းတို့ကို၎င်း။ ဝါသယေ၊ သီတင်းသုံးနေထိုင်စေရ မယ်လို့ ဒီလို ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ အဲဒါကို ညကလဲ ပြောခဲ့ပါပြီ၊ သုတ်အဋ္ဌကထာတွေမှာတော့ သုတကို အာဂမသုတ၊ အဓိဂမ သုတလို့ ဒီလို ခွဲခြား ပြထားပါတယ်၊ အနက် အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့်

တော့ အတူတူပါဘဲ၊ အာဂမသုတဆိုတာ စာပေပရိယတ် အကြား သုတကို ဆိုတာပါဘဲ၊ အဓိဂမသုတ ဆိုတာလဲ ဥာဏ်တွေ အမြင်သုတကို ဆိုတာပါဘဲ။ ဒီလို စာပေကျမ်းဂန် တတ်သိတဲ့ အကြားသုတ၊ တရားအားထုတ်ပြီး ဥာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့တဲ့ အမြင်သုတတွေနဲ့ ပြည့်စုံဘို့ရာဟာ ကျောင်းနေ ဘုန်းကြီး အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ စာပေကျမ်းဂန်လဲ အမှားအမှန်ဝေဘန်နိုင်အောင် တတ်သိဘို့ လိုပါတယ်။ သမထ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းဘက်ကလဲ တပည့်ဒကာများကို လမ်းမှန် ညွှန်ကြားနိုင်လောက်အောင် လေ့လာအားထုတ်ထားဘို့ လိုပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုယင်တော့ အဓိဂမ-ပဋိဝေဓလို့ ဆိုထားတဲ့ အတိုင်း မဂ်ဖိုလ်တရားထူးကို ရအောင်အားထုတ်ထားဘို့ လိုပါတယ်။ ကျောင်းဒကာတွေဘက်ကလဲ မိမိတို့က ဆရာအဖြစ်ဖြင့် ကိုးကွယ်မည့် ရဟန်းကို ဒီအကြားအမြင် အင်္ဂါနှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံ မပြည့်စုံစုံစမ်းရှေးချယ်ဘို့လိုပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင်—

ဒကာ ဒကာမတွေ ဆိုတာ များသောအားဖြင့် တရား ကျမ်းဂန်တွေကို ကောင်းကောင်း မလေ့လာနိုင်ကြဘူး၊ လူနတ် နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာ သုံးတန် ရစေနိုင်တဲ့ ကုသိုလ် ဖြစ်ပွားရေး အတွက် ဆရာဘုန်းကြီးကိုဘဲ အားကိုးနေရတယ်။ ဆရာဘုန်းကြီးက မတတ်မသိဘဲနဲ့ အလွဲကို ညွှန်ကြားလိုက်ယင် အကျိုးမဲ့တွေ အများကြီး ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ စာပေ ကျမ်းဂန် တတ်မတတ်ကတော့ သိလွယ်ပါတယ်။ တရားထူးနှင့် ပြည့်စုံတယ် မပြည့်စုံဘူး ဆိုတာကတော့ သိဘို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာဝနာ အလုပ်ကို ဆရာနည်းနိဿယနှင့် ကောင်းကောင်း အားထုတ်ဘူးတယ်ဆိုယင် ယခုနေအခါမှာ သင့်တော်လောက် ပြီလို့ ဆိုရမှာဘဲ။

နောက်ပြီးတော့ ကျောင်းလှူတဲ့ ဒါယကာဟာ ကျောင်းနေ ရဟန်းကို လှူဒါန်း ထောက်ပံ့ဘို့ရာလဲ မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားတော်မူပါသေးတယ်။

တေသံ အန္ဓဉ္စ ပါနဉ္စ၊ ဝတ္ထုသေနာသနာနိ စ။

ဒဒေယျ ဥဇ္ဇဘူတေသု၊ ဝိပ္ပသန္ဓေန စေတသာ-တွဲ။

တေသံ၊ ထို အကြား အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့အား။ အန္ဓဉ္စ၊ ဆွမ်းကို၎င်း၊ ပါနဉ္စ၊ အဖျော်ကို၎င်း။ ဝတ္ထုသေနာသနာနိ စ၊ အဝတ် သင်္ကန်း နေထိုင်စရာ အိပ်ရာ အသုံး အဆောင်တို့ကို၎င်း။ ဥဇ္ဇဘူတေသု ဝိပ္ပသန္ဓေန စေတသာ၊ ဖြောင့်စွာဖြစ်သော အရိယာတို့၌ ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့်။ ဒဒေယျ၊ ပေးလှူရာ၏-တွဲ။

ကျောင်းဒကာ ဆိုယင် ကျောင်းနေရဟန်းများကို ဆွမ်း စသည် ပေးလှူနေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တချို့ကတော့ ကျောင်းဆောက်ပြီး သွားတောင်မကြည့်ဘဲ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေတာလဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ဆိုတော့ ကိုယ့်အကျိုးရော သာသနာ အကျိုးရော ဖြစ်သင့်သလောက် မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ဆွမ်း အဖျော် သင်္ကန်းနှင့် သေနာသန အသုံး အဆောင်တွေကိုလဲ လှူဘို့ ညွှန်ကြားတော်မူပါတယ်။ ယခု ရေစက်ချမည့် မဟာစည်ကျောင်းမှာတော့ ခုတင် စားပွဲခုံ ကုလားထိုင် ကော်ဇော အစရှိတဲ့ ကျောင်းအသုံးအဆောင်တွေ ဟာ ဂင်းဝင်းတောက် ပြည့်နေတာပါ။ ဒါလောက်ပြည့်စုံတဲ့ ကျောင်းဟာ ရှားပါလိမ့်မယ်။ ဒီအတွက်လဲ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေမှာ ငါတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရား၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ ပြည့်စုံစွာ လှူရပါပေတယ်လို့ အာရုံပြုပြီး ဝမ်းမြောက်စရာပါ။

နောက်ပြီးတော့ ကျောင်းနေရဟန်းများရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန် ကိုလဲ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလို ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

တေ တဿ ဓမ္မံ ဒေသေန္တိ၊ သဗ္ဗဒုက္ခပနုဒနံ-တဲ့။

တေ၊ထိုကျောင်း၌ နေထိုင်သော ဆရာရဟန်းတော်တို့သည်။
တဿ၊ ထိုကျောင်းဒါယကာအား။ သဗ္ဗဒုက္ခပနုဒနံ၊ အလုံးစုံ
သော ဆင်းရဲကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော။ဓမ္မံ၊ တရားကို။
ဒေသေန္တိ၊ ဟောကြားလေကုန်၏- တဲ့။ ကျောင်းမှာနေတဲ့
ရဟန်းတွေက အဲဒီလို လှူထားတဲ့ကျောင်းမှာ စားလိုက်
သောက်လိုက် အိပ်လိုက်နဲ့ ဒီလို နေရုံမျှဆိုယင်တော့ တာဝန်
ဝတ္တရား မကျသေးပေဘူး၊ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ ကျေးဇူး
များသင့်သလောက် မများသေးပေဘူး၊ တရားကိုလဲ ဟောရ
ပေလိမ့်မယ်၊ ဟောတော့လဲ ထင်ရာ မြင်ရာတွေ လျှောက်ဟော
လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီး မနေ့ညက ပြောခဲ့တဲ့ ဂုဏ်လိတ်မှာ
ဟောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို မဟုတ်တာတွေ အလွဲတွေ ဟောနေယင်
အကျိုးမဲ့တွေ ဖြစ်သွားမယ်၊ ကုသိုလ်ရချင်လို့ တရားမှန်သိချင်
လို့ တရားနာရာမှာ အကုသိုလ်တွေဖြစ်၊ အလွဲ အမှားတွေကို
မှတ်စွဲသွားယင် သံသရာမှာ နစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာ
မြတ်စွာဘုရားအလိုတော်ကျ ဟောရမှာက သဗ္ဗဒုက္ခပနုဒနံ-
အလုံးစုံသောဆင်းရဲတွေကို ပယ်နိုင်တဲ့တရားကိုဟောရမယ်တဲ့။

အလုံးစုံသော ဆင်းရဲဆိုတာ မျက်မှောက်ဆင်းရဲနဲ့ သံသရာ
ဆင်းရဲ ဒီနှစ်မျိုးပါဘဲ၊ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေလို့ စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်နေယင် စိတ်ညစ်စရာတွေ
တွေနေလို့ စိတ်ညစ်ပြီး ကျောင်းရောက်လာယင် စိတ်သက်သာ
ရာ ရအောင် တတ်နိုင်သမျှ တရားဟောပေးရမယ်၊ အဲဒီလို
တရားစကား ကြားနာရယင် စိတ်ညစ်ပျောက်သွားတတ်တယ်၊

အဲဒါဟာ မျက်မှောက်ဆင်းရဲကို ပယ်ပို့ဘဲ၊ သံသရာ ဆင်းရဲ
 တွေ ငြိမ်းအောင်ကတော့ သီလ သမာဓိ ပညာ အကျင့်တွေကို
 တတ်နိုင်သမျှ ညွှန်ကြားပေးရတယ်။ အဲဒါက အင်မတန်ကျေး
 ဇူးများပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့မှာ ဒိဋ္ဌလက်တွေ ဖြစ်နေပါတယ်။
 တချို့မှာ သောကပရိဒေဝ မီးတွေလောင်ပြီး သေတော့မလို့
 ရူးတော့မလို့ အကြီးအကျယ် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရာက
 ဘုန်းကြီးတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနကို ရောက်လာတယ်။ ရောက်လာ
 ခါစတော့ စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်ပြီး တမှုိုင်မှုိုင် တတွေတွေ ဖြစ်နေ
 သေးတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဟောကြားညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း
 တရားအားထုတ်လို့ လေးငါး ခုနစ်ရက်လောက် တော်တော်
 ကြာသွားတော့ သူတို့မှာ စိတ်ဆင်းရဲတွေ ပျောက်သွားတယ်။
 စိတ်ညစ်တာ စိတ်ပျက်တာတွေ မရှိတော့ဘူး။ တခါထဲ စိတ်
 ချမ်းသာသွားတယ်။ အဲဒါက လက်ငင်း သက်သေသာဓကပါဘဲ။
 အဲဒီလို အချိုးတကျ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
 က သူတို့မှာ သေရမှာလဲ မကြောက်တော့ဘူး။ အားကိုးစရာ
 ရသွားပြီလို့လဲ ဝန်ခံပြောဆိုကြပါတယ်။ အဲဒါဟာ အပါယ်
 ဆင်းရဲ စသည်ကို ရည်ပြီးပြောတာပါဘဲ။ အဲဒါက ပိုပြီး အရေး
 ကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် တတ်စွမ်းနိုင်လို့ရှိယင် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း
 ငြိမ်းတဲ့ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်အထိ ရောက်စေနိုင်တဲ့တရားကို လက်
 တွေ့ဖြစ်အောင် ဟောကြားရမယ်။ အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့်
 အပါယ်ဆင်းရဲ ငြိမ်းတဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ရောက်စေနိုင်တဲ့
 တရားကို လက်တွေ့ဖြစ်အောင် ဟောကြားရမယ်။ ဒါလောက်
 တောင် မတတ်နိုင်ယင်လဲ သုဂတိရောက်ကြောင်းကုသိုလ်
 ပါရမီကုသိုလ်ကို ပွားများနိုင်အောင် ဟောရမယ်။ ဒါကတော့
 ယခုခေတ်အခြေအနေအရ ဘုန်းကြီးက လျော့ပြောတာပါ။

မြတ်စွာဘုရား အလိုတော်ကတော့ အရိယာမဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်းတရားကို ဟောစေလိုပါတယ်။ အဲဒီလို မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်းတရားကို ကျောင်းနေရဟန်းက ဟောတော့ ကျောင်းဒကာမှာ အဲဒီ ဆင်းရဲငြိမ်းကြောင်း တရားကို နာရတယ်။ အဲဒါဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ လူတွေက ဆင်းရဲကို အလိုမရှိကြဘူး၊ ဆင်းရဲကင်းချင်ကြတယ်။ ဆင်းရဲ ကင်းချင်ယင် ဆင်းရဲကင်းကြောင်း နည်းလမ်းကို ရဘို့က အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ တရားနည်းလမ်းကို ကျောင်းဒကာမှာ နာကြားရတယ်။ ဒါကြောင့်-ဆင်းရဲပယ်ရှား၊ မြတ်တရား၊ နာကြားရပြန်သည်-လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ဆင်းရဲပယ်ရှား၊ မြတ်တရား၊ နာကြားရပြန်သည်။

အမြတ်ဆုံးအကျိုး

(၃)

အဲဒီလို ဆင်းရဲငြိမ်းကြောင်းတရားကို ကျောင်းနေရဟန်းတော်တွေက ဟောတော့ ကျောင်းဒကာမှာ အဲဒီတရားကို နာကြားရတယ်။ အဲဒီလို နာကြားရတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုယင်—

ယံ သော ဓမ္မံ ဣဓညာယ၊ ပရိနိဗ္ဗာတိနာသဝေါ။

ယံ၊ ကျောင်းနေရဟန်းတော်တို့က ဟောသော ဆင်းရဲငြိမ်းကြောင်း ယင်းတရားကို။ သုတံ၊ ကြားနာရ၍။ သော၊ ထိုကျောင်းဒါယကာသည်။ ဓမ္မံ၊ သဇ္ဇာလေးတန် တရားမှန်ကို။

ဣဓ၊ ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်။ အညာယ၊ သိ၍။ အနာသဝေါ၊ အာသဝေါကင်းကွာ ရဟန္တာဖြစ်၍။ ပရိနိဗ္ဗာတိ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းလေတော့၏-တဲ့။

အဲဒါဟာ ကျောင်းဒကာမှာ ရနိုင်တဲ့ အကျိုးတွေ များစွာ ထဲမှာ အမြင့်အမြတ်ဆုံး အကျိုးပါဘဲ။

ကျောင်းနေ ရဟန်းတော်တွေက ဟောတဲ့ တရားကို ကြားနာပြီး တရားကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်သောအားဖြင့် ကျောင်းဒကာဟာ မျက်မှောက်ဘဝမှာဘဲ တရားသိမြင်ပြီး အာသဝေါကင်းတဲ့ ရဟန္တာဖြစ်မယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းသွားနိုင်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါက မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ တရားဘဲ၊ ယုံမှားစွာ တော့ မရှိပါဘူး၊ ရဟန္တာ မဖြစ်တောင် အနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မာတိကမာတာ ဒဏ်မကြီးလို့ပေါ့။

မာတိကမာတာဆိုတဲ့ ဒဏ်မကြီးဟာ အစပဌမက သာသနဓမ္မအကြောင်းကို ဘာမျှ မသိဘူး၊ အမျိုးသမီးများလဲ တရားအားထုတ်ကောင်းတယ် ဆိုတာတောင် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျောင်းမှာ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ရဟန်းတော်များထဲမှ တရားအားထုတ်နည်းကို ကြားနာပြီး အားထုတ်လိုက်တော့ သူက သူ့ဆရာ ရဟန်းတွေထက်တောင် အလျင်ကျပြီး အနာဂါမ် ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလို အနာဂါမ် ဖြစ်ပြီးတော့လဲ ဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းတန်သမျှ ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်၊ အနာဂါမ် မဖြစ်နိုင်ယင်လဲ သကဒါဂါမ် သောတာပန်ဖြစ်ပြီး ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မဖြစ်တောင် အတော်အတန်တော့ ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါ ဘုန်းကြီးက လျှော့ပြောတာပါဘဲ၊ ဘာကြောင့် လျှော့ပြောရသလဲဆိုယင် ကြားတယ် အပြောကြီးတယ် ဂုဏ်ဖော်တယ် လို့ အထင်လွဲကုန်မှာ စိုးလို့ပါဘဲ။

ဒါပေမဲ့ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ ကိလေသာ ငြိမ်းကြောင်း တရားတွေဟာ တကယ်ကျင့်ယင် တကယ်ကို ငြိမ်းစေနိုင်တဲ့ တရားတွေပါဘဲ။ စွန့်စွန့်စားစား အားထုတ်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလို အားထုတ်လို့ ကိလေသာ ဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းတန်သမျှ ငြိမ်းသွားတဲ့အတွက် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ တခါထဲ ချမ်းသာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီ သာသနာ့ရိပ်သာမှာကို များလှပါပြီ။ အင်မတန် ကျေးဇူးများပါတယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘုရားဟောတဲ့ တရားတော်ကို ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်နေကြပါတယ်။ စာတွေ့မျှ မဟုတ်ပါဘူး။

တချို့က ဘုရားဟော တရားတွေဟာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင် ငါးရာကျော်က ဟောခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းတွေဘဲ၊ ခေတ်မမှီတော့ဘူး စသည်ဖြင့် ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီလို ယူဆတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်တော့ ခေတ်မမှီတာ ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် သူတို့က တရားကို မယုံဘူး၊ မယုံတော့ မကျင့်ဘူး၊ မကျင့်တော့ သူတို့မှာ ကိုယ်တွေ့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို လူတွေအတွက် ဆိုယင် ခေတ်မမှီဘူးလို့ ဆိုရမှာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ တရားကျင့်တဲ့သူတွေမှာတော့ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ဟာ ဘယ်အခါကာလမဆို ခေတ်မှီနေတာပါဘဲ။ ဟိုနှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင် အတွင်းကလဲ ခေတ်မှီတာဘဲ၊ ယခုနှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော် နှစ်ထောင်ငါးရာကျော်မှာလဲ ခေတ်မှီတာဘဲ၊ နောက် နှစ်ပေါင်း သုံးထောင် လေးထောင် ငါးထောင် ကြာလဲ ဒီတရားကို ကျင့်ယင် ကျင့်တဲ့သူတွေမှာ ခေတ်မှီနေမှာဘဲ။ ကျင့်တဲ့သူတွေမှာ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ခေတ်မှီပါတယ်။ မမှီဘူးရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ အဲဒါကတော့ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ကိုယ်တွေ့

ဖြစ်ပြီး ထင်ရှားနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းအလှူရှင်၊ တရားမြင်၊ ခုပင် ငြိမ်းနိုင်သည် - လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားပါတယ်။ ကျောင်းအလှူရှင် ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတ်တို့ဟာ မိမိတို့ ကျောင်းမှာ နေတဲ့ ရဟန်းများက ဟောလို့ အဲဒီ တရားကို ကျင့်ယင် ယခုဘဝတွင် ကံလေသာ ငြိမ်းတန်သမျှ ငြိမ်းမယ်၊ ဆင်းရဲ ငြိမ်းတန်သမျှ ငြိမ်းမယ်၊ အဲဒါ အားထုတ်ထားတဲ့ သူတွေမှာ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပါတဲ့၊ အကောင်းဆုံး အမြင့်အမြတ် ဆုံး အကျိုးပါတဲ့။ ကဲ ဆိုကြရမယ်။

ကျောင်း အလှူရှင်၊ တရားမြင်၊ ခုပင် ငြိမ်းနိုင်သည်။

ဝေလာမအလှူထက်လဲ အကျိုးကြီးတယ်

(၄)

ခုနစ်နစ် ခုနစ်လ၊ ဝေလာမ၊ ကြီးစွာ ပေးလှူသည် - တဲ့။ ဘုရားအလောင်းတော် ဝေလာမ ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ အလှူဒါန ကြီးကျယ်ပုံကို ဟောပြီးတော့ အဲဒါထက် ကျောင်းအလှူက အကျိုးကြီးတဲ့ အကြောင်းလဲ ချီးကျူးတော်မူပါတယ်။ ဘယ် လိုလဲဆိုယင် - ရှေးတုန်းက ဝေလာမ ဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ အလွန်ပေါများ ကြွယ်ဝပါတယ်။ ဘုရား အလောင်းတော်လဲ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို မတုယ် တာဘဲ ခုနစ်နစ် ခုနစ်လတိုင်အောင် အလှူကြီးပေးလှူခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို အကျယ်ပြောဖို့ပါတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်က မရှိလို့ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ခေါင်းစဉ်ကလေးလောက် ပဲ ပြောသွားရတော့မယ်။

ဘယ်လိုလှူတုံး ဆိုလိုရိယင် - တဆွဲနှစ်ယူဇနာ ကျယ်ပြန့်တဲ့ နယ်အတွင်းမှာ ထမင်းချက်ဌာနတွေ အကွက်ကျ နေရာချထား ပြီးတော့ လာလာသမျှ လူတွေကို ထမင်းချက်ပြီး ကျွေးနေ တယ်။ တနေ့တရက်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနစ်နှစ်နှင့် ခုနစ်လ ကြာ သတဲ့။ ယခု ဒီကျောင်း ရေစက်ချ ပဲ့မှာ လာလာသမျှ လူတွေ ကို ချက်ပြုတ် ကျွေးနေကြတာနဲ့ နှိုင်းစာကြည့်မယ်ဆိုယင် အလုပ်အကိုင်သမားတွေဟာ အတော် ပင်ပန်းကြမှာပါဘဲ။ အဲဒီလို ကျွေးမွေးပေးလှူနေပုံကို-ခုနစ်နှစ် ခုနစ်လ၊ ဝေလာမ၊ ကြီးစွ ပေးလှူသည်။ ဆွဲနှစ်ယူဇနာ၊ ကျယ်ပြန့်စွာ၊ ချက်ကာ ကျွေးမွေးသည်-လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားပါတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြ ရမယ်။

ခုနစ်နှစ် ခုနစ်လ၊ ဝေလာမ၊ ကြီးစွ ပေးလှူသည်။
ဆွဲနှစ်ယူဇနာ၊ ကျယ်ပြန့်စွာ၊ ချက်ကာ ကျွေးမွေးသည်။

အဲဒီလို တဆွဲနှစ်ယူဇနာ ကျယ်တဲ့ နယ်ပယ်အတွင်းမှာ လာလာသမျှ လူတွေကို ထမင်းချက်ပြီး ကျွေးမွေး ပေးလှူ နေတာဟာ ခုနစ်နှစ်နဲ့ ခုနစ်လ ကြာသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းတွေက မကုန်နိုင်တဲ့အတွက် အားလုံးကုန်သွားအောင် တခါထဲအပြီး လှူလိုက်မယ်လို့ ကြံပြီးတော့ အလှူဝတ္ထု ၉-မျိုး ကို ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီ ပေးလှူပါတယ်။ ကဲ ဆောင်ပုဒ် ကို ဆိုကြရမယ်။

ရှစ်သောင်း လေးထောင်စီ၊ ဝတ်-ကိုးမည်၊ လှူသည်
ရက်ရောစွာ။

ဝတ်-ကိုးမည် ဆိုတာ အလှူဝတ္ထု ၉-မျိုးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီ ၉-မျိုးထဲက တမျိုးတမျိုးမှာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီ

အများကြီးပါဘဲ၊ ရက်ရက်ရောရော လှူပါတယ်၊ အဲဒီ အလှူ ဝတ္ထု ၉-မျိုးက ဘာတွေလဲ ဆိုယင်-ရွှေခွက် ငွေခွက်၊ ကြေးစင် ခွက်၊ ဆင်နက် ရထားပါ၊ နို့ စားနွားမ၊ ပလ္လင်၊ ကည ဝတ် ထည်ပါ-တဲ့။ ရွှေခွက်က တမျိုး၊ ငွေခွက်က တမျိုး၊ ကြေးခွက် က တမျိုး၊ ဆင်က တမျိုး၊ ဆင်နက်ဆိုရာမှာ နက်-ဆိုတာက တော့ အက်ကာရန် ကိုက်အောင် ထည့်ထားပါတယ်၊ နောက် ပြီးတော့ ဆင်ဆိုတာ အဖြူက ရှားပါတယ်၊ အနက်ပဲ များပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆင်နက်ဆိုတာလဲ မှန်နေတာပါဘဲ၊ နောက် ပြီးတော့ ရထားက တမျိုး၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက မြင်းရထားဘဲ အသုံးများတဲ့အတွက် မြင်းရထားကိုဘဲ ယူရမယ်၊ နောက်ပြီး တော့ နို့ စားနွားမက တမျိုး၊ ပလ္လင်က တမျိုး၊ ပလ္လင်ဆိုတာ လေးထောင့်အိပ်ရာ ခုံတမျိုးပါဘဲ၊ ယခုကာလ ရာဇပလ္လင်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သတို့သမီးကညာက တမျိုး၊ ဟိုခေတ်တုန်းက လူ တွေက သတို့သမီးကညာကိုလဲ ပစ္စည်းဥစ္စာအနေနဲ့ သူတို့ အ ပေး အယူ လုပ်လေ့ရှိကြပါတယ်၊ အဝတ်အထည်က တမျိုး၊ ဒီပစ္စည်း ၉-မျိုးပါဘဲ။

အဲဒီမှာ ရွှေခွက် ငွေခွက် ဆိုတာတွေဟာ သေးသေးမဟုတ် ပါဘူး၊ အင်မတန် ကြီးပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုယင် တပယ် ခေါ်တဲ့ မြေကွက်အတွင်းမှာ အဲဒီ ရွှေခွက် ငွေခွက်ကြီး တွေကို ချထားမယ်ဆိုယင် ၄-ခွက်နဲ့ ပြည့်သတဲ့။ တပယ်က ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲဆိုယင် မျိုးစပါး လေးအမွှာကြဲရတဲ့ လယ်ကွက်လောက်ရှိတယ်၊ တအမွှာမှာ တဆွဲတစိတ် ရှိတယ်၊ ဒီတော့ မျိုးစပါး ၄၄-စိတ်၊ တင်းနဲ့ဆိုယင် တဆယ့်တတင်းကြဲ ရတဲ့ လယ်ကွက်ကို တပယ် ခေါ်တယ်။ ဧကနဲ့ ဆိုယင် ၉-ဧက လောက် ရှိမှာပေါ့၊ အဲဒီ ၉-ဧကလောက်ရှိတဲ့ မြေကွက်ထဲမှာ

အဲဒီ ရွှေခွက်ကြီး ၄-လုံးသာ ဆုံတယ် ဆိုတော့ အင်မတန်ကြီး တဲ့ ခွက်ကြီးတွေပါဘဲ။ အဲဒီ ရွှေခွက် ငွေခွက်တွေ ဆုံတာလဲ ခွက်ချည်း သက်သက် မဟုတ်ဘူး။ ရွှေခွက်ထဲမှာ ငွေတွေအ ပြည့်၊ ငွေခွက်ထဲမှာလဲ ရွှေတွေအပြည့် ဒီလို ရတနာတွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ခွက်ကြီးတွေ ဖြစ်တယ်။ လှူတဲ့အခါ ကျတော့ အဲဒီ ခွက်ကြီးတွေထဲက ရတနာတွေကို လှူပြီး တော့ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီ ခွက်ကြီးတွေပါ ခဲ့စိတ်ပြီး လှူတယ်။

အဲဒီလို ရွှေခွက်ကြီးတွေက ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ငွေ ခွက်ကြီးတွေက ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ကြေးခွက်ကြီးတွေက ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ကကြိုးတန်းဆာ အပြည့်အစုံ ဆင် ထားတဲ့ ဆင်ကြီးတွေက ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ မြင်းရထား တွေက ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ အဲဒါတွေကို တိုတိုနဲ့ မှတ်ရ အောင်-ရွှေခွက် ငွေခွက်၊ ကြေးစင်ခွက်၊ ဆင်နက် ရထားပါ-လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ရွှေခွက် ငွေခွက်၊ ကြေးစင်ခွက်၊ ဆင်နက် ရထားပါ။

ဒီဆောင်ပုဒ်ထဲမှာ အလှူဝတ် ငါးမျိုး ရှစ်သောင်းလေး ထောင် ငါးမျိုး ပါဝင်သွားပြီ၊ ပြီးတော့ နို့ စားနွားမတွေကလဲ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ ပလ္လင်တွေကလဲ ရှစ်သောင်းလေး ထောင်၊ သတို့သမီးကညာတွေကလဲ ရှစ်သောင်းလေးထောင်၊ အဲဒီ သတို့သမီးတွေမှာလဲ အဝတ်အထည် လက်ဝတ်လက်စား ပုတီး နားခွောင်း အဆင်တန်ဆာတွေ အပြည့်အစုံနဲ့ တကွာဘဲ လှူပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဝတ်အထည်တွေကတော့ ကုဋေပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တဲ့။ အဲဒါကိုလဲ-နို့ စား နွားမ၊ ပလ္လင်၊ ကညာ ဝတ်ထည်ပါ။ ထိုတွင် ဝတ်ထည်၊ ကုဋေချီ၊

လှူသည် များလှစွာ-လို့ ဆောင်ပုဒ် စီထားတယ်။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

နို့စား နွားမ၊ ပလ္လင်္က၊ ကည ဝတ်ထည်ပါ။

ထိုတွင် ဝတ်ထည်၊ ကုဋေချီ၊ လှူသည် များလှစွာ။

အဲဒီလို အလှူဝတ္ထု ၉-မျိုး၊ တမျိုးတမျိုးမှာ ရှစ်သောင်း လေးထောင်စီ လှူပါတယ်။ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ အလှူ ကြီးပါတဲ့။

ဒီနေရာမှာ စောဒကတက်စရာတွေ ရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆိုယင် သတို့သမီးကညာတွေကို မသမာတဲ့ လူတွေက အလှူ ခံယူသွားပြီးတော့ နှိပ်စက်ကြမယ် ဆိုယင် လှူတဲ့သူမှာ အပြစ် မဖြစ်ပေဘူးလားလို့ ဒီလို စောဒက တက်စရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို နှိပ်စက်မှုမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယူရပါမယ်။ ဘာကြောင့် လဲ ဆိုယင် လှူတဲ့သူက တကယ် ပညာရှိကြီးပါ။ သေသေ ချာချာ စိစစ်ပြီးတော့ ထိုက်တန်တဲ့ သူကိုသာ လှူပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ကာလတုန်းက ဝေလာမပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ တပည့်မင်း တွေကိုက ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ မင်းတွေရဲ့ စိုးစံရာ မြို့တော်တွေမှ မင်းသားတွေ သေဋ္ဌေးသား တွေဟာ ရှစ်သောင်းလေးထောင်မက အများကြီး ရှိပါလိမ့် မယ်။ အဲဒီလို ထိုက်တန်တဲ့ မင်းသားတွေ သေဋ္ဌေးသားတွေကို သာ ရွေးချယ်ပြီးလှူတယ်လို့ သင့်လျော်အောင် ယူသင့်ပါ တယ်။ ဒီပြဿနာကို ထည့်ပြီး ရှင်းရတာက ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် တချို့လူတွေက သူတို့ကိုယ်တိုင်က ဘာမျှမဟုတ်ပေမဲ့ ဗုဒ္ဓကျမ်းဂန်စာတွေကို ဂုဏ်ပျက်အောင် ကပ်ကပ်သပ်သပ် ရှာ ရှာဖွေဖွေ ဝေဘန်တတ်ကြပါတယ်။ အလေးပြုအပ်တဲ့ ကျမ်းဂန်

ဆိုတာ သင့်လျော်အောင် ယောနိသောမနသိကာရနဲ့ ယူရတယ်။ မသင့်လျော်အောင်တော့ မကြံရဘူး။

အဲဒီမှာ အဝတ်အထည်ကုဋေ ရှစ်သောင်းလေးထောင်လို့ ဆိုရာမှာ ခါးဝတ်နှင့် ကိုယ်ရုံနှစ်ထည် အစုံ တဆယ်ကို တကုဋေ ခေါ်တယ်လို့ အဋ္ဌကထာက ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝတ်စုံ ကုဋေပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ဆိုရာမှာ ဝတ်စုံ ပေါင်း ရှစ်သိန်းလေးသောင်းလို့ ယူရပါမယ်။

အဲဒီ ဝေလာမ အလှူကြီးဟာ ခုနစ်နှစ် ခုနစ်လ ပတ်လုံး တဆယ်နှစ်ယူဇနာ အတွင်းမှာ လာလာသမျှ လူတွေကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတဲ့အတွက်လဲ အင်မတန် ကြီးကျယ်ပါတယ်။ ရှေ့ခွက်ကြီး ရှစ်သောင်းလေးထောင် စသည်ဖြင့် အလှူဝတ္ထု ၉-မျိုးကို ရှစ်သောင်းလေးထောင်စီ လှူတဲ့အတွက်လဲ အင်မတန် ကြီးကျယ်ပါတယ်။ အဲဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ ဝေလာမ အလှူကြီးထက် သောတာပန်တပါးကို ဆွမ်းကျွေးတာက သာ ပြီး အကျိုးကြီးပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်-ဣဒံ တတော မဟပ္ပလ-တရံ-လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူပါတယ်။

ဣဒံ၊ ဤသောတာပန်တပါးကို ဆွမ်းကျွေးခြင်းသည်။ တတော၊ ထိုဝေလာမ အလှူကြီးထက်။ မဟပ္ပလတရံ၊ သာလွန်၍ အကျိုးကြီးလှပေ၏-တဲ့။

အဲဒါကို-သောတာတပါး၊ ကျွေးလှူငြား၊ ကျိုးများ ထိုထက် သာ-လို့ ဆောင်ပုဒ်စီထားပါတယ်။ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တပါးကို ဆွမ်းတထပ် ကျွေးလှူတာက အဲဒီ ဝေလာမအလှူကြီးထက် အကျိုးကြီးတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ကဲ-အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

သောတာတပါး၊ ကျွေးလှူငြား၊ ကျိုးများထိုထက်သာ။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလို သောတာပန်တရားကို ကျွေးလှူ
 တာထက် သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တပါးကို ကျွေးလှူတာက သာပြီး
 အကျိုးကြီးတယ်။ သကဒါဂါမ်တရားကို ကျွေးလှူတာထက်
 အနာဂါမ် တပါးကို ကျွေးလှူတာက သာပြီးအကျိုးကြီးတယ်။
 အနာဂါမ်တရားကို ကျွေးလှူတာထက် ရဟန္တာတပါးကို ကျွေး
 လှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်။ ရဟန္တာတရားကို ကျွေး
 လှူတာထက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတပါးကို ကျွေးလှူတာက သာပြီး
 အကျိုးကြီးတယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတရားကို ကျွေးလှူတာထက် ဗုဒ္ဓ
 မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းလှူတာက သာ၍ အကျိုးကြီးတယ်။
 ဘုရားတပါးတည်းကို ဆွမ်းလှူတာထက် ဘုရားအမှူးရှိတဲ့
 သံဃာတော်ကို ဆွမ်းလှူတာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်-တဲ့။
 အဲဒီလို အဆင့်ဆင့် အကျိုးကြီးသည်ထက် ကြီးပုံတွေကိုလဲ
 မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူပါတယ်။ တောင်ပေါ်တက်လာ
 ရသလိုပါတဲ့။ တက်တိုင်းတက်တိုင်း တဆင့်ထက်တဆင့် မြင့်မြင့်
 လာသလို အလှူဒါနတမျိုးထက် တမျိုး အကျိုးကြီးလာပုံတွေ
 အင်မတန် အားရစရာ ကောင်းတယ်။ အဲဒီ ဆွမ်းအလှူဒါနတွေ
 ထဲမှာ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်ကို လှူတဲ့ဒါနဟာ အကျိုး
 အကြီးဆုံးဘဲ။ အဲဒီ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်ကို ဆွမ်းလှူ
 တဲ့ ဒါနထက် သံဃာအားလှူတဲ့ သံဃိကကျောင်းအလှူက
 သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်လို့လဲ မြတ်စွာဘုရားက ဆက်ပြီး
 ဟောတော်မူပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုတော့ လင်္ကာမဟုတ်ပဲ စကား
 ပြင်နဲ့ဘဲ ဆောင်ပုဒ်တွေ စီထားပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ဆိုကြရ
 မယ်။

သောတာပန်တရားထက် သကဒါဂါမ်တပါး ကျွေးလှူရ
 တာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

သကဒါဂါမ်တရာထက် အနာဂါမ်တပါး ကျွေးလှူ
တာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

အနာဂါမ်တရာထက် ရဟန္တာတပါး ကျွေးလှူတာက
သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

ရဟန္တာတရာထက် ပဇ္ဇေကဗုဒ္ဓါတပါး ကျွေးလှူတာ
က သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

ပဇ္ဇေကဗုဒ္ဓါတရာထက် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းလှူတာက
သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

ဘုရားတပါးတည်းထက် ဘုရားအမှူးရှိ သံဃာဆွမ်း
လှူတာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

ဘုရားအမှူးရှိ သံဃာဆွမ်းလှူတာထက် သံဃိက
ကျောင်းအလှူက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

အဲဒီ နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကတော့ ယခု ကျောင်းရေစက်ချ
အလှူနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့ လိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရား
ဟော ပါဠိကိုလဲ ရွတ်ပြဦးမယ်။

သံဃိကကျောင်းအလှူသလ္လန္တအကျိုးကြီးပုံ

(၅)

ယော စ စာတုဒ္ဓိသံ သံဃံ ဥဒ္ဓိဿ ဝိဟာရံ ကာရာ-
ပေယျ၊ ဣဒံ တတော မဟပ္ပလတရံ-တဲ့။

ယော စ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ စာတုဒ္ဓိသံ သံဃံ၊
အရပ်လေးမျက်နှာရှိ သံဃာကို။ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်စူး၍။ ဝိဟာရံ၊
ကျောင်းကို။ ကာရာပေယျ၊ ဆောက်လုပ်စေ၍ လှူရာ၏။

ဣဒံ၊ ဤသံဃိကကျောင်းအလှူသည်။ တတော၊ ထိုဝေလာမ အလှူမှ စ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းအလှူ အထိ ထိုအလှူဟူသမျှထက်။ မဟပ္ပလတရံ၊ သာလွန်၍ အကျိုးကြီးလှပါပေ၏-တဲ့။

သံဃာကို ရည်စူးပြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတဲ့ သံဃိက ကျောင်းအလှူဟာ ဝေလာမအလှူကြီးထက်လဲ အကျိုးကြီး တယ်၊ သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တွေ ဆွမ်းလှူတာထက်လဲ အကျိုးကြီးတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းလှူတာထက်လဲ အကျိုးကြီးတယ်၊ ဘုရား အမှူးရှိတဲ့ သံဃာ ဆွမ်းလှူတာထက်တောင် အကျိုးကြီးတယ် လို့ မြတ်စွာဘုရားက ချီးကျူးတော်မူပါတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်း ဆောက်လှူရတာဟာ အင်မတန်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစရာ အားရစရာ ကောင်းပါတယ်။

အဲဒီလို အကျိုးကြီးတဲ့ကျောင်းက ဘယ်လောက် ကြီးကျယ် ရမှာပါလဲလို့ ဆိုတော့-အန္တမသော၊ အောက်ထစ်ဆုံး အပိုင်း အခြားအားဖြင့်။ စတုရတနိယာ၊ လေးတောင်ခန့်ကျယ်သော။ ပဏ္ဏသာလာပိ၊ သစ်ရွက်မိုးကာသော ကျောင်းသော်လည်း။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေ-လို့ အဋ္ဌကထာက ဆိုထားပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ၄-တောင်လောက်သာ ကျယ်တဲ့ ဖက်ရွက်မိုးကာထား တဲ့ ကျောင်းကလေးလဲ သံဃာလှူယင် အဲဒီလို အကျိုးကြီးတဲ့ သံဃိကကျောင်းအလှူ ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ဟိုတနေ့ ညက ရွှေစေတီဆရာတော်က အဲဒီအဋ္ဌကထာက ပြဆိုထားတဲ့ ကျောင်းကလေးကို သရုပ်ပေါ်အောင် ပြောသွားတယ်။ မဒမ တိုင် ၄-ချောင်း ထောင်ပြီး ဓနိနဲ့ မိုးကာထားတဲ့ ကျောင်းက လေးလဲ သံဃာလှူလို့ရှိယင် သံဃိကကျောင်းဖြစ်ပြီး အကျိုး

ကြီးပါတယ်တဲ့၊ ယခု သာသနာ့ရိပ်သာမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂ္ဂဟ အဖွဲ့ကြီးက ကြီးမှူးပြီး ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ မဟာစည် ကျောင်းတော်သစ်ကတော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ အင် မတန် ခမ်းနား ကောင်းမွန်တဲ့ ကျောင်းကြီးဘဲ။

ဒီနေရာမှာ မေးစရာ ရှိပါတယ်။ ယခု ရေစက်ချလှူမည့် ကျောင်းက မဟာစည်ကျောင်းတော်လို့ အမည်တပ်ထားတော့ မဟာစည်ဆရာတော်အား လှူတဲ့ ပုဂ္ဂလိကကျောင်း မဖြစ်ပေ ဘူးလား၊ သံဃိကကျောင်း ဖြစ်ပါမလားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်၊ သံဃိကဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မူလက မဟာစည်ဆရာတော် သီတင်း သုံးဘို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မဟာစည်ကျောင်းတော်လို့ အမည် တပ်ထားပေမဲ့ ရေစက်ချတဲ့ အခါကျတော့ သံဃိကရေစက်ချ ဘို့ စောစောကတည်းက စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီး က ပုဂ္ဂလိကအဖြစ်နဲ့ ကျောင်းကို အလှူမခံပါဘူး၊ ဟိုအယင်က ဘုန်းကြီးရဲ့ ဇာတိအရပ် ရွှေဘို ဆိပ်ခွန် မှာ ဘုန်းကြီးရဲ့ ရဟန်း ဒကာက ဘုန်းကြီးနေဘို့ ကျောင်းဆောက်ပြီး လှူပါတယ်၊ အုတ်တိုက်ကျောင်း တော်တော်ကောင်းပါတယ်။ ယခုအခြေ အနေနဲ့ဆိုယင် လေးငါးခြောက်သောင်းလောက် တန်ပါလိမ့် မယ်၊ အဲဒီတုန်းကလဲ ဘုန်းကြီးက သံဃိကလှူဘို့ တိုက်တွန်းပြီး သံဃိကဘဲ ရေစက်ချပေးခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီက နောက်လဲ အဲဒီ ရဟန်းတကာကဘဲ တိုက်ကျောင်းတခု ဆောက်လှူပြန်တယ်၊ အဲဒါလဲ သံဃိကဘဲ ရေစက်ချပေးပါတယ်၊ ဘာကြောင့် ပုဂ္ဂလိကအလှူမခံဘဲ သံဃိက လှူစေပါသလဲလို့ ဆိုယင်—

ငွေကြေး အမြောက်အမြား အကုန်ခံပြီး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြတဲ့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေမှာ အကျိုး ကြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်စေချင်လို့ ပါဘဲ။ ဘုန်းကြီးတပါးထဲ

လှူယင် ဘုန်းကြီးတပါးထံမှာရှိတဲ့ သီလအစရှိသော ဂုဏ်
ကျေးဇူးလောက် အတွက်သာ အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်
မယ်၊ သံဃိကလှူလိုက်ယင်တော့ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ
တော်မှာ ရှိကြတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်အားလုံး၏ သီလ-အစရှိ
သော မရေမတွက်နိုင်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို အကြောင်း
ပြုပြီး အတိုင်းမသိ အကျိုးပေးနိုင်သော ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်သွား
မယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မြေဩဇာ အတော်အသင့်သာရှိတဲ့
လယ်မြေတကွက်ထဲ စိုက်ထားယင် အဲဒီ မြေကွက်အတိုင်း
အရှည်နဲ့ ညီမျှတဲ့ အပင် အပွင့် အသီးကိုသာ ရနိုင်တယ်။
မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းတဲ့ မြေကွက်များစွာမှာ စိုက်ယင်
တော့ များစွာသော အပင် အပွင့် အသီးတွေကို ရနိုင်ပါ
တယ်။ ဒါလိုပါတဲ သံဃာတော်ဆိုတာ - အနုတ္တရံ ပုညက္ခေတ္တံ
လောကဿ။ လောကဿ၊ လောက၏။ အနုတ္တရံ၊ အလွန်
အကဲမရှိ အမြင့်အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော။ ပုညက္ခေတ္တံ၊ ကုသိုလ်
ကောင်းမှု၏ဖြစ်ပွားရာ လယ်ယာမြေကောင်းကြီးပါပေတည်း-လို့
ဟောထားတဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသနှင့် ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ဒကာ ဒကာမတွေမှာ အကျိုးကြီးသည်ထက်ကြီးတဲ့ ကုသိုလ်
ဖြစ်အောင်လို့ ပုဂ္ဂလိကအလှူမခံဘဲ သံဃိကအဖြစ်နဲ့သာ
လှူစေခဲ့ပါတယ်။ ယခုလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ကျောင်းသစ် အပေါ်
ထပ်ကို သံဃိကအဖြစ်နဲ့ ရေစက်ချ လှူရမယ်။ အဲဒီမှာ
ဘုရားခန်းကလဲ ပါနေတော့ ဗုဒ္ဓပမူခသံဃိက အဖြစ်နဲ့ ရေစက်ချ
လှူရမယ်။ အောက်ထပ်ကတော့ မူလရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း
လူတွေလဲ ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်အောင် မဟာစည်ဆရာ
တော် အမှူးရှိသော ယောဂီအပေါင်းအား ရေစက်ချ လှူရ
မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းသစ်ဟာလဲ သံဃာအားလှူတဲ့

သံဃိကကျောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သံဃိကကျောင်းအလှူဖြစ်တဲ့ အတွက် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဝေလာမ အလှူမှစပြီး ဘုရားအမှူးရှိ သံဃာအား ဆွမ်းအလှူအထိ အလှူဒါနတွေထက် အကျိုး ကြီးတဲ့ အလှူဒါန ဖြစ်ပါတယ်။ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းအလှူနဲ့ဆိုင်တဲ့ အပိုဒ် ၂၂-ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရဦးမယ်။

ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာ ဆွမ်းလှူတာထက် သံဃိက ကျောင်းအလှူက သာ၍အကျိုးကြီးသည်။

အဲဒီမှာ အထက်ထပ်နဲ့ အောက်ထပ်ကို ခွဲပြီး ရေစက်ချတာနဲ့ စပ်ပြီး နံနံ ရှင်းပြောချင်သေးတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ရွှေဘိုနယ် ဆီမှာ ရှေးတုန်းက အချို့ဆရာတော်များဟာ ကျောင်းရေစက် ချတဲ့အခါ ထုပ်မှ အထက်ပိုင်း သံဃိက၊ အောက်ပိုင်း ပုဂ္ဂလိက လို့ ဒီလိုခွဲပြီး ရေစက်ချတဲ့ အလေ့ရှိပါတယ်။ အောက်ပိုင်း ပုဂ္ဂလိက ရေစက်ချတာကတော့ နေထိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ချမ်းသာအောင်လို့ပါတဲ့၊ အထက်ပိုင်း သံဃိက ရေစက်ချတာ ကတော့ ကျောင်းဒကာတွေမှာ အကျိုးများစေချင်လို့ပါတဲ့၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထုပ်မှအထက် သံဃိကအပိုင်းမှာ သံဃာတွေလဲ သုံးလို့မဖြစ် နိုင်တဲ့အတွက် သဘာဝ ကျဟန် မတူပါဘူး။

ယခု မဟာစည် ကျောင်းတော်ကို အထက်ပိုင်း အောက်ပိုင်း ခွဲပြီး ရေစက်ချတာကတော့ သဘာဝကျပါတယ်။ ဥပမာ အားဖြင့် မြေကွက်ရှားတဲ့ မြို့ကြီးတွေမှာ အထပ်ပေါင်း များစွာ ရှိတဲ့ တိုက်ကြီးတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဘေးကို မခွဲနိုင်လို့ အထက် ကို ခွဲပြီး ဆောက်ထားကြတာပါတဲ့။ အဲဒီမှာ တချို့တိုက်တွေ ဟာ တဦးတည်းပိုင် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အထပ်နဲ့ သူ့သာ ပိုင်ကြ

ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး ဟောင်ကောင် ရောက်ခဲ့တုန်းက တရုပ်
ဘုန်းကြီးတပါးရဲ့ ကျောင်းကိုလဲ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကျောင်း
က အထပ်ပေါင်း ၁၄-ထပ်လောက်ရှိတဲ့ တိုက်ကြီးမှာ အလယ်
ပိုင်းက အထပ်တထပ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အထက်နဲ့အောက်
အထပ်ပေါင်း ၁၃-ခုလောက်ကတော့ ကျောင်းမဟုတ်ဘူး၊
အခြားသူတွေပိုင်တဲ့ လူနေအိမ်တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ
တိုက်အထပ်ပေါင်း များစွာထဲက တထပ်သာ ဘုန်းကြီးကျောင်း
သာသနာ့အဆောက်အဦ အဖြစ်နဲ့ လှူထားပုံကို ထောက်ဆ
ကြည့်ယင် ယခု မဟာစည် ကျောင်းတော်မှာ အထက်ထပ်ကို
ဗုဒ္ဓပမုခသံဃိက၊ အောက်ထပ်ကို ယောဂီအပေါင်းနဲ့ ဆိုင်တဲ့
ဂဏီက ရေစက်ချလှူတာဟာ သဘာဝကျကြောင်း ထင်ရှား
ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မဟာစည်ကျောင်းတော် အထက်ထပ်ကို ဘုရား
အမှူးရှိသော သံဃာအား လှူတယ်လို့ နှလုံးသွင်းထားကြရ
မယ်။ အဲဒီမှာလဲ ဘုရားခန်းကိုတော့ မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ပွား
တော် စသည် သီတင်းသုံးရန်၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကိုတော့ သံဃာ
တော်များ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ သီတင်းသုံးရန် ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်။ သံဃိကကျောင်းဆိုတာ အကြီးဆုံး ပဓာနဖြစ်တဲ့
မထေရ်ကို အကောင်းဆုံး နေရာပေးရတယ်။ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာ
မှာ ဘုန်းကြီးက အကြီးဆုံး ပဓာနဖြစ်နေတော့ သံဃိကဆိုပေ
မဲ့ အဲဒီအထက်ထပ်မှာ ဘုန်းကြီးဘဲ နေထိုင်သွားရမှာပါဘဲ။
ဘုန်းကြီး မရှိတဲ့ နောက်ကာလကျတော့လဲ ဘုန်းကြီးနဲ့အလား
တူ ပဓာနဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဒကာတွေက ပင့်တင်ကြမှာပါဘဲ။
ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင် မရှိစေရ၊ အဖွဲ့ပိုင်သာ ဖြစ်
စေရမယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းလဲ ရှိပါတယ်။ ယခု မဟာစည်

ကျောင်းတော်ကို သံဃိကရေစက်ချပြီးတော့ စောင့်ရှောက်ရန် အတွက် အဖွဲ့အား လွှဲအပ်ရမယ်။ အဲဒါဟာ အဖွဲ့စည်းကမ်းနဲ့လဲ ညီတယ်။ ဘုန်းကြီး၏သဘောကျလဲ ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် ဒီအဆောက်အဦဟာ ဘုန်းကြီးပိုင်တာ မဟုတ်လို့ ဘုန်းကြီးမှာ ငါ့ဥစ္စာအနေနဲ့ သံယောဇဉ် အတွယ်အတာ မရှိဘူး။ တစုံတခု ချွတ်ယွင်းပျက်စီးသွားယင်လဲ ပြုပြင်ဘို့ရာ တာ ဝန်မရှိဘူး။ အဖွဲ့က ပြုပြင်သွားမှာဘဲ။ ဘုန်းကြီးမှာ ချမ်းချမ်း သာသာနဲ့ နေသွားရမယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီး၏ သဘောကျလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီကျောင်းကို ရေစက်ချတဲ့ အခါ အများချလေ့ရှိတဲ့ ကပ္ပိယကုဋ္ဌိ အဖြစ်ကိုလဲ ထည့်ပြီး မချဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုယင် ကပ္ပိယကုဋ္ဌိဆိုတာ ဆွမ်းစား ကျောင်းလို့ ပစ္စည်းသိုလှောင်ရာ ဌာနဖြစ်တယ်။ ယခု ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ မဟာစည်ကျောင်းတော်ကတော့ အင်မတန် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့အတွက် သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနေထိုင်ဘို့သာ သင့်လျော်တယ်။ အန္တောဝုတ္တ ဖြစ်စေ နိုင်တဲ့ ယာဝကာလိက ယာမကာလိကတွေကို သိုမှီးထားရန် မသင့်ဘူးလို့ ယူဆထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်ကျောင်းတော်ကြီးများကို ရေစက်ချသလို သံဃိကရိုးရိုးသာ ရေစက်ချဘို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။

ကျောင်းနဲ့စပ်ပြီး ပြောစရာကတော့ တော်တော်စုံသွားပါပြီ။ ယခု ရေစက်ချတဲ့အခါ သံဃဂုဏ်ကို အာရုံပြုနိုင်အောင် သံဃဂုဏ်တပုဒ်လောက် ဆိုကြဦးစို့။ လိုက်ဆိုကြ။

သုပ္ပဋ္ဌိပန္နော-လောဘ ဒေါသ မောဟကင်းကြောင်း ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်ကြံတော်မူတတ်သော သံဃာတော်မြတ်ပါပေတကား။

ကျောင်းအလှူထက် သရဏဂုံက သာ၍ အကျိုးကြီးပုံ
(၆)

ယခု နှစ်ပတ်လည် သြဝါဒ ခံယူပွဲအတွက် သြဝါဒတရားကို ဟောမယ်၊ အဲဒီ ဝေလာမသုတ်မှတ် ခါနုဟူသမျှထက် အကျိုး ကြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေကိုလဲ ဟောကြားထားပါသေးတယ်။ ကျောင်းအလှူထက် သရဏဂုံက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်-တဲ့။ ကဲ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

ကျောင်းအလှူထက် သရဏဂုံက သာ၍ အကျိုးကြီး သည်

ဒါကတော့ စရိတ်စက ဘာမျှ မကုန်ဘဲနဲ့ ပွားများနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ဘဲ၊ ငါတို့မှာ သံဃိကကျောင်း ဆောက်လှူဘို့ရာ ငွေ မရှိဘူး၊ အဲဒီလို အကျိုးကြီးတဲ့ ကုသိုလ်ကို ငါတို့ မလုပ်နိုင်ဘူး လို့ အားငယ် မနေကြနဲ့။ အဲဒီ ကျောင်းအလှူထက် အကျိုး ကြီးတဲ့ ကုသိုလ်ကို မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားထားပါတယ်၊ သရဏဂုံဆောက်တည်လိုက်ယင် အဲဒီ ကျောင်းအလှူထက် အကျိုးကြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေကို ရပါတယ်၊ သရဏဂုံ ဆိုတာ- ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ- လို့ ဆိုပြီး ဆောက်တည်ရတဲ့ ကုသိုလ်ပါဘဲ။ ဒါကတော့ ဗုဒ္ဓ သာသနာဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဆိုပြီး ဆောက် တည်နေကြတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိရိုးဖလာအနေနဲ့ ဆိုရိုးဆိုစဉ် ဆိုနေကြတာကတော့ သိပ်ပြီးမလေးနက်ဘူး။

အရဟံ အစရှိသော ဂုဏ်တော် ၉-ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဟာ အမြင့်အမြတ်ဆုံးဘဲလို့ လေးလေး

မြတ်မြတ် အာရုံပြုပြီး အဲဒီ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာအဖြစ်
နဲ့ ဆည်းကပ်ပါတယ်။ အားကိုးပါတယ်လို့ ဒီလို လေးလေး
နက်နက် အာရုံပြုပြီး ဆိုဘို့ လိုပါတယ်။ ဆိုရုံတွင်လဲ မဟုတ်သေး
ဘူး၊ အမြဲတမ်းလဲ အလေးအမြတ်ပြုပြီး ယုံကြည် အားကိုးနေရ
မယ်။ ယခုတော့ တချို့က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြစ်နေကြဟန်တူပါတယ်။
တချို့အိမ်တွေကို ဘုန်းကြီးများ ရောက်သွားတဲ့အခါ ဘိုးဘိုး
အောင်တို့ ဘိုးမင်းခေါင်တို့ ဆိုတာတွေကို ရည်ပြီး ပြင်ထားတဲ့
ကန်တော့ပဲ့တွေကို တွေ့ရတယ်။ တချို့အိမ်မှာဆိုယင် အဲဒီ
ဂိုဏ်းပဲ့ နတ်ပဲ့တွေက ဘုရားပဲ့ထက် သာနေတာကို တွေ့ရတယ်။
ဘုရားထက် ဂိုဏ်းတွေ နတ်တွေကို အားကိုး ယုံကြည်တဲ့
သဘောပါဘဲ။ အဲဒါတွေက သိပ်နေရာမကျဘူး။ ဒါကြောင့်
အားမကိုးသင့်တာတွေကို အားမကိုးဘဲ ဘုရားကိုသာ အားကိုး
ယုံကြည်ပြီး-ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ-လို့ လေးလေးနက်နက် ဆိုပြီး
ဆောက်တည် ကျင့်သုံးဘို့ လိုပါတယ်။ ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရား
၏ မဂ် ၄-ပါး၊ ဖိုလ် ၄-ပါး၊ နိဗ္ဗာန်၊ ဒေသနာဆိုတဲ့ တရားတော်
ကိုလဲ အမြတ်ဆုံးဘဲလို့ ယုံကြည်အားကိုးပြီးတော့-ဓမ္မံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ-လို့ လေးလေးနက်နက် ဆောက်တည်ဘို့ လိုပါတယ်။
ထို့အတူ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားအစစ် ဖြစ်တဲ့ မဂ်ပုဂ္ဂိုလ်
၄-ပါး၊ ဖိုလ် ပုဂ္ဂိုလ် ၄-ပါး သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ်
ရဟန္တာဆိုတဲ့ ဒီအရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ပါးအပေါင်း သံဃာတော်ကို
လဲ အမြတ်ဆုံးဘဲလို့ ယုံကြည် အားကိုးပြီးတော့-သံဃံ သရဏံ
ဂစ္ဆာမိ-လို့ လေးလေးနက်နက် ဆောက်တည်ဘို့ လိုပါတယ်။
ဆောက်တည်ပြီးတဲ့နောက်လဲ အမြဲတမ်း အလေးအမြတ်ပြုနေ
ဘို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလို ရှိရှိသေသေ ဆောက်တည်ကျင့်သုံးနေတဲ့

သရဏဂုံကုသိုလ်ဟာ ကျောင်းအလှူကြီးထက် အကျိုးကြီးပါ
တယ်တဲ့။

သရဏဂုံထက် ငါးပါးသီလက သာ၍ အကျိုးကြီးပုံ (၇)

အဲဒီ သရဏဂုံထက် ငါးပါးသီလက သာပြီး အကျိုးကြီးပါ
တယ်တဲ့။ အဲဒါကို ဆိုကြရမယ်။

သရဏဂုံထက် ငါးပါးသီလက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။
ငါးပါးသီလ ဆိုတာ ဗုဒ္ဓသာသနာပင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အမြဲ
ဆောက်တည်နေကြတဲ့ သီလပါတဲ့၊ အဲဒါဟာ အများသိပြီး
ဖြစ်နေပါတယ်၊ အကျယ်ချဲ့ပြောနေတဲ့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
ငါးပါးသီလကလဲ လေးလေးနက်နက် ရှိရှိသေသေ ဆောက်
တည်ပြီး ရှိရှိသေသေ စောင့်သုံးသွားတဲ့ လိုပါတယ်။ ဒီ သိက္ခာ
ပုဒ်ငါးပါး မပျက်အောင် စောင့်ရှောက်သွားမယ်လို့ ဒီလို
လေးလေးစားစား စောင့်ရှောက်သွားတဲ့ လိုပါတယ်၊ သိက္ခာ
ပုဒ်တခုခု မတော်တဆ ပျက်သွားယင်လဲ နောင်တဖန် မကျူး
လွန်တော့ဘူးလို့ လေးလေးနက်နက် နှလုံးသွင်းပြီး ဆောက်
တည်ကျင့်သုံးသွားရတယ်၊ အဲဒီလို လေးလေးနက်နက် ကျင့်သုံး
သွားယင် နိစ္စသီလ အာစိဏ္ဍကံ ဖြစ်ပြီး အပါယ်လေးပါးမှ
လွတ်မြောက်စေနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သရဏဂုံထက် ငါးပါး
သီလက အကျိုးကြီးတယ်လို့ ဟောထားပါတယ်။ အဋ္ဌကထာ
မှာတော့ သရဏဂုံအရကို မဂ်ဖြင့်ပြီးတဲ့ သရဏဂုံလို့ ဆိုပါ
တယ်၊ ငါးပါးသီလအရကိုလဲ မဂ်ဖြင့်ပြီးတဲ့ သီလလို့ ဆိုပါ
တယ်။ အဲဒီလို ဆိုယင် သရဏဂုံနှင့် သီလဟာ တန်းတူဘဲ
ဖြစ်နေဘူးလို့ ရှိပါတယ်၊ သိက္ခာပဒါနိ သမာဒိယေယျ-ဆိုတဲ့ ပါဠိ

တော်နှင့် ညီ မညီလဲ စဉ်းစားစရာ ရှိပါတယ်။ မဂ်သီလဆိုတာ မဆောက်တည်ရဘဲ အလိုလိုပြီးစီးတဲ့ သီလဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လေးလေးနက်နက် ဆောက်တည်တဲ့ သရဏဂုံနှင့် သီလကိုဘဲ ယူတာက သာပြီးတော့ သင့်ပါတယ်။ ကျင့်တဲ့သူများ အတွက်လဲ သာပြီး အကျိုးရှိပါတယ်။

ငါးပါးသီလထက် မေတ္တာဘာဝနာက သာ၍ အကျိုးကြီးပုံ (ဂ)

နောက်ပြီးတော့ ငါးပါးသီလထက် မေတ္တာဘာဝနာက သာပြီး အကျိုးကြီးတယ်လို့လဲ အဲဒီ ဝေလာမသုတ်မှာ ဟောထားပါတယ်။ ကဲ အဲဒီဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

ငါးပါးသီလထက် မေတ္တာဘာဝနာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

တဦးတယောက်ကို ဖြစ်စေ အများကိုဖြစ်စေ ရည်စူးပြီး ဘေးရန် ကင်းပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ-စသည်ဖြင့် စိတ်ပါ လက်ပါနဲ့ နှလုံးသွင်းနေတာကို မေတ္တာဘာဝနာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ စိတ်မပါဘဲ ပါးစပ်က ရွတ်ဆိုနေရုံနဲ့တော့ သဘာဝ မကျဘူး။ ပါးစပ်က ချမ်းသာပါစေ ချမ်းသာပါစေ-လို့ ရွတ်ဆိုနေပြီးတော့ သူတပါးဆင်းရဲအောင် လုပ်နေယင်လဲ နေရာမကျဘူး။ တကယ့်ကို ချမ်းသာစေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ စူးစိုက်ပြီး ဘေးရန်ကင်းပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ကင်းပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းပါစေ၊ ချမ်းသာစွာနဲ့ ခန္ဓာဝန်ကို ရှက်ဆောင်နိုင်ပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ-စသည်ဖြင့် လေးလေးနက်နက် နှလုံးသွင်းနေရတယ်။ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပွားများနေတဲ့ မေတ္တာဘာဝနာဟာ ငါးပါးသီလထက် မြတ်ပါတယ်တဲ့။ ဒီနေရာမှာလဲ အဋ္ဌကထာက အပ္ပနာဈာန်လို့ ဆိုပြန်

တယ်၊ အပ္ပနာစျာန်လဲ သူပြခဲ့တဲ့ မင်သီလထက်တော့ အကျိုးကြီးဘယ် မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လောကီသီလနှင့် သာမန် မေတ္တာကို ယူတာက သာပြီး သင့်လျော်ဘယ်ရှိပါတယ်။

အနိစ္စာနုပဿနာ အကျိုးအကြီးဆုံး

(၉)

ယခု နောက်ဆုံးအပိုဒ် ရောက်လာပါပြီ၊ ယော ၈ အစ္ဆရာသင်္ခါတမတ္တမ္ပိ အနိစ္စသည် ဘာဝေယျ၊ ဣဒံ တတော မဟပ္ပလတရံ-တဲ့။

ယော ၈၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ အစ္ဆရာသင်္ခါတမတ္တမ္ပိ၊ လက်ဖျစ်တတုက်ကာလမျှသော်လည်း။ အနိစ္စသည်၊ မမြဲဟု ထင်သော အမှတ်သည်ကို။ ဝါ၊ မမြဲဟု သိသောဉာဏ်ကို။ ဘာဝေယျ၊ ပွားစေရာ၏။ ဣဒံ၊ ဤမမြဲဟု သိသောဉာဏ်သည်။ တတော၊ ထိုမေတ္တာဘာဝနာထက်။ ဝါ၊ ဝေလာမအလှူမှစ၍ မေတ္တာဘာဝနာတိုင်အောင် ဆိုခဲ့ပြီးသော ထိုကုသိုလ်အပေါင်းထက်။ မဟပ္ပလတရံ၊ သာလွန်၍ အကျိုးကြီးပေ၏-တဲ့။ အဲဒါဟာ ယခု ပြောခဲ့တဲ့ ဝေလာမဒါနမှ မေတ္တာဘာဝနာတိုင်အောင် အကုန်လုံးထက် အနိစ္စလို့ ရှုပြီး သိတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်က အကျိုးကြီးတယ်လို့ နှိဋးချုပ်ပြီး ဟောထားပါတယ်၊ ဒီတော့ အနိစ္စာနုပဿနာကို အကျိုးအကြီးဆုံးလို့ မှတ်ရမယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မသိပါပဲ မမြဲ မမြဲလို့ ဆိုနေရုံကတော့ အကျိုး သိပ်မကြီးလှပါဘူး၊ ကုသိုလ်ဖြစ် ပါရမီဖြစ် လောက်ပဲ ရှိမယ်၊ ယခု ဒီမှာ ဟောတဲ့ အနိစ္စာနုပဿနာကတော့ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အစဉ်အတိုင်း ရှုပြီးတော့ ခဏမစဲ ဖြစ်

ပျက်နေတာကို ဥာဏ်ဖြင့်တွေ့ရလို့ မမြဲဘူးလို့ သိတဲ့ ဥာဏ်ကို သာ ဆိုလိုပါတယ်။ ပါဠိမှာ သညာ-အမှတ် ဆိုပေမဲ့ ဥာဏ်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ သညာ ဆိုတော့ ဉာဏ်ကိုဘဲ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဝိပဿနာဆိုတာ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း နံတိုင်း စားသိတိုင်း တွေ့ထိတိုင်း ကြံသိတိုင်း ရှုမှတ်ပြီးတော့ သုဿဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တရားတွေကို အမှန်အတိုင်းသိတဲ့ ဉာဏ်ဘဲ ဆိုတာ ယခု တရားနာနေကြတဲ့ ယောဂီတွေဟာ သိပြီး ဖြစ်နေ ပါတယ်။ ယခုအချိန်မှာ အဲဒီ ဝိပဿနာဥာဏ် ဖြစ်ပုံတွေကို အကျယ်ပြောလို့လဲ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အကျဉ်းချုပ်ပဲ ပြောရမယ်။ အဲဒီလို မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း စသည်ကို ရှုမှတ်လို့ သမာဓိဥာဏ် ရင့်လာတဲ့အခါမှာ မြင်တာကလေးလဲ မြင်ပြီး ပျောက်သွား၊ ကြားတာကလေးလဲ ကြားပြီး ပျောက်သွား စသည်ဖြင့် ချက်ခြင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာကိုချည်း တွေ့ ရတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ-ဟုတ်တော့ အဘာဝတော အနိစ္စာ-ဖြစ်ပေါ် လာပြီး မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ပျောက်သွားသောကြောင့် မမြဲ ဘူး မမြဲဘူးလို့ သိသိလာပါတယ်။ အဲဒါဟာ အနိစ္စာနုပဿနာ ဥာဏ်အစစ်ပါဘဲ။

အဲဒီလို သိတဲ့ ဥာဏ်ဟာ ထက်သန်လာယင် သောတာပတ္တိ မဂ်ဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်ကိုလဲ ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ သကဒါဂါမိမဂ် ဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်ကိုလဲ ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ အနာဂါမိ မဂ်ဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ်ကိုလဲ ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ အရဟတ္တမဂ်ဥာဏ် ဖိုလ်ဥာဏ် ကိုလဲ ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အနိစ္စာနုပဿနာဥာဏ် က သာပြီး အကျိုးကြီးတာ။ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ အားထုတ် နေကြတဲ့ ယောဂီတွေ၊ ဒီက ခဲ့ပြီး ဖွင့်ထားတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနခွဲ တွေမှာ အားထုတ်နေကြတဲ့ ယောဂီတွေ၊ အဲဒီ ယောဂီတွေ

အားလုံးဟာ ဒီအနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်အစစ် ဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်နေကြရတာဘဲ၊ အားထုတ်လို့ အဲဒီယောဂီတွေမှာ ဒီဝိပဿနာဉာဏ်အစစ်တွေ တကယ် ဖြစ်နေကြတာဘဲ၊ အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုကြရမယ်။

မေတ္တာ ဘာဝနာထက် အနိစ္စာနုပဿနာက သာ၍ အကျိုးကြီးသည်။

အနုပဿနာ ၃-ပါးနှင့် ဝိမောက္ခ ၃-ပါး ဆိုတာတွေကိုတော့ ဆောင်ပုဒ်ကို ဆိုပြီး အကျဉ်းလောက် ပြောသွားရမယ်။ ကဲ ဆိုကြရမယ်။

မမြဲ ဟု မြင်တာက အနိစ္စာနုပဿနာ၊ အနိမိတ္တာနုပဿနာလဲ ခေါ်သည်။ အနိမိတ္တမဂ်ကို ရကြောင်းလဲ ဖြစ်သည်။ ယင်း အနုပဿနာဖြင့် ရသောမဂ်ကို အနိမိတ္တဝိမောက္ခ ခေါ်သည်။

မြင်တာ ကြားတာ တွေတာ သိတာတွေကို မှတ်ရင်း မှတ်ရင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ချက်ခြင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရလို့ မမြဲဘူး မမြဲဘူးလို့ သိမြင်သဘောကျကျသွားတာက အနိစ္စာနုပဿနာ၊ အဲဒါကို အနိမိတ္တာနုပဿနာလို့လဲ ခေါ်သည်။ အဲဒီလို ခေါ်ရခြင်း၏ အကြောင်းကတော့ အဲဒီလို မမြဲတဲ့သဘောကို မသိခင်တုန်းက ဆိုယင် ကွေးတဲ့အခါ ဆန့်တဲ့အခါ လှုပ်ရှားတဲ့အခါ စသည်မှာ အမြဲတည်ရှိနေတဲ့ လက်ပုံ သဏ္ဌာန် ခြေပုံသဏ္ဌာန် ခေါင်းပုံသဏ္ဌာန် ကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန် အစရှိတဲ့ နိမိတ်ပုံသဏ္ဌာန်တွေနဲ့ ထင်ပေါ်နေခဲ့တယ်၊ အစဉ်ထာဝရ တည်မြဲနေတဲ့ အထည်ဒြပ်ကြီးအနေနဲ့ ထင်ပေါ်နေခဲ့တယ်။ ယခု အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ် ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ တရိပ်

တရိပ်နဲ့ ပျောက်ပျောက်သွားတဲ့သဘောသာ ထင်တော့တယ်။ အမြဲတည်နေဟန် လက်ပုံသဏ္ဌာန် နိမိတ်စသည်တွေ မထင်တော့ဘူး။ ဒီလို အမြဲတည်နေဟန် ပုံသဏ္ဌာန်နိမိတ်ကင်းတဲ့ အဘွက် အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်ကို အနိမိတ္တာနုပဿနာလို့ ခေါ်ရပါတယ်။ အဲဒီ အနိမိတ္တာနုပဿနာ ထက်သန်ပြည့်စုံတဲ့ အခါ အရိယာမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်ပြီး သင်္ခါရနိမိတ် လုံးဝချုပ်ငြိမ်းတဲ့ ကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမဂ်ကို အနိမိတ္တဝိမောက္ခ အနိမိတ္တမဂ် ခေါ်တယ်။ အဲဒီ အနုပဿနာလဲ အနိမိတ္တမဂ်ကို ရကြောင်းဖြစ်တယ်။ နောက် ၂-ပိုဒ်လဲ နည်းတူပါတဲ့ ဆိုရုံဘဲ ဆိုသွားကြစို့။

ဆင်းရဲဟု ရှုမြင်တာက ဒုက္ခာနုပဿနာ၊ အပ္ပဏိဟိတာနုပဿနာလဲ ခေါ်သည်။ အပ္ပဏိဟိတမဂ်ကို ရကြောင်းလဲ ဖြစ်သည်။ ယင်းအနုပဿနာဖြင့် ရသောမဂ်ကို အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခ ခေါ်သည်။

အတ္တမဟုတ် အတ္တမရှိ သဘောတရားမျှဟု ရှုမြင်တာက အနတ္တာနုပဿနာ၊ သုညတာနုပဿနာလဲ ခေါ်သည်။ သုညတမဂ်ကို ရကြောင်းလဲ ဖြစ်သည်။ ယင်းအနုပဿနာဖြင့် ရသောမဂ်ကို သုညတဝိမောက္ခ ခေါ်သည်။

ဒီကနေတော့ အချိန်ကုန်နေပြီ၊ ဒါလောက်ပဲ ဟောနိုင်တယ်။ ဒီအနုပဿနာ ၃-ပါးနဲ့ ဝိမောက္ခ ၃-ပါးအကြောင်းကို ယခု လာမည့် ပြာသိုလဆန်း ၈-ရက်နေ့ကျတော့ ကျောင်းသစ်အောက်ထပ် ဓမ္မာရုံသစ်မှာ မင်္ဂလာတရားနဲ့တဲပြီး ဟောမယ်။ အဲဒီကျမှ ဆက်ပြီး နာကြပေတော့။

ကဲ ယခု အစပိုင်းက ပြောခဲ့တဲ့ ဩဝါဒ အကျဉ်းချုပ် ၃-ပိုဒ်ကို ရှုတ်ဆိုပြီး တရားသိမ်းကြစို့။

အဲဒီ ၃-ပိုဒ်ကို ရှုတ်ဆိုပြီးယင် သာဓုခေါ်ကြရမယ်။ ကဲ ဆိုကြ။

အပါယ်ဘေးငြိမ်းခွင့်၊ ဥာဏ်အဆင့်၊ အသင့်ရောက်ပါစေ။

ထိုဥာဏ်ဖြင့်လဲ၊ မတော်ဘဲ၊ ဆင်းရဲငြိမ်းပါစေ။

ဖြစ်ပေါ်လာငြား၊ စိတ်ကြမ်းများ၊ ပယ်ရှားနိုင်ပါစေ။

(သာဓု သာဓု သာဓု)

ရေစက်ချစာတမ်းကို ရှင်းပြချက်

(၁၀)

ယခုရေစက်ချ စာတမ်း ရောက်လာပြီ၊ အစီရင်ခံစာ စာအုပ် နံပါတ် ၂၉-မှာ ရှိပါတယ်။ နောင်အစဉ်သဖြင့် မှတ်သား ထား ရအောင် စောစောကတည်းက စီစဉ်ထားပါတယ်။ စာအုပ် ထဲမှာ ထည့်ရိုက်ထားပါတယ်။

ရေစက်ချ ဆိုတာ ဒကာ ဒကာမတွေက မိမိတို့ လှူဒါန်းတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းဖြင့် လှူဒါန်းပါတယ် ဆိုတာ ရဟန်းသံဃာတော်များ လျှောက်ထားတာပါဘဲ။ အဲဒီလို သိ အောင် လျှောက်ထားတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သိဘို့က အရေးကြီး ပါတယ်။ အလှူခံ ရဟန်းတော် သံဃာတော်တွေရော လှူတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေရော မြန်မာချည်း ဖြစ်နေတော့ မြန်မာလို လျှောက်ပြီး ရေစက်ချတာဟာ သဘာဝအကျဆုံးပါဘဲ။ နိဿယကျမ်းစာများလို ပါဠိတပိုဒ်၊ မြန်မာတပိုဒ် ဒီလို ရေစက် ချတာကတော့ အစဉ်အလာ ဖြစ်နေလို့သာဘဲ။ သိပ်ပြီး သဘာဝ မကျဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုယင် ဗမာက အင်္ဂလိပ်နဲ့ စကား ပြောယင် အင်္ဂလိပ်လိုသာ ပြောရတယ်။ အင်္ဂလိပ်တပိုဒ် ဗမာ

တပိုင်း ဒီလိုတော့ ပြောရိုးမရှိဘူး၊ ကုလားနဲ့ ပြောယင်လဲ ကုလားလိုသာ ပြောရတယ်၊ ကုလားတပိုင်း ဗမာတပိုင်း ဒီလိုတော့ ပြောရိုးမရှိဘူး၊ ဗမာအချင်းချင်း ပြောယင်လဲ ဗမာလိုသာ ပြောရတယ်၊ အခြား ဘာသာစကားတပိုင်း ဗမာတပိုင်း ဒီလိုတော့ ပြောရိုးမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ပါဠိတပိုင်း မြန်မာတပိုင်း ဒီလို ရေစက်ချတာကတော့ သဘာဝမကျလှပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ဆရာတွေ ပြစ်မှားရာ ရောက်မှာစိုးလို့ အဲဒီလို ရေစက်ချတာကို မှားတယ်လို့တော့ မဆိုပါဘူး၊ သဘာဝ မကျဘူးလို့သာ ဆိုပါတယ်၊ ပါဠိသက်သက် ဆိုယင်လဲ သဘာဝ ကျပါတယ်၊ ဗမာသက်သက်ဆိုယင်တော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရမှာဘဲ။

ဒါကြောင့် ယခု ကျောင်းရေစက်ချမှာ ပါဠိသက်သက်လဲ ချမယ်၊ ဗမာသက်သက်လဲ ချမယ်၊ အဲဒီမှာ ပါဠိရေစက်ချပါ ထည့်ထားတာကတော့ ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ ဝိဟာရဒါန ကျောင်းအလှူကြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် နောင်အစဉ်လဲ မှတ်ရအောင် ပါဠိလို ရေစက်ချကို ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒကာ ဒကာမတွေအနေနဲ့ကတော့ ဗမာလိုရေစက်ချသာ လိုရင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပဌမ ပါဠိလို ရေစက်ချကို ဘုန်းကြီးက ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့ ကိုယ်စားအနေဖြင့် ဆိုသွားမယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေက စိတ်နဲ့သာ အာရုံပြုပြီး ရေစက်ခွက်နဲ့ ရေစက်ချရမယ်၊ အဲဒီကနောက် ဗမာလို ရေစက်ချကိုတော့ ဒကာ ဒကာမတွေက လိုက်ဆိုရင်း ရေစက်ချသွားရမယ်၊ အဲဒီလို ရေစက်ချတဲ့ အခါမှာ လေးလေးနက်နက် အာရုံပြုနိုင်အောင် အဲဒီ ရေစက်ချ စာတမ်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှင်းပြဦးမယ်။

စာတမ်း အစမှာ (သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ဘုရား) ဆိုတဲ့ စကားက ယခု မျက်မှောက်မှာ ရှိနေတဲ့ သံဃာတော်တွေကို တိုက်ရိုက်ခေါ်ပြီး လျှောက်တဲ့ စကားဘဲ။

(တူညီသော သဒ္ဓါ တူညီသောဆန္ဒ တူညီသောစိတ်အကြံ ရှိကြသော ဗုဒ္ဓသာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့ဝင်များ မဟာစည်ဩဝါဒခံ ယောဂီများနှင့် အခြားစေတနာရှင်များဖြစ်ကြသော တပည့် တော်တို့သည်) ဆိုတဲ့ ဒီအပိုဒ်ကတော့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်း အမတွေကို ပြတ်စကားဖြစ်တယ်။ ဒီကျောင်းဒကာ ကျောင်း အမတွေဟာ သဒ္ဓါတရားလဲ တူညီကြတယ်။ အားလုံးဘဲ ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာ ဒီလို ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ပြီး လှူလှိုက်ရလို့ရှိရင် သာသနာ တော်မှာလဲ အကျိုးများမယ်။ မိမိတို့မှာလဲ ကုသိုလ်ပွားပြီး အကျိုးများမယ်။ မိမိတို့၏ သားသမီး မြေးမြစ် အစဉ်အဆက် တွေမှာလဲ အကျိုးများသွားမယ်လို့ ဒီလို ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါ တရားရှိကြတယ်။ ဒီလို သဒ္ဓါတရား ရှိကြလို့ ဒီကျောင်းဆောက် ဖို့အတွက် ရာနဲ့ ထောင်နဲ့ ချီပြီးတော့လဲ လှူနိုင်ကြတယ်။ သောင်းနဲ့လဲ လှူနိုင်ကြတယ်။ စိတ်ဆန္ဒလဲ တူညီကြတယ်။ ဒီကျောင်းမျိုးကို ဆောက်ချင်နေကြတာ ကြာပါပြီ။ ကျောင်း ဆောက်ဖို့ရာ ခဏခဏစုံစမ်းနေကြပါတယ်။ တဦးတည်းတောင် ဆောက်ချင်တဲ့သူ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်း မညီညွတ်လို့ မဆောက်ခဲ့ကြရဘူး။ ယခုမှ ဆောက်ရတယ်။ ဒုတိယ ညက ရွှေစေတီ ဆရာတော်က ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး အကြံအစည် ဖြစ်ပုံနဲ့ ကျောင်းဆောက်လှူရလို့ ဝမ်းမြောက်ပုံတွေကို ဟော သွားတယ်။

ကဒါဟံ ပါသာဒံ ရမ္မံ၊ သုဓာမတ္တိကလေပနံ။
 ဝိဟာရဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယျ ပူရိတော-တံ။

ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး ကျောင်းအလှူထမြောက်
 အောင်မြင်တဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ ဥဒါန်းကျူးတဲ့
 ဂါထာ။ ဂါထာ ဆိုတာ စနစ်တကျ ဆွဲငင်ဆိုယင် ပါဠိလို ဂီတ
 သီချင်းပါတဲ့။

သုဓာမတ္တိကလေပနံ၊ အင်္ဂတေ မြေညက်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံ
 အပ်သော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော။ ပါသာဒံ၊ ပြာ
 သာဒ်ကို။ ကာရေတွာ၊ ဆောက်လုပ်စေ၍။ ဝိဟာရဒါနံ၊
 ကျောင်းအလှူကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကဒါ၊ အဘယ်အခါ
 ကာလ၌။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဖြစ်
 ပေါ်နေသော။ မယျံ သင်္ကပ္ပေါ၊ ငါ၏ အကြံအစည်သည်။
 ပူရိတော၊ ကောင်းကောင်းလှလှ ပြည့်ဝလေပြီတကား-တဲ့။

အဲဒါ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးက အင်္ဂတေ မြေညက်တွေနဲ့
 လိမ်းကျံတဲ့ ပြာသာဒ်ကျောင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီး လှူချင်
 တယ်၊ ဘယ်တော့ လှူရပါမည်လဲလို့ အကြံအစည် ဖြစ်ခဲ့တာ
 ကြာပြီတဲ့၊ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ ဆိုယင် ကမ္ဘာတသိန်း
 တောင် ကြာပြီတဲ့၊ အဲဒါဟာ ယခု အကြံအောင်မြင်သွားပြီလို့
 ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူး သီဆိုပါတယ်၊ ရွှေစေတီ
 ဆရာတော်က ယခု ကျောင်းဒကာ ဒကာမတွေကိုလဲ ဥဒါန်း
 ကျူးဘို့ ကဗျာကလေးတခု စီပေးသွားသေးတယ်၊ မှတ်မိကြ
 သေးရဲ့လား။

အဲဒီ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးလိုက် ယခု ကျောင်းဒကာ
 ကျောင်းအမတွေလဲ သာသနာ့ရိပ်သာမှာ ဒီကျောင်းမျိုး

ဆောက်လုပ်ပြီး လှူချင်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ယနေ့တော့ အောင်
မြင်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် တူညီသောဆန္ဒ တူညီသော စိတ်အကြံ
ရှိကြတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

အဲဒီကနောက် (အညီအညွတ် စုပေါင်းကြပြီးလျှင် သံသရာ
ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်
ပြုပါရခြင်း အကျိုးငှါ ရည်သံတောင့်တ၍ ဤသာသနာ့
ရိပ်သာ အာရပ် ကျောင်းတိုက်၌ နှစ်သိန်းမျှသော ကျပ်ငွေတို့
ဖြင့် ရှုချင်စဖွယ် အလွန်တင့်တယ်၍ ကြည်နူးဘွယ် နှလုံး
မွေ့လျော်ဘွယ် ကောင်းလှစွာသော မဟာစည်ကျောင်းတော်
မည်သော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေပြီးလျှင် ယခုအခါ၌
ကျောင်းရေစက်ချ ပူဇော်ပွဲခေါ်သော မဟာဒါနအလှူပွဲကြီး
ကို ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ဆင်ယင်ကျင်းပပါကုန်၏။) ဆိုတဲ့
ဒီစကားတွေကတော့ ထင်ရှားနေပါတယ် အထူးပြောဘို့ မလို
ပါဘူး။

အဲဒီကနောက် (အရှင်မြတ်တို့ဘုရား ဤကျောင်းရေစက်ချ
ပူဇော်ပွဲကို ကျင်းပသောအခါ ရှေးဦးစွာ သံဃာတော်အား
ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊ လာလာသမျှ အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား
တရားဟော လှူခြင်းတို့ကို ယင်းရေစက်ချပွဲ၏ အကြံပူဇော်ပွဲ
အဖြစ်ဖြင့် ၃-ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပါကုန်၏) ဆိုတဲ့
ဒီအပိုဒ်လဲ ထင်ရှားပါတယ်၊ လဆန်း ၁-ရက် ၂-ရက် ၃-ရက်က
သုံးရက်လုံးလုံး သံဃာကုန် ဆွမ်းကပ်ခဲ့တယ်၊ တရားပွဲကျင်းပပြီး
ဓမ္မဒါနပြုခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို ပြောတာပါဘဲ။

အဲဒီကနောက် ယနေ့ ကျေးမွေးလှူဒါန်းပုံကို ပြထားပါ
တယ်၊ မူလက သံဃာတရာကျော်လောက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်း
ပြီး (တရာကျော် အရေအတွက်ရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်

အား)လို့ ရေးထားပါတယ်။ ယခုတော့ နှစ်ရာကျော်လောက် ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မယ်။ လူပရိသတ်တွေတော့ ဘယ်နှစ်ထောင် လာမယ်လို့ စောစောက မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။ ယခုလဲ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။ လေးငါးထောင်ထက် နည်းပုံမရပါဘူး။ အဲဒါကို တော့ (ထောင်ပေါင်းများစွာသော)လို့ ပြထားပါတယ်။ အဲဒါ တွေကတော့ ထင်ရှားပါတယ်။

အဲဒီကနောက် သံဃာတော်၏ မျက်မှောက်၌ သရဏဂုံ ၃-ပါး နှင့်တကွ ငါးပါးသီလ ရှစ်ပါးသီလတို့ကို ဆောက်တည်ကြတဲ့ အကြောင်း ပြထားပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ ကျောင်းရေစက် ချ မဟုတ်သေးဘူး။ ကျောင်းရေစက်ချ၏ အခြေခံတွေဘဲ ရှိပါ သေးတယ်။

အဲဒီကနောက် (ယခုတွင်ပင် လျှောက်ထားအပ်ပြီးသော) ဆိုတာကတော့ ဒီရေစက်ချစာတမ်း အစနားက ဆောက်လုပ်ပုံ နှင့်တကွ လျှောက်ခဲ့တာကို ရည်ညွှန်းပါတယ်။ အဲဒီကနောက် (မဟာစည်ကျောင်းတော်ခေါ်သော ဤကျောင်း၏ အထက် ထပ်ဟု ဆိုအပ်သော အထက်ပိုင်းအဖို့ကို ရည်ညွှန်းပိုင်းခြား ရင်းရှိသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားအား၎င်း သံဃာတော်အား ၎င်း မြတ်သောအလှူရေစက်ကို သွန်းချ၍ ကောင်းမွန်ရှိသေ စွာ လှူဒါန်းပါကုန်၏)တဲ့။ ဒီအပိုဒ်က အရေးအကြီးဆုံး အပိုဒ်ပဲ။ မဟာစည်ကျောင်းတော်ကို အထက်ပိုင်းနဲ့အောက်ပိုင်း ၂-ပိုင်း ခွဲခြားပြီးတော့ အထက်ပိုင်းကို ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား လှူ၍ အောက်ပိုင်းကို ယောဂီအပေါင်းအား လှူ၍ ဆိုတာ ခုနက တရားထဲမှာလဲ ပြောခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အထက်ထပ်ကို မြတ်စွာဘုရားအား၎င်း သံဃာတော်အား၎င်း လှူ၍ နှလုံးသွင်းထားကြရမယ်။ သက်

တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရား ရှိစဉ်က အနာထပိဏ် ဝိဿာခါ
 တို့ဟာ ဇေတဝန်ကျောင်း ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးတွေကို
 လှူတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားအားလဲ လှူရလို့ ဘုရား၏ ကျောင်း
 ဒကာ ကောင်းအမတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ သံဃာအားလဲ လှူလို့
 သံဃိကကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီ
 လိုဘဲ ယခု မဟာစည်ကျောင်းတော်ထဲမှာ ကုသိုလ်ပါဝင်ထား
 ကြတဲ့ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေဟာ ရည်မှန်းထား
 သည့်အတိုင်း ဘုရားခန်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်းကြရ
 မယ်။ အဲဒီလို လှူဒါန်းတဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်း
 ဒကာ ကျောင်းအမတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျန်တဲ့အထက်ထပ်
 အပိုင်းကို သံဃာအားလှူဒါန်းကြရမယ်။ အဲဒီလို လှူဒါန်းတဲ့
 အတွက် သံဃိကကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေ ဖြစ်ကြပါ
 တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ယခု ကျောင်းရေစက်ချ လှူရတာဟာ
 ဟိုတုန်းက အနာထပိဏ် ဝိဿာခါတို့လိုပါဘဲလားလို့ နှလုံးသွင်း
 ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစရာပါဘဲ။

အဲဒီကနောက် ရည်ရွယ်ရင်း ရှိသည့်အတိုင်း ဘုရားခန်း၌
 မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်စား ရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ကိန်း
 အောင်း တည်နေရန် လျှောက်ပုံကို ပြထားပါတယ်။ အဲဒီက
 နောက် ကျန်တဲ့ သံဃိက အပိုင်းကို သံဃာတော်များ သုံး
 ဆောင်ရန် လျှောက်ပုံကို ပြထားပါတယ်။ သံဃိကကျောင်းဆို
 တာ သီလစသည်နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ရဟန်းပေမဲ့ ခြေမဆေးဘဲလဲ
 မနင်းကောင်းဘူး၊ ရေစိုနေတဲ့ ခြေနဲ့လဲ မနင်းကောင်းဘူး၊
 လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးမှ တပါးသောကိုယ် အင်္ဂါတို့ဖြင့်လဲ ထိပါး
 ပြီး မသုံးဆောင်ကောင်းဘူး၊ ချောညက်နေတဲ့နေရာမှာ ဘိနပ်
 မစီးကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါယကာများက အဲဒီ ခြေလက် ကိုယ်

အင်္ဂါတွေနဲ့ အလိုရှိတိုင်း ထိပါးပြီး သုံးဆောင်ဘို့လျှောက်ထား
 ယင်တော့ သုံးဆောင်ကောင်းပါတယ်။ ယထာ ဒါယကာ ဝဒန္တ၊
 တထာ ပဋိပဇ္ဇိတဗ္ဗံ-ဒါယကာများက လျှောက်ထားသည့်အ
 တိုင်းဘဲ ကျင့်သုံးရမယ်လို့ ပြဆိုတဲ့ ဝိနည်းအဆုံးအဖြတ်နှင့်အညီ
 သူတို့လျှောက်တဲ့အတိုင်း ချမ်းသာစွာ သုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်။
 ဝစ္စကုဋ္ဌိ ပဿာဝကုဋ္ဌိ အဖြစ်ဖြင့် သုံးဆောင်ရန် လျှောက်ထား
 ယင် ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းစေကာမူ အဲဒီ အဆောက်အဦကို
 ဝစ္စကုဋ္ဌိ ပဿာဝကုဋ္ဌိ အဖြစ်ဖြင့် သုံးဆောင်ရပါတယ်။ ဒါ
 ကြောင့် ယခု ကျောင်းမှလဲ သံဃာတော်များ ချမ်းချမ်းသာ
 သာ သုံးဆောင်နိုင်အောင် လျှောက်ပုံများကိုလဲ ပြထားပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါယကာများက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နေဘို့ ရည်ရွယ်
 ပြီး ဝင်းဝင်းတောက် ပြောင်နေအောင် ဆောက်လုပ်လှူတဲ့
 ကျောင်းကို ဆွမ်းစားကျောင်းကဲ့သို့ ယာဝကာလိက ယာမ-
 ကာလိက စားဘွယ် သောက်ဘွယ်များကိုတော့ သိုမှီးသိမ်း
 ဆည်းထားရန် မသင့်ပေဘူးလို့ နှလုံးသွင်းမိတဲ့အပြင် အနာထ
 ပိဏ်၏ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဝိသာခါ၏ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း
 တော်များကို ရေစက်ချစဉ်က ကပ္ပိယကုဋ္ဌိအဖြစ် ရေစက်မချခဲ့
 တာကိုလဲ သတိပြုမိတဲ့အတွက် ယခု မဟာစည်ကျောင်းကို
 ကပ္ပိယကုဋ္ဌိအဖြစ်ဖြင့် ရေစက်ချဘို့တော့ ညွှန်ကြားမထားဘူး၊
 ဘုန်းကြီးကစပြီး ဒီကျောင်းမှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ အန္တော-
 ဝုတ္တ ဖြစ်နိုင်တဲ့ စားသောက်ဖွယ်များကို ဒီကျောင်းထဲမှာ
 ညဉ့်သိပ်မထားဘဲ ရိုရိုသေသေ နေထိုင်သွားဘို့ပါဘဲ။ နောက်
 ပြီးတော့-လေဏတ္ထဉ္စ သုခတ္ထဉ္စ ဈာယိတဉ္စ ဝိပဿိတုံ-ဆိုတဲ့
 ဒေသနာတော်နှင့်အညီ သမထဝိပဿနာရှုဘို့လည်း ရည်ရွယ်ပြီး
 လှူကြောင်း ဖော်ပြထားပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဌာနမှာလှူတဲ့

ကျောင်းဆိုတော့ ဒီရည်ရွယ်ချက်က အရေးအပါဆုံးလို့ ဆိုရမှာဘဲ။

အဲဒီကနောက် ဓမ္မာရုံခန်းနှင့်တကွ အောက်ပိုင်း အောက်ထပ်ကို မဟာစည် ဆရာတော် အမှူးရှိသော ရဟန်း ရှင်လူယောဂီအပေါင်းအား ဂဏိကအဖြစ်ဖြင့် လှူ၍ ဖော်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီ ရဟန်း ရှင်လူ ဆိုတဲ့ စကားထဲမှာ ရဟန်းရော ရှင်ဆိုတဲ့ ရှင်သာမဏေနှင့် သီလရှင်ရော လူဝတ်ကြောင်ရော ပါပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပူးများအားထုတ်နေတဲ့ အဲဒီ ယောဂီအပေါင်းအား လှူ၍ပါတဲ့ သံဃိက မလှူဘဲ အဲဒီယောဂီအပေါင်းအား ဂဏိကအဖြစ်ဖြင့် လှူစေတာကတော့ အဲဒီ အောက်ထပ်မှာ တရားနာတဲ့အခါ အလှူကိစ္စနဲ့ လာတဲ့အခါ ဒကာ ဒကာမတွေမှာ အပြစ်ကင်းပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေထိုင်ခွင့်ရအောင်လို့ပါတဲ့။ အဲဒီလို ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေထိုင်နိုင်အောင် လျှောက်ပုံကိုလဲ ပြထားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီမှာ တရားဟောခြင်း တရားနာခြင်းစသော သာသနာကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ဖို့လဲ ညွှန်ပြထားပါတယ်။ အာသီသကိုလဲ ပြထားပါတယ်။

အဲဒီကနောက် (ထိုပြင်လည်း ဤမဟာစည်ကျောင်းတော်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်အလို့ငှါ မဟာစည် သြဝါဒခံ သာသနာ့ရိပ်သာ အာရာမ၏ အစောင့်အရှောက် ဂေါပကဖြစ်သော ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟ အဖွဲ့ချုပ်အားလည်း အပ်နှင်းပါကုန်၏ အရှင်မြတ်ဘို့ဘုရား) ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကလဲ အရေးကြီးပါတယ်။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ကျောင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး မစောင့်ရှောက်ပဲ အစောင့်အရှောက်မရှိပဲ ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ပေဘူး၊ နေချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း တက်နေလို့လဲ မဖြစ်ပေဘူး၊

ဒါကြောင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် ဒီအဖွဲ့ကို အပ်ရ
ပါတယ်။ ဒီလို အပ်ထားတဲ့အတွက် သုတ်သင်စရာ ရှိသမျှကို
ဒီဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့က သုတ်သင်သွားရမယ်။ ပြုပြင်စရာ
ရှိယင်လဲ ဒီအဖွဲ့ကဘဲ ပြုပြင်သွားရမယ်။ အဲဒါ ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂ-
ဟအဖွဲ့က ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးဘဏ္ဍာငွေ သီးသန့်ထား
ပြီး စောင့်ရှောက်သွားမယ်လို့ ကျေညာထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။
နောက်ပြီးတော့ ဒီကျောင်းမှာ အဲဒီ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
တဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟအဖွဲ့က ကြည်ညိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သာ နေထိုင်
ခွင့် ရမယ်။

အဲဒီကနောက်တော့ သီးသန့် ပင့်ထားတဲ့ ၆၅-ပါးသော အရှင်
မြတ်တို့အား လှူဘွယ်ဝတ္ထုများကို လှူဒါန်းပုံနဲ့ဆုတောင်းအမျှ
ဝေပုံတွေပါတဲ့။ အဲဒါကတော့ အထူးရှင်းပြနေတဲ့ မလိုပါဘူး။

ဒါကြောင့် ယခု ရေစက်ချရမယ်။ ရေစက်ခွက်ကိုင်ကြ။
ရှေးဦးစွာ ပါဠိလို ရေစက်ချစာတမ်းကို ဘုန်းကြီးကဘဲ ရွတ်ဆို
သွားမယ်။ ဒကာ ဒကာမတွေက လိုက်မဆိုကြနဲ့၊ မှန်အောင်
ဆိုတဲ့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပါဠိလို ရွတ်ဆိုနေတဲ့အခါ စိတ်နဲ့
သာ အာရုံပြုကြပေတော့။ ဗမာလို ရေစက်ချစာတမ်းကျ
တော့ လိုက်ပြီးတော့လဲ ဆိုကြရမယ်။ ကဲ ယခု ဘုန်းကြီးက
ပါဠိလို ရေစက်ချကို ဆိုတော့မယ်။

ပါဠိရေစက်ချ စာတမ်း

(၁၁)

မယံ ဘန္တေ သမသဒ္ဓါ သမဆန္ဒာ သမစိတ္တာ သင်္ဂမ္မ
သံသာရဝဋ္ဋဒုက္ခတော မောစနတ္ထာယ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကရ-
ဏတ္ထာယ ဣမသ္မိံ သာသနာ့ရိပ်သာအာရာမေ ဒွိသတမတ္တေဟိ

ကဟာပဏသဟဿေဟံ မဟာဘေရိဝိဟာရဝရနာမကံ ဝိဟာရံ
အတိသောဘိတံ ဒဿနီယံ ပါသာဒိကံ မနောရမံ ကာရာ-
ပေတွာ ဣဒါနိ ဝိဟာရမဟံ နာမ မဟာဒါနသဘံ ကရောမ။
ဣမသ္မိံ စ ဘန္တေ ဝိဟာရမဟေ ကရိယမာနေ ပဌမံ တယော
ဒိဝသေ ဘိက္ခုသံဃဿ ဘတ္တဒါနဉ္စ ဗဟုဇနဿ ဓမ္မဒါနဉ္စ
တဒုပစာရဘာဝေန ကရိမ္မာ။ အဇ္ဇေ ပန သာဓိကသတသင်္ချဿ
ဘိက္ခုသံဃဿ အရုဏဂ္ဂမနကာလေ စ မဇ္ဈိန္ဒိကာသန္ဓကာလေ
စာတံ ဒိဋ္ဌိယ ကာလေသု ဒိက္ခတ္တံ ပဏီတာနိ ပိဏ္ဍပါတခါဒနီယ-
ဘောဇနီယဝိသေသပါနာနိ သက္ကစ္စံ အဒမ္မာ၊ အနေက-
သဟဿေ စ ဥပါသကောပါသိကဇနေ ပဏီတေဟိ ခါဒနီယ-
ဘောဇနီယပါနဝိသေသေဟိ ဘောဇယိမ္မာ။

ဝေဉ္စ ဘန္တေ ဒတွာ ဘောဇေတွာ စ ဒါနိ ဘိက္ခုသံဃဿ
သမ္ပုဓေ သရဏသီလာနိ ပုန သမာဒိယိတွာ တေဿ ယထာ-
ဝုတ္တဝိဟာရဿ မဟာဘေရိဝိဟာရဝရနာမကဿ ဥပရိမဘူမိ-
သင်္ခါတံ ဥပရိမဘာဂံ ယထုဒ္ဓိဋ္ဌပရိစ္ဆိန္နံ ဗုဒ္ဓဿ စ ဘိက္ခုသံဃဿ
စ ဒက္ခိဏောဒကံ ဩသိဉ္စယ သက္ကစ္စံ ဒေမ၊ ဧတ္ထ ဘန္တေ
ယထာပရိစ္ဆိန္နေ ဗုဒ္ဓပဋိမာဂဗ္ဗေ ဗုဒ္ဓပဋိမာ ဒေဝမနုဿာနံ
ဝန္ဒနာမာနနပူဇာသက္ကာရေ သမ္ပုဋ္ဌိစမာနာ ပတိဋ္ဌာတု။ တဒ-
ညဋ္ဌာနာနိ ပန သီလာဒိဂုဏသမ္ပန္နာ ဘိက္ခု။ အဓောတေဟိ
ဓောတေဟိ စ သောဒကေဟိ ပါဒေဟိ အက္ကမိတွာ သဗ္ဗကာ-
ယဂေဟိ စ ဖုသိတွာ နဟာနကောဋ္ဌကဂဗ္ဗေ ပန သဥပါဟ-
နာပိ ဟုတွာ ယထာသုခံ ပရိဘုဉ္စန္တု လေဏတ္ထာယ စ
သုခတ္ထာယ စ ဈာယိတုဉ္စ ဝိပဿိတုဉ္စ။

ဟေဋ္ဌိမဘူမိသင်္ခါတံ ပနဿ ဟေဋ္ဌိမဘာဂံ သဓမ္မဒေသနာ-
မဟာဂစ္ဆိံ မဟာစည်ထေရပုဗ္ဗမုခဿ ဂဟဋ္ဌပဗ္ဗဇိတယောဂါဝစရ-

ဂဏဿ သတိပဋ္ဌာနဓမ္မပရိပူရကဿ ဒေမ အဓောတေဟိ
 ဓောတေဟိ စ သောဒကေဟိ ပါဒေဟိ အက္ကမိတွာ သဗ္ဗ-
 ကာယဂေဟိ စ ဖုဿိတွာ ယထာသုခံ ပရိဘုဉ္ဇိတုံ၊ ဧတ္ထ ဘန္တေ
 သီလာဒိဂုဏသမ္ပန္နာ ဘိက္ခုသမ္မာမဏေရာ စ ဂဟဋ္ဌယောဂါဝစရာ
 စ ဓမ္မမာမကာ ဥပါသကဥပါသိကာယော စ ယထာနိယမိတံ
 ယထာသုခံ ဝသမာနာ ဓမ္မဒေသနာဓမ္မသဝနာဒိသာသန-
 ကိစ္စာနိ ကရောန္တု၊ ဘာဝနဉ္စ အနုယုဉ္စန္တု၊ ဓမ္မံ သုဏိတွာ
 ဘာဝနဉ္စ အနုယုဉ္စိတွာ မဂ္ဂဖလနိဗ္ဗာနံ ခိပ္ပံ ပါပုဏန္တု။

အထောပေတံ ဝိဟာရံ မဟာစည်ထေရောဝါဒပဋိဂ္ဂါဟ-
 ကဿ သာသနာ့ရိပ်သာအာရာမရက္ခကဂေါပကဘူတဿ ဗုဒ္ဓ-
 သာသနာနုဂ္ဂဟသမဂ္ဂုက္ကဋ္ဌဿ စ နိယျာတေမ ယထာနိယမိတံ
 ရက္ခကဂေါပနတ္ထာယ။

ဣမာနိ စ စိဝရာဒိနာနာဒေယျဓမ္မဝတ္ထုနိ သီလာဒိဂုဏ-
 သမ္ပန္နာနံ ပဉ္စသဋ္ဌိယာ ထေရာနံ ယထာဉ္စဒ္ဓိဋ္ဌာနံ ဝိသု ဝိသု
 ပရိစ္ဆိဇ္ဇေ သက္ကစ္စံ ဒေမ ပူဇေမ။

ဣဒိ နော ပုညံ အာသဝက္ခယာဝဟံ ဟောတု၊ ဣမဿ
 ပုညဿ ပတ္တိံ သဗ္ဗေသံ သတ္တာနံ ဒေမ။ သဗ္ဗေပိ တေ ဣမဿ
 ပုညဿ ပတ္တိံ လဒ္ဓါ သုခိတာ ဟောန္တု။

ပါဠိရေစက်ချက ပြီးသွားပြီ။ ယခု ဗမာလို့ ရေစက်ချမယ်၊
 ရေစက်ခွက် ကိုင်ကြ။ အားလုံး လိုက်ဆိုကြရမယ်။

မြန်မာသက်သက် ရေစက်ချစာတမ်း

(၁၂)

သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ဘုရား တူညီသောသဒ္ဓါ တူညီ
 သော ဆန္ဒ တူညီသောစိတ်အကြံ ရှိကြသော ဗုဒ္ဓသာသနာ-

နုဂ္ဂဟအဖွဲ့ဝင်များ မဟာစည်ဩဝါဒခံ ယောဂီများနှင့် အခြား
စေတနာရှင်များ ဖြစ်ကြသော တပည့်တော်တို့သည် အညီ
အညွတ် စုပေါင်းကြပြီးလျှင် သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်
၍ နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုပါရခြင်း အကျိုးငှါ
ရည်သံတောင့်တ၍ ဤသာသနာ့ရိပ်သာ အာရာမကျောင်း
တိုက်၌ နှစ်သိန်းမျှသော ကျပ်ငွေတို့ဖြင့် ရှုချင်စဖွယ် အလွန်
တင့်တယ်၍ ကြည်နူးဘွယ် နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် ကောင်းလှစွာ
သော မဟာစည်ကျောင်းတော်မည်သော ကျောင်းကို ဆောက်
လုပ်စေပြီးလျှင် ယခုအခါ၌ ကျောင်းရေစက်ချ ပူဇော်ပဲ့ခေါ်
သော မဟာဒါန အလှူပဲ့ကြီးကို ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ဆင်
ယင်ကျင်းပပါကုန်၏။ အရှင်မြတ်တို့ဘုရား ဤ ကျောင်းရေ
စက်ချ ပူဇော်ပဲ့ကို ကျင်းပသောအခါ ရှေးဦးစွာ သံဃာတော်
အား ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊ လာလာသမျှ အလုံးစုံသော ပုဂ္ဂိုလ်
တို့အား တရားဟောလှူခြင်းတို့ကို ယင်းရေစက်ချပဲ့၏ အကြံ
ပူဇော်ပဲ့အဖြစ်ဖြင့် သုံးရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပါကုန်၏။
ယနေ့အဖို့၌မူကား တရာကျော် အရေအတွက်ရှိသော ရဟန်း
သံဃာတော်အား အရုဏ်ဆွမ်းတကြိမ်၊ နေ့ဆွမ်းတကြိမ်အား
ဖြင့် ၂-ကြိမ်တိုင်တိုင် မွန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ်နှင့်
သောက်ဖွယ်အထူးတို့ကို ရှိသေစွာ ဆက်ကပ် လှူဒါန်း ကျွေး
မွေး ပူဇော်ခဲ့ပါကုန်ပြီ။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဥပါသကာ
ဥပါသကီ လူပရိသတ်တို့ကိုလည်း မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ် ဘော
ဇဉ် သောက်ဖွယ်အထူးတို့ဖြင့် ကျွေးမွေးခဲ့ပါကုန်ပြီ။

အရှင်မြတ်တို့ဘုရား ဤသို့ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ကျွေးမွေး
ကြပြီးလျှင် ယခုအခါ ရဟန်းသံဃာတော်၏ မျက်မှောက်၌
သရဏဂုံသုံးပါးနှင့်တကွ ငါးပါးသီလ ရှစ်ပါးသီလတို့ကို ထပ်မံ

ဆောက်တည်ကြပြီးလျှင် ယခုတွင်ပင် လျှောက်ထားအပ်ခဲ့ပြီးသော မဟာစည်ကျောင်းတော်ခေါ်သော ဤကျောင်း၏ အထက်ထပ်ဟု ဆိုအပ်သော အထက်ပိုင်းအဖို့ကို ရည်ညွှန်းပိုင်းခြားရင်း ရှိသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားအား၎င်း သံဃာတော်အား၎င်း မြတ်သော အလှူရေစက်ကို သွန်းချ၍ ကောင်းမွန်ရုံသေစွာ လှူဒါန်းပါကုန်၏ အရှင်မြတ်တို့ဘုရား။ ဤကျောင်းအထက်ထပ်၌ ရည်ညွှန်းပိုင်းခြားထားအပ်သော ဘုရားခန်း၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်စားဖြစ်သော ဘုရား၏ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်သည် နတ်လူတို့၏ ရှိခိုးခြင်း မြတ်နိုးခြင်း ပူဇော်ခြင်း အရိုအသေပြုခြင်းတို့ကို ခံတော်မူကာ ကိန်းအောင်းတည်နေပါစေသတည်း။ ထိုဘုရားခန်းမှတစ်ပါးသော ဌာနတို့ကိုမူ သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြသော ရဟန်းတော်တို့သည် မဆေးအပ်သောခြေ ဆေးပြီး၍ ရေစိုနေသော ခြေတို့ဖြင့် နင်း၍၎င်း အလုံးစုံသော ကိုယ်အင်္ဂါတို့ဖြင့် ထိပါးသုံးသပ်၍၎င်း ရေချိုးခန်း၌မူ ဘိနပ်စီး၍၎င်း ကိန်းအောင်းရန်အလို့ငှါ၎င်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာရန်အလို့ငှါ၎င်း သမထအာရုံကို ရှုရန်အလို့ငှါ၎င်း ဝိပဿနာရှုရန် အလို့ငှါ၎င်း ချမ်းသာသည့်အလျောက် အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်တော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

ထို့ပြင် တရားဟောရန် ဓမ္မာရုံ ခန်းမကြီးနှင့်တကွ ယင်းမဟာစည်ကျောင်းတော်၏ အောက်ထပ်ဟု ဆိုအပ်သော အောက်ပိုင်းအဖို့ကိုမူ မဟာစည်ဆရာတော်အမှူးရှိသော သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီအပေါင်းအား မဆေးအပ်သောခြေ ဆေးပြီး၍ ရေစိုနေသော ခြေတို့ဖြင့် နင်း၍၎င်း အလုံးစုံသော ကိုယ်အင်္ဂါတို့ဖြင့် ထိပါး

သုံးသပ်၍၎င်း ချမ်းသာသည့် အလျောက် အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်ရန်အလို့ငှါ မြတ်သော အလှူရေစက်ကို သွန်းချ၍ လှူဒါန်းပါကုန်၏ အရှင်မြတ်တို့ဘုရား။ ဤမဟာစည်ကျောင်းတော်အောက်ထပ်၌ သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော ရဟန်းသာမဏေတို့သည်၎င်း လူဝတ်ကြောင်ယောဂီတို့သည်၎င်း တရားကို မြတ်နိုးသော ဥပါသကာ ဥပါသကီတို့သည်၎င်း ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ချမ်းသာသည့်အလျောက် အလိုရှိတိုင်း သီတင်းသုံးနေထိုင်ကုန်လျက် တရားဟောခြင်း တရားနာခြင်း အစရှိသော သာသနာနှင့် စပ်ဆိုင်သော ကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြပါစေ၊ ဘာဝနာအလုပ်ကိုလည်း အားထုတ်ကြပါစေ၊ တရားနာကာ ဘာဝနာကို အားထုတ်ကြ၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြပါစေ။

ထို့ပြင်လည်း ဤမဟာစည်ကျောင်းတော်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်အလို့ငှါ မဟာစည်ဩဝါဒခံ သာသနာ့ရိပ်သာ အာရာမ၏ အစောင့်အရှောက် ဂေါပကဖြစ်သော ဗုဒ္ဓသာသနာနုဂ္ဂဟ အဖွဲ့ချုပ်အားလည်း အပ်နှင်းပါကုန်၏အရှင်မြတ်တို့ဘုရား။

ထို့ပြင် ဤသင်္ကန်း ခြင်ထောင် အစရှိသော လှူဒါန်းဝတ္ထုတို့ကိုလည်း သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြသော ရည်ရွယ်အပ်သော ၆၅-ပါးသော မထေရ်တို့အား အသီးသီး ပိုင်းခြား၍ ရှိသေစွာ လှူဒါန်းပူဇော်ပါကုန်၏ အရှင်မြတ်တို့ဘုရား။

သံဃာတော်နှင့် လူပရိသတ်များစွာတို့အား ကောင်းစွာ ကျေးမွေးခြင်း၊ ကျပ်ငွေ နှစ်သိန်းတန် မဟာစည်ကျောင်းတော်

ကို ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းခြင်း၊ ၆၅-ပါးသော အရှင်မြတ်တို့ အား သက်န်း ခြင်ထောင် အစရှိသော အမျိုးမျိုးသော လှူ ဘွယ်ဝတ္ထုတို့ကို လှူဒါန်းခြင်း အစရှိသော တပည့်တော်တို့၏ ဤကောင်းမှုအပေါင်းသည် အာသဝေါတရား ၄-ပါးတို့၏ ကုန် ရာ ကုန်ကြောင်း ဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ကို ရှက် မဆောင်ပါစေသတည်း။

မဟာစည်ကျောင်းတော်ကို ရေစက်ချ လှူဒါန်းခြင်း အစ ရှိသော ဤကောင်းမှုအပေါင်း၏ အဖို့ဘာဂကို ကွယ်လွန်လေ သော ဤမဟာစည်ကျောင်းတော်၏ အရင်းခံ မ-တည် ဒါယ ကာဖြစ်သူ ဆာဦးသွင်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသီးအသီးသော အမိအဘ အဆွေအမျိုး ဤအာရာမ၌ ရောက်ရှိသော ပရိသတ် အပေါင်းတို့မှစ၍ အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အမျှ အမျှ-အမျှ ပေးဝေပါကုန်၏။ အလုံးစုံသော ထိုသတ္တဝါတို့သည် ဤကောင်းမှု၏ အဖို့ကို အညီအမျှ ရကြ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေသောဝံ။

အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့ ။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

ကျောင်းတော်ရေစက်ချနှင့် အနုမောဒနာတရား အလုံးစုံ ဤတွင် ပြီး၏။

ပ-မ-ဗ-သ-စ-၉၀၂-၁၀-၇-၇၀-၅၀၀၀-အုပ် (၂)။

ကျောင်းအနုမောဒနာ တရားတော်၌ ပြင်ဖတ်ရန်

မျက်နှာ	စာကြောင်း	ရှုရင်း	ပြင်ဖတ်ရန်
၂	၅	မူလဝိသေ ဓက	မူလဝိသေခက
၃	၁၉	အ ဝိယာ	အရိယာ
၂၀	၂၄	ဦးတိဿ ယ်	ဦးတိဿရယ်
၄၁	၁၈	ဆရာတော်ဆရာ	ဆရာတော်ဘုရား
၄၈	၂၁	အဲဒါ တွကို	အဲဒါတွေကို
၇၆	၁	ပဋိပတ	ပဋိပတ်
၈၀	၉	ပြီးယင်	ပြီးယင်
၁၀၂	၂၃	ထဲထဲဥပမာကလေး	ထဲထဲဥပမာကလေး
၁၀၈	၁၉	ကျောင်းမကြီး	ကျောင်းအမကြီး
၁၈၈	၁၈	ထက်ထက်ငန်သန်	ထက်ထက်သန်သန်
၂၁၅	၅	ဒိဋ္ဌိကင်းကောင်	ဒိဋ္ဌိကင်းအောင်
၂၃၇	၁	ပါတယ်ယှို	ပါတယ်လှို
၂၅၃	၁၅	ဒုက္ခပနုဒနံ	ဒုက္ခပနုဒနံ
၂	၁၇	ဒုက္ခပနုဒနံ	ဒုက္ခပနုဒနံ
၂၇၅	၃	ဒုက္ခပနုဒနံ	ဒုက္ခပနုဒနံ
၂	၅	ဒုက္ခပနုဒနံ	ဒုက္ခပနုဒနံ
၂	၁၈	ဒုက္ခပနုဒနံ	ဒုက္ခပနုဒနံ

